

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 8-14

Udgivet år og sted | Publication time and place: Köbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

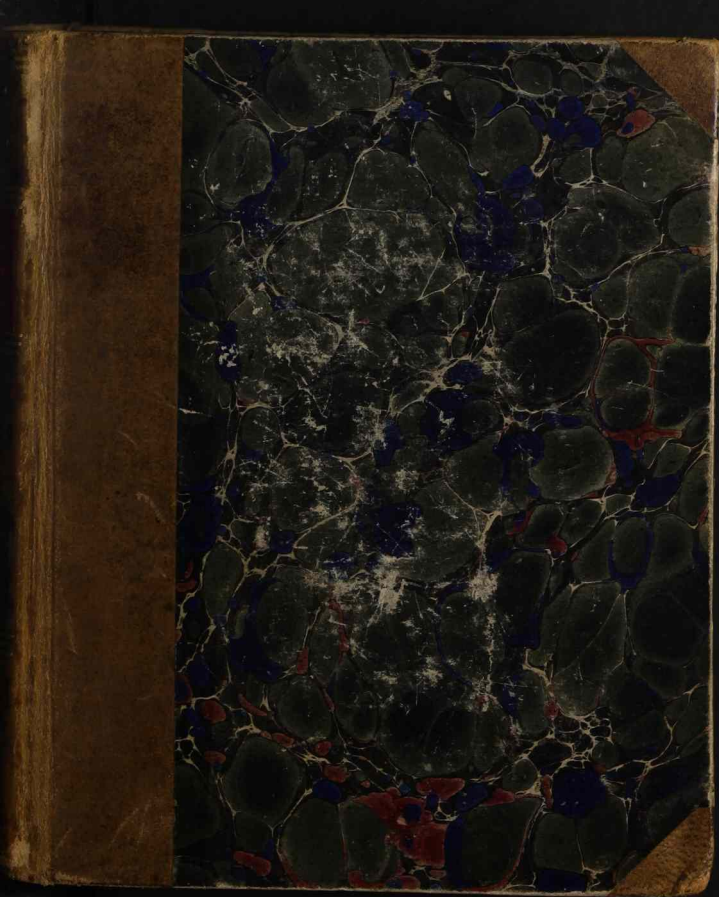
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 49.

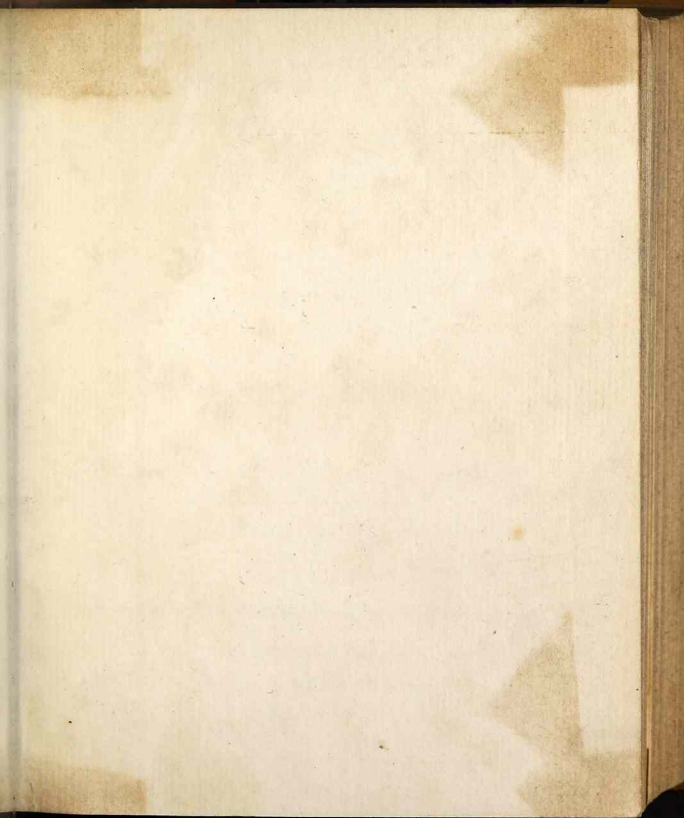
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

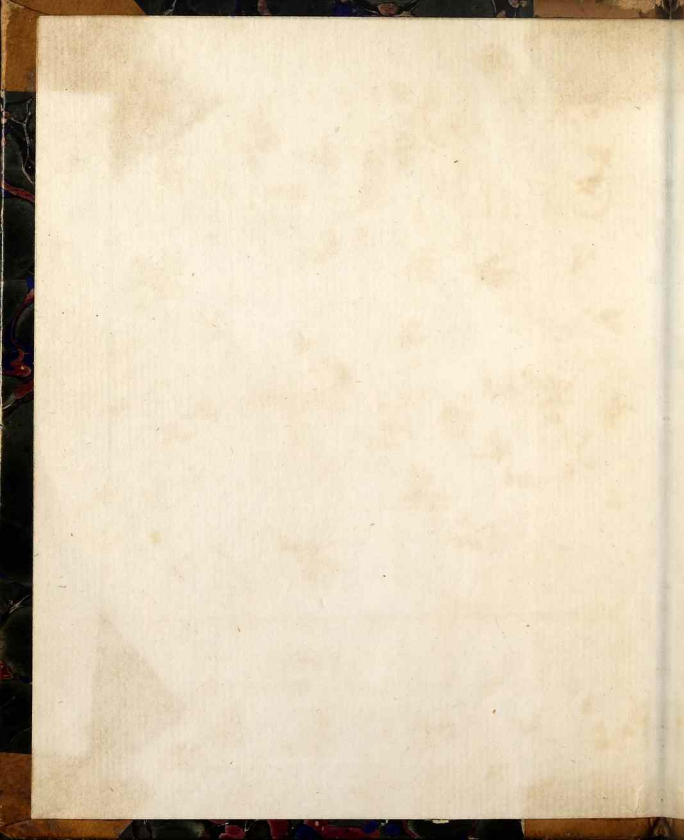

1 1 58 0 8 02051 9

+Rex

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Ottende Hefte.

K i ö b e n h a v n.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Kjøbsteds Officin.

1831.

Conancket,

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Første Hefte.

Kjøbenhavn.

Forklagt af S. Trier. Trykt i det Robertsske Officin.

1831.

Indledning.

Efter en saa lang Tids Forsøg, da vi ikke længere høre Indianernes Forsagn med anden Interesse end den, som Begivenheder fra en fjærn, dunkel Tid pleie at vække, er det ikke let, at faa sig et levende Billede af de Tæter og Savn, som vore Forsædre trodsede, da de virkede for at berede den Sikkerhed og den Overflodighed, vi nu nyde i vort skønne Fædreland. Det bestedne Maal, vi have sat os ved den Fortælling, der indeholdes i de følgende Blade, er, at meddele Efterverdenen en Skildring af de Sæder og Begivenheder, der vare hiin Tid egne, paa hvilke vor Historie foregik.

I Almindelighed er det Slags Krige, som de Indsødte pleie at føre, alt for bekjendt, til at man behøver at forudsikke Anmærkninger desangaaende; desto hensigtsmæssigere turde det imidlertid vare, at henvende vore Læsers Opmærksomhed for nogle Øieblikke paa nogle Hovedbegivenheder i Historien, der staae i nærmere eller fjærnere Forbindelse med Indholdet af følgende Legende.

Det District, som for nærværende Tid de tre Stater af Unionen, Massachusetts, Connecticut og Rhode-Island, indtage, skal, ifølge de bedst Underrettede af vore Annalister, forhen have været beboet af fire store indianiske Folkeslag, der igjen, som sædvanligt, vare deelte i tallose afhængige Stammer. Disse besadde i Massachusetts en stor Deel af det Land, der nu udgjør den nærværende Stat af dette Navn; Wamponoagerne beboede den forhen saa kaldte Kolonie Plymouth og de nordlige Egne af Plantagerne i Providence; Narragansetterne vare bosatte i de sydligere Egne af Plantagerne og paa de velbekjendte Øer i den Stjerne Bugt, hvis Navn er laant af dette Folkeslag; Pequoterne endelig, eller, som man sædvanligt læser og udtaler det, Piqvoderne vare Herrer over en bred Landsstrimmel langs den vestlige Grændse af de tre øvrige Districter.

Statsforfatningen hos de Indianere, der oprindeligen beboede det Land, der saa nærmest ved Havet, er indhyllet i Mørke. For Europæerne, der vare vant til despotiske Regjeringer, var det vel en meget naturlig Formodning, at de Hovidsmænd, de fandt i Besiddelse af Magten, vare Monarker og besad deres Bøle ifølge Arveret. Man gav dem derfor Navnet: Konger.

Hvorvidt denne Anskuelse af Urbeboernes Regjeringsform nu er den rigtige, maa man vist nok lade staae ved sit Vord, endstjøndt der er Grund for den Mening, at den, i det mindste hvad de Folkeslag angaaer, der boede i Staterne ved det atlantiske Hav, kommer Sandheden nærmere, end naar man an-

vender den paa dem, man siden traf længere mod Vesten, hos hvilke der, som det er tilstrækkeligt bekjendt, findes Indretninger, der mere bære Præg af Frihed, end af Enevoldsmagt. Alligevel kan det dog let have været Tilfældet, at Spinnen, benyttende sig af de Fordele, hans Stilling bød ham, ved Indflydelse ofte er fulgt paa sin Fader i hans Værdighed, om endogsaa Folkets Sæder ikke lode nogen Anordning, der var grundet paa Arveret, gjælde. Men det være nu som det vil, saameget fremtysker unægteligt af vore Forsædres Erfaringer, at Barnet i mange Tilfælderr, overtog den Rang, som Faderen forhen havde besiddet, og at, for det meste i urolige Tider, der nødvendigviis ofte maatte indtræffe hos Folk af en saa hæftig Sindsbefæffenhed, den af Hvideemanden udøvede Magt var meget udstrakt. Benøvnelsen *Uncas* blev med Tiden, ligesom Navnene *Cæsar* og *Pharao*, et Slags Synonym med Hvideemand hos Mohikanerne, en Stamme af Pequoderne, over hvilke forskjellige Konger af dette Navn regjerede efter hinanden. Den berømte *Metacom*, eller Kong *Philip*, under hvilket Navn han var bedre bekjendt blandt de Hvide, var uden Tvivl en Søn af *Massassvit*, *Wamponagernes* Sachem, som Emigranterne fandt i Besiddelse af Herkermagten, da de landede paa Klippen ved *Plymouth*. *Miantonimoh*, den dristige, men uheldige Medbeiler af denne alle Pequodernes Stammer beherskende *Uncas*, havde blandt *Narragansetterne* sin ikke mindre hestemødige og virksomme Søn *Sonanchet* til Efter

følger; og selv i et langt tidligere Tidrum finde vi endnu Tilfælde, der vise at Magten er gaaet over fra Fader til Søn, hvilket afgiver en stærk Grund for den Paastand, at en Arvesfølge i lige Linie har fundet Sted.

I de tidligere Aarbøger af vor Historie mangler det ikke paa rørende Exempler paa ædelt Hestemod hos de Vilde. Virginien har sine Sagn om den mægtige Powhattan og hans høihjertede Datter, den stoltbelsnede Pocahontas; og Ny-Engelands Krønner ere fulde af Miantonimohs, Metacoms og Conanchets dristige Planer og hestemodige Bedrifter. Alle de sidstnævnte Krigere viisde, at de vare en bedre Skjæbne værdige, da den Sag, for hvilken de døde, og Maanden hvorpaa de døde, sikkert vilde have sat deres Navne iblandt Historiens største Mænds, hvis de havde hørt til et Selskab, der stod paa et høiere Trin af Kultur.

Den første Krig af Betydning, som Ny-Engelands Nybyggere bleve nødt til at føre, var med Pequoderne. Først efter en vild og blodig Kamp blev dette Folk underkøbt, og alle de, der ikke omkom, eller bleve sendt langt bort i Slaveri, vare glade ved, at kunne ombytte deres Fjendskab med Optagelse blandt Seierherrerens Hjelpetropper. Denne Kamp fandt Sted endnu førend de laudfygtige Puritanere havde været i tyve Aar bosatte i Amerika.

Man er berettiget til at troe, at Pequodernes nedmygede Tilstand lod Metacom forudsee hvilken Skjæbne der vilde vente

hans eget Folk. Var hans Fader end de Hvides tidligste og bestandigste Ven, saa er det dog sandsynligt, at Puritanerne meest havde den frygtelige Nødvendighed at takke for dette Venkab. Der skal nemlig, ikke længe før Emigranternes Ankomst, have raset en skrækkelig Sygdom mellem Wamponnagerne, og en uhyre Mængde af dem skal være bleven henrevet af den. Nogle Forfattere troe, at denne Sygdom har været den gule Feber, der, som bekjendt, vender ødelæggende tilbage igjen til ubestemte Tider, og, som det synes, efter meget lange Mellemrum. Men hvad der end har været Aarsag til denne uhyre Dødelighed iblandt denne Nation, saa saae dens Konge Massasoit sig ved dens Virkninger foranlediget til at slutte et Forbund med de Hvide, for ikke at være udsat for et Angreb af sine gamle, af Sygdommen langt mindre hjemsogte Fjender. Men det synes, at hans Søn har betragtet de Fremmedes vorende Indflydelse med et langt mere avindsygt Øie, end Faderen. Sit Livs Morgen tilbragde hiin med at bringe sin store Plan til den fremmede Races Udryddelse til Modenhed, og unyttige Forsøg paa at udføre denne Plan opfyldte hans senere Aar. Hans rastløse Virksomhed for at bringe et Forbund imod Engælønderne i Stand, hans vilde, ubarmhertige Maade at føre Krig paa, hans Nederlag og Død ere alt for bekjendte til her at omtales.

Ikke mindre tiltrækkende og romantisk er en Franskmands dunstle Historie fra hiin Tid. Denne skal have været en Officier

af høi Rang i sin Konges Armeer og have tilhørt hiin privilegerede Klasse af Selvfabet, der den Tid saae sig i udelukkende Besiddelse af alle det franske Monarkies høie Værdigheder og indbringende Embeder. Sagnene, ja selv de skrevne Markbøger fra det første Aarhundrede efterat vi havde taget America i Besiddelse, bringe Baron de la Cassine i Forbindelse med Jesuiterne, om hvilke det hedder, at de brugte de Vildes Omvendelse til Christendommen som et Paaaskud for at stifte et verdsligt Herredømme i deres Gebet. Det lader sig imidlertid ikke let afgjøre, om det har været Smag eller Religiositet, Politik eller Nødvendighed, der bevagede denne Adelsmand til at ombytte Salene i Paris med Penobscots Ørkeuer. Hvad man veed med Bestemthed, indskrænker sig til, at han tilbragde den største Deel af sit Liv i en ved Bredden af hiin Flod beliggende Fæstning, den Tid kaldet et Slot; at han har havt mange Qvinder og talrige Efterkommere og vedligeholdt en stor Indflydelse paa de fleste af de vilde Stammer i sit Nabolav. Ogsaa skal det have været ham, der forsynede de Vilde, der vare fjendtligtsindede mod Engælnderne, med Krigsforraadigheder, og skær med Waaben af et mere drøbende Slags end dem, som de i deres tidligere Krige have betjent sig af. Men hvilken Andeel han end har havt i den Plan, der var udkastet til at ødelægge Puritanerne, blev han dog af Døden forhindret i at staae Metacom bi i dennes sidste Anstrængelser.

Der bliver ogsaa ofte i disse Blade taelt om Narragansetterne. Saa Aar før den Tid, da vor Historie begynder, havde Miantonimoh ført en blodig Krig med Uncas, Pequodernes eller Mohikanernes Hvidsmand. Lykken begunstigede den Sidste, hvem det, understøttet af hans civiliserede Bundsforvante, ikke allene lykkedes at faae Fiendens Hobe, men ogsaa at tage ham selv til Fange. Narragansetternes Overhoved mistede paa de Hvides Anstiftelse sit Liv paa et Sted, som man nu kender under Navn af Hvidsmandens Stette.*

Kun endnu nogle Ord til Opmærksomhed om nogle faa Hovedmomenter i den saa kaldte Kong Philips (Metacomb) Krig: Det første Udbrud fandt Sted i Juni 1675, noget over et halvt Aarhundrede efter at Engländerne vare landede i N^y-England, og netop eet Aarhundrede før end Blod blev udgydet i den vigtige Kamp, der endte med Koloniernes Ejsrivelse fra Moderlandet. Skuepladsen for hiint Udbrud var en Koloni ikke langt fra det berømte Mount Hope i Rhode-Island, hvor Metacom og hans Fader i lang Tid havde holdt deres Forsamlinger. Fra dette Punkt udbredte Blodsudgydelse og Nederlag sig langs med den hele Grænse af N^y-England. Stærker til Hæft og til Gods bleve Iciede, for at gaae Fienden imøde; Stæder bleve afbrændte; Menneſker bleve myrdede paa begge Sider, uden at man tog Hensyn paa Alder, Stand, eller Kjon

Altidrig stod i nogen Krig med de Indfødte de Hvides vorens
 * The Sachems plain.

de Magt i en saadan Fare, som i Krigen mod Kong Philip. Connecticut's ærværdige Historieforfatter anslaaer Tabet af Mennesker næsten til en Tiendedeel af det hele Antal af Bevaaknede og antager et lignende Forhold ved de under Fjendtlighederne forstyrrede Huse og andre Bygninger. Blandt elleve Familier i Ny-England havde sædvanligt een faaet sine Eiendomme afbrændte. Da de Kolonister, der boede nærmest ved Havet, bleve forskaaede, saa kan man af denne Beregning gjøre sig en Forestilling om de Farer og Lidelser, som de maatte gennemgaae, der boede paa mere blottede Steder. Indianerne undgik dog ikke Gjengjældelsen. De allerede nævnte Hovedstæfslag bleve saa svækkede, at de siden den Tid aldrig have været i Stand til, at gjøre de Hvide nogen betydelig Modstand, og de Skove, hvori de ellers uforstyrrede anstillede deres Jagter, ere Tid efter anden blevne omskabte til Opholdssteder for civiliserede Folk. Metacom, Miantonimosh og Conanchet tilligemed deres Krigere leve endnu som Helte i Sange og Sagn, medens Efterkommerne af dem, der herjede deres Land og udryddede deres Folk, endnu omtale deres høihjerte Mod og deres Charakter's vilde Storhed med en sildig, men velfortjent Roes.

Förste Kapitel.

Fra Haanden kan jeg afstaae, ei fra Troen.

Shakspeare.

De Begivenheder, der forekomme i denne Fortælling, ere at søge i en længst henseenden Periode af Amerikas Historie. Omtrent et halvt Aarhundrede før den Tid, da vor Historie begynder, havde en Koloni af fromme Udvandrede bandlyst sig selv fra et Fædreland, i hvilket de bleve forfulgte formodentlig deres religiøse Meninger, og var først steget i Land paa de skæbneklippede Klipper ved Plymouth; og siden den Tid havde mangen stor Strækning af denne Drægen under deres og deres Børns Hænder forvandelt sig til smilende Marker med behagelige Landsbyer. Dog dyrkede Emigranterne for det meste kun de ved Kysterne beliggende Egne, da Havet mellem dem og Europa syntes at vedligeholde et Slags Forbindelse med Kulturens skønne Bolig, med deres Fædres Land; men Lyst til Virksomhed, Længsel efter at finde endnu frugtbarere Egne og Skønheden af de uhyre, ubekjendte Landstrækninger langs den nordlige og

vestlige Kant af Kolonierne, bevægede nogle af de meest for-
 vovne Eventyrere til at trænge ind i Landets ældgamle Sko-
 ve. En af disse Kolonier, der, under Civilisationens Frem-
 skriden i Landet, ikke upassende kan kaldes den forlorne
 Skildvagt, er just den Plet, hvortil vi ønske at henflytte
 vore Læsers Indbildningskraft.

Saa lidet kjendte man paa den Tid til de store Omrids
 af det amerikanske Fastland, at da Lorderne Say, Seal og
 Brooke, tilligemed endnu nogle andre, udvirkede at det
 Land, der nu udgjør Staten Connecticut, blev dem stænk-
 tet, Kongen af England hængde sit Navn ved et Gavebrev,
 der gjorde dem til Eiere af en ikke ringere Strækning Land,
 end den fra Kysterne af det atlantiske Hav indtil Sydhavet.
 Trods den aabenbare Umulighed i nogensinde at kunne brin-
 ge et saadant District under Naget eller ogsaa blot udfylde
 det, fandt man dog Emigranterne fra Stammerkolonien Mas-
 sachusetts beredte til at foretage sig dette herkuliste Arbejde,
 og det endog inden tre Lustra vare forsvundne, siden de først
 havde betraaet de ovennævnte Klipper. Snart opstod For-
 tet Say Brooke, Stæderne Windsor og New-Haven, og
 den lille paa den Tid stiftede Koloni er fra hine Tider ind-
 til den Dag i Dag bestandigt med stadige og rolige Skridt,
 frebet frem til sin nuværende Magt, som et Monster paa
 Orden og Forstandighed, en Vikube, af hvilken Sværme
 af arbeidsomme, kraftige og oplyste frie Landbrugere have
 udbredt sig over en saa umaadelig Strækning, at man vir-

kelig Stulbe troe, at man endnu stræber efter at tage det i Gavebrevet betegnede uhyre Jordstrøg i Besiddelse.

Blandt de Religionsbetjendere, som deels Forbittrelse, deels Forfølgelse havde tvunget til en frivillig Landsflygtighed i Kolonierne, befandt sig et mere end forholdsmæssigt Antal af Folk af Stand og Opdragelse. Sorgløse og livslystige yngre Sønner af fornemmere Familier, Militaire uden Tjeneste, og unge Retslærde søgte tidligt Befordring og Eventyr i de sydligere Provindser, hvor man havde Slaver, der sparede dem den Umage selv at arbejde, og hvor Krig og en endnu dristigere og virksommere Politik ofte fremkaldte Optrin, der mere passede til deres Evner, Væner og Tilbøieligheder. De mere Alderlige, de Religøststemte fandt et Tilflugtssted i Kolonierne i Ny-Engeland. Derhen forplantede da ogsaa mange Privatmænd deres Formue og deres Familier og gave Landet et Sving, der førte til Velstand og Sædelighed, som det har vidst at bevare lige til vore Dage.

Borgerkrigene i Engeland vare af en saadan Betsæfenhed, at de vandt mange Mænd af stor og oprigtig Fromhed for Krigshaandværket. Af dem havde nogle trukket sig tilbage til Kolonierne, førend Urolighederne i Moderlandet naaede deres Græns. Under hele Løbet af disse gik Udvandringerne ligeledes bestandigt for sig, og da endelig Stuarterne igjen bleve indsatte, søgte hele Hobe af dem, der

vare utilfredse med denne Kongeslægt, Sikkerhed i disse fjernere Egne.

En Militair ved Navn Heathcote, en mørk Fanatiker, var en af de Første af sin Stand, der omstiftede Sværdet med de Rødstaber, der passe for den, der vil anlægge en ung Koloni. Det hører ikke til vort nærværende Forehavende, at lægge den Indflydelse for Dagen, som Besiddelsen af en ung, skøn Hustru havde paa hans Beslutning; men de Dokumenter, som vi have at takke for Stoffet til vor Fortælling, lade stærkt formode, at han har været af den Mening, at hans huuslige Fred ikke vilde være mindre sikket i den nye Verdens Ørkener, end blandt de Staldbrodre, med hvilke hans tidligere Forbindelser naturligviis maatte føre ham sammen.

Hans Hustru var, ligesom han selv, udsprungen af en af de Familier, der nedstammede fra Fæstere fra Edvardernes og Hendrikernes Tider og som derfor bleve Arvebesiddere af Landeiendomme, ved hvis bestandigt stigende Værd de hævedes til smaa Jordbrotters Rang. Hos de fleste europæiske Nationer bleve saadanne regnede til den lavere Adel.

Kapitain Heathcotes Familielykke skulde lide et haardt Stød og det fra en Side, hvorfra Omstændighederne ikke lode ham frygte nogen Fare. Den selsamme Dag, paa hvilken han naaede det saa længselfuldt ønskede Frihed, gjorde hans Hustru ham til Fader til en dygtig

Dreng, en Gave, som hun kjøbde med sit eget Liv. Tyve Aar ældre end den Kvinde, der, for at dele hans Skjæbne, fulgde ham til disse fjerne Kyster, havde den afstedigede Krieger stedsbe betragtet det som en afgjort Sag, at han maatte være den Første, der betalte Naturen sin Gjæld.

Vare endog saa de Udsigter, som Capitainen havde dannet sig om en tilkommende Verden, glandsrige nok, saa syntes han dog at have dannet sig dem ved en rolig og sød Nydelse i den Nærværende. Men hans Naturel hørde ikke til dem, der kunde tage deres Fatning ved Lykkens Omvælinger; kun mørkere farvede Ulykken hans Charakter, som Secterernes Subtiliteter allerede havde givet en alvorlig Stemning. Uforanderlig i de een Gang antagne Vaner tilbragde han et nyttigt Liv, som en stærk Støtte af Raad og Mod for sine nærmeste Omgivende, men baade af Naturen og ved sin Stemning, som en tidligt henvisnet Ulykke havde gjort mørkere, utilbøielig til at overtage den Rolle i den lille Stats Anliggender, paa hvilken han, deels formedelst sin Formue, deels formedelst sin forrige Virkefreds, med Rette kunde gjøre Fordring.

Men Sonnen gav han en Opdragelse, som det Trin af Dannelsen, hvorpaa han selv stod, og den unge Koloni Massachusetts gjorde ham det mueligt. En vis from Forsdom, hvis Fortjenstlighed vi ikke ville undersøge, gjorde, at han troede at give et roesværdigt Beviis paa sin egen ubetingede Hengivenhed i Forsynets Billie, ved i Daaben

at tillægge sin Søn Navnet Content (Tilfredshed). Hans eget Døbenavn var Marcus, et Navn, som hans Forsædres havde ført igjennem to eller tre Aarhundreder. Naar Verden engang imellem fik Overmagten i hans Tanker, som det undertiden vel var Tilfældet, uagtet den største Selskornagtelse, fortalte han endogsaa om en Sir Markus i hans Familie, der i en af de meest krigeriske Kongers Følge havde forjænt sig Riddertittelen.

Der er nogen Grund til at troe, at alt det Ondes Fader allerede tidligt med skjæve Dine betragtede det skjønne Exempel paa Fredsommelighed og streng Sædelighed, som Nybyggerne i Ny-England gave den øvrige Christenhed; saa meget er vidst, Aarsagerne maae nu have været hvilke de ville, at der tidligt opstod Schismer og Lærestridigheder mellem Emigranterne, og det varede ikke længe førend man saa, at Mennesker, der i Forening havde forladt deres Forsædres Arnesteder, for i No at kunne leve efter deres egen Tro, skilde sig fra hverandre, for at de uden at foruroliges kunde følge deres egne Religionsanskuelser, uden hvilke, efter deres ligesaa dristige, som taablige Indbildning, de ikke kunde finde Naade hos Verdens almægtige og hjærlige Fader. Havde vi foresat os at behandle en theologisk Opgave, saa havde her været Stedet til med Nytte at udbrede sig over Menneskeslægten's Forsængelighed og Fortæerthed.

Da Marcus Heathcote kundgjorde Menigheden, i hvis

Midte han nu allerede havde boet over i tyve Aar, sin Beslutning, anden Gang at opreise sit Familiealtar i Orken, for at han og hans Kunde tilbede deres Gud paa den Maade, som de ansaae for den rigtigste, frembragde denne Esterretning almindeligt en Følelse, der baade var beslægtet med Skræk og Grefrygt. I det første Dieblit forglemde enhver sin Iver for sine forskjellige Meninger og ifkun den Agtelse og Hengivenhed yttrede sig, som Heathcote havde erhvervet sig ved sine strænge Sæder og sine unægteligt praktiske Dyder. De Eldste i Kolonien holdt lange og hjærlige Samtaler med ham, men Forsonlighedens og Fredsommelighedens Stemme lød for silde. Med et ærbødigt, men strængt Blik, hørde han paa de Sjælesørgere, der vare komne sammen fra alle Sognene; med den dybe Grefrygt, der stedse gennemtrængte ham, naar han nærmede sig til den Almægtiges Fodstammel, forenede han sig med dem i Bønner om Oplysning og Underviisning, men han bragde til Begge et med Selvtilsfredshed og geistlig Stolthed alt for opfyldt Sind til at han kunde aabne sit Hjerte for Medfølelse og Kjerlighed, paa hvilke Dyder Bekjenderne af den milde kristelige Sædelære dog meest burde beslitte sig. Alt hvad Sammelighed fordrerede, alt hvad Etik og Brug befalede, opfyldte han, men usforandret blev den halsstarrige Secterer. De Ord, hvormed han forkyndte sin endelige Beslutning, fortjene at optages; de lød saaledes :

„Min Ungdom blev bortødslet i Uvidenhed og i verdslige Glæder; dog i min mandlige Alder lærde jeg at kjende Herren; i tyve Aar har jeg arbeidet for Sandheden, og tilbragt hele denne kummerfulde Tid med at holde min Lampe i Orden, at jeg ikke, som de taablige Jomfruer, skal overrastes uberebt; og nu da mine Lænder ere ombæltede, da min Løbebane næsten er fuldendt, skulde jeg blive en Frafalden, en Ordets Forsælster? Meget har jeg lidt, som I vide, da jeg forlod mine Fædres jordiske Bolig og trodsede Farer baade til Vands og til Vands for Troens Skyld; og hellere end jeg skulde lade den fare, vil jeg endnu engang med Glæde opoffre den hylende Orken alt, Rolighed, Efterkommere, og hvis det er Forsynets Villie, Livet selv.“

Afskedsdagen var en uhyklet, almindelig Smertes Dag. Thi trods det Strænge i den gamle Mands Charakter, trods hans altid alvorlige Blikke, flød dog den menneskelige Velvillies Mælk umiskjendelig i alle hans Handlinger. Der gaves neppe en ung Begynder i den lille Stats majsommelige og kun libet taknemmelige Landhuusholdning, der ikke kunde erindre en hemmelig Understøttelse, der var kommen fra en Haand, der for Verdens Dine syntes lukket med forsigtig, tilbageholdende Sparsomhed; og intet Par iblandt de Troende i hans Nabolag blev forenet, der ikke erholdt Beviser paa hans Deeltagelse i deres imelige Lykke, der altid stræbte sig længere end til tomme Ord.

Den Morgen da de under Kapitainens Bostab stønende
 Vagne kjørde bort fra hans Dør og toge Veien til Kysten,
 var der ikke en eneste fraværende af alle Borne i en Omkreds
 af mange Mile; alle vilde tage Deel i dette rørende Optrin.
 Som ved alle alvorlige Anledninger gik geistlig Sang og
 Bøn forud for Afsteden; derpaa omsavnede den ubøielige
 Eventyrer sine Naboer med et Blik, der forraadte hans
 beherskede Udvortes' haarde og sjældne Kamp imod indvor-
 tes Følelse, der mere end een Gang truede med at gjennem-
 bryde de stærke Skranker af det ydre Væsen, der var blevet
 ham eget. Beboerne af ethvert Huus, der laa ved Veien,
 ventede i det Frie, for at modtage og besvare den velsig-
 nende Afsteedshilsen. Mere end een Gang maatte Rud-
 sene gjøre Holdt og alle de, i hvis Hjerter der boede men-
 neskelig Længsel og menneskelig Følelse, trængde sig frem
 for at anraabe om Velsignelse for de Vortreisende og Tilba-
 geblivende. Let og flygtigt bleve forgjængelige Goder kun
 omtalte i disse Bønner, derimod dvælede man desto læn-
 gere og ivrigere ved Bønnen om aandeligt Lyk. Paa
 denne karakteristiske Maade tiltraad en af de tidligste
 Udvaandrere til den nye Verden sin anden Vandring, for paa
 ny at trodse legemlige Lidelser, Savn og Farer.

I Midten af det syttende Aarhundrede kunde i disse
 Lande hverken Personer eller Eiendom skaffes fra det ene
 Sted til det andet med den Hurtighed og Lethed, som nuom-
 stunder. Veiene vare naturligviis kun saa, og kun paa en

fort Strækning; og til Vands var Samfærselelen kun uregelmæssig, langsom og intet mindre end beqvem. Mellem den Deel af Massachusettsbai, som Herr Heathcote nylig forlod og den Plet ved Floden Connecticut, som han vilde begive sig til, udstrakte sig en meget tyk Skov, hvorfor han ogsaa gav Reisen til Vands Fortrinnet. Men ikke ringe var den Tid, der medgik paa den lille Reise til Kysten, og indtil den Time slog, da man skulde indstibe sig. Under dette Ophold tog han med sine Folk ind til de Fromme, thi paa denne Halvø, hvor nu Taarnene af en ædel og malerisk Stad kneise op over saa mange tusinde Boliger, laa allerede paa den Tid Rimet til dens nuværende Flor henstrøet hist og her.

Sonnen forlod ikke sin Godestavn og sin Barndoms Legesteder med den samme urokkelige Lybighed mod Pligtens Bud, som Faderen. I den nylig anlagte Stad Boston levede et stjønt, blidt, ungdommeligt Væsen, hvis Alder, Stand, Sindelag, Formue og, hvad der var endnu langt vigtigere, hvis Følelser stemmende overeens med hans. Snart smeltede hendes Billede sammen med hine hellige Billeder, som hans strænge Opdragelse oftest havde ført forbi hans Tankers Speil. Det er derfor ikke at undres over, at Unglingen glædede sig over det for hans Ønsker saa gunstige Ophold og at han drog al den Fordeel deraf, som en saa reen Kjærlighed naturligviis maatte indgive ham. Han høitideligholdt sin Forbindelse med den

blide Ruth Harding Ugen førend hans Fader indskibede sig til sit andet Pilgrimstog.

Det er ikke vor Hensigt at dvæle ved det, der foresaldt paa denne Søreise. Havde end en overordentlig Mands Aand opdaget den Verden, der nu begyndte at opfyldes med civiliserede Menneſker, ſaa havde Styrmandskunſten dog endnu ikke paa den Tid nogen glimrende Uddannelse at fremviſe. At paſſere Nantuckets Sandbanke maatte være et lige ſaa farligt ſom rædselſuldt Foretagende og Farten op ad Connecticut var endogsaa en mærkværdig Bedrift. Vore Eventyrere landede i behørig Tid ved det engeliſke Fort Hartford, hvor de forbleve en Tid lang for at erholde aandelig og legemlig Vederqvælgelse. Men det Eiendommelige ved den Være, paa hvilken Kapitainen lagde ſaa megen Vægt, gjorde at han fandt det raadeligſt, at bortſjærne ſig endnu mere fra Menneſternes Boliger. Ledſaget af nogle af ſine Folk tiltraad han en Opdagelsesreife og mod Enden af Sommeren ſaae han ſig igjen boſat paa et Gods, der, efter de ſeneste i Kolonierne brugelige Former, var blevet hans Eiendom, for den ringe Priis, hvorfor man paa den Tid kunde kjøbe udſtrakke Landſtrækninger ſom Priisvatgods.

Vel var Kjærlighed til denne Verdens Goder ingen fremmed Følelſe for vor Puritaner, men den var intet mindre end herſkende i hans Sjæl. Han var ſparſom, men mere af Vane og Grundſætning, end af en utilbørlig

Begjerlighed efter timeligt Guds. Af denne Grund havde han skaffet sig en Landeiendom, hvis Værd ikke saa meget var at søge i dens Størrelse, som i den Godhed og Skjønhed. Mellem Kolonierne Beathersfield og Hartford og den imaginaire Grændselinie, der skilde den nylig af ham forladte Kolonies Eiendom, fra den, til hvilken han drog, gaves der flere skjønne Egne. Han valgde sit Sted,* som det heed i Landets Sprog, ikke langt fra den nordlige Grændse af sidstnævnte Koloni. Ved Hjælp af et Udlæg, der for hine Regioner og Læder kunde gjælde for stort og ødselt, og deels ved en Rest af Smag, hvilken den Selvfornægtelse, som han i de senere Aar af sit Liv øvede saa strængt, ikke havde formaaet at quæle, men deels ogsaa understøttet af Land, Vand og Skov=Partiernes naturlige Skjønhed, lykkedes det Emigranten, at forvandle denne Plet til en Bopæl, der var lige saa ønskelig formedelst dens landlige Yndigheder som formedelst dens Beliggenhed fjærnet fra Verdens Tristelser.

Efter denne mærkværbige Handling, der var en Følge af en uindskrænket Hengivenhed i Samvittighedens Forskrifter, henslød en Deel Aar i Rolighed og et Slags negativ Lykkelighed. De Rygter, der cirkulerede i den gamle Verden, naaede først til Beboerne af disse fjærne Kolonier, naar de Begivenheder, som de angik, allerede i mange Maaneder vare forglemte paa ethvert andet Sted,

* Location.

og kun i lange, nølende Mellemrum erfoer man Søsterkoloniernes Tumulter og Krige. Imidlertid udvidedes Koloniernes Grændser lidt efter lidt, og de tætte Skove forsvandt efterhaanden i Dalene.

Alderen begyndte nu ogsaa at gjøre et synligt Indtryk paa Kapitainens Jernstikkelse, og hvad hans Søn angaaer, da veeg just den friske Ungdomsfarve, med hvilken han var dragen ind i Skovegnen, for det brunlige Anstrøg, der er en Følge af bestandigt, svært Arbeide i det Frie. Vi sige svært Arbeide, thi uden at regne, at efter Landets Sæder og Tænkemaade endogsaa den Formuende ikke uden Dadel turde overlade sig til Lediggang, saa kunde den vanskelige Stilling, hvori de hver Dag befandt sig, Jagten og de lange og forviklede Tog i de omliggende Skove, som endogsaa Veteranen selv maatte vove, ikke vel benævnes med noget mere passende Navn. Ruth forblev ungdommelig og blomstrende, skjøndt Modersorger forenede sig med hendes andre Bekymringer. Dog foresaldt der i en lang Tid aldeles intet, der enten kunde vække Anger hos dem over det Skridt, de havde gjort, eller indgyde dem Angst for Fremtiden. I dette Tidsrum hørde Grændseboerne — thi det vare de i Sandhed ved deres Bopæle nær ved Grændsestjættet — den sælsomme og skrækkelige Efterretning om en Konges Assættelse, om et Interregnum, som man kaldte en usædvanlig kraftig og lykkelig Regjering, og om den Dinvæltning, der igjen kaldte Sønnen af den Mand

paa Thronen, som man, forunderligt nok, gav Navn af Martyr. * Alle disse vigtige og sjældne Lykkesforandringer hørde Marcus Heathcote med en dyb og ærbødig Hengivenhed i hans Billie, i hvis Dine Kroner og Kongespil blot ere et kostbart Legetøj. Lig de fleste af hans Samtidige, der havde søgt Beskyttelse paa den vestlige Halvkugle, havde hans politiske Meninger, hvis de ikke vare aldeles republikanske, dog en Hældning til Frihed, der stod i en stærk Modsetning til Monarkens guddommelige Rettigheder. Men derimod havde han ogsaa levet alt for bortfjærnet fra de ophidsede Lidenstaber, der berøvede dem, der levede Thronen nærmere, deres Agtelse for dens Uforfrænklichkeit og formaaede dem til at besudle dens Glands med Blod.

Naar da enkelte Vandrerere, der efter lange Mellemrum toge ind i hans Bolig, fortalte om Protectoren, ** der i saa mange Aar med Jernhaand beherskede England, da pleiede vel en ganske eiendommelig Deeltagelse at funkle i den Gamles Dine, og engang, da han efter Aftenbønnen udbrod i Dadel over det Forsængelige og Forgjængelige i dette Liv, tilstod han, at den overordentlige Mand, der, om ikke efter Navnet, saa dog i Virkeligheden sad paa Plantageneternes Throne, havde været en lystig Gælle og en gudsforgaaen Deeltager i mange af hans Ungdoms

* Carl I. kaldes saaledes i den engelske Liturgie.

** Cromwel.

Daarligheder. Herpaa pleiede der da at følge en lang, opbyggelig Homilie, som han holdt paa staaende Fod over det Taablige i at hange sin Kjærlighed ved denne Verdens Glæder, og en halv forblommet, men dog ikke mindre forstaaelig Kortale over den visere Tænkemaade, der bevægede ham til at bygge sig en Hytte i denne Ørk, istedetfor at sætte sin Lykkelighed i Vove ved en altfor hæftig Stræben efter at besidde denne Verdens bedrageriske Herligheder.

Selv den blide, i Almindelighed kun lidet iagttagende Ruth undgik ikke hans funklende Blik, hans sammentruksne Dienbryn og den brændende Rødme, der farvede hans blege, surede Kinder, naar den gamle Soldat fortalte om Borgerkrigenes morderiske Kampe. Der gaves Dieblikke, da religiøs Selvbeherkselse, ja vi vare nærved at sige, religiøse Forfrevter tildeels bleve forglemte, naar han forklarede sin Søn og sit lyttende Barnebarn Bestaffenheden af et Angreb eller det eiendommelige ved et hæderligt Tilbagetog. Ved saadanne Leiligheder pleiede han vel endogsaa at svinge et Sværd med den endnu kraftige Arm, for at vise Drengen de forskjel- lige Maader paa hvilke det blev brugt, og mangen lang Vinteraften tilbragde han med paa denne Maade at lære en Kunst fra sig, der stod i saa liden Samklang med hans guddommelige Mesters Befalinger. Den fromme Krigsmand glemte dog aldrig, ved Enden af sin Underviisning, i en Extra-Bøn som Anhang til den Sædvanlige, at bede om at injen af hans Efterkommere maatte komme til at

berøbe et til Døden ikke forberedt Væsen Livet, med mindre det skulde stee ved retmæssigt at forsvare sin Tro, sin Person eller sine lovlige Rettigheder. Man kan ikke nægte at en liberal Fortolkning af dette forbeholdne Privilegium kunde give ethvert krigslystent Subject Spillerum nok for at øve sin Skarpsindighed.

Men til at udøve denne i saa talrige Lectioner foredragte Theorie frembød der sig dog formedelst deres affides liggende Bolig og fredelige Levemaade, kun saa Leiligheder. Saakaldte indianiske Alarmraab vare ikke sjældne, men hidtil havde disse ingen andre Følger havt, end at de forstrækkede Ruth og hendes Smaa. Vel hørde de fra Tid til anden Historier om myrdede Reisende og ved Slaveri adskilte Familier; men om enten nu deres egen gode Lykke var Skyld deri, eller de langs med Grændselinien boende Kolonisters mere end sædvanlige Forsigtighed, nok er det, at i Kolonierne i Connecticut havde Indianernes Knive og Tomahacker hidtil ikke fundet nogen Bestjæftigelse. En truende og farlig Kamp med Hollænderne i den tilgrændsende Provinds, de Nye Nederlande, havde Herskerne over de unge Kolonier ved Vaersomhed og Maadehold vidst at afvende; og endskjøndt en mægtig og erigerist Høvding iblandt de Indfødte tvang de nye Kolonier i Massachussetts og Rhode-Island til bestandigt at være paa deres Post, saa var dog af de anførte Grunde Frygten for Fare kun ringe i de saa affi-

des boende Indviders Gemytter, der udgjorde vore Emi
granteres Familie.

I denne uforstyrrede Tilstand henglede Kar, i hvilke
den omliggende Drk lidt efter lidt bortskjærne sig fra Heath-
coterens Bolig, indtil de saae sig i Besiddelse af alle de
Livsnydelser, hvorpaa de, ved et saa aldeles fra Verden
affondret Opholdsted, kunde gjøre Fordring.

Efter disse foreløbige Oplysninger tillade vi os at
henvise Læseren til den følgende Fortælling. Den inde-
holder en udførligere og, som vi haabe, mere tiltræk-
kende Beskrivelse af Tildragelserne i vor Historie, end-
skjøndt det ikke er usandsynligt, at den er for simpel
for de Personers Smag, hvis Indbildningskraft kun
kan vækkes med mere levende, og mindre med Selsta-
bets naturlige Tilstand overensstemmende Glæder.

Andet Kapitel.

— — Sir, jeg kjender Eder,

Dg tør — min Kunst mig giver Ret dertil —

Et sjældent Gode anbefale Eder.

Kong Lear.

Just ved Enden af en ligesaa skøn, som rig Aars-
tid begynder Handlingen i vor Historie. Allerede for
længe siden var Høet og de mindre Kornarter bragte
under Tag, og den yngre Heathcote havde med sine
Arbejdskraft just tilbragt en Dag med at skjære Toppen
af den yppigt opstygende Mais, for at erholde et godt
Foder af dens nærende Stængel, og for at Soel og
Lust kunde trænge ind for at hærde en Kornart, der
næsten kan betragtes som det fornemste Product i disse
Egne. Veteranen Heathcote var redet omkring blandt
Arbejderne under deres møjsommelige Beshæftigelser, el-
ler for at nyde et Syn, der lovede Overflødighed for
hans Hjorder af Faar og Køer, men dels ogsaa for
ved Leilighed at udstroø en eller anden nyttig aandelig
Lærdom, i hvilken der dog laa langt mere dogmatisk
Spidsfindighed end practisk Anvendelighed. Hans Søns
Dagleiere, thi denne havde han for længe siden over-
braget Beshyrelsen af Godset, vare alle, uden Undta-
gelse, unge Menneſker, der vare fødte i Landet og ved

lang Ovelse vante til at forene religiøse Betragtninger med deres verdslige Bestjæftigelser. De hørde derfor ærbødigt til, og selv de meest Letsindige iblandt dem undslap ved den Gamles Formaninger intet frivolt Smil, intet utaalmodigt Blik, skjønt det sjældent ved Originalitet blev gjort dem lettere at høre paa saadan en langvarig Homilie. Men Urefrygt for den store Kilde til deres Tilværelse, strænge Sæder, og den bestandigt nærede, flammende Lue, der, andtændt paa den ene Halvkugle, skulde vedblive at brænde mere varigt og glimrende paa den anden, havde givet næsten alle det metaphysiske og dog eenfoldige Folks Anstuelser og Forsoielser et religiøst Anstrøg. Arbeidet gik, uagtet dette overordentlige Accompanement, ikke mindre rasht fra Haanden og Content selv overtaelde den Gnist af Overtroe, der stedse ledsager overspændt Religionsiver, til at troe, at Solen skinne muntre paa deres Arbeide og Jorden aabne sit Skjød med en mere rig Velsignelse, medens de hellige Ord strømmede fra Læberne af hans Fader, hvem han ærede ligesaa høit, som han elskede ham inderligt.

Men da nu Solen, i Almindelighed paa denne Aarstid i Connecticuts Clima en straalende, skyefri Skive, balede ned imod Trætoppene, der begrænsede den vestlige Horizont, blev den Gamle omsider træt af sine fromme Anstrængelser. Efterat han derfor havde

soiet en opbyggelig Formaning til Unglingerne til sin Præken, at de smukt skulde fuldende deres Dagværk, førend de forlode Marken, træk han sin Hest i Tømmen og begav sig langsomt og med eftertænkssomme Miner paa Hjemveien. Høist sandsynligt vare Kapitainens Lærter fordybede i de aandelige Ting, han om Dagen saa kraftigt havde afhandlet, dog veeg de for Indtrykket af mere verdslige, mere sandselige Gjenstande, da hans Hest af sig selv stod stille paa en lille Høi, hvorover den krumme Sti gik, der førde til Hjemmet. Da den Scene der nu bortvændte hans Betragtninger fra saa mange abstracte Theorier hen paa den ydre Virkelighed, var eiendommelig for dette Land og mere eller mindre hængsammen med vor Fortælling, ville vi forsøge paa at skildre den i Korthed.

En lille Flod, der falder i Connecticut, deelede Udsigten i to, næsten lige store Halvdele. De frugtbare Sletter, der strækte sig over en Mil bredt paa begge dens Bredder, vare allerede tidligt berøvede deres Skove, og laae nu, som venlige Marker og Enge, af hvilke Nærstidens Kornarter først for kort siden vare forsvundne, og over hvilke Plovjernets nye Furer træk sig ved Siden af hverandre. Den hele, jævnt fra Floden hen imod Skoven opstigende Glade var indeelt i smaa Marker med utallige Indhegninger. Disse Indhegninger vare plumpt Sommerarbeide efter Landets

Skik, men derfor desto stærkere; Lethed og Besparelse af Sommer var ved deres Forsærdigelse ikke kommen i Betragtning, thi i en Saksat, lig de Approcher, som Beleirerne anvende, naar de med Forsigtighed ville nærme sig til en Fæstning, laae tykke Træstammer opbyggede paa hverandre, saa at de dannede Barrierer mod Vildtet, der vare syv til otte Fod høie. Paa et Sted havde man ryddet et stort firkantet Rum i Skoven, og endskjøndt endnu tallose Træstumper bedækkede Overfladen, ligesom det ogsaa var Tilfældet med Markerne paa Gletten, saa fremstjod dog overalt det unge Korn i klartglindsende grønne Straae af den rige, jomfruelige Jordbund. Høit oppe paa den ene Side af en tilstødende Høi, der vel kunde fortjene at kaldes et lille Klippebjerg, var der gjort et lignende Angreb paa Skoven; dog var enten af Lune eller fordi det kostede for megen Umage, Arbeidet igjen opgivet, og en eneste Høst var den hele Vøn for det besværlige Arbeide, man havde havt med at fælde en Deel Træer. Havde hist og her staaende, afbarkede og derfor udgaaede Stammer, Rodstykker og sorte, forkullede Stumper ikke vanstret denne Plet, vilde den, formedelst sin Beliggenhed inde i Skovene, have været af ualmindelig Skjønhed. Et stort Fladerum af denne Nabning var i dette Dieblis endnu bedækket med den saakaldte Estervært, endskjøndt der hist og her var Steder,

hvor det i Landet hjemmehørende hvide Klover Stod
 yppigt op og næsten umiddelbart efter de græssende
 Hjorder. Paa denne Nabning i Skoven, der laa om-
 trent en halv Mill fra det Sted, hvor Kapitainens
 Hest stod stille, fæstede Rytteren sine Dine, thi fra
 Bustene udsendte et Dusin harmonist stemte Roklokker
 deres Toner, der bleve førte hen imod ham af den
 stille Aftenluft.

Men meest utvetydigt kunde man mærke Spor-
 rene af Civilisationen paa en naturlig Høi og i dens
 umiddelbare Omgivelse. Denne Høi steg strax ved Flod-
 bredden saa steilt i Beiret, at den havde udsendt af
 et kunstigt Anlæg. Den erfarne Veteran havde valgt
 Toppen af denne affumpede Kegel for der at bygge et
 Slags Befæstning, saaledes som Egnens Bestaaffenhed
 og den Fjende, der skulde holdes tilbage, syntes at
 fordre det.

Hovedbygningen var opført af Tømmer, bedækket
 med tynde Bræder. Den var lang, lav og uregel-
 mæssig, saa at man tydeligt kunde mærke, at den var
 bygget til forskjellige Tider, eftersom den bestandigt
 voksende Families Trang fordrede det. Den stod nær
 ved Randen af en naturlig Skraaning, og det paa
 den samme Side, der blev befyldt af Floden. En
 Balkon af plumpt Tømmerarbejde ragede ud over Strøm-
 men og løb langs hen ad den hele For side af Huset.

Af forskjellige Dele af Taget opstod der flere, uregelmæssige og plumpe Skorstene, endnu et Beviis paa at man ved at opføre Bygningen mindre havde spurgt en god Smag, end Bequemmelighed til Raads. Nær ved Hovedbygningen og ligeledes paa Toppen af Høien stod der endnu to eller tre Sidebygninger. De vare ikke allene saaledes fordeelte, at de svarede til de forskjellige Hensigter, i hvilke de vare opførte, men de dannede ogsaa, hvad der var isiesaldende selv for en Fremmed, i deres Udstrækning de fire Sider af en huul Firkant. Men denne Figur vilde de dog ikke have kunnet frembringe, uagtet Hovedbygningens store Længde og de mindre Bygningers Stilling, hvis man ikke havde opfyldt et Par aabne Stykker med to raae Indhegninger, bestaaende af plumpe Træstammer, som man havde flaaet Barken af. Disse simple Bygninger tjende deels til at opbevare forskelligt Huusgeraad og Victualier, deels ogsaa til Bolig for det talrige Tjenestetjende og for Dagleierne paa Godset. Mellem Hovedbygningen og begge Sidebygningerne var der to store, stærke og høie Porte af tilhugget Løkker, for saa meget mueligt at hindre Fremmedes Indtrængen i det indre Rum.

Men den Bygning, der saavel ved sin Beliggenhed, som ved sin Bygningsmaade tiltrak sig meest Opmærksomhed, stod paa en lille opkastet Bank midt i Firkanten.

Denne Bygning var høi, firkantet, og bedækket med et i en Spids opløbende Tag, paa hvis Top der var anbragt en Flagstang. Fundamentet var af Steen til en Mand's Høide fra Jorden; siden bestod Bygningen af massive, firkantede Træblokke, der vare tæt sammenspiede, deels med Fuger, deels med lodrette, tætsluttende Støtter. I dette Fort, eller, som det ifølge sine Bestanddele blev kaldet, Blokhuus, var der to forskjellige Rader af langagtige, smalle Righulser, men ingen ordentlige Binduer. Dog skinnede Aften-solens Straaler gennem en eller to Aabninger i Taget, i hvilke der var anbragt Glasruder; et Beviis paa at den øverste Deel af Bygningen undertiden blev brugt til et andet Niemed, end blot til Forsvar.

Omtrent omkring Midten af Høien, paa hvilken Hovedbygningen var opført, løb der to uafbrudte Rækker af Palisader, der bestode af høie, unge Træstammer, der vare fastgjorte til hinanden ved Jernskinner og horisontaltliggende Træstykker, og aabenbar med megen Omhyggelighed bleve holdte i god Stand. Denne Grændsefæstning gjorde, i det Hele taget, og især naar man betænkte at Brugen af Skydegevær endnu var ubekjendt i disse Støve, et imponerende Indtryk.

Ikke langt fra Foden af Høien stode Laderne og Staldene, i en viid Omkreds omgivne af plumpe, men varme Udhuse, under hvilke Køerne og Faarene sædvanligviis fandt Ly mod Storme og Vinterens Strængthed. Overfladen af

de umiddelbart omkring Udhufene liggende Egne var bedækket med et mere blødt og rypigt Grønt end de, der laae længere borte; ligesom ogsaa de Indhegninger, der omgave hine, vare forserdigede efter en langt kunstigere, maaskee ogsaa varigere, Skjøndt vel mindre hensigtsmæssig Plan. En stor Frugthave, af en ti til femtenaarig Plantning forhoiede endnu det smilende Udseende af denne veldyrkede Dal, hvorved den stod i en ligesaa stærk som behagelig Contrast med de uoverseelige og næsten ubeboede Skove, der udbredte sig rundt omkring den.

Om denne ubegrænsede Skov selv behøve vi ikke at tale. Med Undtagelse af Bjergsiden og nogle Rabninsger hist og her, hvor Træerne vare blevene rykkede op med Rode af hine rasende Orkanstød, der undertiden i et Minut omkaste Træerne paa flere Tønder Land, kunde i denne uhyre Baggrund af dette stille, landlige Maleri Diet ikke dvæle paa andre Gjenstande, end paa Orkenens, som det syntes, uendelige Labyrinth. Menneskelig Kunst kunde neppe opfinde saa muntre Farver, som de der smykkede Skovenes glindsende Løv.

Den skarpe, bidende Frost, der i Ny-Engeland saa sædvanligt indtræder mod Enden af Høsten, havde allerede berørt Contræets brede, takkede Blade, ligesom ogsaa dens ligesaa pludselige, som lønlige Virkning allerede sporedes paa alle de andre Planter i Skoven. Den herved frembragte Virkning var af et saa tryk-

lende Slags, som man allene faaer at see i disse Regioner, hvor Naturen om Sommeren er saa yppig og velgjørende og ved Aarstidernes Omværling pludseligt viser sig saa stræng.

Over dette Maleri af Fred og Frugtbarhed svævede nu den gamle Heathcotes Blikke med en ikke ringe Grad af verdslig Klogskab. Den sørgelige Klang af Klokkerne, der lød fra den dunkle Løvhyælving, lod ham formode at Meieriets Hjorder vare paa deres frivillige Tilbagevei fra deres vindsfrænkede Græsgang i Skoven. Allerede kom hans Sønneson, en smuk, modig Dreng paa omtrent fjorten Aar, hen over Marken, drivende foran sig en ikke talrig Faareskud, hvilken Familien maatte holde for sine huuslige Fornødenheder, og det ikke uden stort Tab, og megen Tidsforbrug, da det kostede megen Møie at beskytte Faarene mod Overskud af glubende Dyr. En noget sjantet Dreng, som den Gamle af Medlidenhed havde taget i sin Tjeneste, kom paa samme Tid frem af den Deel af Skoven, der laa næsten i samme Retning, som det ovenomtalte opryddede Stykke paa Siden af Bjærgen. Drengen skred fremad, i det han med Skridtet og Raaben drev en Flok unge Føl foran sig, der næsten var ligesaa fjollede, egensindige og vilde, som han selv.

„Hvad nu, Sjantel!“ — sagde Puritaneren med et strængt Blik, da begge Drengene med deres forskellige

Hjorber næsten paa samme Tid havde naaet ham, — „Hvad nu, Dreng! hidser Du Hestene paa den taabligste Maade hift og her, naar den Forstandiges Die er bortvendt fra Dig? Gjør imod Andre, som Du selv vil at man skal gjøre imod Dig, det er en retsærdig og gavnlig Forskrift, efter hvilken alle Mennesker, Lærde saavel som Lægsfolk, Gensoldige saavel som Forstandige, burde rette sig. Jeg vidste ikke, at et forpidsket og forjaget Føl i mindste Maade var mere tilbøieligt til med Tiden at blive et taaligt og nyttigt Dyr, end et, der er bleven behandlet med Godhed og Omhu.”

„Jeg troer, at den Lede er faret i alle Røerne og i Føllene med,” — svarede Drengen knarvurren — „jeg har først tælt dem haardt til, og siden tælt til dem, som om de vare af mit eget Kjød og Blod; men hverken haarde eller gode Ord har kunnet bevæge dem til at høre et fornustigt Raad. Der maa i Aften være noget Rædselsfuldt i Skoven, Herre! ellers vare Føllene, som jeg har passet hele Sommeren, ikke saa forpikkede paa at lade en, som de burde kjende som deres bedste Ven, vedersfares en saa ubillig Behandling.”

„Du har dog talt dine Faar, Marcus?” — begyndte Bedstefaderen igjen, idet han med en mindre stræng, men dog altid bydende Mine vendte sig til sin Sønnesøn — „Din Moder kan ikke undvære Ulden af et eneste Faar, naar hun skal forsyne Dig og dine Lige

med Klæder. Du veed, Barn! at vi have kun faa Aar og at Vinteren er langvarig og kold."

"Naar det blot kom an paa min gode Willie, skulde Moders Bæverstoel aldrig mangle Arbeide," — sagde den tillidsfulde Dreng — „men Tællen og Duster bringer ikke syv og tredive Skind tilveie, hvor der kun er sex og tredive Rygge til at bære dem. Over en heel halv Time har jeg trængt mig igjennem Hækker og Busker og søgt efter den bortkomne Bede, men hverken Ulv eller Høver, Hud eller Horn har jeg kunnet opdage og ikke det ringeste, der kunde lede en paa Spor efter hvor Dyret er blevet af."

„Gaa er dog et Aar blevet borte? — Denne Forsømmelighed vil smerte din Moder."

„Bedstefader! jeg har ikke været doven. Siden den sidste Jagt turde Hjorden græsse rundt omkring i Skoven, thi hele Ugen igjennem har jo ingen seet enten Ulv eller Panther eller Bjørn, skøndt hele Omegnen lige fra den store Flod, til de yderste Gaarde i Kolonien, var paa Benene. Det største, firsødede Dyr, der ved Gjennemfølgningen maatte lade sin Hud, var et Smal-dyr, og den meest haardnakkede Fægtning, der foresaldt, var imellem den vilde Whittal Ring derhenne og en Bu, der næsten en heel Eftermiddag holdt ham en Arms Længde fra sig."

„Det kan allsammen være ret sandt, men det bringer

ger ikke den Tabte tilbage, og gjør heller ikke din Moders Gaarefloek fuldtallig. Har Du da ogsaa ret omhyggeligt gjennemsoegt hele Græsgangen? Jeg saa endnu for kort siden Dyrene græsse der. Hvad er det, Du paa saa unyttig en Maade dreier der imellem Ringrene, Whittal?"

"Noget der kunde give et Winterdækken, hvis der var nok af det, Uld, og Uld, der er plukket af den gamle Spidsorns Krop, hvis jeg ikke har glemt hvilket Gaar der leverede de længste og groveste Haar."

"Ja, ja, denne Tot synes virkelig at være af det savnede Dyr!" — raabde den anden Dreng — "I hele Gjorden findes der ikke et Gaar, der bærer saa grov og filtret Uld. Hvor fandt Du da denne Haandsfuld, Whittal Ring?"

"Jeg fandt den vore paa en Tornebush. Det er en sølsom Frugt, Herre! paa et Sted, hvor der burde vore unge Blommer."

"Gaa, gaa" — afbrød den Gamle ham — "med din dumme Sludder? Du spilder Tiden med unyttig Snak. Bring din Hjord til Fjorden, Marcus! Og Du, Hjante, staf din under Tag med mindre Larm end Du pleier! Vi skulde ikke forglemme at Stemmen er givet Menneſket, først, for at han skal bruge denne Betsignelse til Tak og Bøn; for det andet, for at han skal meddele Andre de Gaver, der ere forlenede ham, og hvis

Udbredelse er hans hellige Pligt, og endelig for det tredje, for at han skal yttre sin naturlige Trang og sine Ønsker."

Efter denne Formaning, der sandsynligviis udsprang af Puritanerens hemmelige Bevidsthed om, at han for et Dieblisk havde ladet Glandsen af sin Tro fordunkles af en Sky af Egennytte, gik de fra hverandre; Sønnesønnen og Tjenestebreen tog Veien til de forskjellige Stalde, medens den gamle Mand i Magelighed fortsatte sin henimod Hovedbygningen.

Aftenen, der var nær ved at bryde frem, var vel nok til at retfærdiggjøre de ovennævnte Forsigtighedsregler; dog var der intet, der kunde gjøre at den Gamle maatte ile med at vende tilbage til sin varme og bekvemme Bolig. Derfor flentrede han ogsaa hen ad Stien og holdt imellemstunder stille, for at see hvad for en Udsigt det unge Korn frembrød, der beredvilligt spirede det næste Aars Høst imøde, eller ogsaa for at lade sit Blik svæve hen over den ubegrænsede Horizont, som en, der er vant til en usædvanlig og vedholdende Aarsvaagenhed.

En af disse talrige Pauser varede langt længere end de andre. Istædetfor at rette det forskende Blik paa Kornet, var den Gamles Blik, som ved en Trolldoms hæftet paa en fjærn, dunkel Gjenstand. Hans vedholdende Stirren syntes i flere Minutter at være blandet

med Tvivl og Uvisshed. Endelig var hans Uvisshed for-
sbunden og uvilkaarligt aabnede han Munden og gav
sine Tanker Ord.

„Det er intet Blændværk,” — sagde han ved sig
selv — „men en til Ansvar pligtig Guds Skabning.
Mangen Dag er henrunden, siden et saadant Syn viisde
sig i denne Dal; men mit Die skulde meget bedrage
mig, hvis det ikke er en, der forlanger Gjæstfrihed eller
maafsee Christelig og broderlig Meddelelse.”

Emigrantens Syn havde ikke bedraget ham. En
Reisende, der saae træet og modig ud, kom ridende ud af
Skoven, paa et Punkt, hvor en Sti, der mere var kjen-
delig paa de langs med samme staaende, halvforkullede
Træstumper, end paa Sporrerne paa Jorden selv, førde
ud paa den frie Mark. Den Fremmede nærmede sig i
Førstningen saa forsigtigt og langsomt, at det var tyde-
ligt, at det var et Menneſte, der gjorde sig al mulig
Umage for ikke-at blive bemærket. Den brede Wei,
hvorpaa han maatte have redet længe og stærkt, for ikke
at blive overfaldet i Skoven af Ratten, førde til en af
de fjerne Kolonier ved de frugtbare Bredder af Connec-
ticut. Kun saa fulgde dens Krumninger uden de, der
havde særdeles trængende Forretninger, eller hvis reli-
giøse Forbindelser med Gieren af Wis h= Ton= Wis h,
saaledes kaldtes Heathcotes Dal til Grindring om den

første Fugl *, som Emigranterne her fik at see, førde dem hid, for at deeltage i en eller anden usædvanlig og opbyggelig Forsamling.

Saa snart den Fremmede var kommen ud i det Frie, forsvandt den Tvivl og Mistanke, som han maatte have havt. Driftigt og stadigt reed han fremad, indtil han, nogle Skridt fra Dalens Giermand, der fra det Dieblis af, da han opdagede den anden, med usravendt Blik havde iagttaget hans Bevægelser, trak sin Hest i Toilen, og det trætte, asmægtige Dyr stod stille. Før end den Fremmede, en Mand, hvis Hoved just begyndte at blive graat, og det aabenbar ikke mindre af Strabadser end af Alderdom, og hvis kraftige Gestalt paa en saa lang Reise vel kunde have været svær nok for et stærkere Dyr, end hans magre Rozinante, aabnede Munden til at tale, steg han af og kastede Lommen løst paa Dyrets nedhængende Hals, medens dette usfortøvet og med en Graadighed, der vidnede om en lang Faste, benyttede sig af sin Frihed, for at græsse paa det Sted, hvor det stod.

„Jeg tager dog vel ikke Feil i den Forudsætning, at jeg endelig har naaet Dalen Wissh = Ton = Wissh?“ — sagde den Kommende, i det han hilsede og med Haanden berørte en smudsig, bredrandet Rastorhat, der bedækkede mere end Halvdelen af hans Ansigt. Dette Spørgsmaal stode paa et Engelsk, der tilkiendegav en Beboer

* Uflen.

af en af de indre Provindsfer i Møderlandet og ikke i den Accent, der har hjemme i de vestlige Dele af England, og hvis Spor man finder igjennem de østlige Dele af de forenede Stater. Men uagtet Reenheden af hans Udtale var dog den Form, hvori han indklædte sin Tale, tilstrækkelig til at tilkjendegive, at han var en streng Tilhænger af den Disciplin, der var egen for de Fromme paa den Tid. Han betjende sig af hiin asmaalte, methodiske Tone, der, sælsomt nok, gjaldt for et Tegn paa en fuldkommen Kunstløshed i Sproget.

„Du har naaet dens Bopæl, som Du søger, dens, der med ydmygt Sind opholder sig i denne Verden eller Orden, som en ydmyg Tjener i Templets Forgaard.“

„Er da Marcus Heathcote?“ — raabte den Fremmede flere Gange med Eftertryk, i det han kastede et prøvende Blik, der ikke var saa ganske frit for Mistanke, paa den Anden.

„Dette Navn bærer jeg. Mange Lidelser og en sømmelig Tillid til ham, der saa godt forstaaer at omstabe en Ørt til en menneskelig Bolig, har gjort mig til Herre over den, som Du her seer. Hvad enten Du nu kommer for at tilbringe en Nat, en Uge, en Maaned, eller endnu en længere Tid her, byder jeg Dig nu velkommen som en Broder i Troen og som en, der, som jeg ikke tvivler paa, kæmper for det, som ret er.“

Den Fremmede takkede sin Vert med et langt Nik

med Hovedet, men var endnu alt for alvorligt og udelukkende ihjelsat med at betragte, og med at stræbe efter at gjenkjennde den Gamle, til at han kunde give sit Evar Toner. Hos den Gamle derimod, skjøndt han med Dinene maalte den brede, gamle Hat, den grove, lugslidte Kjole, de svære Støvler, kort sagt, hele sin Gæsts Optog, ved hvilket han ikke fandt nogen Efterligning af nogen unyttig Mode at fordømme, var det dog klart, at personlig Gjenkjenndelse slet ikke havde den mindste Deel i Udbruddet af hans Gæstfrihed.

„Du er kommen til rette Tid;“ — vedblev Puritaneren — „havde Matten oversalbet Dig i Skoven, vilde, hvis Du ikke er meget erfaren i vore unge Forstmænds Kunster, Hunger, Kulde og et haardt Leie i Skoven have givet Dig Leilighed til at tænke mere paa dit Begeme, end det er nyttigt og sømmeligt.“

Sandsynligt var den Fremmede ikke ubekjendt med det Ubehagelige, der fulgte med disse forskjellige Savn, thi det hurtige, stjaalne Blik, som han uvilkaarligt fastede paa sin smudsige Klædning, forraadte et Bekjendtskab med de Besværligheder, som hans Vert havde sigtet til. Men da ingen af dem Begge syntes tilbøielig til, at øde mere Tid paa saadanne ubetydelige Unliggender, stak den Reisende sin Arm ind igjennem Tømmen paa sin Hest og tog med Tieren af Huset, der indbød ham til at følge med sig, Vejen til den befæstede Bygning.

Whittal Ring besørgede Stroelse og Foder for det udmattede Dyr, dog ikke uden at dets Herre og den gamle Kapitain engang imellem saae til og anordnede et og andet; thi begge bare en god og roesværdig Omsorg for en trofast Hests Bequemmelighed, der aabenbar havde lidt længe og meget i sin Herres Tjeneste. Efterat denne Pligt var opfyldt, traad den Gamle og hans Gæst sammen ind i Huset. Den aabenhjertige og fordringsløse Gæstfrihed i et Land som dette, gjorde Mistanke og Mølen til Egenstaber, som man ikke kjendte ved Modtagelsen af en Hvid, især naar han taelde det Sprog, der brugdes paa den De, der nu begyndte at udsende sine Sværme, for at tage en stor Deel i Besiddelse af et Continent, der næsten udgjør den ene Halvdeel af vor Jordklode.

Tredie Kapitel.

Øist synderligt er dette; mægtigt virker
En Lidenstabs paa Eders Fader! —

Stormen.

Et Par Timer bevirkede en stor Forandring i de Forretninger, der tilkom de forskjellige Medlemmer af vor simple Emigrantsfamilie. Køerne havde bragt deres naturlige Tribut; Oxerne stode, befriede for deres Nag, fikske i deres Stalde; saaledes besandt Faarene sig ogsaa i deres Fold, beskyttede mod den graadige Ulv; kort sagt, alt det Levende var med den yderste Omhyggelighed samlet og gjorde sig tilgode i det for enhver Dyreart bestemte Rum. Medens der blev anvendt saamegen Omhu paa de levende Gjenstande, herskede den største Ligegyldighed i Henseende til den bevægelige Eiendom, som man paa andre Steder pleier at skjænke i det mindste den samme Opmærksomhed. Madame Ruths Lærred laa paa Blegen for at indsuge Nattebuggen, og Plove, Harver, Bogne, Sadler og lignende Sager lod man ligge i det Frie, hvilket var et Beviis paa at Menneskerne havde saa talrige og trængende Forretninger, at de maatte forsomme hvad der ikke var aldeles nødvendigt.

Content selv var den sidste, der forlod Markerne

og Udhufene. Da han kom til Porten, der var anbragt paa Pallisaderne, blev han staaende og raabte til dem, der vare indenfor, for at erfare om der endnu var nogen udenfor Indhegningen. Da man havde givet ham et benægtende Svar, traad han ind, trak den lille, men massive Dør til efter sig, og lukkede den meget omhyggeligt med Laas og Staaer. Da disse nødvendige Forsigtighedsregler hver Aften bleve trufne, voldte de ingen Afbrydelse i de huuslige Forretninger. Aftensmaden var snart fortæret, og nu fulgte saadanne lette Arbejder, som vare eiendommelige for de paa Grændsen boende Familier i de lange Esteraars og Vinteraftener.

Naget den fuldkomne Simpelhed i Kolonisternes Meninger og Sæder i hine Dage, og den store Eghed imellem Stænderne, der endnu den Dag i Dag udmærker denne Glassee af Mennesker, om hvilken vi skrive, havde dog Valg og Tilbøielighed dannet nogen naturlig Forskjellighed i den heathcotske Families sædvanlige Omgang. Paa et uhyre Arnested i et Slags Kjøkken paa den jævne Jord* brændte en saa klar og venlig Ild, at Eys og Fakler vare aldeles overflødige. Rundt om samme havde sex eller syv kraftige, atletiske unge Mennesker taget Plads, af hvilke nogle snittede meget flittigt paa Nag til Drerne, og andre glattede Drestaster eller Roste-

* Kjøkkenerne i England og Nordamerika ere i Almindelighed i Kjæderne.

flaster af Birketræ. Et alvorligt Fruentimmer holdt, uden at slaae Dinene op, sit Rokkehjul i bestandig Bevægelse, medens et Par andre, med Tjenestepigernes eiensynlige Travlhed, gave sig noget at bestille snart hist, snart her. Til dette større Bærelse stødte umiddelbart et mindre, der var bedre indrettet. I dette brændte en ikke saa stor, men lige saa venlig Ild; Gulvet var feiet reent, medens det i det ydre Bærelse var bestrøet med Sand af Gloden. Paa et Bord af Kirsebærtræ brændte Talghys; Murene vare beklædte med Bredder af den sorte, i Landet vorende Teg, og ved Væggen stode nogle Meubler, hvis antike Form, i Forening med deres kunstige og rige Sitrater, tiltjendegav, at de vare forfærdigede paa hiin Side af Oceanet. Ovenover Kammerstøben hang Heathcotes og Hardings Baabner kunstigt udarbejdede.

De fornemste Lemmer af Familien sad omkring Ilden i dette lille Bærelse, endstjøndt ogsaa en fra det andet Kammer, der vare mere nysgjerrig end hans Kammerater, havde taget Plads i Nærheden af dem. At han ifølge sin Stand, eller meget mere ifølge sin Stilling var en underordnet Person, mærkede man blot paa den overordentlige Omhyggelighed, med hvilken han igjen opsamlede de Spaaner, der faldt paa det rene Teggulv.

Indtil nu havde deels Gæstfrihedens Pligter, deels

huuslige Andagtsøvelser bestjæftiget Familien og ikke skænket den nogen Tid til selskabelig Underholdning. Men nu vare Huusmoderens Forretninger endte for denne Aften; Pigerne havde alle begivet sig til deres Spindeværk og den paa Huusholdningens Tummel følgende Kolde og tvungne Stilhed, der kun blev afbrudt af enkelte, korte Høflighedsudtryk eller fromme Hentydninger paa Prøvetiden herne, syntes at opfordre til en almindelig Underholdning.

„De kom til min Eiendom paa den sydlige Sti,“ — begyndte den gamle Heathcote, i det han temmelig høfligt vendte sig til Gæsten — „og maa derfor nødvendig medbringe Nyheder fra Kjøbstæderne. Har vor Advokat derhjemme udrettet noget i den Sag, der saa nær angaaer denne Kolonies Ve og Vel?“

„De mener om den, der nu sidder paa Englands Throne, laaner Dre til sine Undersaatters Bønner i disse Egne og vil give dem Beskyttelse mod de Misbrug, der saa let kunne opstaae dels af hans egen vedfættede Raad vildledte Willie, dels ved hans Eftersølgers Hæftighed og Uretfærdighed?“

„Vi ville give Keiseren hvad Keiserens er og tale med Ureskyld om den, hos hvem Magten er. Jeg ønskede at vide, om den af vore Folk assendte Besuldmægtigede har været saa heldig at skaffe sig Gehør hos Fyrstens Raader, og at opnaae det vi ønske?“

„Han har gjort mere,” — svarede den Fremmede med paafaldende Haardhed — „han har endogsaa selv vidst at skaffe sig Gehør hos Herrens Salvede.”

„Saa besidder Karl altsaa et bedre Sind og mere Forstand, end Rygtet tilskriver ham. Os har man sagt, at flette Sæder og unyttige Staldbrodre forlede ham til at tænke mere paa Verdens Forsængeligheder og mindre paa deres Trang, som han af Forsynet er kaldet til at herske over, end det sømmer sig en Mand, der er stillet paa saa høit et Trin. Men det glæder mig, at vor Ussendtes Ord have seiret over de onde Raad, og at Samvittighedsfrihed er den Frugt, vi kunne love os af dette Foretagende. Hvilken Gestalt har det behaget ham at give dette Folks tilkommende Regjering?”

„Saa temmelig den samme som den, den nu har; det skal regjeres efter sine egne Religionsstikke. Winthrop er tilbage, som Overbringer af et kongeligt Brev, i hvilket alle de for længe siden fordrede og udøvede Rettigheder ere bevilligede. Der lever nu ingen Undersaatter under Britanniens Krone, hvis Samvittighedsfrihed er større, og hvis borgerlige Pligter ere lettere at opfylde, end Beboernes af Connecticut.”

„Det sømmer sig at vi opløste vor Taal til ham, hvem vi skyldte den meest!” — sagde Puritaneren, foldede Hænderne paa Brystet, og sad et Dieblisk med tillukkede Øine, ligesom en, der underholder sig med et usynligt

Væsen. „Veed man, ved hvilke Beviisgrunde Herren har rørt Fyrstens Hjerte, saa at han har laant et Dre til vor Trang, eller gjorde han det af sin egen frie og gode Villie?“

„Det maa vel, troer jeg, have været det sidste,“ svarede den Anden med en endnu mere bidende og udtryksfuld Mine — „den udbendige Sagsfører, dette Legetøi, maa vel ikke have veiet meget paa dens Vægtstaal, der indtager aa stolt en Rang i Menneskernes Dine.“

Indtil dette Punkt af Underholdningen havde Constant og Ruth tilligemed Børnene og endnu to eller tre andre Personer, der udgjorde Tilhørerne, lyttet til med den ubevægelige Alvorlighed, der saa meget udmærkede deres Lands Sæder. Men Sproget, forbundet med en kun halv undertrykt Ironi i Ansigtet, og endelig den Talendes Emphase, gjorde, at de nu, som bevægede af en fælleds Følelse, opløstede Dinene paa een Gang. Det Ord Legetøi blev tydeligt og nysgjerrigt gjentaget. Dog det kolde, sarkastiske Blik var allerede forbundet af den Fremmedes Miner og i dets Sted var kommet en mørk, stiv Strængighed, der gav hans raae, soelbrændte Ansigt et vist Udtryk af Grusomhed. Men alligevel udtrede han ingen Tilboielighed til at undvige en Forklaring, men vedblev, efter at han havde betragtet de Om-

fringsiddende med et halv stolt, halv mistænkeligt Blik, sin Tale saaledes :

„Det er bekjendt, at den Mand's Bedstefader, som de gode Beboere af denne Kolonie betroede det Hørv, at bringe deres Onsker for Englands Throne, har staaet i Gunst hos den, der sidst sad paa denne Throne, og der udbreder sig et Rygte, at Stuart engang, i et Diebluk af fyrstelig Medladenhed, smykkede sin Undersaats Finger med en Ring af et sælsomt Arbeide. Det var et Tegn paa det Venskab, som en Fyrste kan stole for et Menneske.”

„Saadanne Gaver ere Minder om Venskab og bør ikke bruges, som verdslige og syndige Prydelser,” — bemærkede Marcus, medens den Anden længe holdt inde, som for ikke at lade noget af det Bittre i hans Pen-tydninger gaae tabt.

„Det er ligegyldigt, om dette Legetøj har ligget i Winthrops Koffert, eller om det længe har glidset for de Eroendes Dine i Bugten, siden det endelig har vilst sig som en Juvel af Værdi,” — lagde den Fremmede til — „Hemmeligt fortæller man, at denne Ring igjen er kommen tilbage paa en Stuarts Finger, og høit forkynder man at Connecticut har et Brev.”

Content og hans Hustru saae paa hinanden med en Forbauselse, der var blandet med Sorg. Et saadant Beviis paa faad Letfindighed og uværdig Egennytte hos

en, hvem en jordisk Regjering var betroet, smertede deres af eenfoldig Retsindighed opfyldte Sjæle. Den gamle Marcus, af endnu mere faste og overdrevne Begreber om aandelig Fuldkommenhed, sukkede dybt. Denne Uttring af Afsty for en saa grov og uærdig Bestikkelighed gjorde, som man tydeligt kunde mærke, den Fremmede ikke liden Fornøielse, skjøndt han ikke fandt for godt at drive denne Følelse videre ved at fortsætte sin Fortælling. Da hans Bert reisde sig, og med en Stemme, der var vant til Lydighed, opfordrede sin Familie til at forene sig i Bøn til den, der alene formaaer at lede Fyrsternes Sjæter, for den letsindige Behersker af deres Fædres Land, da stod ogsaa den Fremmede op fra sit Sæde; men hans Mine viisde, at han forrettede denne Andagt, mere for at rette sig efter sin Bert, end for at see sig bønhørt.

Bonnen var kort, men inderlig, fuld af skarpe, personlige Hentydninger. Røkkene i det ydre Værelse hørde op at jurre, og en almindelig Bevægelse tilkjendegav, at alle Tjenestefolkene havde reist sig for at bede med, da en eller to af dem havde nærmet sig den imellem begge Stuer værende Dør, for at høre hvad der handlede om. Med denne besynderlige, men dog eienbommelige Afbrydelse endte den Deel af Samtalen, der havde givet Anledning til den.

„Er der maaskee nogen Grund til at frygte for en

Opstand af de Vilde paa Grændsen?" — spurgde Content, da han blev vaer, at hans Faders ophidsede Sind endnu ikke var bleven roligt nok til at vende tilbage til Spørgsmaal angaaende timelige Anliggender — „For nogle Maaneder siden var der en hos os fra Stæderne i det lavere Land, og anførde mere end een Omstændighed, der lod befrygte en Bevægelse hos de kobberørde Mennesker.“

Denne Gjenstand havde ikke Interesse nok til at den kunde tiltrække sig den Fremmedes Opmærksomhed. Han var døv, eller stillede sig i det mindste an som om han var døv for et saadant Spørgsmaal. Sine to store, indskrumpede, skøndt endnu kraftfulde Hænder holdt han for Ansigtet, der aabenbar allerede havde trodset mange Storme, og han syntes at ville unddrage sig fra denne Verdens Anliggender, for at overgive sig til dybe, og, som en sagte Sittren syntes at tilkjendegive, frygtelige Tanker.

„Vi have mange, ved hvem vore Hjerter hænge saa inderligt, at endogsaa det svageste Tegn til Fare fra den Side indjager os Skræk,“ — søiede den ømme, bekymrede Moder til, i det hun lod sit Die hvile paa de to smaa Piger, der saae op til hende, medens de, beskæftigede med deres Sytøi, sadde paa deres smaa Skamler ved Siden af hende. — „Det glæder mig imidlertid at see at en, der kommer fra en Egn, hvor man maa

fjende nøiere til de Bilde's Stemning, ikke har taget i Betænkning at gjøre denne Rejse ubevæbnet."

Den Fremmede trak langsomt Hænderne fra Ansigtet og kastede et Blik paa hende, der talede sidst, hvilket ikke manglede et mildt, deeltagende Udtryk. Hans rolige Væsen vendte strax igjen tilbage, og i det han vendte sig til den Lædertsværtskæ, der før havde ligget bag ham paa Hesten, men nu laa ikke langt fra ham paa en Stool, trak han et Par Rytterpistoler frem af to til Sværtskæffen fastgjorte Lommer, og lagde dem betænksomt paa Bordet.

"Skjondt jeg kun er lidet tilboielig til at søge Strid med noget Væsen, der har en menneskelig Stikkelse," — sagde han — "saa har jeg dog ikke forsømt de sædvanlige Forsigtighedsregler, der ere brugelige hos dem, der rejse i denne Ørk. Her er Baaben, der i kraftige Hænder let kunne tage et Liv, eller i Nødens Time bevare det."

Den unge Marcus traad med drengagtig Nysgjerrighed nærmere, berørde modigt Laasen, skjondt han paa samme Tid kastede et næsten skamfuldt Blik til Moderen og sagde, ikke uden at lægge i sit Udtryk saa megen Foragt, som hans Opdragelse tillod:

"En indianer Piiil vilde træffe sikkrere, end saadan et kort Lob, som dette her! Da Græcermeesteren fra Staden Hartsford stjød Bildkatten oppe paa den opryd-

dede Hoi, jog han Ruglen ud af en Flint, der var fem
Fod lang; desuden, hvad vilde saadan et stumpt Vaaben
som denne korte Flint, udrette i en Kamp imod den
skarpe Kniv, som den flemme Wampanoager fører?"

„Dreng, dine Kar er saa og din Tales Driftighed
forsærdelig stor," — afbrød Bedstefaderen ham hurtigt.

Den Fremmede yttrede ingen Mishag med Dren-
gens fjæffe Tale. Han betragtede ham med et Blik,
der tydeligt gav tilkjende, at den opvoxende Ynglings
krigeriske Egenstaber ingenlunde nedsatte ham i hans
Gunst, og soiede til:

„En Ungdom, der ikke er bange for at tænke paa
Kampen eller overveie dens Udfald, fører til en modig,
uafhængig mandlig Alder. Hundrede tusinde Ynglinger,
som denne her, vilde have gjort Winthrops Juvel unød-
vendig og sparet Stuart den Skam at bukke under for
en saa forfængelig og jammerlig Bestikkelse. Iøvrigt,
mit Barn! vil jeg vise Dig, at, hvis det var kommet
til en Kamp paa Liv og Død mellem mig og den flemme
Wampanoag, vilde han sikkert ikke have fundet en
mindre skarp Klinge, end sin egen." — Medens han
taelte, opløste den Fremmede nogle Snorer paa sin Jakke
og stak Haanden i Barmen. Herpaa fremviste han
for et Dieblit et Vaaben af det samme Slags, men
langt mindre, end de, han allerede uden Forbeholdenhed
havde forevist. Da han strax igjen drog Haanden ud

og knæppede Jakkens til, bødde ingen at berøre denne Omstændighed, men de henvendte alle deres Opmærksomhed paa den Jagtkniv, som han nu lagde paa Bordet ved Siden af Pistolerne. Marcus var saa dristig, at trække den ud af Steden, men vendte sig fuld af Forbauselse bort, da han sandt at nogle Haar af en strid og grov Uld, der hang ved Steden, nu klæbede fast ved hans Fingre.

„Spidshorn har truffet paa en Bust, der har været skarper end en Tornebust!“ — raabde Whittal, der var kommen til og med barnagtig Forundring havde givet Ugt paa hvad de forskjellige Personer i Værelset sagde og gjorde. — „En saadan Stegevender og nogle Haandsfulde tørre Grene og Blade kuene vist nok gjøre den gamle Bust til en lækker Steg. Jeg veed at Haarene paa alle mine Føl ere rødagtige, og jeg talde ved Solens Nedgang, just ligesaa mange, som der i Morges galoperede ind i Stoven, da jeg lødde dem af Isirene; men sex og tredive Uldskind, det veed den unge Herre der, der er lærd og kan tælle til hundrede.“

Denne Hentydning paa det fævnede Aars Skjæbne var saa tydelig, at Meningen af den fjantede Hyrdebrenge Ord slet ikke kunde misforstaaes. Dette Slags Dyr vare af høieste Vigtighed for Nybyggernes Velstand, derfor vidste ogsaa alle de, der hørte paa Whittal Ring, strax hvad han vilde sige. Virkelig gjorde

ogsaa Drengens triumpherende Miner, og den frække, spottende Maade, paa hvilken han snappede det Par Haar fra Marcus, og holdt dem høit i Beiret, det umueligt at undertrykke Sagen, om man endogsaa havde ønsket det.

„Denne ringebegavede Yngling vil egentlig sige, at din Kniv har prøvet sin Skarphed paa en Bede, som vi savnede i vor Hjord, da den i Aften kom hjem fra Græsgangen paa Bjerget — begyndte Verten roligt, skjødnt ikke uden at fæste sit Blik paa Jorden, i det han ventede paa Svar paa de Ord, som hans Retfærdighedsfølelse og Kjærlighed til Ligefremhed havde indgivet ham.

Med en ligesaa mandig og fast Stemme, som forhen spurgde den Fremmede: „Er Hunger en Forbrydelse, at de, der boe saa langt fra Egennyttens Opholdssted, skulle stemple den med deres Misfornøielse?“

„Endnu aldrig har et Christenmenneskes Fod nærmet sig til Porten i Wissh=Don=Wissh, og er bleven vift ufkjærlig tilbage; men det, der bliver frivilligt meddeelt, skalde ingen tage med voldsom Haand. Fra Bjerget, hvorpaa mine Hjorder pleie at græsse, kan man let see mit Huus gjennem en Abning af Skoven, og bedre havde det været, at lade Legemet vansmægte en Tid, end at belæse sin Sjæl med en svær Synd mere, den udødelige Sjæl, der desuden allerede har saa meget at

bære, med mindre Du maatte være lykkeligere, end andre af Adams faldne Slægt."

"Marcus Heathcote!" — sagde den Anklagede med den samme urokkelige Fasthed — "betragt noget nøiere disse Vaaben, som jeg uforsigtigt havde overgivet i din Magt, hvis jeg havde været skyldig. Du vil finde andet paa dem, der mere vil sætte dig i Forundring end nogle løse Paar, som en Spinderske vilde kaste bort, fordi de ere for stride."

"Det er længe siden jeg fandt Fornøielse i at haandtere med Stridsvaaben, og jeg haaber, at det vil vare længe inden jeg behøver dem i dette Fredens Opholdssted. De Dødsredskaber, der ligge her, ligne dem, der i min Ungdom bleve brugte af Rytterne, der tjende i den første Karls og hans modløse Faders Armeer. I de Krige, mine Børn! som jeg har seet, gaves der verdslig Stoltshed, stor Forsængelighed og endnu mange andre til Fordømmelsen hørende Kjodeligheder, og dog glædede de fjøbeligtindede Mennesker sig ved hine for Naaden saa blottede Dage. Kom hid, Knos! Du har jo saa ofte villet vide hvorledes Rytteriet drager i Kamp, efterat det vidmundede Artilleri og Kugleregnet har banet Veien til Angreb af Hest imod Hest og Mand imod Mand. Hvorledes saadanne Fægtninger kunne retfærdiggjøres, er for største Delen afhængigt af den indre Mand og af dens Sindsbefæffenhed, der tragter efter en anden Synders

Liv! men den retfærdige Josua har jo dog kjæmpet en overnaturlig lang Dag med Hedningerne, derfor vil jeg i ydmyg Tillid til at vor Sag-stedse vil være den retfærdige, lære din unge Forstand Brugen af et Vaaben, der endnu ikke er bleven seet i disse Skove."

"Jeg har allerede spyngt manget sværere Vaaben end dette," sagde den unge Marcus, i det han veiede det tunge Mordbreds-kab i Haanden, og imidlertid, deels ved Anstrængelser, deels ved det at hans stræbende Mod blev opvakt, blev noget barst — "Vi have Glimter, der sikkrere gjøre en Ulv tam, end noget andet Vaaben, hvis Løb ikke er saa høit som jeg. Siig mig, Bedstefader! i hvilken Afstand fatte de ridende Jægere, som I saa ofte tale om, deres Maal?"

Men Evnen til at tale syntes pludseligt at have forladt den Gamle. Han afbrød sine egne Ord og, istedetfor at svare paa Drengens Spørgsmaal gled hans Tale langsomt og med et Udtryk af smertelig Tvivl, fra den Pistol, der bestandigt laa for ham, og hen paa den Fremmedes Ansigt. Denne blev siddende opret, som en, der finder Behag i at man underkaster hans Person en streng Provelse. Dette stumme Optrin kunde umuligt blive ubemærket af Content. Paa den rolige og bydende Maade, der hos Folk i den Egn, som han beboede, endnu bemærkes i deres Huusregimente, hævede han sig fra sit Sæde og tilvinkede alle de Tilstedeværende at de skulde

forlade Bærelset. Ruth og hendes Døttre, Tjenestefolkene, den sjantede Whittal og selv den nglende Marcus gik foran ham hen til Døren, som han med ærbødig Nysgtsghed lukte til efter sig, og nu forsoiede denne overraskede Deel af Husets Beboere sig til de Andre, der bestandt sig i det større Forværelse, og overlod den indre Stue til den graahærdede Eier af Huset og den endnu bestandigt ubekjendte og hemmelighedssfulde Gæst.

Mange angstfulde og, som det forfom dem, der vare udenfor, uendelige Minutter gik hen, og Enden paa den hemmelige Samtale syntes endnu ligesaa langt borte som før. Hiin dybe Urefrygt, som Bedstefaderens Alder, patriarchalske Væsen og redelige Charakter havde indgydet dem, tillod ingen at nærme sig den Deel af Bærelset, der var nærmest ved den indre Stue; det eneste Middel, hvorved de søgte at skaffe sig nogen Oplysning i Henseende til et Anliggende af saa almindelig Interesse, var en bestandig Stilhed, saa dyb som Gravens. De kunde vel høre, at begge de To, i deres sagte, halvundertrykte Samtale, fast og vedholdende forbleve ved den samme Gjenstand; men de misundelige Bægge lode ikke en eneste Tone slippe tydeligt nok igjennem til at man deraf kunde slutte sig til hvad der blev forhandlet. Endelig blev den gamle Heathcotes Stemme tydeligere end forhen, og nu reisde Content sig med en Mine, der opfordrede de Andre til at følge hans Exempel. De

unge Mænd satte de Træsager, som de snittede paa, tilside; det samme gjorde Pigerne med deres Spinderøkke, som de desuden i flere Minutter havde glemt at dreie rundt, og det hele Selskab antog de Bedendes ukunstlede Stilling. Tredie Gang i denne Aften lod Puritanerens Stemme i en Bøn til det Bæsen, i hvis Haand han pleiede at stille alle sine timelige Anliggender. Men hvor fortroelige end Content og hans opmærksomme Egtefælle end for længe siden vare med alle de eiendommelige Phraser, i hvilke deres Fader pleiede at indklæde sine fromme Følelser, saa hjalp dette dem dog ikke til nogen Kundskab om den Følelse, der nu opfyldte hans Sjæl. Snart syntes det at være Taksigelsens Sprog, snart var det mere Bønnens og Afbigtens ydmyge Toner; kort sagt, hans Ord vare saa afventende og uagtet den fuldkomne Rolighed dog saa tvetydige, hvis et saadant Udtryk er passende for en saa alvorlig Gjenstand, at al deres Anstrængelse for at gjætte hvad de betydede, var frugtesløs.

Da alt igjen var bleven stille, hengik endnu nogle Fjedsommelige Minutter, og dog erholdt den ventende Familie endnu ingen Opfordring, ikke heller lod der sig nogen Tone høre i Bærelset, som den ærbødige Søn havde kunnet udlægge som en Tilladelse til at træde ind. Endelig blandede sig Betynring i deres Formodninger, og begge Egtefolkene begyndte hemmeligt at hvidske til

hinanden. Contens Ahnelser og Tvivl yttrede sig snart paa en endnu mere utvetydig Maade. Han stod op, gik med lange Skridt frem og tilbage i Værelset, og det saaledes, at han hver Gang kom nærmere til den Bæg, der adskilte begge Stuerne, hvorved man ikke utydeligt saae, at han var fattet paa at bortsfærne sig igjen, saa snart han blot havde overbeviist sig om at hans Urolighed ingen tilstrækkelig Grund havde. Endnu kom der ingen Tone fra den indre Stue. Den aandeløse Stillehed der for nogle Minutter siden havde hersket i det større Værelse, var nu pludseligt forplantet derhen, hvorfra Content forgjæves gjorde sig Umage for at opdage en Lyd, der vidnede om menneskelig Tilværelse. Endnu engang vendte han tilbage til Ruth, og endnu engang raadsloge de om det, som barmhertig Pligt foreskrev dem.

„Han har ikke befalet, at vi skulle bortsfærne os.“ — sagde den blide Qvinde — „Hvorfor skulle vi da ikke igjen gaae ind til Fader, nu, da vi længe nok have været herude, for at give ham Tid til at faae en Forklaring angaaende det, der satte ham i Urolighed?“

Content gav endelig efter for denne Mening. Med hiin floge Forsigtighed, hvorved disse Folk udmærkede sig, vinkede han til Sine, at de skulde følge ham, for at ingen unødvendig Udelukkelse af nogen skulde kunne give Anledning til Formodninger eller opvække en Misstanke, som Omstændighederne dog tilsidst ikke vilde ret-

færdiggjøre. Trods den rolige Maade, der var egen for Landet og Tidsalderen, var dog Nysgjerrigheden og maaſkee en bedre Bevæggrund, ſtegen til et ſaadant Punkt, at Alle, adlydende den tauſe Befaling, bevægede ſig ſaa hurtigt henimod den aabnede Dør, ſom det nogenlunde kunde forenes med en anſtændig Opførelſe.

Den gamle Marcus Heathcote ſad endnu ſom forhen i ſin Eneſtoel; i hans Die, i hans Anſigtſtræk hvilede den rolige, ſtedſe eensformige Alvorlighed, der paa den Tid blev anſeet for uadſkillelig fra en velordnet Aand. Men den Fremmede var forſvunden. Man kunde forlade Børſet, ja endogsaa Huſet gjennem to eller tre Aabninger, uden at de, der ſaalænge havde ventet paa Tilladelse til at træde ind, havde kunnet mærke det, og det første Indtryk var det, at den Fremmede igjen vilde træde ind ad en af diſſe Aabninger. Content læſde imidlertid i ſin Faders beſynderlige Blik, at Timen, da alt ſkulde opklæres, endnu ikke var kommen, om den overhovedet nogensinde vilde komme; og ſaa beundringsværdig var denne Families huuslige Disciplin, at de Spørgſmaal, ſom Sønnen ikke fandt det paſſeligt at gjøre, ikke bleve vovede af nogen af de Underordnede eller Ungre. Med den Fremmedes Perſon var ogsaa ethvert Spor af hans Beſøg forſvundet.

Den unge Marcus ſarvede de Vaaben, der havde opvakt hans Forundring; Whittal ſaae ſig forgjæves

om efter Jagtkniven, hvorved Bedens Skjæbne var bleven forraadt; Madame Heathcote, der allerede havde tænkt paa, at lade Dværsækken bringe til deres Gjæsts Sovestue, opdagede med et hurtigt Blik, at der intet var at lade bringe bort, og den lille, blide, lege-lystne Ruth, der med Moderens Navn ogsaa besad de samme Egenheder, der i hendes Ungdom havde givet hende en saa ualmindelig Ynde, søgte forgjæves efter en massiv Guldspore af et sjældent, antikt Arbejde, med hvilken hun havde leget indtil det Dieblis, da Familien maatte forlade Bærelset.

Det var allerede blevet sildigere, end den Tid, da Joffe af saa simpel en Levemaade pleiede at søge deres Leie. Bedstefaderen antændte en Natlampe og beredte sig, efterat have givet dem, der omgav ham, den sædvanlige Aftenvelsignelse, til at gaae til sit Sovestue. Og dog syntes endnu noget at ligge ham paa Hjertet. Han var allerede kommen til Døren, da han vendte sig om, og et Dieblis haabede alle, at faae Oplysning om en Begivenhed, der just begyndte at være smertelig hemmelighedsfuld. Men deres Haab blev skuffet.

„Mine Tanker have ikke holdt Skridt med Tiden;“ — sagde den Gamle — „hvor langt ud paa Aftenen er det, min Søn?“

Man berettede ham at det var sildigere, end man ellers pleiede at lægge sig til Hvile.

„Skader ikke! Det som Forsynet har skænket os til vor Bedrøvelselse og Underholdning, maa ikke letsindigt og utaknemmeligt bortslænges. Tag det Dyr, som jeg pleier at ride paa, Content! og følg Stien, der fører til den opryddede Plads paa Bjerget; hvad Du finder der hvor Beien bøier sig om til Søstæderne maa Du bringe med tilbage. Vi ere i den sidste Fjerdedeel af Aaret; altsaa for at Markarbeidet ikke skal afbrydes og for at alle kunne være muntre igjen naar Solen staaer op, maa Du lade de andre gaae til Ro.“

Uf den Maade hvorpaa hans Fader kom frem med denne Befaling, mærkede Content nok, at der ikke maatte finde den ringeste Afvigelse Sted. Han lukkede Døren efter den Gamle, der begav sig til Ro, og gav derpaa ved et taust Bink sine Folk at forstaae, at de kunde bortfjerne sig. Ruths Tjenestepiger bragde Børnene paa deres Bærelse, og efter nogle Minuters Forløb var der ingen meer i det saa tit nævnte ydre Bærelse, uden den lydlige Søn, og hans angstfulde, elskende Hustru.

„Jeg vil ledsage Dig, kjære Mand!“ — begyndte Ruth halv hoistende, da hun var færdig med de smaa Sikkerhedsregler ved Døren og Arnestedet — „Jeg lader Dig ikke gjerne saa silde gaae alene ud i Skoven.“

„En vil der være hos mig, der aldrig forlader sine, naar de med Tryghed sætte Lid til hans Beskyttelse; og hvad er der ogsaa at frygte for i en Ørt som denne,

min Ruth? De vilde Dyr ere først for kort siden blevene forjagede fra Bjergene, og foruden de Dyr, der hvile under vort eget Tag, vil man paa en heel Dagreise ikke kunne finde et eneste."

"Det kunne vi ikke vide! Hvor er den Fremmede, der imod Aften tog ind til os?"

"Som Du siger, det kunne vi ikke vide. Min Fader vil nu engang ikke aabne Munden angaaende den Fremmede, og sandelig, nu behøve vi heller ikke først at lære hvad Lydighed og Selvfornægtelse er."

"Det vilde imidlertid være en stor Lettelse for vore Hjærter, hvis vi i det mindste kjendte dens Navn, der har spist og vedet med os, om han saa aldrig mere skulde komme for vore Dine."

"Det kan let være Tilfældet!" — svarede hendes Mand, der ikke var saa nysgjerrig, men derimod mere Herre over sig selv — "Min Fader vil ikke, at vi skulle forske derefter."

"Og dog kan det ikke være saa syndigt, at ville erfare noget om et Menneſte, hvis Skjæbne og Handlinger hverken kunne vække Misundelse eller Uenighed iblandt os. Jeg ønskede, at vi vare blevene, for at kunne tage mere Deel i Bønnen; det sømmede sig ikke at forlade en Gæst, for hvem en særdeles Forbøn, som det synes, var nødvendig."

"S Manden bad vi med, om vi end ikke hørde no-

get om hans særdeles Trang. Dog jeg maa i Morgen være paa Benene igjen med de unge Folk, og til Krumningen af Veien hen ad Søstæderne er der en god Mil. Kom ned til Porten og se til, at Du lukker den vel efter mig; jeg skal ikke holde Dig længe paa denne Bagtpost."

Content og hans Hustru forlode Huset igjennem den eneste endnu ikke tillukkede Dør. Den noget omtaagede Guldmaane lysde for dem, da de gik igjennem Porten mellem to Udbygninger, og steg ned til Pallisaderne. Slaaerne bleve skudte fra den lille Laage, og nogle Minuter efter jog Content afsted paa sin Faders Hest hen ad Veien, der førte til den betegnede Deel af Skoven.

Medens han paa denne Maade efterkom dens Befalinger, hvem han stedse havde viist den meest ubetingede Lydighed, trak hans trofaste Hustru sig tilbage inden for Træbolværket, skjød en Skaade for Laagen, mere fordi denne Forsigtighedsregel var bleven hende til Bane, end af nogen virkelig Grund til Mistanke, og ventede ængsteligt Udfaldet af denne Begivenhed, der var ligesaa uforklarlig, som overordentlig.

Fjerde Kapitel.

For alt hvad helligt er, hvorfor staaer I der og stirrer
saa stivt hen paa Eder?

Stormen.

Som Pige var Ruth Harding det huldeste, blideste Væsen. Hendes elskende Sjæl havde modtaget nye Indtryk ved de Baand, der bandt hende til hendes Mand og hendes Børn; men i det hele var hendes skønne Lænsmaaade i Ægtestanden bleven den samme. Uegennyttig, lydig og dem hengiven, der elskede hende, havde hun stedse været i sine Forældres Huus, og saaledes lærde Content at kjende hende i en Række af lykkelige Aar. Uagtet hendes Jævnhed i Sind og Opsørsel slumrede hendes aarvaagne Omhyggelighed for de Faa, til hvilke hendes lille Virkekreds strakte sig, dog aldrig, men boede, som hendes Livs største og første Driveffter, virksom, skøndt fordringsfri i hendes Bryst. Havde Omstændighederne end henslyttet hende til en fjærrn og øde Grændse, yttrede dette dog ingen forandrende Indflydelse paa hendes Sædvaner, Kjølelser, eller Charakter. Hendes Mand's Rigdom befriede hende fra den Nødvendighed, at forrette svært Arbejde; skøndt hun derfor ogsaa trodsede Orkenens Farer og ikke lod nogen af de Pligter, hendes Stilling fordrede, blive uopsyldte, var hun dog paa den anden Side for det meste bleven befriet for alt, hvad der virker saa forbærvende paa den

qvindelige Skjønhed; uagtet det besværlige Liv paa Landets yderste Grændser, tabde hun derfor ikke sin Qvindelighed og sine ungdommelige Yndigheder.

Læseren kan nu tænke sig hvorledes en saadan Kone maatte være tilmode medens hendes Mand var i Begreb med at udføre en Forretning som den, vi have beskrevet, og hvor stærk hendes Stræben var efter ikke at tabe hans bortilende Gestalt af Synne. Uagtet al den Indflydelse, som en lang Vane udøver, gaves der dog ingen, endog blandt de dristigste Jægere, der efter Nattens Frembrud nærmede sig til Skoven, uden med den Bevidsthed, at han gik en bestemt Fare imøde. Det var paa den Tid, da, som bekjendt, Skovenes vandrende, hungrige Beboere meest ere i Bevægelse, og der behøvedes kun en Maslen af et Blad eller en Knagen af en tør Green under det mindste Dyrs lette Fod, for at fremmane Billedet af en glubende Panther med gloende Nine, eller af et lurende tobenet Dyr, der med ikke ringere Bildhed forener en langt høiere Grad af Snedighed. Vel fælde Hundrede det piintlige af saadanne Forestillinger, hvis Lod det aldrig var selv at erfare Virkeligheden af disse gyselige Billeder; men for tilstrækkeligt at retfærdiggjøre Frygten for saadanne Møder, manglede det ikke paa Exempler.

Historier om Kampe med Røvdyr, om Mord, begaaede af omstrolfende, alle Love forsmaaende Indianere, vare de Sagn, der vakte meest Deeltagelse i disse Grændseegne. Blev i det fjærne Europa end Throner omstyr-

tede, Kongeriger erobrede eller tabte, bleve saadanne Begivenheder dog mindre omtalte blandt Beboerne af disse Egne, end de enkelte, eiendommelige, paafaldende Begivenheder i Skovene, der gjorde Fordring paa Kolonistens høie Mod eller hele List og Snedighed. En saadan Historie gik fra Mund til Mund med den Begjerlighed, der stedse ledsager personlig Interessé, og mange saadanne vare allerede som Sagn blevne overleverede fra Fader til Søn, indtil, — saaledes som i mere kunstige Menneksesamsund alvorligere Usandsynligheder gjøre mangt et Blad i Historien tvivlsomt, — Overdrivelsen smeltede saaledes sammen med Sandheden, at de ikke mere kunde stilles ad.

Indflydelsen af disse Følelser, maaskee ogsaa hans aldrig slumrende Forsigtighed, bevægede Content til at kaste sit velprøvede Gevær over Skulderen. Da han reed op ad Høien, paa hvilken hans Fader havde mødt den Fremmede, kunde Ruth see hans Skikkelse, hvorledes den boiede sig over Ryggen af Hesten, gleeed igjennem Rattens Taagelys, lig et af de opdigtede Billeder af hine egensindige og hurtigtridende Nander, om hvilke Sagnet paa det østlige Fastland saa gjerne fortæller.

Nu fulgde nogle angstfulde Dieblikke, i hvilke hverken Synet eller Hørelsen kunde understøtte den opmærksomme Egtfælles Formodninger. Mandesles lyttede hun og en eller to Gange syntes det hende, at hun kunde høre Hestetrampen haardere og hurtigere end sædvanligt; men først da Content havde naaet den steile Spids af Høien, blev

han for et Dieblisk synlig just i det han jog ind i Dyknin-
gen.

Skjøndt Ruth var fortroelig med de Sorger, der
vare egne for Beboerne af Grændseidistrictet, havde hun
maaskee dog aldrig oplevet et saa bange Dieblisk, som
det, da hendes Egtfællens mørke Stikkelse tabde sig
blandt de dunkle Træstammer. Liden var uendelig lang
for hendes Taalmodighed, og drev en seberagtig
Uro, som hun ikke vidste at angive nogen bestemt Grund
til, traak hun Skaaden, der hidindtil havde holdt Porten
lukket, tilbage, og traad udenfor Pallisaderne. Det fore-
kom hendes omtaagede Sandser som om Pallisaderne
indskrænkede hendes Synskreds. Men endnu bestandigt
forgik en Minut efter den anden uden at bringe hende
nogen Vettelse. I disse angstfulde Dieblisk saldt den for-
ladte Stilling, i hvilken hun og alle de, der vare hende
Kjære, befandt sig, hende tungere end nogensinde før paa
Hjertet. Egtfællens Følelser beholdt Overhaand, og
forladende den Side af Høien, paa hvilken hun stod,
vandrede hun hen ad den Sti, som hendes Mand havde
fulgt, i Begyndelsen langsommere, men siden efter, da
Frygten uvilkaarlig drev hende afsted, med rastere Skridt.
Hun stadsede først, da hun næsten havde naaet Middel-
punktet af den opryddede Høi, hvor hendes Fader om
Aftenen havde holdt stille for at tage sin fremspirende
Velsignelse i Diesyn.

Hvad der standsebe hendes Skridt var en Gestalt,

der syntes at komme frem af Skoven just paa det Punkt, der saaledes havde sængslet hendes Opmærksomhed, at hun betragtede det med stirrende Blikke. Men det var intet andet end den henglibende Skygge af en tyk Sky, der afmalde sine mørke Omrids paa Træerne og en Deel af Skovranden. I dette Dieblis foer det hende som et Lyn igjennem Sjælen, at hun havde været saa uforsigtig at lade Laagen staae aaben, og med Følelser, der vare deelte imellem hendes Mand og hendes Børn, vendte hun tilbage for at gjøre sin Feil god igjen, der syntes hende saa meget større, som Forsigtighed var en Pligt, hun ellers aldrig satte tilside. Moderens Dine — thi det var den hellige Modersfølelse, der nu var den herskende — vare heftet paa Jorden, medens hun hastigt vendte tilbage ad den knudrede Sti; og saa ganske var hendes Sjæl opfyldt med Tanken om at hun havde forsømt sin Pligt, at de Gjenstande, som hendes Blikke berørte, kun fremmanede mørke, forvirrede Billeder for hendes Sjæl.

Men uagtet denne ene Tanke, der trængte alle andre, traf dog nogen hendes Dine, der tilbagestrækkede hendes usikre Blik og fik enhver Nerve i hendes Legeme til at sittre. Et Dieblis var Skrækken nær ved at gjøre hende affindig og hendes Tankekraft vendte ikke tilbage, førend hun var kommen i en vis Afstand fra den Plet, hvor hiint Skrækkesyn havde vrist sig for hende. Først nu holdt hun i et eneste bange Minut stille, som en, der overlægger hvad han skal gjøre. Den moderlige

Kjærlighed seirede og Raaden i Skoven flygter neppe med større Hurtighed, end den forende, ubevogtede Families Moder nu ilede til sin Bolig. Udmattet og aandesløs naaede hun Laagen, som hun mere uvilkaarligt, end ifølge noget Overlæg lukkede med to eller tre Skaader.

Først nu efter flere Minutter aandede hun igjen dybt og uden Smerte. Hun gjorde sig Umage for at samle sine Tanker for at udfinde den Vej, som Klogskab paa den ene Side og paa den anden hendes Pligt imod hendes endnu i Fare svævende Egtesælle, foreskrev hende. Først faldt det hende ind, at give det Signal, der var brugeligt, for Arbejderne fra Marken, eller som tjende de Givende til Alarmtegn; men modnere Overlæg sagde hende, at et saadant Skridt kunde være farligt for den, der var hende det kjæreste paa Jorden. Kampen i hendes Sjæl endte først, da hun klart og tydeligt saa sin Mand komme ud af Skoven paa det selvsamme Sted, hvor han var redet ind. Ulykkeligvis førde Tilbageveien lige over den Plet, hvor hun var blevet overfaldet af en saa pludselig Skræk. Verdener vilde hun have givet for at vide, hvorledes hun skulde bære sig ad for at underrette ham om en Fare, der ganske opfyldte hendes Indbildningskraft, uden at hendes Advarsel skulde blive bemærket af et andet hende saa frygteligt Væsen. Natten var saa stille, og Afstanden, skjøndt den var betydelig, var det dog ikke i den Grad, at det var urimeligt at haabe, at det

kunde lykkes hende. Neppe vidende hvad hun gjorde og dog ikke forglemmende den Forsigtighed, der gjerne bliver en Bane hos den, der længe er udsat for Farer, gjorde den sittrende Dvinde Forsøget.

„Mand! Mand!“ — raabde hun, i Begyndelsen i en klagen Tone, der dog ved hendes indvortes Bevægelse blev mere lydelig — „Mand! rid hurtigt til! Vor lille Ruth ligger i det sidste Aandedrag. Saa kjært hendes Liv er Dig, saa kjært dit eget er Dig, rid saa hurtigt som din Hest kan rende! Til til Laagen; jeg aabner den for Dig.“

Dette var vist nok en frygtelig, paaskyndende Opfordring for en Faders Datter, der, hvis det havde været mueligt for Ruths svage Kræfter at gøre den forstaaelig for den, til hvem den var stilet, vist ikke vilde have forseilet den tilsigtede Virkning. Men hendes Raab var frugtesløst; hendes svage Toner, skjøndt forstærkede af den dødeligste Angst, kunde ikke trænge igjennem et saadant Rum. Men dog, dog havde hun Grund til at troe, at de ikke ganske vare spildte, thi hendes Mand holdt engang stille og syntes at lytte, og derpaa bevingede han Dyrets Skridt; dog paa disse Bevægelser for at han havde hørt noget fulgte intet andet Tegn paa at han havde forstaaet Alarmraabet.

Content besandt sig nu paa Spidsen af Høien. Hvis Ruth overhovedet drog sin Aande, medens han reed ned, saa maa det have været mere umærkeligt end

det sagteste Vandedrag af en slumrende Pattedglut. Men da hun saae hvorledes han med bevidstløs Sikkerhed traavede frem paa den Sti, der var nærmest ved Bygningerne, da sprængte hendes Utaalmødighed alle Baand; hun rev Laagen op, og skreg med en Stemme, der ikke længer lød forgjæves. Travet af den ubeslaaede Hestefod blev nu igjen raskere — endnu et Minut og hendes Egtesfælle galoperede hen til hende.

„Træd ind! — raabde den halv svimlende Kvinde, i det hun greb Tøilen og førte Hesten indenfor Palisaderne. — „Træd ind, Mand! Ved alt hvad der er Dig kjær, træd ind og vær taknemmelig!”

„Hvad betyder denne Forsærdelse, Ruth? — spurgte Content, med al den Misfornøielse, som han var istand til at yttre mod et saa ømt Væsen over en af Kjærlighed til ham fremtrædende Svaghed — „Har Du tabt din Tillid til ham, hvis Die aldrig lukkes og som vaager lige faderligt over et Mennekeliv og en faldende Spurv?”

Ruth blev døv. Med hastige Hænder trak hun Laagen til, skjød Skaaden for, og først da hun havde dreiet Røglen saa tit om, som det var muligt, faldt hun sig sikker, fik hun Kraft til at opløste sin Tak til Gud, fordi han havde frelst den, for hvis Skyld hun nylig havde svævet i en dødelig Angst.

„Hvorfor denne Dm'fjorg? Har Du glemt, at Hesten maa hungre saa fjærnt fra sin Hæk og Krybbe?”

„Hellige maa den doe af Hunger, end et Haar
fal blive krummet paa Dig!”

„Nei, nei, Ruth! veed Du da ikke mere, at dette
Dyr er min Faders Yndling; han vil blive meget mis-
fornøiet, naar han erfarer, at det har tilbragt Ratten
indenfor Pallisaderne.”

„Mand! Du tager Feil; ude i Marken er der
En —”

„Og gives der et Rum hvor En ikke er?”

„Men jeg har seet en Skabning, der er født af
et Menneske, og det en Skabning, der ikke har noget
at gjøre med Dig eller mig, og som forstyrrer vor Fred
og krænker vore Rettigheder ved det at den lurar paa
hiint Punkt.”

„Gaa, Du er ikke vant til at være saa silde oppe,
min stakkels Ruth! Sønnen har overfaldet Dig paa
din Post. En eller anden Sky har kastet sin Skygge
paa Marken, eller det kan ogsaa meget let være, at den
sidste Sagt ikke har fordrevet de vilde Dyr saa langt her-
fra, som vi have troet. Kom, da Du nu engang ikke vil
vige fra min Side, saa tag Du sat paa Hestens Tøm-
me, medens jeg tager dens Byrde af den.”

Da Content begav sig roligt til det Arbejde, han
nylig havde nævnt, blev hans Hustrues Tanker for et
Dieblis henvendte fra det, der foruroligede hende, til den
Gjenstand, der laa paa Hestens Ryg og som hun først
i dette Dieblis blev vaer.

„Her er virkelig det Dyr, som vi i Dag savnede!“ — raabde hun, da det døde Faar faldt tungt til Jorden.

„Ja vist og det saa overordentligt godt slagtet og saa behændigt tilberedt, at vi næsten ingen videre Umage behøve at have med det. Paa Agernfesten ville vi ikke mangle Bedetjød, og det indsatte Dyr, hvis Dage allerede vare talte, maa nu vie til næste Aar.“

„Og hvor fandt Du det slagtede Dyr?“

„Hængende paa en Green af Baldnødtræ. Eben Dudley, skjøndt han er en Mester i at slagte og tilberede Kjød, havde ikke med al sin Kunst, kunnet slagte og ophænge det bedre paa Greenen af et ungt Træ. Som Du seer, mangler der kun saa meget af Kroppen, som der var nødvendigt til et Middagsmaaltid, og Skindet er ganske ubeskadiget.“

„Det er ikke en Indianers Arbejde af Pequodernes Stamme!“ — sagde Ruth overrasket, da ogsaa hun fandt at det forholdt sig saaledes — „De Kobberrøde Folk bruge ikke saa mange Omstændigheder, naar de ville gjøre Fortræd.“

„Lige saa lidet var det Tanden af en Ulv, der har aabnet den arme Spidskorn en Aare. Her har der ikke alene hersket Overlæg ved Slagtningen, men ogsaa Forsigtighed ved at fortære Kjødet. Den Haand der med saadan Lethed skar Stykket af, havde vist i Sinde at aflægge endnu et Besøg.“ —

„Og vor Fader befalede Dig at søge Dyret der, hvor Du virkelig har fundet det? Mand, jeg frygter for at en eller anden svær Dom vil hjemføge Børnene formedelst Fædrenes Synder.”

„De Smaa slumre sødt og roligt; indtil nu er der altsaa ikke vederfareet os noget Ondt. Jeg vil nu løse det indsatte Dyr og Spidshorn maa være tilstrækkelig ved Agernfesten. Vort Bedetjød vil maastee formedelst denne ubehagelige Hændelse ikke være saa smagsfuldt, som vi pleie at have det, men paa den anden Side vil Hjorden heller ikke blive formindsket.”

„Og hvor er nu den, der forenede sig med os i Bonnen, der spiste med os af vort Brød, der saalænge holdt hemmeligt Raad med vor Fader og strax derpaa forsvandt af vor Midte, som et Drømmebillede?”

„Gandelig, dette Spørgsmaal lader sig ikke let besvare!” — svarede Content, der hidindtil havde vedligeholdt en munter Mine, for at dæmpe den, som han troede, ugrundede Skræk i sin Egtesælles Bryst; men ved dette Spørgsmaal lod han Hovedet synke, som en, der i sine Tanker synes at lede efter en eller anden Grund — „Det har intet at betyde, Ruth Heatscote! en Mand af saa mange Aar og saa megen Erfaring vil nok vide hvad han har at gjøre; men om og saa hans Klogskab skulde tage feil, vide vi jo dog, at en endnu visere end han beskytter os, lad mig nu først bringe

Hesten til Stalden, saa ville vi bede sammen om Naade hos den Alvise og gaae fulde af Tillid til Hvile."

"Mand! Du forlader i denne Nat ikke Pallisaderne anden Gang!" — sagde Ruth og greb, førend hun talde, hans Haand, der allerede havde stukket Staaen tilbage — "Der ahner mig intet godt!"

"Jeg for min Deel — ønskede sandelig ogsaa at den Fremmede maatte have fundet et andet Dag for sin korte Hvile. At han har taget sig en Frihed med min Hjord, og stillet sin Hunger paa en temmelig kostbar Naade, skjøndt han kun havde behovet at lukke Munden op, for at erholde det Allerbedste, som Gieren af Wish=Don=Wish har at byde over, er en Sandhed, som man ikke kan nægte. Men deeuagtet er han et Menneske med Kjød og Blod, hvilket hans drabelige Appetit beviser, om ogsaa vor Tro paa Forsynet skulde vakte saameget, at vi skulde tvivle paa at det ogsaa forhindrer onde Bæsnere i at vandre omkring i vor Gestalt og vore Bestanddele. Hesten, Ruth! skal imorgen bruges til Arbejde, og, endnu engang, min Fader vilde blive meget misfornøiet hvis vi ikke gav Dyret en bedre Seng, end den nøgne Side af Høien. Gaa, bed og hvil, fjære sittrende Kone! jeg skal nok lukke Laagen omhyggeligt til igjen. Vær ikke bange; den Fremmede har menneskelige Nødvendigheder, altsaa kan han ikke strække sin Virksomhed længere end menneskelige Kræfter naae."

Jeg frygter ikke for nogen Hvid, ikke for nogen,

der er født af kristelige Forældre; den blodgjerrige Hedning er i vore Marker."

"Du drømmer, Ruth!"

"Det er ingen Drøm, jeg har seet den gloende Diefteen af en Bild. Hvorledes havde jeg kunnet sove paa en Vagt som denne? Jeg tænkte paa, at din Forretning i Skoven dog var af en saa ubetjendt Art, og at vor Fader var alt for gammel, og at hans Sandser let kunde have skuffet ham; og at en indig Son ikke saaledes burde udsættes for Fare. Du veed, Heathcote! at jeg ikke kan see med Ligegyldighed paa nogen Fare, der truer mine Børns Fader, — jeg fulgte efter Dig til Baldnødshøien."

"Til Baldnødshøien! Det var uforsigtet — men Laagen?"

Den stod aaben; thi var Røglen dreiet om, hvem skulde da hurtigt nok lade os ind hvis Fare var paa-færde? — svarede Ruth, idet hun vendte Ansigtet bort, for at skjule sin Rødmen over Bevidstheden af sin Feil. — "Hvis jeg ogsaa handlede uklogt, saa var det dog for din Sikkerheds Skyld, Heathcote! Men hist henne paa Høien og i Fordybningen ved det omsældne Træ, ligger en Hedning i Skjul."

"Jeg reed igjennem Baldnødblunden paa Henveien til vor fremmede Slagters Bod, og var igjen tæt ved Stedet, da jeg paa Hjemveien holdt stille, for at unde

det belæssede Dyr et Diebliks Pusterum. Det kan ikke være mueligt; en eller anden Skabning fra Skoven maa have sat Dig i Skræk."

"Ja sikkert en Skabning, med den samme Skikkelse, med den samme Gestalt og de samme Gaver, som vi, kun af anden Farve og uden Troens Betsignelse."

"Det er dog en slem Feiltagelse. Være de listige Gjender i Nærheden, som Du frygter for, vilde de da have ladet Husets Herre, der uden at prale, kan forsvare sig saa kjætt som nogen, saaledes slippe bort, da et i Utide aflagt Besøg i Skoven, havde leveret ham næsten uden Modstand i deres Hænder? Gaa, gaa, gode Ruth! Du har maastee seet en forbrændt Træklods; maastee har Frosten skaanet en Johannisorm; kan ogsaa være at en Bjørns fine Næse har opsporet den nylig indsamlede Honning."

I dette Diebliß greb Ruth igjen sin Mand hæftigt i Armen, just som han skjød den anden Skaade tilbage. Med Hasthed saae hun ham i Øinene, og svarede derpaa med høitidelig og rørende Høihed:

"Mand! troer Du at et Moderøie lader sig stusse?"

Hvad enten nu Hentydningen paa de Bæsnere, hvis Skjæbne var betroet til hans Omhu, eller hans Hustrues dybe Alvor, forbunden med den Bliidhed, der herskede i hendes Opsørsel, gjorde et stærkere Indtryk paa Contents Sind; saa meget er vist, at han, istedetfor, som det først

var hans Hensigt, at lukke Laagen op, stød betænksomt Skaaen for igjen og blev staaende i dybe Tanker.

„Hvis det endogsaa ingen anden Dytte har, end at Du bliver befriet fra din Frygt, min gode Ruth!“ — sagde han efter nogen Betænkning — „saa er min Forsigtighed dog derved tilstrækkeligt belønnet; bliv Du her, hvor Du kan see Høien, imidlertid vil jeg gaae hen for at vække et Par af de unge Folk. Med den haandsaste Eben Dudley og den erfarne Ruben King ved Siden, kan min Faders Hest nok blive bragt i Sikkerhed.“

Ruth paatog sig frivilligt det Hverv, som hun ogsaa i enhver Henseende var voren. — „Skynd Dig til Karlesnes Sovestue, thi jeg ser at de to, som Du vil vække, endnu have Lys!“ — svarede hun paa et Forslag, der paa en vis Maade formildede hendes hæftige Betynning for den, som hun nylig havde været i Dødsangst for.

„Det skal snart være gjort! Nei, ikke saaledes! Staa dog ikke saa blottet midt imellem Stolperne, Kone! Du kan stille Dig her, hvor Træværket er suget sammen, under dette Righul; her kan Du ingen Skade komme til om endogsaa et Kanonstud skulde senderknuse Pælene.“

Med denne Formaning til at vogte sig for Fare, skjøndt han kort i Forveien selv havde anstillet sig som om han foragtede den, gik Content bort. De to Karle, som han havde nævnet, vare stierkaarne, kraftige unge Mennesker, og hærbede ikke alene mod Strabadser, men endogsaa mod de Farer og Savn, som de vare underkastede, der

levede paa Grændsen. Som de fleste Mennesker paa deres Alder og i deres Stilling vare de velbekjendte med den indianske Snedigheds Krogveie, og endstjondt Provindsen Connecticut, i Forhold til andre Kolonier, ikke havde lidt meget ved denne morderiske Maade at føre Krig paa, manglede det dog ikke begge paa Bedrøfter, de selv havde udført, og Farer, som de selv havde bestaaet, hvilke de i de lange Vinterastener ved deres lette Arbeide gave deres Medtjenere til Bedste.

Content gik med hurtige Skridt hen over Gaarden, thi uagtet hans uroffelige Bantro gav dog Billedet af hans tjære Kone, saaledes som hun holdt Vagt paa Udposten, hans Bevægelser Binger; og da han kom til de unge Menneskers Kammer, som han vilde vække, bankede han stærkt og pludseligt paa.

„Hvem der?“ — spurgde en raa, fast Stemme indensfor, strax ved det første Næveslag paa Døren.

„Hurtigt op af Sengen! Skynder Eder ud og bringer de til Angreb bestemte Baaben med!“

„Det er i Diebløkket gjort!“ — svarede den haandfaste Jæger, rev Døren op og stod nu for Content i de samme Klæder, som han havde havt paa om Dagen. — „Vi drømde just, at Natten vel ikke vilde gaae hen, uden at vi bleve kaldte til Righullerne.“

„Har Du da seet noget?“

„Vi have vore Dine saa godt som andre. Ingen har seet den, der drog herind, gaae bort igien.“

„Jh hvad, Karl ! Whittal Ring kunde neppe holde nogen visere Tale end dette dit skarpsindige Svar. Min Kone er ved Laagen og vi maae afløse hende. Glemmer ikke Krudthornene ; det vilde kun gjøre os liden Gæde, hvis vi ikke havde Krudt til en ny Ladning, dersom vore Bøsser skulde træffe paa noget.“

Karlen aabød og da der kun fordreides liden Tid til at væbne sig for Folk, der aldrig sov uden at have Laaben og Munition ved Haanden, saa fulgte begge Tjenestekarlene strax efter deres Herre. Ruth var endnu paa sin Post, men maatte, da hendes Mand spurgde hende om der var foresaldet noget medens han var borte, tilstaae, at hun, skjøndt Maanen var bleven mere skyfri og glindsende i denne Mellemtid, dog ikke havde seet noget, der kunde formere hendes Frygt.

„Saa ville vi da bringe Dyret til sin Stald og fulde ende vor Pligt dermed, at vi for det Øvrige af Natten udstille en Skildevagt,“ — sagde Content — „Ruben kan blive her ved Laagen, medens Eben og jeg sørge for, at saavel den slagtede Bede, der skal gjæmmes til Ugernsfeften, som min Faders Hest kommer under Dag.“

„Her har ingen sædvanlig Arbejder forrettet min Dont!“ — sagde den jævne Eben; der, skjøndt en Markarbejder, som de Andre, dog, som det endnu den Dag i Dag er almindelig Skik paa Landet, fortrinligt havde lagt sig efter Slagterhaandværket. — „Jeg har slagtet mangan Bede i mine Dage, men dette er den første Gang at et

Jaar er forekommet mig, hvis Hud er bleven heel, medens dets Kjød kogde i Gryden. Sig Du der, stakkels Spids-horn! hvis Du ellers kan ligge roligt efter et saa seljomt Slagteri! Ruben, jeg udbetaelde Dig dog sidste Søndag et spansk Solvstykke, da jeg klarerede min lille Gjæld, fordi Du havde lappet mine Stoe, der bleve saa slemt medtagne paa den sidste Jagt. Har Du maastee Pistarinen hos Dig?"

Dette Spørgsmaal fleede med en sagte Stemme, saa at kun den, der blev adspurgt, kunde høre det og han svarede ja.

„Gaa giv mig den, Ruben! imorgen skal Du faae den igjen med Renters Rente.“

Content, der nu havde ført Hesten med det slagtede Dyr paa Ryggen hen til Laagen, kaldte igjen og afbrød derved deres hemmelige Samtale. Eben Dudley stak Mønten til sig og fulgte. Men Frastanden mellem dem og den yderste Bygning var imidlertid lang nok til at sætte ham i Stand til at udføre sit hemmelige Foretagende, uden at blive opdaget. Medens Content gjorde sig Umage for at forjage sin Hustrues Frygt, der endnu bestandigt paastod, at hun vilde dele Faren med ham, og fremsørde alle de Grunde, der vilde falde hende ind, tog den lettroende Dudley det tynde Solvstykke i Munden og gav det med Tænderne en sammenboiet Form, hvad der gjorde Stykken af hans Kjævebeen megen Vre. Snildt lod han det sammentrykte Solvstykke falde i Løbet, og for at det ikke skulde

falde ud, førend han havde sendt det til sin Bestemmelse, befæstede han det med en Forladning, som han havde dannet af et Stykke af Foret paa sin Dreie. Understøttet af denne frygtelige Forstærkning travede den ligesaa overtroiske, som modige Grændsebeboer bag efter sin Herre, i det han sløitede en halv melancholisk Bise, der ligesaa meget tilkjendegav hvor ligegyldigt han gik Farer af sædvanlig Beskaffenhed imøde, som hvor modtagelig han paa den anden Side var for Indtryk, der havde en mindre jordisk Oprindelse.

De der beboe de Egne af Ameria, der i lang Tid have været dyrkede, og hvor altsaa, mange Generationer igjennem, Kunsten forenet med Arbeide har bortskaffet Jordens oprindelige Ujævnheder og Sporrerne af Naturlilstanden, kunne neppe gjøre sig nogen Forestilling om de tusinde Gjenstande, der besandt sig paa et nylig opdyrket Stykke, og som vare i Stand til at forurolige den engang skræmmede Indbildningskraft, naar de bleve belyste af Maanen, hvis Skin, selv naar det ikke er omtaaget, udbreder en vis Usikkerhed omkring sig. Men endnu mindre formaae de, der aldrig have forladt den gamle Verden, og kun kjende Marker, der ere glatte, som et stille Dam, at tænke sig et Billede af den Virkning, som hine Lævninger, ligesaa mange Gravminder over den henraadnede Skov, gjorde paa Gemyttet, naar de saaes paa en saadan Tid og over en saa vidt Overflade af det aabne Land. Selv Con-

tent og hans Hustru, hvor vante de endogsaa vare til dette Syn, lod dog Frygten i enhver af disse Træstumper see en Bild og i enhver Krog af den høie, plumpe Indhegning saae de sig ivrigt omkring, om de ikke kunde opdage Skyggen af en Fjende.

Imidlertid opstod der ingen ny Grund til Frygt og begge Eventyrerne skyndte sig, saa hurtigt som muligt med at bringe Puritanerens Hest under Tag. Denne Forretning var fuldbragt og den slagtede Bedde allerede i Sikkerhed, og Ruth skyndte paa sin Mand, at han skulde vende tilbage, da deres Ledsagers Stilling og Miner tiltraf sig deres Opmærksomhed.

„Manden har begivet sig bort, som han er kommen,” — sagde Eben Dudley, i det han rystende med Hovedet og i aabenbar Trivl blev staaende foran en ledig Baas: — „her er ingen Hest meer, og dog har jeg med disse mine Dine seet at Tossen bragde en god Kurv fuld af Havre til at fore Hesten med. Gæsten, der beærede os med sin Nærværelse ved Aftensmaden og Takkebønnen, er bleven Fjed af vort Selskab endnu før Sengetid kom.”

„Hesten er virkelig borte,” — sagde Content — „Manden maa nødvendig have havt forfærdelig Hastværk, da han saa silde er redet ind i Skoven, og dog vilde han neppe i de længste Sommerdage, endogsaa med en bedre Hest end hans var, kunne naae en anden Christenbolig. Grund til denne Hast kan der vel have

været, men det er nok, at Sagen ikke angaaer os. Vi ville nu begive os til No, overbeviste om at En vaager over vor Slummer, hvis Beskyttelse stedse er tilforladelig."

Mennesterne kunde i hine Egne vist nok ikke overgive sig til Sønnen uden den Sikkerhed, som Laase og Skaader ydede dem; desto mindre var derimod, som vi allerede have haft Leilighed til at bemærke, den Forsigtighed, man anvendte paa Guds og Eiendom. Efterat derfor Træskaaden var sludt løst for Stald-døren vendte de Tre fra dette korte Udsald tilbage til deres Fæstning. Hurtigere end sædvanligt stred enhver fremad, skøndt den Urolighed, der bevingede deres Skridt, hos enhver af dem antog en eiendommelig Gestalt efter hans Character. Dog varede det ikke længe førend de alle Tre vare i Sikkerhed.

"Har Du seet noget?" — sagde Content til Ruben Ring, der var bleven udvalgt til at holde Vagt, fordi han havde et godt Øie og var ligesaa skarpsindig, som hans Broder var hjantet — "Har Du seet noget paa din Vagt?"

"Intet besynderligt, og dog vil den Træbul hist oppe paa Høien ikke langt fra Indhegningen slet ikke behage mig. Naar man ikke saa tydeligt saaer, at det kun er halvforbrændt Træ, skulde man næsten troe, at den var levende. Dog man troer at see noget, naar Indbildningskraften først er kommen i Bevægelse. En eller to

Gange troede jeg at den vilde længere ned imod Bæken; og nu vil jeg endogsaa ikke indestaae for at den ikke laae aatte eller ti Fod høiere oppe mod Toppen i det Dieblit, da jeg først fik den at see."

"Det kan maaskee være noget Levende?"

"Hvis en Jægers Blii ikke slaaer Feil, er det det ogsaa!" — sagde Eben Dudley — „men skulde ogsaa en heel Legion af onde Mander spøge heromkring, kan man dog fra Skydeskaaret i den største Vinkel bringe denne til No. Gaa en Smule til Side, Madame Heathcote!" — thi hendes Mand's Rang og Formue gav Ruth en Fordring paa denne ærefrygtbydende Titel hos hendes Tjenestefolk — „jeg vil lægge an — dog nei, i Geværet er en særegen Talisman, som man maaskee vilde have Synd af at spille paa en saadan Skabning. Tilfaldt er det intet andet, end en læktermundet Bjørn. Jeg vil gjøre Skuddet paa eget Ansvar, hvis Du vil laane mig din Bøsse, Ruben Ring."

"Nei vist ikke!" — sagde Huusbonden — „En, som min Fader kjender, har i Nat betraadt min Bolig og spist ved vort Bord; er han end gaaet bort paa en Maade, der i denne Koloni er usædvanlig, har han dog ikke gjort nogen særdeles Uret. Vi kunde tage Feil og vove formeget; derfor vil jeg hellere gaae ud, og undersøge hvad det er."

Dette Forslag var saa meget i hiin Mand, der besjælede alle Beboerne af disse Lande, at det ikke kunde

finde nogen alvorlig Modstand. Ledfaget af Eben Dudley, forlod Content igjen Laagen og gik, skjøndt ikke uden behørig Forsigtighed, lige løs paa det Punkt, hvor den mistænkelige Gjenstand laa, som en Nabning i Indhegningen først havde ladet see, thi førend man kom til den, kunde man nærme sig til Gjenstanden under Beskyttelse af den Skygge, som Pallisaderne kastede. Det syntes at de Kommendes Bevægelse blev iagttaget; thi da de forlode Pallisaderne var den mørke Gjenstand ganske sikkert uden Bevægelse, saa at selv Ruben Ring med sine skarpe Øine begyndte at tvivle paa, om det ikke blot havde været et Blændværk, der havde ladet ham tage en Træbul for et levende Skabning.

Content og hans Kammerat lode sig dog ikke derved bringe fra deres Forehavende. Allerede vare de Tingen paa et halvhundrede Skridt nær, og dog strandede alle deres Formodninger om hvad det dog kunde være, skjøndt Guldmaanen udbredte et klart Lys rundt omkring. Den ene paastod at det var en forfullet Træstamme, saadan som saa mange andre, der laa adspredte paa Marken; den Anden troede at det var et Dyr, der havde rullet sig sammen. To Gange opløstede Content sin Bøsse for at lægge an, og ligesaa ofte lod han den synke, af Utilbøielighed tit at tilføie nogen, ikke engang et Dyr, naar det kun ikke var noget glubende, Fortræd. Men høist sandsynligt vilde hans mindre besindige og kun halv adlydende Kammerat have afgjort Sagen, endnu førend de vare komne langt bort fra

Laagen, hvis han ikke havde troet, at han burde spare den besynderlige Ladning i sit Gevær, til en ganske overordentlig Leilighed.

„Hold dine Vaaben i Beredskab!“ — sagde den Første, i det han gjorde sin Jagtkniv løs i Skeden — „Vi ville gaae saa nær at vi fuldkommen kunne opklare vor Tvivl!“

Dette gjorde de, og Dudley stødte med sin Flint til Gjenstanden for deres Mistanke, endnu førend den gav det mindste Tegn til Liv og Bevægelse. Men nu sprang, som om al videre Forskillelse vilde være unyttig, en indianer Dreng op og stod med en fangen Krigers mørke Værdighed for dem. Content greb ham ved Armen, Eben fulgte efter, i det han imellemstunder ansporede den Fangnes Skridt med et Stød af Geværkolben, og saaledes vendte de hurtigt tilbage inden deres Forsvarsmuur.

„Mit Liv mod Spidshorns, fjendt det nu ikke er meget værd,” — sagde Dudley, da den sidste Staaede var skudt for Laagen — ”i denne Nat høre vi intet mere fra den Rødes Kammerater. Det er endnu aldrig forekommet mig, at en Indianer har hævet sit Krigsraab, naar hans Spion først er falden i Fjendens Hænder.”

„Det kan være sandt!“ — svarede den Anden — „og dog maa Familien bevogtes medens den sover. Lader os, indtil Solen staaer op, anvende de Midler, der ere i vor Magt, saa kunne vi forresten overlade det Dyrine til Forslynets beskyttende Gunst.”

Content var en Mand af faa Ord, men naar Dieblirket fordrede det, af overordentlig Bestemthed og Udholdenhed. Ham var det fuldkommen klart, at en indianer Yngling, som den, han havde taget til Fange, paa det Sted og under de Omstændigheder, under hvilke han var bleven grebet, ikke vilde have været fundet, uden at der existerede en Plan af tilstrækkelig Betydning, for at kunne retfærdiggjøre et saadant Bovestykke. Tøvrigt tillob Drengens spæde Alder ikke at troe, at han var uden Lebsagere. Imidlertid var han, skjøndt uden at yttre det, af samme Mening, som hans Tjenestekarl, nemlig at Drengens Tilfangetagelse sandsynligviis vilde volde en Opsættelse i Angrebet, hvis man virkelig havde et saadant i Ginde. Derfor gav han sin Kone den Advarsel, at hun skulde begive sig til sit Børelse, medens han selv traf Anstalter til at sætte Huset i Forsvarstand, hvis Nøden skulde kræve det. Uden at give unyttige Alarmtegn, et Skridt der vilde have havt mindre Virkning paa den maaskee udenfor lurende Kjende, end den inponerende Stilhed, der nu herskede overalt i Huset, lod han endnu to eller tre af de stærkeste af sine Tjenestefolk kalde til Pallisaderne. Nu blev Tilstanden af alle de forskjellige Udgange nøiagtigt undersøgt; Flinterne bleve omhyggeligt prøvede; den strængeste Narvaagenhed blev anbefalet og regelmæssige Stilbvagter bleve udstillede i Skyggen af Bygningen paa Punkter hvor de kunne sikke, og uden selv at sees kunde overflue Marken.

Derpaa tog Content sin Fange, med hvem han endnu ikke havde prøvet paa at tale et Ord, og bragde ham ind i Blokhuset. Døren, der førte til den nederste Deel af denne Bygning, var stedsse aaben, for, i Tilfælde af et pludseligt Overfald, desto snarere at kunne yde Beskyttelse. Han traad ind, lod Drengen stige op ad en Stige til den øverste Etage, trak derpaa dette Middel til Flugt bort igjen, og dreiede, da han var kommen ud af Døren, Høgen om, fuldkommen sikker paa, at hans Fange nu var velbevaret.

Medens man traf alle disse Foranstaltninger begyndte Dagen at bryde frem, førend den forsigtige Fader og hans Hustru søgte deres Leie. Hans Besindighed havde dog forhindret, at de Bøymringer, der saalænge havde holdt ham og hans blide Ægtefælles Dine aabne, havde udbredt sig fra de Gaa, hvis Tjeneste ved en saa overordentlig Begivenhed var uundværlig, til de Øvrige af Husets Beboere. Først mod Enden af Natten begyndte Billederne af de nylig foresaldne Optrin at blive utydelige og flyde sammen, og da faldt de to Ægtefolk i en dyb, uafbrudt Søvn.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Tiende Hefte.

Kjøbenhavn.

Førlagt af S. Trier. Trykt i det Kjøbenhavnske Officin.

1831.

1 1 0 7 7 5 0 2

Samuel B. Smith

President of the Church

Prophet and Seer

1844

1844

1844

1844

1844

Conancket

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Andet Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. Trier. Trykt i det Kjøbstads Officin.

1831.

Femte Kapitel.

Er I saa tapper? Vel, saa skal jeg tale
Med Eder strax.

Coriolanus.

Tidligt havde Ild og Dre viist sig virksomme umiddelbart omkring Heathcotes Bolig. Derved at næsten alle Spor af den forrige Skov vare blevne bortskaffede fra de Marker, der omgave Bygningen, havde man naaet det dobbelte Maal, med mere Lethed at kunne udføre de nødvendige Forbedringer og — hvad der ikke var af mindre Bigtighed — de Smuthuller, hvilke, som man veed, den amerikanske Vilde pleie at søge ved sine Angreb, bleve indskrænkede til en saadan Afstand, at Faren for en Overraskelse derved blev betydeligt formindsket.

Saaledes begunstiget af denne ved Forsigtighed erholdte Fordeel og af en Natts Klarhed, der næsten kunde kappes med Dagens Glands, var Eben Dudley's og hans vagthavende Kammeraters Opgave let at udføre. Ja, henimod Morgen bleve de saa sikre ved den indianske Drengs Tilfangetagelse, at deres Dine, istedetfor at gjøre en ganske anden Tjeneste, gave efter for Sovetiden og Vanen, og i det heieste kun aabnede sig engang imellem, saa at de ikke engang vidsde hvor langt Tiden var rykket frem. Men neppe begyndte det at grye ad Dag, førend Vagterne ifølge deres Ordre søgte deres Senge og sov en eller to Timer roligt og uden Frygt.

Efterat Faderen havde fuldendt Morgenbønnen, fortalte Content den forsamlede Familie saa meget af det, der var foregaaet om Natten, som han ansaae for nødvendigt. Hans Klogskab indskrænkede Fortællingen til den indfødte Ynglings Tilfangetagelse, og til den Maade hvorpaa han havde udstillet Vagter for at sørge for Familiens Sikkerhed. I Henseende til sin egen Udflugt til Skoven og alt hvad der hang sammen dermed, iagttog han med Forsæt den dybeste Taushed.

Det er ikke nødvendigt at beskrive hvorledes disse foruroligende Efterretninger bleve optagne. Puritanerens Kolde og tilbageholdne Mine blev endnu mere tankefuld; de unge Mænd saae alvorlige og bestemte ud; de

qvindelige Tjenestefolk bleve blege; medens den lille Ruth og et andet Barn omtrent af samme Alder, ved Navn Martha, trængde sig tæt til Huusmoderen, der gav sig, da hun allerede vidste alt, en Mine af en Bestemt-
hed, som hun ingenlunde folde.

Det første, som Tilhørerne bleve hjemførte med, efterat de havde lyttet opmærksomt til Contents syn-
dige Fortælling, var en Fornægtelse af den Gamles aan-
delige Kamp i Stikkelse af en Bøn. Han anraabte
især om Oplysning angaaende det, de nu havde at
gjøre, om Naade for alle Mennesker, om en bedre
Aand for dem, der gjemmenstrøise Dræner for at finde
Offre for deres Brede, om Naadens Gaver for Hednin-
gingerne og endelig om Seier over alle fjødelige Fjæn-
der, hvorfra de end monne komme, og hvad for et
Udseende de end monne have.

Styrket ved disse nye Andagtsøvelser, holdt den
gamle Markus et strengere og endnu mere i det enkelte
gaaende Forhør angaaende de Omstændigheder, der led-
sagede den unge Vilbes Tilfangetagelse, for derved at
forskaffe sig en klar Underretning om alle de Tegn, der
kunde røbe at Fare var forhaanden. Content fandt en
ligesaa velfortjent som behagelig Belønning for sin Klog-
skab i den gamle Mands Bisfald, hvem han endnu ærede
med en inderlig Hengivenhed, der gav den lidet efter,

med hvilken han i sin Barndoms Dage havde støttet sig paa sin Faders Wiisdom.

„Du har handlet godt og viseligt,” — sagde Faderen — „dog er der endnu mere at gøre for din Wiisdom og Tapperhed. Vi have erholdt den Efterretning, at Hedningerne blive urolige i Nærheden af Plantagerne i Providence og laane Dre til ugubelige Raadgivere. Vi maae ikke troe, at vi kunne sove saa ganske sikkert, fordi en Skov af nogle Dagreisens Længde ligger imellem deres Byer og os. Bring mig den Fangne hid; jeg vil forhøre ham angaaende hans Besøg.”

Hidtil havde alle saaledes været beskæftigede med deres Frygt for den Fjende, der maaskee kunde lure i Nærheden, at man kun lidet havde tænkt paa den Fangne i Blokhuset. Content, der meget vel var bekendt med en Indianers List og uovervindelige Fasthed, havde med Forsæt undladt at gøre ham Spørgsmaal den Tid han blev fanget, deels fordi Drengens Charakter sandsynligvis vilde have gjort dem unyttige, deels fordi han holdt Diebløkket for mere stikket til aarvaagen Virksomhed. Nu derimod, da Omstændighederne gjorde en Smule Nysgjerrighed mindre upassende, ilede han desto hurtigere til sin Fange, for at føre ham for sin Faders Inquisitionstribunal.

Nøglen til den inderste Dør i Blokhuset hang endnu paa sit sædvanlige Sted; Content satte Stigen til og

steg roligt op til Bærelset, hvori han havde lukket den unge Indianer inde. Det var det første fra neden af de tre Kamre, der fandtes i Bygningen, og hvoraaf det ene var ligeovenover det andet. Dette firkantede Rum var uden Lys, da det ingen anden Abning havde end Døren, og for største Delen var opfyldt med Gjenstande, der vare nødvendige ved en paakommende Alarm, men tillige bleve brugte til huuslige Nødvendigheder. I Midten af dette Rum befandt sig en opmuret Brønd, der var saaledes indrettet, at man fra den kunde trække Vandet op i det øverste Bærelse. Døren bestod af tungt, tilhugget Træ; de firkantede Træblokke i den øverste Etage gik noget ud over den af Steen opmurede Basis, i det den anden Bjælkerække indeholdt nogle Abninger, fra hvilke man kunde bruge Kastevaaben mod de Angribende, og som baade tjente til Vindvær og til Skydestaar. Men vare end disse Bærelser aabenbart indrettede til Forsvar, saa var der dog ogsaa ved det simple Huusgeraad, som de indeholdt, tilstrækkeligt sørget for Familiens Fornødenheder, i det Tilfælde, at den saae sig nødt til at tage sin Tilflugt til denne Bygning. Umiddelbar under Taget var der, som vi ogsaa forhen have erindret, endnu et Bærelse, der vel ikke umiddelbart stod i Forbindelse med Blokhuset's vigtigere Bestemmelse, skjøndt den Nytte, som det ydede formedelsk sin høiere Beliggenhed, ikke bør oversees. En lille Kanon, en saa kaldet Græshoppe, et

paa den Tid stærkt benyttet Slags Waaben, var bragt op paa dette Tagkammer, og der havde været en Tid, da man med Rette betragtede dette Waaben som en Gjenstand af største Vigtighed for Beboernes Sikkerhed af Wissh=Ton=Wissh. I flere Aar kunde alle omstøisende Wilde, der kom til denne Dal, see det mørke Kanonsvælg gaae igjennem en af Nabningerne, der nu var ombannet til et Glasvindue; og der er Grund til at formode, at det Rygte, som dette lille Stykke Skjts paa en saa stille Maade havde forskaffet sig, havde bidraget betydeligt til at Freden i Dalen var bleven usforstyrret.

Det Ord usforstyrret siger maaskee for meget; thi i Grunden havde der fundet mere end een Alarm Sted, skjøndt virkelige Voldsomheder aldrig vare blevne begaaede inden de Enemærker, som Puritaneren kaldte sin Eiendom. Dog ved en eneste Leilighed kom det saa vidt, at Veteranen solde sig bevæget til, at indtage sin Post paa dette Batteri, hvor han uden tvivl, hvis hans Tjeneste længere havde været nødvendig, paa en virksom Maade vilde have udviklet sine Kundskaber som Kanoneer. Men Wissh=Ton=Wisshs simple Historie afgiver et Beviis mere paa hiin politiske Sandhed, som vi ikke ofte nok kunne gjentage for vore Landsmænd, at det er det bedste Middel til at vedligeholde Freden, stedsø at være beredt paa Krig. I nærværende Tilfælde bevirkede den fjendtlige Stilling, som den Gamle og hans Tjenestefolk tog,

ganske det, som de ønskede, uden at de behøvede at
 stride til det Yderste, nemlig til Blodsudgydelse. Saa-
 danne ublodige Scener stemmede langt mere overeens med
 Puritanerens nærværende Grundsætninger, end med den
 lettsindige Aand der havde behersket ham i hans Ungdom.
 Ifølge den Tids halv pudseerlige, halv fanatiste Lune
 lod han ved enhver Leilighed Familien forsamle sig om
 det Redskab, der var Grunden til deres Sikkerhed, for
 at holde Takkebøn, og fra dette Dieblis var dette Kam-
 mer den gamle Krigers kjæreste Opholdsted. Derop steg
 han ofte, selv i den dybe Nat, for at hengive sig til hine
 hemmelige, aandelige Andagtsøvelser, der udgjorde hans
 bedste Trøst, og hans vigtigste Beskjæftigelse i Livet.
 En Folge af denne Vane var det, at det øverste Stok-
 værk af Blokhuset med Tiden blev betragtet som et
 Bærelse, der alene var helliget til Huusbondens Brug.
 Ved Contents omhyggelige og betænksomme Kjærlighed
 vare mange Ting skaffede derop, der kunde tjene til
 Bequemmelighed for den gamle Fader, medens hans Aand
 var i Begreb med en overjordisk Kamp. Tilslidst var
 det ingen Hemmelighed meer for nogen i Familien, at
 den Gamle ofte gjorde Brug af Madrassen i sit Tag-
 kammer og han henlevede der i Tensomhed Timerne
 mellem Solens Nedgang og Opgang. Den oprindelige
 for Kanonen indskaarne Abning var bleven forsynet med
 Glas, og intet af de Møbler, der med Nøie vare blevne

bragte op ad Stiger, saae man nogenfinde bringes ned igjen. I den gamle Marcus Heathcotes strænge Hellighed var der noget, der havde megen Eighed med en Enboers Dvælsel. De unge Karle, der besandt sig paa Godset, betragtede hans altid surede Pande og den urofskelige Alvor i hans Blik, med en Erbødighed, der grændsede til Rædsel. Havde han givet færre Beviser paa sin ægte Mennesketjærlighed, eller havde han i sin silbigere Alder bevæget sig i Kredsen af et virksommere Liv, kunde det let have været hans Lod, at dele de Forsølgelser, med hvilke hans Landsmænd piinde dem, om hvilke man troede, at de gave sig af med Ting, som man ansaae for en Ugudelighed at udøve. Under nærværende Omstændigheder derimod indgjød han en dyb og almindelig Erfrygt, der lod ham og det forsømte lille Stykke Skyts blive i rolig Besiddelse af Bærelset, i hvilket man vilde have anseet det for en til Kirkerov grændsende Handling at trænge ind.

Den Forretning, der nu gav Andledning til at Constant besøgte Bygningen, hvis Historie og Beskrivelse vi have fundet nødvendigt at levere saa vidtløstlig, førde ham til det nederste af de befæstede Bærelser. Da han løftede Galldøren i Veiret, overfaldt ham først den foruroligende Tvivl om han ogsaa havde gjort ret i at lade Drengen blive saa længe alene, uden at berolige ham med et trøstende Ord eller en venlig Handling. Men

snart kunde han stille sig tilfreds desangaaende, thi han bemærkede at han havde Medlidenhed med en, hvis Sjæl var endnu langt større Besværligheder voren.

Foran et af Skydehullerne stod den unge Indianer og saae ud ad Skoven til, som han endnu for kort siden fri og fræk havde gennemvandret, og saa fasttryllet var hans Blik, at den Larm, som hans Bevogters Ankomst forarsagede, ikke formaaede at drage det bort.

„Kom ud af dit Fængsel, Dreng!“ — sagde Content i en mild Tone — „hvad Du ogsaa maatte have for, da Du belurede denne Bolig, saa er Du dog et Menneske og maa kjende til menneskelige Fornødenheder, kom ned og tag Epse til Dig; her vil ingen gjøre Dig noget Ondt.“

Medlidenhedens Stemme er overalt forstaaelig. Bare end aabenbart den Talendes Ord spildte for den, hvis Drer det gjaldt, saa gjorde dog den blide Tone Indholdet klart og tydeligt. Langsomt vendte Drengen Dinene fra Skoven, og saae Content længe og stivt i Ansigtet. Nu kunde den yngre Heathcote nok mærke, at han havde tiltalt den Fange i et ham aldeles ubekjendt Sprog, derfor søgte han med milde Gebærder at gjøre ham sin Indbydelse tydelig. Taus og rolig adløb Drengen. Men da de kom ned i Gaarden overvældede Grændsebeboerens Forsigtighed dog paa en vis Maade de Medlidenhedens Følelser.

„Bring mig Rebet derhenne!“ — raabde han til Whittal Ring, der just vilde gaae hen til Stalden — „Her er en Skabning, der er saa vild, som det meest utæmmede af dine Føl. Menneſket, med hvilken Farve Forſynet end har fundet for godt at ſtemple det, er af ſamme Natur, ſamme Aand ſom vi; men den ſom til i Morgen vil beholde en ung Vild i ſin Magt, maa i Dag have et vaagent Die med hans Bevægelſer.“

Drengen lod ſig uden Modſtand binde Strikken om den ene Arm, men da Content ogſaa gjerne vilde bringe den anden Arm i ſamme tvungne Tilſtand, og ſaaledes fuldende Arbeidet, ſnoede Drengen ſig ud af Hænderne paa ham og kaſtede fuld af Foragt Strikken fra ſig. Dog fulgde der paa denne afajorte Modſtand intet Forſøg paa at flygte. Saaſnart han ſaae ſin Perſon befriet fra en Tvang, hvilken han ſandſynligviis anſaae for et Tegn til at man ikke tiltroede ham Styrke nok til at udholde Smerten med en Krigers Standhaftighed, vendte han ſig rolig og med Bærdighed mod Content, medens hans Die glødede af Stoltthed og Foragt, ſom om det trodsende vilde udfordre den Andens høieſte Brede.

„Lad da ſaa være!“ — begyndte atter den godmodige Content — „hvis Baandene ere Dig imod, der uagtet al Menneſkets Stoltthed, dog ofte ere ſaa gavnlige for Legemet, ſaa behold den frie Brug af dine Lem-

mer og se kun til at Du ikke anretter nogen Ulykke! Whittal, giv Ngt paa Porten og forglem ikke, at det er forbudet at gaae ud i Marken, før end min Fader har havt Hedningen i Forhør. Ungen bliver sjældent funden, uden at den gamle, listige Bjørn er i Nærheden."

Herpaa vinkede han ad Drengen, at han skulde følge ham, og gik nu hen til Stuehuset, hvor hans Fader, omgivet af den største Deel af Familien, ventede paa hans Komme. Ubetinget huuslig Disciplin var et af de meest fremstikkende Kjendetegn paa Puritanerherredømmet. Allerede tidligt blev den Barskhed i Sæder, der gjaldt for en Bevidsthed om Menneskets faldne Tilstand og dets Provetid herne, indskjærpet Alle; thi hos et Folk, der ansaae al Munterhed for en syndig Letsindighed, maatte Selvbeherskelse snart blive betragtet som Grundvolden til alle Dyder. Men var end Marcus Heathcotes og hans Huusfolks Fortjeneste i denne Henseende nok saa stor, saa stod den dog Fare for at blive overtruffet af Uttringen af samme Egenkab hos den Ungling, der paa en saa besynderlig Maade var faldet i deres Hænder.

Det er allerede bleven sagt, at denne Skovens Søn kunde omtrent være femten Aar gammel. Rank som en kraftig, drivende Plante og fri som en mod Solen opskydende Spire i hans Fædrenelands Skove, havde

han dog endnu ikke naaet Mandens Høide. Han var i Størrelse, Gestalt og Miner et Monster paa en virksom, naturlig og henrivende Drengaalder. Men medens hans Lemmer fremviiste en saa stjern Symetri, manglede de dog Muskelkraft; enhver Bevægelse tilkjendegav en Frihed og Lethed, der, uden det mindste af hiin Evang, som vort Væsen uvilkaarligt antager, eftersom en modnere Alders kunstige Følelser begynde at udøve deres Magt, afgav et Billede paa Barndommens hele Indighed. Bjærgaestens glatte, runde Stamme er ikke ligere, ikke mere pletfri, end Drengens Skikkelse var, der, med et Menneskes Uforsærbethed, der er i Begreb med at sælde en Dom, og ikke kommer for at høre sin egen, traad ind i den nysgjerrige Kreds, der aabnede sig og igjen lukkede sig, ligesom for at forhindre hans Flugt.

„Jeg vil forhøre ham!“ — sagde den gamle Marcus og betragtede opmærksomt det klare, rolige Die, der udholdt det strænge Dommerblik saa fjækt, som et mindre fornuftigt Væsen i Skoven vilde møde et Menneskes Die.

„Jeg vil forhøre ham, og maaskee afprøvsen Trugten ham en Tilstaaelse af det Onde, som han og hans have tiltænkt mig og mine.“

„Jeg troer, at vort Sprog er ham uforstaaeligt;“ — svarede Content — „thi hverken gode eller haarde Ord volde den mindste Forandring i hans Miner.“

„Da sommet det sig, at vi begynde med at bede til den, der besidder den Hemmelighed, at aabne alle Hjertes, saa at de komme os imøde!“ — Hermed hørvede Puritaneren sin Stemme i en kort, men yderst besynderlig Bøn, hvori han anraabde al Verdens Behersker om at han, ved den forestaaende Undersøgelse, vilde gjøre hans Ord tydelige for Drengens Forstand; saa at, hvis hans Bøn var bleven hørt, Bønhoørelsen ikke vilde have været langt fra at kunne kaldes et Mirakkel. Efter denne Forberedelse skred han strax til sin Forretning. Men hverken Spørgsmaal, Bønn eller Bønner frembragde den ringeste synlige Virkning. Drengen stirrede bestandigt paa Inquirentens strænge Ansigt, saa længe Ordene strømmede fra dennes Læber; men neppe hørde han op med at tale, førend den Vilbes hurtige, forstende Blik rullede hen over de forskjellige nysgjerrige Ansigter, der omringede ham, ligesom om han haabede ved Synet og ikke ved Hørelsen at faae Underretning om sin tilkommende Skjæbne. Man overbeviisde sig om Umuligheden af at faae noget at vide af ham enten ved Ord eller Miner, der kunde give Oplysning om Aarsagen til hans mistænkelige Besøg, eller tilfjendegive dem hvad han heed og til hvilken Stamme han hørde.

„Jeg har allerede været blandt de Rødberrøbe ved Plantagerne i Providence,“ — vovede endelig Eben Dudley at bemærke — „og deres Sprog, skøndt et

sturrende, usornuftigt Targon, er mig ikke ubekjendt. Med alle de Tilstedeværendes Tilladelse, — vedblev han, i det han saae til Puritaneren paa en Maade, der forraadte at hans Ord Alle kun gjaaldt denne Sidste. — „Med alle de Tilstedeværendes Tilladelse vil jeg saaledes snakke med Ynglingen, at han skal være glad ved at svare.“

Efter et Nik, der tilkjendegav den Gamles Bisald, udstødte Grændseboeren visse, raae Strubelyd, om hvilke han, skjøndt de ganske forseilede deres Hensigt, høit og dyrt forsikkrede, at det var de sædvanlige Udtryk, med hvilke det Folk, til hvilket den Fængne sandsynligviis hørde, pleiede at hilse hverandre.”

„Jeg veed, at det er en Narraganset;“ — foiede. Eben til, i det han rødmede mere og mere over sit Uheld, og kastede et ikke meget venligt Blik til Ynglingen, der saa haandgribeligt gjendrev hans Paastand paa Kundskab om Indianernes Sprog. — „De seer hvorledes Strandmuslingeskaller ere indvævede i Krandsen om hans Moccasiner; dette Kjendetegn er saa sikkert, som Natten har Stjærner; men desuden ligner han ogsaa en Høvding, der efter en Christens Døds blev slaaet ihjel af Pequoderne, efter et Slag, i hvilket jeg selv, hvad enten det nu var ret eller ilde gjort af mig, har taget Deel.“

„Dg hvorledes kalder Du hiin Høvding?“ —
spurgde Marcus.

„Ih nu! han førde forskjellige Navne, efter den Forretning, som han havde for; nogle kjendte ham den springende Panther, thi han var en Mand, der kunde springe overordentlig godt; andre igjen kaldte ham den Rugelfaste, fordi Ordet gik at hverken Kugle eller Sværd kunde trænge ind i hans Legeme, hvilket dog maa have været en Vildfarelse, som hans Død tydeligt beviser; men hans sande Navn var, efter hans Folks Stikke og Toner: **My Anthony Moh.**“

„Min Anton Moh! —“

„Ja vist! My (min) skal sige saa meget som at han var deres Hovedsmand; **Anthony** var Fornavnet og **Moh** Navnet paa den Slægt, han nedstammede fra — svarede Eben tillidsfuldt, da han holdt sig for fuldkommen overtydet om, at han endelig havde angivet et Navn, der var klangrigt nok, og ledsaget med en indlysende Forklaring. Men for Kritikken blev der ingen Tid tilovers til at gjøre Bemærkninger derover, saa paafaldende var det Indtryk, som disse tvetydige Toner gjorde paa den Gangne. Ruth soer sammen og trykkede sin Lille inderligere til sig, da hun bemærkede den blændende Glans i hans sunklende Dine og den pludselige, udtrykfulde Opsoulmen af hans Næsebor. Et Dieblisk prægsede han med meer en sædvanlig An-

strængelse af indianst Gravtæt Læberne sammen, derpaa aabnede han dem sagte. En dyb, blød, og, som selv den forstrækkede Matrone maatte tilstaae, flagende Tone trængde sig frem og gjentog forrigsfuldt:

„Miantonimoh!”

Dette Ord udtælte han tydeligt, skjøndt med en dyb Strubelyd.

„Barnet sørger for sin Fader!” raabde den sølsomme Moder — „Den Haand, der dræbde Krigeren, udøvede vist en slet Handling.”

„Heraf erkjender jeg Forsynets aabenbare, forubbestemte Willie.” — sagde Marcus Heathcote høitideligt — „Ynglingen er blevet berøvet et Menneske, der vilde have forviklet ham endnu mere i de hedenske Baand, og herhen maatte han komme, for at blive ført paa den snævre, men lige Wei. Han skal boe iblandt Mine og alle ville vi kjæmpe i Bønnen mod det Onde i hans Aand, indtil Oplysningen sejrer. Han skal blive underholdt og pleiet saavel med aandelig, som med legemlig Føde, thi hvem veed hvad der endnu er opbevaret for ham.”

Laa der end mere Tro, end fornuftige Slutninger i denne den gamle Puritaners Mening, var der dog ingen ydre Beviser forhaanden til at gjendrive samme. Medens man inde i Huset holdt Forhør over Drengen, fandt der en nøiagtig Undersøgelse Sted i Udbygningerne

og de tilgrændsende Marker. Dog snart vendte de, hvem denne Forretning var overdraget, tilbage med den Efterretning, at der ikke var det mindste Spor at opdage af et Baghold i Nærheden, og da den Fangne selv ingen fjendtlige Waaben bar, begyndte Ruth at haabe, at Faderens fromme og hemmelighedsfulde Formodninger angaaende denne Gjenstand, ikke ganske vare uden Grund. Den Fangne havde nu taget Næring til sig, og den gamle Marcus var just i Begreb med behørigt at indlede Omvendelsesforretningen, som han saa glad havde paataget sig, med en Bøn, da Whittal Ring styrte de larmende ind i Bærelset og med sit pludselige Skrig gjorde Ende paa denne høitidelige Forberedelse.

„Bort med Le og Segel!“ — raabde han — „Det er allerede længe siden at Markerne om Wish-Ton-Wish bleve betrampede af Ryttere i Lædertroier, eller at listige Wampanoager lagde deres Baghold der.“

„Saa er dog Fare paa Færde?“ — skreg den letstrømmede Ruth — „Mand, Advarselen kom til rette Tid!“

„Der kommer virkelig nogen ridende ud af Skoven, just lige henimod vort Huus; men da det efter Udseende er Folk af vor Farve og af vor Tro, behøve vi ikke at blive forstrækkede, men burde meget mere glæde os. De see ud som Sendebud fra Flodegnen.“

Med Overraskelse, og maaskee ikke uden en øieblik-

Ælig Uro hørde den Gamle til, dog forsvandt snart et hvert Spor af en indvortes Bevægelse; thi den, hvis Mand staaer under en saadan Selvbeherkelse, tillader sjældent sine hemmelige Tanker at forraade sig. Roligt gav han Befaling til at bringe Fangen tilbage i Blot-huset, og anviiste ham den øverste af de to Hovedetager til Fængsel; derpaa beredte han sig til at modtage Gæster, der ikke ofte pleiede at forstyrre Roligheden i denne affidesliggende Dal. Han var endnu i Begreb med at uddele de nødvendige Befalinger, da Hestenes Trampen allerede lod sig høre i Gaarden og han erholdt den Opfordring at komme til Døren, for at modtage de Fremmede.

„Vi ere dog i Wish=Ton=Wish, og i Capitain Marcus Heathcotes Bolig?“ — spurgde en, hvis Miner og bedre Uniform tilkjendegav at han var den Fornemmeste af de fire Nysankomne.”

„Bed Forsynets Godhed kalder jeg mig den uværdige Eier af dette Tilflugtssted.“

„Nu da, saa vil en saa loyal Undersaat og en Mand, der i Orkenen saa længe har viist sig tro, ikke vise sin sålvede Herres Gendebud Døren.“

„Der gives En, større end Alle paa Jorden, der har lært os, ikke at lukke Døren for nogen. Jeg beder Eder at staae af Hestene og at tage til Takke med det, som vi kunne byde Eder.“

Efter denne høflige, men sølsomme Erklæring, steg Rytterne af Hestene, gave Dyrene til Tjenestefolkene og traad ind i Huset. Medens Ruths Tjenestepiger tillavede et Maaltid, der passede med Tiden paa Dagen og Gjæsternes Rang, havde Marcus og hans Son Leilighed nok til at anstille deres Betragtninger over de Fremmedes Udvortes. Det var Folk, der forstod sig paa, at aspasfe deres Ansigt efter deres Verts Character, thi virkelig havde de alle et saa mørkt og alvorligt Bæsen, at man næsten skulde have dem mistænkte for at være nysomvendte Zeloter fra Kolonien. Thi uagtet deres overordentlige Gravitæt, bar de, tvært imod d.t., der var Stik og Brug i hine Egne, tilforladelige Kjendetegn paa, at de vare vantte til den anden Hemisphæres Dragt og Moder. Pistolerne i deres Sadelhylstre tilligemed andre friseriske Waaben vilde maaskee ingen Opmærksomhed have vakt, hvis deres Troier, Hatte og Støvler ikke tillige havde havt et Snit, der hentydede paa et mere levende Samqvem med Moderlandet, end der var brugeligt blandt de saa Beboere af Kolonien. Ingen reisde vel uden Forsvarsmidler igjennem Skovene, derimod bar kun saa de fjendtlige Waaben med en saa verdslig Mine, eller med saa smaalige, af en eller anden Modestaprice opfundne Særheder. Da de imidlertid havde meldt sig som Sendebud fra Kongen, saa oppebiede de, hvem deres Besøg nærmest maatte angaae, roligt, at det maatte behage de

Fremmede at underrette dem om hvorfor Tjenesten kaldte dem saa langt bort fra Menneskernes sædvanlige Boliger. Thi ligesom de indsoedte Giere af Landet, regnede ogsaa de sig selv beherskende Fremmede overilet Hastighed i en Sag til de Svagheder, der ere en Mand uværdige. De Fremmede, der aabenbart vare Folk, der vare velerfarne i deres nærværende Tjeneste, lode i den første halve Time ikke en Lyd slippe over deres værsomme Læber, der havde kunnet lede til en Forklaring angaaende det Hverv, der havde ført dem hid. Frokosten blev fortæret, næsten uden at de talede et Ord, og en af dem havde allerede reist sig af sit Sæde, for, som han sagde, at see til Hestene, da den, der syntes at være deres Ansøger, henvendte Samtalen paa en Gjenstand, der ifølge sin politiske Tendens, lod formode at den paa en Maade stod i Forbindelse med Hovedbevæggrunden til deres Reise til denne eensomme Egn.

„Er Efterretningen om den herlige Foræring, som den kongelige Naade nylig har gjort Kolonien, kommen til denne fjærne Egn?“ — spurgde Hovedpersonen, der langt fra ikke saae saa militairist ud, som hans yngre Kammerat, den Anden, som det syntes, i Kommandoen.

„Til hvilken Foræring sigter dine Ord?“ — spurgde Puritaneren, i det han kastede et Blik, der advarede om Forsigtighed, til sin Søn, sin Svigerdatter og de Omkringsaaende.

„Jeg taler om det kongelige Fribrev, ifølge hvilket Beboerne af Connecticut og de i Kolonien New-Haven herefter skulle forene sig under een Regjering, og nyde Samvittighedsfrihed, samt regjeres efter deres egne Statuter.“

„En saadan Forøring var en Konge værdig. For Karl gjort dette?“

„Det har han, og endnu mere, der sømmer sig en Konges Hoimodighed. Riget er endelig blevet befriet fra en Hoben anmassende Mennefters Misbrug, og Magten hviler nu i Hænderne paa en Slægt, der i lang Tid har besiddet denne Forrettighed.“

„Det er at ønske, at Dvølsen maa have gjort den duelig og viis til at bruge denne Magt.“ — svarede Marcus Heathcote noget kort.

„Det er en lystig Fyrste; han finder ingen synderlig Smag i de Studeringer og Dvølses, som hans Fader, der er bleven en Martyr, var hengiven til; derimod besidder han en stor Gave til at underholde, og Faa i hans ophøiede Omgivelse kunne maale sig med ham i bindende Vigtighed, eller have en smidigere Tunge.“

Marcus nikkede taus med Hovedet, kun libet tilbøielig til at drive Undersøgelsen om sin jordiske Herres Egenstaber til et Punkt, der kunde blive anstødeligt for en saa loyal Beundrer. Den der let fattede Mistanke, vilde see, eller i det mindste troe at see hvorledes den

Fremmede, medens han berømmede den igjen indsatte Monarks opromte Lune, hemmeligt kastede visse tvetydige Blik omkring, som om han gjerne vilde opdage, hvorvidt en saadan Lovtale var behagelig for hans Bert. Han soiede sig imidlertid efter Puritanerens Ønske, skjøndt det er uafgjort om han havde gjættet samme, eller om han uvilkaarligt indvilligede i at tale om noget andet.

„Af din Nærværelse lader der sig slutte, at Koloni-erne have faaet Esterretninger hjemme fra?“ — sagde Content, der, af det mørke og tilbageholdne Udtryk i Faderens Ansigt, vel mærkede, at det var ham beleiligt, at han blandede sig i Samtalen.

„Paa en kongelig Fregat er der i afvigte Maaned ankommen En i Baien; men endnu har, naar man undertager det Skib, der hvert Aar gjør Reisen imellem Boston og Bristol, ingen Rosardimand aabnet Samfærsele mellem begge Lande.“

„Og den, der er kommen, er en Besuldmægtiget?“ — spurgde Marcus — „Eller er det blot endnu en Herrens Tjener, der vil opslaae sin Hytte i denne Ørk?“

„Hensigten af hans Komme skal Du nok erfare!“ — svarede den Fremmede i det han, med et hemmeligt Blik, der vidnede om en ondskabsfuld Forstaaelse med hans Kammerat, stod op, for at overrække sin Bert et Skrivt, hvorved Statsseglet hang. — „Man venter, at Over-

bringeren af denne Guldmagt nyder ethvert Slags Understøttelse af en Undersaat af saa prøvet Trostøb, som Capitain Marcus Heathcote."

Sjette Kapitel.

Dog med Forsøn

Jeg er en Embedsmand i Staten, sendt

At tale med —

Coriolanus.

Uagtet det skarpe Blik, som Kronens Sendebud med Forsæt og ikke mere i Smug hørte paa Gieren af Wissh-Ton-Wissh, medens denne læste det ham overrakt Document, var der dog ikke det ringeste Spor af Uro at opdage i hans ubevægelige Træk. Marcus Heathcote havde for længe holdt sine Lidenstaber i Tømme, til at han skulde lade sig mærke med en usømmelig Overraskelse; desuden var han af Naturen en Mand af stærke Nærver, hvem saa ringe Tegn paa Fare ikke kunde jage i Stræk. Han gav Sendebudet Pergamentet tilbage og sagde derpaa med urokkelig Rolighed til sin Søn:

„Vi ville komme til at lukke Dørrerne i Wissh-Ton-
 Wissh vidt op. Vi see her en Mand for os, der har
 Fuldmagt til at tage hele Koloniens Hemmeligheder i
 Dieshyn.” — Herpaa vendte han sig med Værdighed til
 Kronens Agent og saiede til: „Du vil gjøre vel i, at
 begynde dit Embede tidligt, thi dette Husets Beboere
 ere mange, og vi indtage derfor et stort Rum.”

En let Rødme fløi over den Fremmedes Ansigt,
 maaskee af Undseelse over Bestaffenheden af det Kald,
 der forde ham til denne fjærne Egn, maaskee ogsaa af
 Uergrelse over et saa tydeligt Vink om, jo før jo hellere
 at ende sin Forretning. Imidlertid forraadte han ikke
 den Hensigt at afstaae fra samme. Tværtimod opgav
 han nu for største Delen hiint maadeholdne Væsen, som
 han havde fundet for godt at paatage sig, medens han
 søgte at komme efter en saa stræng Puritaners Sindelag,
 og udbrød temmelig pludseligt i en Tone, der maaskee
 stod i mere Samklang med dens Smag, som han tjende.

„Kommer da,” — raabde han, i det han vinkede
 ad sine Kammerater — „eftersom Dørrerne blive opluk-
 fede, maae vi vel træde ind, hvis vi ikke ville ansees for
 uhøflige. Capitain Heathcote har været Soldat og veed
 at man maa lade en Rejsende have sin Frihed, Sande-
 lig, den som har smagt de Glæder, der følge med Livet
 i Leiren, maa undertiden blive Fjød af dette Levnet i
 Stoven.”

„De, der ere faste i Troen, blive ikke kjede, om deres Bei endogstaa er lang og Valsarten besværlig.“

„Hm! — Skade at Reisen imellem det lystige Engeland og disse Kolonier ikke gaaer noget hurtigere. Jeg vil ikke fordrifte mig til, at ville lære en Herre, der er ældre end jeg, maaſkee ogsaa fornemmere, noget, men naar man vil gjøre sin Lykke, er Leiligheden dog Hovedsagen. Det er ikke mere end en Artighed, vi skylde Dem, værdige Sir! at underrette Dem om at Meningerne der hjemme have lidt en betydelig Forandring. Det er sikkert et Aar siden jeg i en Samtale hørde anbringe en Strophe af Psalmerne eller et Vers af Apostelen Paulus, i det mindste ikke af Folk, der staae i noget Rygte for Klogskab.“

„Denne Forandring i Talens Form maa vel være mere i den jordiske Herres Aand, end i den Himmelskes.“

— sagde den Gamle dadlende.

„Kan være, kan være! Men for at der kan være Fred imellem os, skal det ikke komme os an paa en Tert meer eller mindre, naar vi blot slippe for Prækenen.“ —

Svarede den Fremmede, der nu bortkastede enhver Tvang og med temmelig megen Raadhed lo høit ad sit eget Indfald; et Slags Rydelse, i hvilken hans Kammerater med megen Godvillighed toge Deel, uden at bryde sig om de Menneſkers Stemning, under hvis Tag de befandt sig. En lille rød Plet viisde sig paa Puritanerens blege Kin-

der, men forsvandt strax igjen. Selv Contents milde Die flammede ved denne Fornærmelse, dog, ligesom hos hans Fader, undertrykte Bane til Selosornægtelse, og den aldrig slumrende Bevidsthed om egne Usuldkommenheder, den hurtigt opbrusende Brede.

„Hvis Du har Fuldmagt til at gennemføge de lønlige Steder i vor Bolig, saa gjør hvad der er dit Hvarv!“ — sagde han med en vis Eiendommelighed i Udtrykket, der tjende til at minde den anden om, at han, skjøndt med et Grinde fra Stuart i Hænderne, dog befandt sig paa et saa affides liggende Punkt af Riget, at selv den kongelige Myndighed der tabde noget af sin Bægt.

Den Fremmede lod som om han indsaae sin Rasthed, mueligt ogsaa at det var Tilfældet, og lavede sig til at rygte sit Grinde.

„Det vilde være en betydelig og megen Umage sparende Evolution.“ — sagde han — „hvis vi forsamlede hele Huusholdningen paa eet Sted. Regjeringen hjemme gad gjerne underrettes lidt nøiere om dens Lehnsppligtiges Qualitet i disse fjærne Egne. Du har vist en Klokke for at kalde Hjorden sammen til bestemte Tider.“

„Vore Folk ere endnu i Nærheden,“ — svarede Content — „hvis Du finder det for godt, skal ingen mangle ved din Undersøgelse.“

Da han af den Andens Blik kunde mærke, at det virkelig var hans Dnske, gik den rolige Content til Dø-

ren og stødte to Gange i en Muslingskal, som han holdt for Munden, hvormed han frembragde de Toner, som man saa ofte fornemmer i Skovene, som Signaler, og som tjene saavel til Alarmtegn, som til at kalde Folk sammen i Fredstider.

Disse Toner bragde snart alle dem, der kunde høre dem, sammen i Gaarden, hvorhen nu ogsaa Puritaneren og hans uvelkomne Gæster begav sig, som den Plads, der passede bedst til deres Hensigt.

„Hallam!“ — sagde den Fornemste af de fire Fremmede, i det han vendte sig til en, der vel engang havde beklædt en Subaltern-Post i Kronens Armee, hvis det endnu ikke var Tilfældet, thi hans Paaklædning røbede halvt at han var en Dragon, — „jeg lader Dig tilbage, for at underholde denne ærværdige Forsamling. Du maa benytte Tiden til en Præken over denne Verdens Forsængeligheder, hvorover ingen, efter mine Tanker, er mere flittet til at tale end Du, eller Du maa lade nogle Formaninger om at holde fast ved Troen, med behørig Salvelse strømme over dine Læber. Men især maa Du give Agt paa at ingen sniger sig bort af din Hjord; thi her maa de blive alle tilhobe, saa ubewærgelig som Lots usorgsige Hustru, indtil jeg har undersøgt alle deres lønlige Smuthuller. Opbyd derfor din hele Vittighed, og viis at Du har Opdragelse nok til at lede en Underbo'dning.”

Efter denne lidet ærbødige Befaling til sin Underhavende gav den, der taelde, den Gamle og hans Søn tilkjende, at han og endnu en af hans Følge vare beredte til at stride til en nøiagtig Huusundersøgelse.

Da den gamle Kapitain saae, at den der saa hensigtsløst havde forstyrret hans Families huuslige Roelighed, gjorde sig færdig til at gaae, traad han hen foran ham, som en, der ikke er bange for en stræng Undersøgelse, og tilvinkede ham alvorligt, at han skulde følge efter. Den Fremmede mønstrede endnu engang med et frækt Blik, maaskee ligesaa meget af Vane, som forfølgeligt, de frygtfomme Fruentimmere, ja begloede endogsaa den undseelige, mildtblikkende Ruth, og tog derpaa den Wei, som den, der saaledes uden Betænkning havde paataget sig at føre ham omkring, anviisde ham.

Hensigten af denne Undersøgelsen var endnu en Hemmelighed for alle, undtagen for den, der anstillede den, og for Puritaneren, der kjendte den af den Fuldmagt, der var bleven ham forelagt. At denne Forretning hitorde fra en fuldgjldig Autoritet kunde ingen tvivle paa, og at den paa en eller anden Maade hang sammen med de Begivenheder, der, som enhver visde, havde frembragt en stor Forandring i Moderlandets Regjering, var noget som de alle ansaae for sandsynligt. Strengheden i Undersøgelsen svarede til den øiensynlige Hemmelighedsfuldhed i deres Fremgangsmaade. Faa Bygninger af nogen

Betydning blev paa den Tid opførte, uden at de indeholdt visse hemmelige Steder, hvor Ting af Værdi, ja vel endogsaa Personer, kunde holdes skjulte, naar Nødvendigheden fordrede det. De Fremmede lagde et nøie Bekjendtskab med saadanne lønlige Smuthullers Beliggenhed for Dagen. Intet Kabinet, ingen Kiste, ja ingen stor Skuffe undgik deres Opmærksomhed, og gav et Gulv en noget huul Tone, maatte Herren i Huset strax forklare dem Aarsagen. En eller to Gange rev de Bretterne løs, og gennemsnusede de Huulninger, der fandtes bag ved dem, med en Omhyggelighed, der forholdsviis varde, eftersom den fortsatte Huusundersøgelse tegnede til at blive uden Følger.

De Fremmede syntes at blive opbragte over deres fluffede Haab. En Time var hengaaet under den nøiagtigste Undersøgelse og endnu havde de ikke opbaget det ringeste, der kunde bringe dem nærmere til Maalet. At de med en usædvanlig tillidsfuld Forudsætning at det vilde erholde et gunstigt Resultat, havde begivet sig til Arbejdet, lader sig slutte af den dristige Tone, som Ansøreren antog, og af de aabenbare personlige Hentydninger, som han tilloob sig Tid efter anden, ofte med megen Frækhed og altid mere eller mindre paa Heathcotes Bæfestning. Men da han havde gennemført alle Bygninger lige fra Kælderne til Tagkamrene, blev hans Urgrelse saa stærk, at denne paa en Maade, vandt Seier over en vis paa-

Conancket, 2 H.

tagen Betsedenhed, som han, uagtet alle sine fornærmende Udtryk, havde vidst at beholde.

„Har Du intet seet, Hallam?“ — spurgde han den Person, som han havde ladet tilbage for at passe paa Husets Beboere, da han, kommende fra det sidste Udhuus, gik over Gaarden med sine ledsagere — „eller skulde hine Spor, der førde os til denne affides liggende Gaard have stuffet os? Capitain Heathcote, I har seet, at vi ikke ere komne uden tilstrækkelig Guldmagt og jeg er i Stand til at sœie til at vi ikke uden tilstrækkelig —“

Men afbrydende sig selv, som om han var nær ved at yttre mere end Klogskab vilde tillade, fæstede han pludseligt sine Bine paa Blokhuset og spurgde, hvortil det blev brugt.

„Det er, som Du seer en til Forsvar opført Bygning“ — svarede Marcus — „et Tilflugtssted, hvor Familien kan skjule sig, hvis de vilde skulde anfælde os.“

„Aha, disse Citabeller kjende vi. Der er allerede forekommet mig adskillige paa min Reise, dog intet af et saa krigerisk Udseende som dette. Det har en Soldat til Kommandant og vil altsaa kunne udholde en fornustig Beleiring. Da Pladsen kan gjøre Fordring paa Navn af Fæstning, ville vi tage dens Hemmeligheder noget nærmere i Oiesyn.“

Herpaa tilkjendegav han sin Hensigt, at ende sine Forretninger med Undersøgelsen af denne Bygning. Con-

tent aabne, uden Betænkning, Døren og bad ham at træde ind.

„Paa mit Ord, der i min Tid har gjort manget Felttog med, om jeg endogsaa nu beklæder et fredeligere Embede, at tage denne Dør uden Artillerie vilde ikke være nogen Børneleeg. Hvis dine Speidere havde givet Dig et Bink om at vi nærmede os, Capitain Heathcote! vilde vi maaskee have fundet Udgangen lidt mere vanskelig, end det nu er Tilfældet. En Stige her! nu, hvor man finder Midler til at stige op, maa der vel ogsaa gives noget, der lønner den Umage at klatre i Veiret. Jeg vil dog see hvorledes Ederes Skovluft smager deroppe i den øverste Etage.“

„J vil finde deroppe i det øverste Værelse, ligesom i dette hernede, at Indretningen blot er beregnet paa at sætte Husets fredelige Beboere i Sikkerhed,“ — sagde Content, i det han paa samme Tid ganske roligt satte Stigen til Væggen og først steg op.

„Se der, Nabninger for Geværer!“ — raabte den Fremmede, i det han saae sig om med en Kjendermine — „og en herlig Beskyttelse mod Rugler udenfra. Du har ikke glemt dit Haandværk, Capitain! og jeg skatter mig lykkelig ved at jeg er kommen ind i denne Fæstning ved Overrumpling, eller meget mere som Ven, da Freden imellem os endnu ikke er brudt. Men hvorfor saa

mange Møbler paa et Sted, der saa aabenbart er udrustet til Krig?"

„Du glemmer at ogsaa Qvinder og Børn kunde see sig nødte til at søge et Tilflugtssted her,“ — svarede Content — „Det vilde være meget uklogt, hvis man ikke havde staffet alt herop, hvad der kan tjene til at tilfredsstille deres Fornødenheder.“

„Have I Usfred med de Bilde?“ — spurgte den Fremmede noget hastigt — „Sladderhankene i Kolonien have sagt os, at vi fra den Side intet have at frygte for.“

„Man kan ikke vide naar det falder Skabninger af saa vild en Natur ind, at gjøre Opstand og derfor lade Grændsebeboerne det ikke mangle paa nogen Forholdsregel, der kan tjene til at betrygge dem.“

„Stille!“ — afbrød den Fremmede ham — „oven over os hører jeg Gødtrin! Aha, saa har Lugten dog ikke ført mig vild! Holla, Mester Hallam!“ — raabte han igjennem en af Nabningerne — „Lad dine Saltstøtter opløse sig og kom op til mig i Taarnet. Et heelt Regiment finder Arbejde her, thi vi vide ret godt med hvem vi have at gjøre.“

Skildvagten inde i Gaarden gav sin Kammerat i Stalden et Tegn med et Skrig, og begge styrtede hen til Blokhuset, med et larmende Triumphraab over, at en Undersøgelse, der havde kostet dem saa mangen et Ridt

og forgjæves havde beskæftiget dem saa mangen god Dag, dog endelig lovede at føre til et Resultat.

„Nu, I vor naadige Herres værdige Vasaller!“ — sagde Anføreren, da han saae sig beskyttet af sin hele væbnede Magt, med en Mine, der røbede at han var glædedrukken over Udsaldet — „gjør nu, at vi usfortøvet komme op i det øverste Stokværk. Jeg har tre Gange hørt Mennesketrin, der bevægede sig hen over Gulvet; de vare lette og forsigtige, men et Gulv er en Glader-hant og dette har lært mig Hemmeligheden.“

Denne Opfordring, der saa temmelig blev gjort i en Tone, der klang som en Befaling, bragde den yngre Heathcote ikke ud af sin sædvanlige Rolighed, og, uden at nøle eller røbe nogen Betymning, lavede han sig til at efterkomme samme. Efter at han havde trukket den ikke tunge Stige til sig gjennem den nederste Lem, satte han den til den øverste, steg op og lettede den i Veiret. Derpaa vendte han tilbage og gav roligt et Tegn, at de kunde stige op, hvis de havde Lyst. Men de Fremmede saae paa hverandre med tydelige Tegn paa Forlegenhed. Ingen af de Underordnede syntes tilbøielig til at gaa foran sin Foresatte og denne var aabenbar ikke kommen i det Rene med sig selv om Maaden hvorpaa denne uundgaaelige Approche skulde skee.

„Gives der da ingen anden Wei derop, end denne snævre?“ — spurgde han.

„Ingen! Du vil finde at Stigen er sikker og Høiden ikke saa stor. Den er jo beregnet paa at bruges af Qvinder og Børn.”

„Ganste godt!” — brummede Officieren — „men eders Koner og Børn blive heller ikke opfordrede til at træde Djævelen i Menneskestikkelse imøde. Kammerater! ere eders Vaaben i god, tjenstdygtig Stand? Her kunne vi komme til at behøve vort Mod, førend vi faae fat paa — Tys! saa sandt vor Herre er Konge af Guds Naade, der oppe rører nogen sig! Hør engang, Ven! Du kjender jo Veien saa godt, vi ville hellere følge efter Dig!”

Content, der ikke let lod sig bringe ud af sin Fatsning ved sædvanlige Begivenheder, indvilligede gjerne og steg foran op ad Stigen, som en, der slet ingen Grund saae til at være urolig. Den kongelige Befuldmægtigede, omhyggelig for at holde sig saa nær som muligt til sin Beiviser, sprang efter ham, i det han tilraabte sine Undergivne at de ikke maatte spille nogen Tid før end de bragde ham Forstærkning. Det hele Korps steg op igjennem Lemmen med en Iver, som om det vilde trænge igjennem en farlig Breche, og ingen af de Fire gav sig Tid til at recognoscere det Terrain, de have vundet, førend hele Skaren stod i Geled, deels med Hænderne paa Pistolerne, deels instinktmæssigt søgende efter Grebene paa deres Sabler.

„Bed Stuarts mørke Ansigt!“ — raabde den Fornemteste af de Fremmede, efter at han, ved langsomt at see sig omkring, havde overbevist sig om at han ikke bedrog sig, — „her finde vi intet andet end en ubevæbnet indianer Dreng.“

„Har Du da ventet at finde noget andet?“ — spurgde den uroffelige Content.

„Hem! den gamle Ræv dernede og vor egen gode Forstand er det tilstrækkeligt bekendt hvad vi havde ventet at finde. Og hvis Du tvivler om vor Ret til at see Dig selv lige ind i Dit Inderste, skal Du ikke forgæves forespørge Dig om vor Fuldmagt. Kong Karl har kun lidet Marsag til at fare lempeligt med Kolonisterne i denne Egn, thi de have kun alt for villigt laant Dre til disse grændende og hykleriske Ulve i Faarepelse, hvorfra Landet nu endelig er bleven befriet. Disse Bygninger skulle endnu engang blive gennemsøgte fra Muurarbeidet paa Skorstenene til Hjørnestenene i Kjælderne, hvis man ikke opgiver Bedrageri og oprøreriske Rænkter, og tilstaaer Sandheden med en sanddru Engælænders ukunstlede Aabenhjertighed.“

„Jeg veed ikke hvad I vil sige med en sanddru Engælænders Aabenhjertighed, da en ligesvem Tale ikke er en Egenskab blot hos eet Folk eller eet Land; men det veed jeg ret godt, at Bedrageri er syndigt og at, som jeg i Ydmyghed haaber, kun lidet af saadant vil ud-

øves i dette Huus. Da det er mig ubekjendt hvad I søger, kan jeg heller ikke føre noget Forræderi i Skjolde-
det."

"Du hører det, Hallam! han raisonnerer over en Gjenstand, der angaaer Kongens Fred og Sikkerhed!" — freg den Anden, ophidsset ved sin stussede Forventning, med stigende Uforstammenhed. — "Men hvorfor er da denne kobberrode Dreng en Fange? Bøber Du at opkaste Dig til Souverain over de Indsødte, og at prale med Fængsel og Bænker mod dem, der mishage Dig?"

"Drengen er vistnok en Fange; men vi greb ham for vor egen Sikkerheds Skyld; heller ikke kan han, paa Gavnet af Friheden nær, beklage sig over noget."

"Jeg vil undersøge denne eders Opsørsel paa det strængeste. Har end mit Erinde Hensyn paa en ganske anden Sag, end denne, saa paatager jeg mig, som en hvem en vigtig Forretning er anbetroet, det Embede, at yde en af Kongens undertrykte Undersaatter min Betsyttelse. Denne Handling fører maaskee til Opdagelser, Hallam! der ere vigtige nok, til at forelægges Statsraadet selv."

"Du vil her kun finde libet, der er værdigt til saadanne Mænds Tid og Opmærksomhed, som de, paa hvilke Omsorgen for en heel Nation hviler. — svarede Content — "Denne unge Hedning blev forgangen Nat funden i Nærheden af vor Bolig, og han bliver holdt i

Fangenſkab her, for at han ikke ſkal give ſin Stamme Underretning om vor Stilling, da den ſikkert ligger i Baghold i Skoven og kun venter paa et beqvemt Dødsblik, for at ſætte ſit onde Forehavende i Værk."

"Hvad?" — raabde den Unden haſtigt — „Du vil dog vel ikke ſige at de Vilde ere nær herved, hiſt henne i Skoven? Hvad?"

„Derom er der ingen Tvivl. En ſaa ung Knøs ſom denne vilde vel neppe være at træffe ſaa langt fra Krigerne af ſin Stamme, ſaa meget mindre, da han var i Begreb med at lure paa os, den Tid han blev taget til Fange."

„Jeg haaber at dine Folk ikke ere uden et godt Forraad af Vaaben og andre nødvendige Forsvarsmidler. Pallisaderne ere dog vel faſte og Udgangene i god Forsvarsſtand?"

„Vi have et ſlittigt Dødsblik med alt, hvad der kan tjene til vor Sikkerhed, thi vi Grændſebeboere vide ret vel, at vort Forsvar allene beſtaaer i en utrættelig Varvaagenhed. De unge Mænd beſandt ſig ved Portene indtil Morgenen brød frem og vi havde i Sinde, ſaaſnart det blev Dag, at recognoscere Skovene, for at opdage et eller andet Tegn, der kunde tilkjendegive os hvor ſtort Fiendernes Antal er og hvilken Plan de have lagt, da dit Beſøg juſt kaldte os til andre Pligter."

„Og hvorfor har Du ſaa ſilbe tælt om at dette var

eders Hensigt?" — spurgde Kongens Sendebud, i det han med mistænkelig Hurtighed først steg ned af Stigen — „Det er en priselig Klogskab og den maa ikke opsættes. Ere Hestene dygtigt forede, Hallam? Som Du siger, Tjenesten er en bydende Herre; den kalder os mere mod Middelpunktet af Kolonien. Giv Gud den snart vinkede os tilbage til Europa!" — mumlede han ved sig selv, da han var kommen ned af Trappen. — „Gaaer, Knose! seer til vore Dyr, holder dem beredte at vi snart kunne sætte os op!"

Hans Folk, skjøndt de ikke vare uden tilstrækkelig Mod i aaben Feide, eller naar det blev udcrævet paa en Maade, som de vare vant til, havde, ligesom andre Dødelige, en hellig Frygt for en ubekjendt og rædsomt udseende Fare. Det er en velbekjendt, ved to Narhundsbrebers Erfaring bekræftet Sandhed, at saaledes som den europæiske Soldat stedsse viisde sig beredvillig til at betjene sig af den frygtelige amerikanske Vilde Bistand, saaledes lagde han ved enhver Leilighed, naar Repressailler eller Tilfældet gjorde ham til Gjenstand for denne ubarmhertige Maade at føre Krig paa, istedetfor til Tilskuere, en for Nordamerikanerne ligesaa gavnlig, som feig og latterlig Frygt for sine Bundsforvantes Tapperhed for Dagen. Medens derfor Content vel med Alvorslighed, men dog usorfærdet kastede et Blik paa den sær-
egne Fare, hvori han befandt sig, viisde den sig, som

man tydeligt kunde see, for de Fremmede i sin forfærdeligste Stikkelse, og blottet for alle brugelige Midler til at undgaae den. Deres Ansører lod i en Hast sit Embedes Uforsammenhed fare; istedetfor den heftige Tone traad en større Artighed, og — som Klogskab da ofte pleier at forandre fordringsfulde Menneskers Sindelag, naar Tingene tage en ny Vending — hans Sprog blev paa een Gang forsonligt og høfligt.

Nu bleve Tjenestpigerne ikke mere begloede; Huusmoderen blev beegnet med omhyggelig Agtelse og den Mine, med hvilken selv Ansøgeren for Hoben tiltælede den gamle Puritaner, grændsebe til et Udtryk af priisværdig Erbødighed. Man frembragde som Undskyldning, at Tjenesten har sine byrdesfulde Pligter, at naar visse hemmelige Hensigter skulle opnaaes, maa vor Opførsel være ganske anderledes, end den, som Naturen og Sands for det Rigtige foreskriver. Men hverken Marcus eller hans Søn syntes at tage Deel nok i de Bevæggrunde, af hvilke deres Gæster lode sig lede, til at komme frem med saadanne piinlige Erklæringer, der saldt lige saa keitebe ud for dem, der gjorde dem, som de vare overflødige for dem, de gjaldt.

Langt fra at lægge Familiens Bevægelser Hindringer i Veien, trængde man nu for ramme Alvor paa Grændsebeboerne, at de skulde udføre deres Forsæt og omhyggeligt undersøge Skovene. Følge heraf betroebe

man Bevogtelsen af Huset til omtrent Halvparten af Arbeidsfolkene under Puritanerens Overkommando og Europæernes Bistand, der med et Slags Instinct holdt sig i Besiddelse af Blokhuset, da deres Anfører flere Gange og sandt nok erklærede, at han vel til enhver Tid var beredt til at sætte sit Liv paa Spil paa Sletter, men at han derimod sølte en uovervindelig Afsty for at udsætte sig for Fare i det Dykke af Skovene.

Ledsaget af Eben Dudley, Ruben King og endnu to andre haandfaste Karle, samtlige let og godt bevæbnede, drog Content ud af sin Fæstning og ind i Skovene. De valgde det nærmestliggende Punkt af samme og iagttog, medens de gik frem, hiin nødvendige Forsigtighed, som kun Erkjendelsen af den virkelige Fare, som de udsatte sig for, indgjød dem, og hvis behørig Anvendelse kun en lang Øvelse kunde lære dem.

Maaden, man gik frem paa ved en saadan Recognition, var ligesaa simpel, som hensigtsmæssig. Spejderne begyndte med at beskrive en Kred om den oprydede Plads, hvilken de udvidede saa meget, som det var gjørligt, uden at udsætte sig for at blive afstaaene; derved anstrænge enhver af dem sin Opmærksomhed for at finde Sporrene af Fjenden eller hans Lurepladser. Dog en lang Tid blev alle deres Efterforskninger ligesaa unyttige, som den, de Fremmede nylig havde anstillet i deres Bolig. Mange, langvarige Mile havde de

forsigtigt lagt tilbage og mere end Halvdelen af deres Forretning var til Ende, uden at de havde stødt paa noget Tegn til levende Skabninger, undtagen de ret isjefaldende Spor af de fire Fremmedes Heste, og Trinnene af en enkelt Hest langs med en Sti, der førte til Kolonierne.

Ingen af dem alle undslap en lydelig Bemærkning, da de, den ene efter den anden, og dog næsten paa samme Tid kom til denne Sti og gik over den; men strax efter hørte man et sagte Raab af Ruben Ring, der bevægede dem alle til at begive sig did, hvorfra Lyden kom.

„Her er Spor af en, der er redet ud i Dalen;“ — sagde den Klarseende Jæger — „og det af en, der ikke hører til Familien i Wish-Ton-Wish, da hans Dyr har beslaaede Hove, et Kjendemerke, der ikke findes paa nogen af vore Heste.“

„Fader os følge Sporet!“ — sagde Content og fulgde en Wei, der gik i en Siksfat og som bar umisfjendelige Tegn paa at den først for nogle faa Timer siden var dannet af en Hest. Men snart blev der sat et Maal for deres Undersøgelse. De vare endnu ikke komne ret langt førend de stødte paa et allerede halv fortæret Legeme af en Hest. Det var umueligt at tage Feil af hvem Gieren af dette ulykkelige Dyr havde været. Et Rovdyr, eller maastee flere, havde ædt

rigeligt af det friske, næsten endnu blødende Legeme; men dette hindrede dem imidlertid ikke i, saavel af det sonderrevne Ridetøj, som af Dyrets Farve og Størrelse, at gjenkjende den Hest, som den ubekjendte, hemmelighedsfulde Gjæst havde redet, der, efterat han om Aftenen havde taget Deel i Familiens Gudstjeneste og Maaltid, paa en saa sølsom og pludselig Maade var forsvunden. Løbertvørsælken, Baabnene, der saalænge havde fængslet den gamle Marcus' Blikke, kort sagt, alt, undtagen den desuden meget forslidte Sadel og Dyrets Legeme, var borte; men, som sagt, det, som var der, var tilstrækkeligt til at give Visshed om Hestens Idenitæt.

„Her har Ulvens Tand været i Arbeide,“ — sagde Eben Dublin, idet han bukkede sig ned for at undersøge Bestaffenheden af et Saar paa Halsen — „og her igjen er der ogsaa skaaret noget af med en Kniv; men at bestemme om det er skeet ved en af de Rødes Hænder, det gaaer langt over min Kunst.“

Enhver af de Udsendte bukkede sig nu nysgjerrigt ned over Saaret; men deres Undersøgelse gav dog intet andet Resultat, end at det var den Fremmedes Hest, der her havde maattet lade sit Liv. Ikke den ringeste Oplysning om dens Herres Skjæbne. Efter at de længe og forgjæves havde stroiset omkring, opgav de deres Undersøgelser og gav sig til flygtigt

at gennemstøise den endnu ikke undersøgte Deel af Dalen. Natten brød frem, førend de havde fuldbendt deres trættende Arbeide. Da Ruth stod i Porten i ængstlig Venten efter deres Tilbagekomst, kunde hun mærke af sin Mands Ansigt, at de vel ikke havde fundet noget, der kunde afgive en ny Grund til Skræk, men at de derimod ligesaa lidet havde opdaget noget, der kunde adsprede den ængstlige Tvivl, der hele Dagen havde plaget hende, den sømme, bekymrede Moder.

Syvende Kapitel.

Har I ei Tid, naar I gaae ud at male,
 Til Spinderokken, eller og til Sengs
 At pluddre disse Hemmeligheder ud;
 Da I udplappre dem for alle Gjæster.

Wintereventyr.

En lang Erfaring har viist, at, naar en Hvid bliver sat i en Stilling, der er beqvem til at opnaae den nordamerikanske Indianer saa eiendommelige Behændighed, han da let kan lære denne, og iblandt andre Fær-

bigheder ogsaa tilegner sig den, at finde et Spor i Skoven med en, næsten til Instinct grændsende Hurtighed og Sikkerhed. Da derfor Speiderne alle vare af den Mening, at der i Nærheden ikke laa nogen Afdeling af Indianere, der paa nogen Maade kunde maale sig med den Magt, som Wissh-Ton-Wish var i Stand til at opbyde, var dette tilstrækkeligt til for største Delen at forjage Familiens Frygt. Noget af dem — og den meest højrøstede af dem var den haandsfaste Eben Dudley — gik endog saa vidt, at de tilbød sig, at indestaae med deres Liv for de Personers Sikkerhed, der vare betroede til deres Narvaagenhed. Hvor beroligende nu disse Forsikringer uidentvilt ogsaa virkede paa Ruth og Tjenestepigerne, saa yttrede denne velgjørende Indflydelse sig dog mindre hos de uvelkomne Gæster, der endnu foruroligede Wissh-Ton-Wish med deres Nærværelse. Om alle med deres oprindelige Grinde i Sammenhæng staaende Forholdsregler var Talen vist nok ikke mere, men ogsaa ligesaa lidet om deres Bortreise; tværtimod, da Natten nærmede sig, holdt deres Anfører et formeligt Krigsraad med den gamle Marcus Heathcote, hvori han gjorde bestemte Forslag angaaende Maaden, hvorpaa man bedst kunde bække Boligen. Den gamle Puritaner saae ingen Grund til at modsætte sig samme.

Følge heraf blev en formelig Vagtpost udstillet

ved Pallisaderne og underholdt der til næste Morgen. De forskjellige Medlemmer af Familien, beroligede, om just ikke af en fuldkommen Overbeviisning, saa dog ved et Skin af Fred, trak sig tilbage til deres sædvanlige Hvilesteder, og de Fremmede fattede Post i det nederste af de to Krigsgemakker : Citadellet. Denne simple Forholdsregel vandt disse Sidstes hele Bifald. Nat-ten forgik roligt, og Morgenens vendte tilbage til denne affidesliggende Dal, som den saa ofte havde gjort, med sin hverken af BOLD eller Dyrer fordunklede Skjønhed.

Paa samme fredelige Maade gik Solen ned for den tre Uftener efter hverandre og op igjen tre Morgener i Rab; der viisde sig intet Spor af Fare, ingen Grund til Frygt. Eftersom Tiden saaledes gik hen, vandt Stuarts Befuldmægtigede efterhaanden deres Selvtillid igjen. Derhos undlod de aldrig at trække sig tilbage til det beskyttende Blokhuus saasnart det blev mørkt. Thi, som den Subalterne, ved Ravn Hallam, meer end eengang for Alvor bemærkede, deres Disciplin og øvrige krigeriske Egenskaber gjorde dem særdeles flidte til at forsvare denne Plads. At deres Ophold trak sig i Langdrag fortrods Puritaneren inderligt, dog satte hans til en Bane blevne Selvfornægtelse det for længe siden tiltjæmpede Herredømme over hans Lidenstaber i Stand til at skjule hans Forbittrelse. I de to første

Dage var hans Gjæsters Opsørrelse upaaklagelig. Deres skarpe og ængstlige Udflugt til Skoven maatte sætte alle Sjælekræfter i Virksomhed, thi de syntes hvert Niesblif at vente, at en Hov grusomme og ubarmhertige Vilde skulde styrte frem af Skoven. Men da Timerne nu hengik uforstyrrede, vendte med de Fremmedes vorrende Mod og stigende Selvtillid ogsaa deres Fetsindighed tilbage, og de glemte ikke at aflægge Prøver derpaa.

Den tredie Dags Aften efter deres Ankomst til Heathcotes Bolig saae man hvorledes Hallam første Gang flæntrede ud ad den titomtælte Port og fulgte Veien, der førte til Udhusene. I lang Tid havde hans Udseende ikke været saa dristigt, derfor var da ogsaa hans Gang forholdsmæssig stolt og anmassende. Istedetfor som forhen at bære et Par svære Kavalleripistoler i Bæltet, havde han endogsaa aflagt sin Sabel; den vægtige Rustning, som han og hans Kammerater indtil denne Time af Forsigtighed havde beholdt paa, var forlunden, og han visde sig i et Menneskes Optog, der havde gjort sig det mageligt. Han lod sit Blik svæve flygtigt hen over Heathcotes Marker, der glødede i den nedgaaende Soels milde Straaler, og yttrede endogsaa intet Tegns til Skræk, da det uvilkaarligt berørte Omridset af Skoven, som hans Indbildningskraft for ikke længe siden havde befolklet med Bøssner af en saa blodgjerrig og ubarmhertig Natur.

Det var just paa den Tid, da, efter Skif og Brug paa Landet, Dagens Arbejder vare endte og altsaa mere Travlhed var at bemærke blandt Karle og Piger. Mere piensynligt end de Andre var i dette Dieblif en af Ruths Tjenestepiger beskæftiget. I en af Indhegningerne malede hun en af sine Yndlingstøer og sang dertil med behagelig Stemme en aandelig Sang, hvis Melodi snart steg op til de høieste Toner, snart sank ned til en næsten ubemærkelig Summen. Med en Mine, som om det skeede ganske uvilkaarligt, flæntrede Hallam ligegyldigt hen til Indhegningen, ladende som Beundring for det glat-haarede Dyr drog ham ligesaa meget derhen, som noget andet tiltrækkende Bæsen derinde.

„Hos hvilken Drossel er Du saa flittigt gaaet i Skole, min smukke Pige! siden jeg antog din Stemme for den lifligste Sangers i Skoven?“ — spurgde han, idet han skjodesløst og fornemt lænede sig til en Stolpe ved Indgangen til Indhegningen. — „Man skulde troe at det var en Rødkjælk eller Trist, der trillede sig Afstemsang og ikke en stigende og faldende Psalmemelodi, sjunget af et Menneske.“

„Fuglene i vor Skov tale sjældent,“ — svarede Pigen — „og den ene iblandt dem, der snakker meest, gjør det paa samme Maade som de saa kaldte Herrer, naar de bryde deres Hoved med at ophitte noget, der kan smigre os eenfoldsige Landsbypiger.“

„Og hvad er det da for en Maade?“

„Spotteri.“

„Uha! om denne Fugls Letfindighed har jeg hørt. Hans Sang skal være en Extract af alle de andre Skovmusikanteres Harmonier, men dog kan jeg ikke i hans Udtryksmaade finde noget, der ligner en Soldats rolige Tale.“

„Fuglen taler, og tænker intet derved, og oftest skeer det mere for at stusse Dret, end for ærligt Alvor.“

„Du glemmer, Barn! hvad jeg sagde Dig i Morges. Det synes at de, der gav Dig dit Navn, ikke have megen Grund til at rose sig af deres Menneſkeskabskab. Dit Sind er af det Slags at Du langt snarere burde kaldes Bantro, end Tro.“

„Kan være, at de, der holdt mig over Daaben, ikke vidste hvor stor den Lettroenhed maa være, der laaner et villigt Ore til alt, hvad man fordrer af mig at jeg skal troe.“

„Det kan dog ikke falde Dig vanskeligt, at tilstaae, at Du er smuk; allerede dit Die maa komme Dig til Hjælp ved denne Tro, og naar en Pige er saa færdig i sin Tale, som Du, saa veed hun vel ogsaa, at hun besidder mere end sædvanlig Forstand, og i denne Henseende vil jeg nok tilstaae at Navnet Tro ikke passer saa ilde.“

„Hvis Eben Dudley hørde Dig føre et saa forfælgeligt Sprog,” — svarede den halv smigrede Pige — „vilde han maaskee tiltroe Dig mindre Forstand, end Du er tilbøielig til at tiltroe Andre. Jeg hører allerede hans tunge Fodtrin iblandt Hjorden og det varer ikke længe førend vi see et Ansigt, der ikke kan rose sig af at have noget lettere Udseende.”

„Jeg finder, at denne Eben Dudley er en Person af ikke ringe Bigtighed!” — brummede Hallam i Skjæget og fortsatte knarvurren sin Spadseregang, da Grændseboeren lod sig see ved den anden Indgang til Indhegningen. Søgeren lod ham gaae forbi, uden at yttre et Ord, der tilkjendegav Mishag, men de Blikke, som de viklede, vare ikke de venstabeligste.

„Den stye Ro begynder endelig at blive tam, Tomsfru Tro Ring.” * — sagde Eben, i det han stødte Kolben af sin Bøsse saa hæftigt mod Jorden at den gjorde en anseelig Fordybning i den visne Grønsvær. — „Den

* Puritanerne gave deres Børn Navne der betegnede Christelige Dyder, ja vel ogsaa hele Skrivtsprog; man kjender det lange Navn, en Puritaner paa Cromwells Tid prunkede med: Hvis Christus ikke var død, var Du fordømt, Barabanes; hvilket man forkortede til: Fordømte Barabanes.

brogede Dre kommer jo ikke villigere i Aaget, end den Fjereaarige der fremrækker sit Bryst."

"Dyret er bestandigt blevet taalmodigere, siden I har lært os hvorledes man skal fordrive dets vilde Griller;" — svarede Malkepigen med en Stemme, hvilken, trods al Anstrængelse af jomfruelig Stolthed, og trods den for- dobbelte Iver, med hvilken hun igjen gav sig til at malke, tydeligt forraadte at hendes Blod var i Raag.

"Gaa! Jeg ønsker at mange andre maae beholde det ligesaa godt i Huskommelsen hvad jeg har lært dem; dog Dig koster det ingen Umage at lære noget, Tro! Det seer man af den Hurtighed, med hvilken Du har vænnet Dig til at underholde Dig med et Menneske, der har en saa fleben Tunge, som det Verdensbarn derhenne, der er kommen ridende til os fra hiin Side af Havet."

"Jeg haaber, Eben Dudley! ved at give et høfligt Svar paa en høflig Tiltale, giver jeg, der fra Barndommen er vant til et tugtigt Sprog, intet Exempel paa en usømmelig Underholdning. Du har jo ofte sagt, at en Pige maa høre til, naar hun bliver tiltalt, for at man ikke skal sige hende paa, at hun er knibst og hun ikke snarere skal komme i Rygte for Hovmod, end for Godmodighed."

"Jeg seer, at Du dog har beholdt mere af min Underviisning, end jeg havde ventet. Altsaa, Tro! Du

hører gjerne til, fordi det stikker sig at en Pige ikke er Enibst, ikke sandt?"

"Ganske rigtigt. Hvad man end med Grund kan dable hos mig, har Du dog vel ingen Marsag til at anføre Spottelyst, som en af mine Feil."

"Naar jeg gjør det, saa vil jeg —" — Eben Dudy ley beed sig i Læberne for at undertrykke et Udraab, der vilde have været høist anstødeligt for Pigen, der ikke var af mindre strænge Sæder end han selv. — "Men noget meget Opbyggeligt maa Du dog nok have hørt, Ero Ring!" — vedblev han igjen — "siden dit Dre er saa tilgængeligt og det ikke har manglet Dig paa Leilighed?"

"Jeg veed ikke hvad Du vil sige med din Leilighed." — svarede Pigen, i det hun bukkede sig endnu dybere ind under Dyret, som hun malkede, for at skjule den Ild, som hun mærkede brændte paa hendes Kinder.

"Jeg vil sige, at det maa være en lang Fortælling, der behøver fire forskjellige Forsøg paa en hemmelig Samtale, for at blive bragt til Ende."

"Fire! Saa sandt jeg haaber at man holder mig for en oprigtig Pige i Ord og Gjærning, det er først den tredje Gang, at den Fremmede har tælt alene med mig siden Solen stod op."

„Hvis jeg endnu kan tælle Fingrene paa min Haand, saa er det den fjerde Gang.“

„Jh, hvorledes kan Du, Eben Dudley! der siden det første Hanegal har været i Marken, da vide hvad der foregaaer her ved Huset? Af Dig taler aabenbar Skinsyge eller en anden ond Lidenstabs saa fortrydeligt.“

„Hvordan jeg kan vide det? Du troer maaskee, Pige! at din Broder Ruben alene har den Gave at see skarpt.“

„Sandelig! Dit Arbejde maa have været til god Nytte for Huusbond, siden dine Dine saaledes have været rettede paa andre Ting. Dog, man har maaskee i Dag brugt den svagsynede Stærkarmede til Spejder, og den mindre kraftfulde med de skarpe Dine til Arbejdet.“

„Jeg var ikke saa ubehyrnret om dit Liv, Du Knibste!“ — vedblev han; — „at jeg skulde forglemme, at see mig om naar jeg hvilede mig. Du maa nu holde det for nødvendigt eller ikke, men kom Wampanoageren herved i Dalen, og der var ingen tilstede, der tidligt nok kunde blæse Alarm, vilde der blive en smuk Skrigen at høre baade i Mælke og Østeskammeret.“

„Sandelig, Eben! Din Frygt for Barnet beroppe i Blokhuset maa være ganske forfærdelig for en Karl som Du, ellers vilde Du ikke have holdt saa skarpt et Die med Huset her.“ — svarede Pigen leende; thi den

Snildhed, der er hendes Kjon egen, lod hende snart mærke den Overvægt, som hun lidt efter lidt i Samtalen havde faaet over sin Modstander. — „Men Du tænker ikke paa, at vi have tappre Solbater her fra gammel Engeland, der nok kunne hindre Knøsen i at tilføie os nogen Skade. Der kommer ellers den vakkre Kriger selv; bedst er det, at Du beder ham om at passe godt paa, ellers kunde vi i Nat let komme til at gjøre Bekjendtskab med en Tomahak.“

„Du taler der om de Billes Baaben?“ — sagde den Fremmede, der igjen kom tilbage, med synlig Længsel efter at tage Deel i Samtalen. — „Jeg skulde dog haabe, at vi ikke mere have noget at frygte fra den Side?“

„For nærværende Tid vel ikke,“ — sagde Eben, i det han med spids Mund fløitede sagte og derved saae roligt paa Maanen — „men det næste Maanestifte kan maaskee bringe os et smukt Mønster paa en indianers Fægtning.“

„Hvad har Maanen med de Billes Indsælb at gjøre? Giver der Folk iblandt dem, der lægge sig efter at kende Stjernernes Hemmeligheder?“

„De studere Djævlerier og andre Ugudeligheder mere end noget andet. Den menneskelige Mand kan ikke let tænke sig noget saa Skrækkeligt, at de ikke finde paa

det, naar Himlen tillader at en Overrumpling lykkes dem."

"Men Du taelde jo om Maanen? Paa hvad Maade staaer den da i Forbindelse med deres blodige Planer?"

"Det er nu Fuldmaane, og da gives der saa Dier blikke om Natten, da en Skildvagts Dier ikke kan opdage en Rød i Dalen; men blive disse Skove først indhyllede i et to eller tre Timers Mørke, kunne vi faae noget ganske andet at tale om. Maanen skifter snart, det er derfor vor Pligt at være paa vor Post."

"Du troer altsaa ganske vist, at der er et Baghold at frygte for, og at de blot opbebie det gunstige Dierblik?" — sagde den Subalterne med et saa stærkt Eftertryk, at selv den endnu kun halv formildede Jomfrue Tro saae op, og kastede et skjælmst Blik til Eben, skjødnt noget Skalkagtigt, der lurede i hendes Dienstroe og hvert Dieblik truede med at modsigge hans Beretning om det ullykkesforkyndende Tegn, endnu gav ham nogen Grund til Mistro.

"Der kan opholde sig Vilde bag Høiene, omtrent en Dagreise ind i Skoven, dog kjende de alt for godt hvor langt vore Geværer række, til at de skulde vove at holde Rastdag indensfor deres Skudvidde. Det ligger i Indianerens Natur at spise og at sove, saa længe han har Tid til Hvile, og at faste og myrde, naar Kampens Time er kommen."

„Og hvor langt regner man da herfra til den første Kolonistbolig ved Connecticut?“ — spurgde den Anden med en saa tvungen ligegyldig Mine, at man derfra uden Møie kunde slutte sig til det, der foregik i hans Indre.

„I nogle og tyve Timer vilde en rask Hest bringe en Mand til de yderste Kolonistboliger, naar man regner den Tid med, der vilde gaae med til at fore den og lade den puste. Men den der imidlertid er klog, vil kun unde sig liden Rolighed, førend hans Hoved er i Sikkerhed indenfor en Bygning, der omtrent seer ud som Blokhuset derhenne, eller i det mindste førend der imellem ham og Skoven er en dygtig Rød af Eggestakitter.“

„Der gives dog vel ingen Sti, paa hvilken den Rejsende, mens Mørket varer, kan omgaae Skoven?“

„Jeg kjender ingen. Hvo som reiser fra Wish-Ton-Wish til Stæderne i de lavere Egne, maa enten gjøre Jorden til sin Hovedpude eller bekvemme sig til at ride saalænge, som hans Hest kan holde det ud.“

„Gandelig at dette er nødvendigt have vi tilfulde erfaret paa Hidreisen. Du er af den Mening, Ven! at de Vilde nu holde deres Hviletid og opbebie det næste Qvarteersfiske?“

„Efter min Mening saae vi dem ikke paa Halsen før,“ — svarede Eben Dudley, og søgte at skjule sin sande Hensigt, hvorved han tillige omhyggeligt gjorde

en hemmelig Forbeholdning hver Gang han yttrede noget, der ikke ligesvem stemmede overeens med det, han tænkte.

„Og hvilken Tid pleier man helst at vælge til at sætte sig til Hest, naar man har Forretninger derude i Kolonien!“

„Vi mangle aldrig, at tiltræde en saadan Reise just i det Dieblis naar Solen berører den høie Pinie hist oppe paa Bjærgtoppen. Lang Erfaring har lært os, at det er den sikreste Time; ingen Uhrviser er mere tilforladelig end dette Træ.“

„Natten behager mig!“ — sagde den Anden og saae sig omkring, som om Veiret paa een Gang syntes ham at antage et meget lovende Udseende. — „Det sorte Mørke ruger ikke længere over Skoven, og Dieblisset synes gunstigt for os til at rygte vort Grinde.“

Med disse Ord og sandsynligviis i den Tanke, at han tilstrækkeligt nok havde holdt Bevæggrunden til hans Beslutning hemmelig, gik den urolige Dragon, i det han hylede et soldatermæssigt Sangfroid, hen til Huset og vinkede strax ad en af sine Kammerater, der stod noget borte og ventede paa ham.

„Nu troer du vist, ufornuftige Dudley, at de fire Fingre paa den grove Næve have angivet alle de Gange, jeg har seet paa ham, som Du siger“ —

udbrød Tomsfru Tro, efter at hun havde ventet saa længe til hun troede, at en Tredie ikke kunde belure dem, og lo derved hjerteligt under hendes unge Malteko, endstjøndt der i Tønen af hendes Ord endnu laa noget, der røbede en Urgrelse, som hun ikke kunde undertrykke.

„Har jeg sagt ham andet end hvad sandt er? Mine Lige have ikke nødigt, at lære en Karl, der driver det ærlige Haandværk at jage efter Menneſter, hvorledes han ſkal reise. Jeg har ikke sagt andet, end hvad Alle de, der boe i denne Egn, ville anſee for fornuſtigt.“

„Glet intet andet, det er viſt nok. Men din Haand gjør en ſaa ſtærk Sammenblanding af Sandheden, at man maa nyde den ſom en bitter, helbredende Lægeſdom med lukkede Dine og i forſkjellige Drag. Den ſom drikker for meget deraf, er nær ved at quæles. Men dog er det beſynderligt, at den, der er ſaa munter, naar det gjælder, at ſørge for andres Fornødenheder, beſtyrker ſig ſaa lidt om at vaage over det der er anbetroet ham ſelv.“

„Jeg forſtaaer ikke hvad Du mener, Tro! Har mit Gævær nogensinde feilet, naar der var Fare paa færde her i Dalen?“

„Din gode Flint er mere tro i ſin Tjeneste, end dens Herre. Du har maaskee været berettiget til at

sove paa din Post, thi vi Piger kjende ikke noget til Kapitainens Billie i saadanne Ting; men naar Du engang igjen baade skal vaage og sove paa en og samme Tid, var det maaskee ligesaa anstændigt, om ikke ligesaa soldatermæssigt, at Du posterede dine Vaaben ved Porten og Dig i Sengen."

Dudley saae saa forbløffet ud, som det er muligt at et Menneske af hans Væsen og ubøielige Sindsbestaaenhed kan see ud, endskjendt han haardnakket vægrede sig ved at forstaae Pigens fornærmende Betydning.

"Du har ikke forgjæves underholdt Dig med Rykteren fra hiin Side Havet," — sagde han — "da Du har lært at snakke om Bagter og Vaaben."

"Ganske rigtigt, han har lært mig meget angaaende disse Gjenstande."

"Saa! og hvad har Du da profiteret af hans Underviisning?"

"At den, der sover ved en Port, hverken maa lukke Munden for høit op, naar han snakker om Fjenden, eller vente at en Pige sætter alt for stor Tillid til —"

"Hvortil, Tro?"

"Nu, det veed Du jo nok, til hans Narvaagenhed. Jeg vil vædde mit Liv paa at dersom nogen tilfældigviis og paa en noget usædvanlig Tid, var gaaet forbi den omtalte fortræffelige Krigers Nattepost, vilde

han ikke have fundet ham saaledes, som en vis Skildvagt af denne Familie i den sidste Halvdeel af afvigte Nat, nemlig snakkende i Sovne om Lækkerbidsterne i min Madmoders Mælkekammer —”

„Saa kom Du virkelig paa den Tid, Pige?” — sagde Eben med dæmpet, halv Skamsuldhed halv Glæde forraadende Stemme — „Men Du veed, Tro! at vort Speiderarbejde endnu var forhaanden og at de Besværligheder, vi igaar havde udstaaet, overgik vort sædvanlige Dagarbejde. Men alligevel i Aften fra aatte til tolv staaer jeg igjen Skildvagt ved Porten, og —”

„Vil smukt raabe mig an, ikke sandt? Ja vist, den der hele Dagen igjennem har været saa vagtsom, maa nødvendigst være Fjed af Tingen, naar Ratten kommer. Farvel, aarvaagne Dudley! og hvis dine Dine skulde aabne sig, naar Dagen bryder frem, saa var taknemmelig hvis Pigerne ikke have syet Dig Kjoelen fast til Pallisaderne.”

Den unge Mand stræbde forgjæves at holde hende længere tilbage; den letføde Pige vreed sig ud af hans Arme og trippede med sit Udbytte hen til Mælkestuen, medens Triumph og Fortrydelse stred om Besiddelsen af hendes halvt imod ham vendte Ansigt.

Anføreren for de Fremmede og hans frigeriske Undergivne havde imidlertid haft en langt og meget levende Samtale. Da den var til Ende, tog den Før-

ste Veien til det Bærelse, hvor den gamle Kapitein pleiede at tilbringe en Deel af den Tid, som han havde tilovers fra sine aandelige Kampe og fra sine Besøg i Marken, for at see til Arbeiderne. Efter nogle Om-
svøb, der skulde følge dens sande Bevæggrund, til-
kjendegav den kongelige Besuldmægtigede at han havde i Sinde at tiltræde sin Reise samme Nat.

„Som en, der i Europas Krige har samlet nogen Erfaring i det, der angaaer Krigsvæsenet, holdt jeg det for min Pligt — sagde han — „at blive saa længe i din Bolig, som Faren truede den. Det vilde anstaae Soldaten heel slet, at tale om det, han vilde gjøre; men var Faren ogsaa virkelig opstaaet, saa kan Du troe mig, naar jeg siger, at vi nok skulde have gjort at Gjenden ikke saa let, skulde tage Blokhuset? Jeg skal berette dem, der have sendt mig, at Kong Karl i Capitain Heathcote har en loyal Undersaat og Forsatningen en trofast Tilhænger. De aabenbar falske Rhytter, som vor Reise herhen have givet Anledning til, skulle blive gjendrevne, og jeg tvivler ikke paa, at Bildfarelsen er opstaaet ved et eller andet Tilfælde. Skulde der tilbyde sig en Leilighed til at tale om de Tilfælde, der ere indtrufne ved den Alarm, der i disse Dage har fundet Sted, nærer jeg den Tiltro til Eder, at I ikke ville overgaae med Tausshed den Beredvillighed mine

Folk have viist til at yde en af Kongens Undersaatter en vigtig Tjeneste."

"En ydmyg Sjæls Stræben gaaer ud paa, ikke at tale noget Ondt om sine Medmenneſker, og ikke at for-
dølge det Gode." — ſvarede den tilbageholdne Purita-
ner — "hvis Opholdet i min Bolig behager Dig, ſaa
bliv, ſaa længe Du vil; men kalder din Pligt eller dit
eget Onſke Dig bort, ſaa gaa i Fred! Det vil være
nyttigt hvis Du forener Dig med os i Bøn om at
din Reife igjennem Orkenen maa blive uden Sorg, at
den, der vaager over den ringeſte af ſine Skabninger,
vil tage Dig under ſine Vingers Beſkyttelſe, og at den
vilde Hedning —"

"Have de Vilde forladt deres Byer? Hvad?" —
ſpurgde Sendebudet, og afbrød derved med en lidet ær-
bødig Haſt Registeret paa de ſpecielle Bønner og Farer,
ſom hans Bert vilde have anført i Afſkedsandagten.

"Du i det mindſte er ikke bleven hos os for at
ſtaa os bi ved vort Forsvar, og alligevel tvivler jeg
om din Tjeneste vilde være os til Nytte!" — ſvarede
Marcus Heathcote tørt.

"Gaa gid Mørkets Ghrſte havde Dig og alle de
andre Djævelſkarle i diſſe Skove i ſine Kloer!" — mum-
lede den Fremmede i Skjæget, og med en vild, ham
naturlig Mine, ſom en, hvis Aand ikke længere lader

fig tømme, afflog han med Græhede, at tage Deel i Bønnen, i det han foregav, at have Hæftværk, og at han personlig maatte lede sine Undergivendes Bønøgers. — „Men, værdige Capitain! lad Dig derfor ikke afholde fra at bede for os, medens vi sætte os i Sæddelen.“ — sluttede han — „Hvad os selv angaaer, da have vi nok i at fordoie de mange fromme Episer, hvormed Du saa rigeligt har forsynet os, men tvivl derfor dog ikke paa, at vore Hestes Trin ikke ville blive tungere, fordi Du i de første Par Timer vi reise i Skoven opløfter din Stemme for at bede for os, og os selv kan denne Gunst sikkert heller ikke skade.“

Nu kom en af hans Folk, for at berette ham at Hestene vare sadlede. I det Blik, hvormed Anførereren meddeeldes denne Bæstebud, brød den tilbageholdte Letsinighed tydeligt nok frem, og da han nu tog Afsted, var det sælsomt i hans Bæsen at bemærke den Kamp, som den til Bane blevene Foragt for alvorlige Ting havde at bestaae mod den Ugte, som Puritanerens Charakter afdrog selv et saadant Menneske.

Beboerne af Wisj-Ton-Wish, fra den Fornemteste til det ringeste Tjenestetjende, saae med den største Tilfredshed de Fremmede reise bort. Selv Pigerne, hvis naturlige Letsinighed i svagere Diebliske lod dem laane de Fremmedes Ord et villigt Øre, vare glade ved at blive saadanne Mennesker quit, der ikke kunde sige no-

get glat Smigreri, uden at ledsage det med løse og faade Hentydninger paa Ting, som de kun vare vant til at høre omtale med Agtelse. Eben Dudley kunde, da han saae Hoben ride ind i Skoven, neppe bare sig for at lee af Glæde, især da alle, der i denne Henseende besad nogen Erfaring, ligesom han, vare af den Mening, at de Fremmedes hurtige Beslutning ikke forde dem nogen synderlig Fare imøde.

Speidernes Mening var, som Erfaring viisde, velgrundet. Hiin Nat, saavelsom mange paafølgende, svandt hen uden at de bleve forstyrrede. Aarstiden rykkede fremad og Capitainens Folk fortsatte deres Arbejder, indtil de var endte, uden at deres Mod erholdt en ny Opfordring, eller der viisde sig nogen ny Grund til Alarvaagenhed. Whittal Ring fulgte sine Føl ustraffet til den fjærneste Deel af Skoven, der omgav Huset, og Familiens Hjorder drog ud og kom tilbage igjen, saalænge Veirliget tillod dem at græsse i Skoven, uden at de i mindste Maade bleve forstyrrede eller foruroligede. Med Tiden blev den oplevede Skræk, saavelsom Besøget af de kongelige Sendebud, forarbejdet til Stof for Traditioner, og i den paafølgende Winter leverede det Første især Gmne til Moerskab for Karle og Piger, naar de forsamlede sig omkring den sunkende Ild.

Imidlertid blev der dog bestandigt et levende Minde om det overordentlige Optrin i hiin Nat tilbage i Fa-

milien. Den Fugne besandt sig, efterat den Begivenhed, der havde bragt ham i Heathcotes Magt, allerede var overgaaet til Forglemmelsen, endnu bestandigt i Huset.

Da den Gamle ansaae sig for overtydet om at Sæden til aandelig Gjenfodelse, hvorlidet dens Tilværelse end røbede sig udbortes, dog var nedlagt i ethvert Menneskes Hjerter, og altsaa ogsaa i den unge Hednings, var Længselen efter at faae denne Sæd i Unglingens Bryst til at spire, paa en vis Maade, bleven en herskende Lidenstabs hos Puritaneren. Den Tids Sæder og Tænkemaade nærmede sig stærkt til Overtro og det maatte være intet mindre end vanskeligt for en Mand af hans ascetiske Levnet og overspændte Lærebegreber, at nære den Tro, at Forsynets særegne Mellemkomst havde ført Drengen til ham i en skjult, men vigtig Hensigt, der sikkert en Gang vilde komme for Lyset.

Men uagtet det stærke Anstrøg af Sværmeri, der farvede Pietisternes Character i hiin Periode, manglede de dog ikke Verdensklogskab, og de Vidler, som de valgte, for at befordre Himmelens hemmelige Hensigter, vare i Almindelighed nyttige og forstandige. Saaledes for Exempel forglemde Capitainen aldrig, at lade Drengen hente, naar Bedetimen var kommen, eller naar han vilde gjøre en Extrabøn for Hedningernes Oplysning og især for den udvalgte Ungling; men derfor gav han dog den

Tanke, at der for hans Skyld vilde skee et aabenbart Mirakel, intet Rum i sit Gemyt. For derved ikke at gjøre sig skyldig i nogen Forsømmelighed i sine menneskelige Bestræbelser, forsøgte han alle de Midler, som en mild Behandling og en uafladelig Omhyggelighed frembød ham. Men alle Forsøg paa at vænne Drengen til civiliserede Menneskers Sæder bleve aldeles uden Nytte. Da Vinterens Strænghed tiltog, gjorde den medlidende og betænksomme Ruth sig al muelig Umage for at bevæge ham til at tage saadanne Klæder paa, som endogsaa Mennesker, der vare ham overlegne i Udholdenhed og Begemskræfter, fandt nødvendige. Med godt Overlæg forglemde man ved de Klæder, man tilbød ham, ikke saadanne Sivater, som pleie at behage de Bilde, og man anvendte Bonner, ja endogsaa Trusser for at bevæge ham til at bære dem. Engang blev han endogsaa med Magt klædt paa af Eben Dudley, og i dette usædvanlige Optog ført til den gamle Marcus; denne udgjød sig strax i en særegen Bøn om at Unglingen tilbørligt maatte lære at føle hvormeget han havde vundet ved saaledes at rette sig efter civiliserede og oplyste Menneskers Skikke. Imidlertid varede det ingen Time, førend den kraftige Jæger, der ved denne Leilighed havde været saa virksomt et Værktøi til hans Dannelse, fortalte den forbausede Jomfru Tro King, at Forsøget var mislykket, eller, som Eben noget letsinligt

bestrev den gamle Puritaners overordentlige Anstrængelser: „Hedningen har allerede igjen sin egen Hud til Strømper og sit tatoverede Bryst til Troie; Skøndt Capitainen har kjæmpet for at hænge en bedre Klædning om ham, og det endog i en Bøn, der vilde have gjort Ende paa en heel Stammes Røgenhed.“ Kort sagt, Udsalbet beviiste hos denne Dreng, hvad lignende, siden den Tid saa ofte anstillede Forsøg have beviist, at det er yderst vanskeligt at bringe det i den Vildeste Frihed og utvungne Tilstand opdragne Menneske saa vidt, at det lader sig paatvinge en Levemaade, som man pleier at ansee for langt fortrinligere. Overalt, hvor den unge Fange havde frit Valg, forkastede han med Foragt de Hviles Stikke og holdt sig med udmærket, næsten heltemodig Bedholdenhed til sit Folks Sæder og sin vilde Tilstand.

Forresten anvendte man en ikke ringe Grad af Opmærksomhed paa at bevogte Drengen. Engang, da man vovede at lade ham komme ud i det Frie, gjorde han strax et aabenbart Forsøg paa at flye, og, for igjen at bemægtige sig hans Person, maatte man sætte Eben Dudleys og Ruben Rings flinke Fødder paa en Prove, der, som de unge athletiske Grændsebeboere selv tilstod, faldt vanskeligere ud, end nogen af dem, de før havde bestaaet. Fra dette Dieblif turde man ikke mere lade ham komme udenfor Pallisaderne. Kaldte Arbeidet Fol-

lene ud i Marken, blev Indianeren regelmæssigt indsluttet i sit Fængsel, og man trøstede sig over denne Nødvendighed med den Forudsætning, at, da den Gamle pleiede at tilbringe mange Timer af Dagen, i det eensomme Blokhuus, vilde Drengen drage megen Nytte af hans lange, fortroelige Dmgang. Kun paa den Tid, da Portene vare lukkede eller et Menneske af tilstrækkelig Styrke og Behændighed var tilstede, for at kunne beherske hans Bevægelser, tilstod man Drengen at gaae efter Behag omkring Bygningerne og Pallisaderne, en Tilladelse, af hvilken han aldrig undlod at gjøre Brug, og det ofte paa en Maade, der paa det smerteligste berørte den mennesketjærlige Ruths Følelser.

Istedetfor at tage Deel i de andre Børns Lege, stod den unge Fange langt borte og saae til med stirrende Blikke; men langt oftere nærmede han sig Pallisaderne og lod sit længselfulde Blik hvile paa hine uendelige Skove, hvor han selv havde aandet, og som sansynligviis indeholdt alt, hvad hans ensfoldige Dømmekraft ansaae for hans Dyrebareste. Nært i sit Inderste ved disse stumme, men udtryksfulde Uttrin-ger af hans Lidelser, gjorde Ruth sig forgjæves Umage for at vinde hans Tillid, og søgde, at saae ham til at elste Beskæftigelser, der kunde bidrage til at lindre hans Smerter. Den bestemte, men dog rolige Dreng vilde ikke lade sig forlocke til at glemme sin Hertkomst.

Han forstod aabenbart den mildtsindede Huusmoders ædle Hensigter og ikke sjældent lod han sig af hende føre ind i hendes glade, omjublende Børns Kredse, men kun for at stirre paa deres Lege med sit sædvanlige stive Blik, og, saasnart en Leilighed frembrød sig, begav han sig igjen tilbage til sit Unglingssted Pallisaderne. Alligevel manglede det ikke paa sælsomme, ja endog hemmelighedsfulde Beviser paa, at han fik en mere og mere vorende Bevidsthed om Indholdet af de Samtaler, som han af og til bivaaned; hvilket kunde føre til den Forudsætning, at han dog maatte være fortroligere med Dalbeboernes Sprog og Anskuelser, end man var berettiget til at slutte af hans bekjendte Herkomst og af det at han fuldkommen afholdt sig fra enhver Meddelelse. Denne ligesaa vigtige som ubegribelige Kjendsgjærning aabenbarede sig ved hans dunkle Døes hyppige, megetsigende Blikke, naar han hørde tale om noget, der, om og paa en nok saa fjærr Maade berørte hans Tilstand, og et Par Gange derved, at et stolt, vildt Lyn undslap hans Blikke, da han just hørde Eben Dudley prale af de Hvibes Tapperhed i deres Krige med Landets oprindelige Beboere. Disse Symptomer paa en vorende Forstand undgik ikke Puritaneren, og de vare ham velkomne, som et Pant paa en Frugt, der vilde mere end belønne hans fromme Bestræbelser. Virkelig tjende de ogsaa til at for-

milde en vis Anger over at tilføie et Bæsen, der, naar man betragtede Sagen ret, dog i Grunden intet Ondt havde gjort ham, saa mange Lidelser, en Følelse, der uagtet hans Religionsiver, hvormed han søgte at bekjempe den, dog Tid efter anden bemægtigede sig hans Sind.

Paa den Tid, som vi nu skriver om, var Climateset i disse Egne væsentlig forskjelligt fra det, som deres nuværende Beboere kjende. En Winter i Provindsen Connecticut var ledsaget af meget paa hinanden følgende Snefog, saa at Jordbunden tilsidst var bedækket med fasttrykte Masser af dette frusne Element. Indsælbende Tøveir og Regnstorme, der ikke varede længe, da Nordvestvindens klare, skjærende Kulde snart igjen fordrev dem, overtraf ofte Jorden med et tykt Isdække, saa at Mennesker og ikke sjældent Dyr, undertiden ogsaa Slæder, bevægede sig paa dens Overflade, som paa et tilfrusset Bandspek. Saalænge den strænge Værstid vedvarede, pleiede de haardsøre Beboere paa Grændsen, naar deres sædvanlige Beskæftigelser vare afbrudte, at gennemstrøife Skovene for at opsoge Vildtet, der søger sin Næring paa bekjendte Steder, og bliver et let Bytte for saa erfarne og behændige Karle som Eben Dudley og Ruben King.

Disse unge Mænd forlode nu aldrig deres Bolig for at gaae paa Jagt, uden at deres Bevægelser opvakte

den meest levende Deeltagelse hos den indianske Dreng. Han pleiede da useilbarligt at blive staaende hele Dagen foran Righullerne af sit Fængsel, for at lytte efter de tunge Knald af Geværerne, som Ekkoet i Skovene mangfold gav tilbage. I sit hele Fængselstid, der havde været saa mange Maanedes, saa man ham aldrig smile, uden een eneste Gang, da han undersøgte et Pantherdyrs glubende Blik og muskuløse Kløer, som den herlige Skytte Eben Dudley havde færdet paa et Stroisfetog paa Bjærgene. Alle Husets Folk søiede dybt for den taalmodige Ungling, der bar sine Lidelser med saa megen Værdighed, og gjerne havde man undt ham den Fornøjelse, at tage Deel i Jagten, hvis dette ikke havde været et Foretagende, hvis Udførelse var intet mindre end let. Den nysnævnte Eben Dudley havde endogsaa af egen Drivt tilbudt at føre ham, som en Vindspiller med sig ved en Rem; men mod en saadan Nedværdigelse vilde den unge Indianer, der var stolt af en Krigers Charakter, og angsteligt søgte at vedligeholde den, sikkert være udbrudt i aabenbart Oprør.

Den stille iagttagende Ruth, der bekymrede sig saa meget om Drengen, havde, som vore Læsere allerede have seet, allerede opdaget en voxende Forstand hos ham. De Midler, hvorved et Menneske, der aldrig tog Deel i Familiens Beskæftigelser og sjældent syntes at laane et Øre til dens Samtaler, kunde bringe det saa vidt, at det

forstod et Sprog, som endogsaa dannede Mennesker finde temmelig vanskeligt, blev en Hemmelighed for hende, saavel som for alle dem, der omgav hende, omendstjondt hiin instinctmæssige Tact, der saa ofte hos Qvinder udvirker mere end Philosophien hos Mændene, havde givet hende den første Overbeviisning om, at hun ikke tog Feil i Henseende til Kjendsgjærningen selv; stolende paa denne Overbeviisning, paatog hun sig den Opgave, at forstafte sig et Slags Vresord af sin Yndling, at han om Aftenen skulde vende tilbage igjen til Huset, naar man om Dagen tillod ham at drage ud i Skoven med Jægerne. Milde, som hendes velvillige Sind, vare hendes Ord, indstændige og gjentagne hendes Bønner, at han dog maatte give et eller andet Tegn paa at han forstod hvad hun meende; men det vilde denne Gang ikke lykkes hende at afstvinge ham et eneste Kjendetegn paa at han havde sat tet hendes Mening. Smerteligt skuffet, havde Ruth allerede i Fortvivlelse opgivet sin menneskefjærlige Plan, da den gamle Puritaner, der hidtil havde været en stum Tilskuere ved hendes frugtesløse Bestræbelser, pludseligt erklærede, at han havde en fuldkommen Tillid til Drenge's Redelighed, og at han allerede havde i Sinde at lade ham tage Deel i det første Jagtparti.

Uarsagen til denne uventede Forandring i den gamle Capitains hidtil uafladelige Paapassenhed, var, som saa mange andre af hans indvortes Bevægelser, hans eget

Hjertes Hemmelighed. Vi have nylig bemærket, at han havde været en stum, men saa meget mere agtpaagivende Jagttager ved Ruths velmeente, men unyttige Forsøg paa, at afvinde Drengen et Tegn paa at han forstod hende. Ham gik aabenbart hendes skuffede Forhaabninger nær; dog hin uomvendte Hordes Frelse, der ved Hjælp af denne Yngling skulde føres fra Mørkets Bei, var en alt for vigtig Gjenstand, til at han kunde give den raske Tanke Rum, at sætte den ved Drengens vorende Forstandskræfter vundne Fordeel paa Spil, ved at lade det komme an paa om han vilde flye eller ikke. Efter al Anseelse var der derfor ikke mere at tænke paa en Tilløbelse til at gaae udenfor Forsvarslinien, da den gamle Capitain pludseligt forkyndte at han havde forandret sin Beslutning. Ogsaa vare de Formodninger, der bleve anstillede angaaende denne ubegribelige Forandring meget forskjellige. Nogle troede at Puritaneren havde erholdt en hemmelig Underretning om det, Forsynet havde besluttet i denne Sag; Andre vare af den Mening, at han begyndte at tvivle paa at hans Foretagende vilde faae et godt Udsald, og at han kun overlod Drengen til hans frie Villie, for derved at fremskynde en tydeligere Aabenbaring angaaende det, Forsynet egentligt havde i Sinde med ham. Men deri stemmede alle overeens, at hvis Drengen virkelig vendte tilbage, maatte man alene tilskrive et Underværk det. Capitainens engang fattede Beslutning

blev imidlertid urokkelig, hvilket han høitideligt tilkjendegav Familien, efterat han en Dag, som det ofte pleiede at skee, havde opholdt sig længe i Blokhuset og sandsynligt tjæmpet stærkt i Bønnen; og da Veiret var ualmindelig gunstigt til en ny Udflugt, befalede han, at Folkene skulde gjøre sig færdige til at drage ud næste Morgen.

Et pludseligt og uimodstaaeligt Syn af Glæde gjennemførte den Fangnes dunkle Ansigtstræk, da Ruth var i Begreb med at række ham sin egen Søns Bue og ved Ord og Tegn gav ham at forstaae, at han havde Tilladelse til at bruge samme i den frie Luft i Skoven. Men denne Yttring af Glæde forsvandt ligesaa hurtigt, som den havde vrist sig. Da Drengen modtog Baabnene, gjorde han det mere som en til deres Brug vant Jæger, end som et Menneske, for hvis Hænder de i saa lang Tid havde været fremmede. Da han den følgende Morgen forlod Porten af Wissh = Ton = Wissh, trængte Ruths Tjenestepiger sig forundrede og deeltagende omkring ham; thi det var vist nok et tillokkende Syn, at see en i saa lang Tid med Strængighed bevogtet ung Vild engang fri og overladt til sig selv. Uagtet de ellers i alle Ting ubetinget forlode sig paa Puritanerens hemmelige Oplysninger og Viisdom, troede de dog dengang alle, at de nu saae Drengen, hvis Nærværelse hang sammen med saa meget, der deels syntes gaadefuldt, deels saa noie angif-

deres egen Sikkerhed, for sidste Gang. Drengen selv blev til Enden urørt, og dog blev han staaende, da han allerede var traadt over Dørtærskelen og betragtede et Diebligt Ruth og hendes Smaa med et deeltagende Blik; men strax igjen antog han en indianst Krigers rolige Holbing, hans Blik blev koldt og stivt, og med flygtig Fod fulgte han Jægerne, der allerede ventede paa ham udenfor Porten.

Aattende Kapitel.

Belan, jeg er nu engang den Elive, I sigte efter: I have faaet Forspringet for mig; jeg er nedslaaet; jeg er ikke i Stand til at svare det velste Jaar; Uvidenhed selv trykker mig ned med Blivvægt; gjør med mig hvad I vil!

De lystige Qvinder i Windsor.

Digterne have, understøttede af den menneskelige Naturs almindelige Vængsel, forskaffet Foraaret et Rygte, som det sjældent fortjener. Trods alt, hvad denne phantasierige Klasse af Skribentere have sagt om dets Balsamdufte, dets Bellugt udbredende Dufte, viser det sig dog

overalt som den meest nolende, meest fortrædelige og meest ubestændige af alle Aarstider. Den er Aarets Ungdomstid og lig hiin Livets Probealder, kun tjenlig til at levere Løster om en bedre Fremtid. Gjennem hele denne langsomtfremstridende og forræderiske Periode varer den uophørlige Kamp mellem Haab og Virkelighed, som den Tendens at skuffe nødvendigt boer i. Alt hvad der sladdres om Baarens behagelige Frembringelser, er bedragerisk; thi Jorden formaaer ligesaa lidet at frembringe en ædel Væxt, uden Soelhedens oplivende Indflydelse, som Mennesket pleier at frembringe roesværdige Frugter, uden Medvirkning af en moralsk Kraft, der er høiere end enhver anden, der ifølge hans medfødte Tilboieligheder er ham egen. Paa den anden Side besidder Aarets Udgang en Behagelighed, en Rolighed, en Bestændighed, der med Rette kan sammenlignes med et veltilbragt Livs tidligere Alder. I alle Lande, i ethvert Clima er det en Periode, hvor naturlige og aandige Aarsager forene sig til at frembringe den rigeste Kilde til Glæde. Er Foraaret Haabets Tid, saa er Høsten Nydelsens. Denne har netop saamegen Afverling, som der behøves til at kryddre den afverlende Tilværelse og ikke Foranderlighed nok til stedse at skuffe Haabet. Følgende paa den kolde Winter erhoder Foraaret sin Behagelighed af Modsætningen; medens Høstens herlige Nydelser intet tabe derved, at den paa ødsle Gaver saa rige Sommer er gaaet foran den.

Lad altsaa Poeterne synge og opfinde hvad de ville,
 Baaren og Høsten i Amerika bære, adlydende hiin vor
 Jords store Lov, de medbeilende Aarstiders almindelig
 adskillende Kjendtegn skarpt tegnede hos sig. Hvad Na-
 turen har udrettet paa dette Continent, har den ikke ud-
 rettet sparsomt; vi kunne rose os af en Høst, der sikker-
 lig kan sættes ved Siden af de fleste Himmelegnes Skjon-
 hed i den gamle Verden, ja med saa Undtagelser endog
 saa overgaaer dem; men derimod forseile ogsaa de Maas-
 neder, der aabne Aaret, sjældent, ved at udvikle alle des-
 res eiendommelige Ubegageligheder, at holde hine Forsy-
 nets Gaver Ligevægten.

Mere end et halvt Aar var henrundet fra den Tid,
 da man fandt den indianske Dreng lurende i Dalen Wish-
 Ton-Wish, indtil den Dag da han fik Tilladelse til at
 gaae ud i Skoven, fri for enhver anden Bænke, end den
 moralske, der, som Herren over Dalen enten visde eller
 indbildte sig, nødvendig maatte bevæge ham til at vende
 tilbage til et Slaveri, som han havde fundet saa be-
 sværligt. Det var i April, men en April saadan som
 man for et Aarhundrede siden kjendte den i Connecticut,
 og som den nuomstunder undertiden viser sig, nemlig en
 Maaned, der gjorde alle de Fordringer, man nogensinde
 havde gjort paa denne lunefulde Aarstid, til Skamme.
 Pludseligt og hæstigt havde Dagene antaget Vinterens
 hele Strængthed. Paa Loveir var der fulgt Snefog og

Høgelstorme og dette Mellemspil i den ellers blomstrende Baar endte med en bitterkold Norvest, der syntes at ville paatrykke en anden nølende Februar et evigt Segl.

Den Morgen, da Content førde sine Folk til Skoven, saae man dem alle forlade Huset i forede Kjoler; de bar paa Benene den samme lodne Beklædning, som man havde seet dem i paa saa mange tidligere Jagter i den forgangne Vinter, der nu var vendt tilbage med uformildet Strængheid og med alle Januarmaaneds Kjendteegn.

Den Sidste i Toget og den Sværeste af alle, Eben Dubley, traad paa Snekorpene med saa faste og sikre Skridt, som om det havde været paa den frusne Jord selv. Mere end en af Pigerne forsikrede, at, om de end havde forsøgt paa at spore Jægerne's Fodtrin fra Pallsfaderne, vilde det dog her været umueligt selv for Indianernes skarpe Blikke at udfinde deres Spor langs den frusne Bei.

Time fulgte paa Time uden at medbringe Underretning om Jagten. Ildgeværernes Knald vare vel bleven hørt hist og her, naar de lod under Skovens Hvælvinger og nogle Timer igjennem hørde man det afbrudte Ekko lyde tilbage fra den ene Høi efter den anden. Men ogsaa disse Tegn paa Jægerne's Nærværelse trak sig, eftersom Dagen rykkede frem, mere og mere tilbage i det Fjerne og længe førend Solen havde naaet Meri-

dianen og nedsendt sine allerede paa den Tid ikke mere kraftløse Straaler i Dalen, laa den hele nærliggende Skov i sin sædvanlige usforstyrrede, høitidelige Stilhed.

En saadan Jagt, naar man undtager det at en indiansk Dreng tog Deel i den, var en saa sædvanlig Ting, at den ikke gjorde nogen synderlig Opsigt. Ruth vandrede roligt omkring blandt sine Piger, besørgende sine huuslige Forretninger, og naar hun tænkte paa dem, der gjennemstrøifede den nærliggende Skov, saa var det kun for at overveie hvorledes hun skulde bære sig ad, for at Jægerne kunde have det ret bekvemt, naar de vendte tilbage. Denne Pligt blev aldrig udført med Forsømmelighed. Hendes Stilling var paa en udmærket Maade skikket til at uddanne alle qvindelige Jølelser, da den sjældent fristede hende til at give andre end naturlige Jølelser Rum; derfor udøvede hun altid sine Pligter med den hendes Kjøn eiendommelige Hengivenhed.

„Din Fader og hans Staldbrødre ville glæde sig ved vor Omsorg,” — sagde den forstandige Matrone til sit ungdommelige Billede, da hun anordnede, at en større end sædvanlig Portion af hendes Spisekammer skulde holdes i Beredskab for Jægerne — „man føler sig aldrig lykkeligere inden sine fire Vægge, end naar man har arbejdet stærkt langt borte fra sit Hjem.”

„Broder Marcus vil vist blive træet af en saa udmattende Gang,” — sagde den Lille, der allerede er be-

kjendt under Navnet Martha — „han er for ung til at gaae ud i Skoven med saa store Mænd, som den store Dudley.”

„Og Hedningen,” — lagde den noget ældre Ruth til — „han er ogsaa ung, saa godt som Marcus, men mere vant til Strabadser; maaskee kommer han aldrig mere tilbage til os, Moder?”

„Det vilde gjøre vor ærværdige Papa meget ondt, thi Du maa vide, Ruth! at han haaber at virke paa Drengens Aand, indtil hans vilde Natur ikke mere stræber imod den hemmelige Magt. Dog Solen naaer allerede ned bag Høien og Aftenen bryder frem, Kold som midt om Vinteren; gaaer til Porten og seer ud i Marken. Jeg gad gjerne vide, om man allerede kan see noget til din Fader og hans Selskab.”

Skjondt Ruth gav sin Datter dette Grinde, undlod hun dog ikke at bruge sine egne Sandsereftskaber til den samme søde Forretning. Medens Børnene, ifølge Befalingen, gik til den yderste Port, steg Matronen selv op i det nederste Værelse i Blokhuset og saae ud i alle Retninger gennem de forskjellige Righuller. Skyggen af Træerne, der imod Vesten dannede Grændselinien for Synskredsen, laa allerede formørkende paa den brede frusne Sneflade, og den pludselige Frost, der indtraf efter Solens Nedgang, forkyndte at Natten rykkede frem med stærke Skridt, og ikke syntes at ville give den bittere

Dag noget efter. Dog havde den kolde Vind, der kom fra de store Søer, lagt sig, saa at Temperaturen ikke var ulig den, som man i de mildere Aarstider træffer paa Gletscherne mellem de høiere Alper.

Ruth var altfor vant til saadanne Skovscener, til „at Vinteren saaledes hvilede sig i Maiens Skjød,” til at hun derved skulde have følt nogen større Uro. Men Timen var nu kommen, da hun med Grund kunde vente Jægerens Tilbagekomst; og med Haabet om at see deres Stikkesler træde frem af Skoven, indstillede sig ogsaa Angsten, der pleier at være det skuffede Haabs bestandige Ledfagerinde. Sortere og sortere farvedes Skjygerne i Dalen indtil endelig det Dunkle var gaaet over til Nattens Mørke, uden at der endnu var kommet nogen Efterretning fra de Udeblivende.

En Nølen, der ikke var sædvanlig hos Lemmerne af en Familie i en saadan Stilling som vor, forbunden med forskjellige smaa Omstændigheder, som man om Dagen havde bemærket, gjorde at Ruths med hvert Dieblis vorende Betyrning syntes mere og mere grundet. Allerede tidligt paa Dagen havde man hørt Skud falde, paa hinanden modsatte Punkter, mellem Høiene, og det alt for tydeligt til at man kunde troe, at det maaskee havde været et Spil af Skøet; altsaa et tilforladeligt Beviis paa at Jagtselskabet havde adspredt sig i Skoven. Ved saadanne Omstændigheder saldt det ikke van-

skeligt for en Hustruens, en Moders, en Søsters, eller en elskende Piges Indbildningskraft, at fremmane de tallose Farer, som de, der vare i Begreb med et saadant Tog, vare udsatte for.

„Jeg frygter for at Jagten har trukket sig længere bort fra Dalen, end det er raadeligt paa en saadan Kars-tid og saa silde paa Dagen;” — yttrede Ruth for sine Piger, der havde forsamlet sig omkring hende i en Gruppe paa et Sted, hvor man kunde oversee saa meget af det opdyrkede Land omkring Huset, som Mørket vilde tillade; — „den fornuftige Mand bliver ubetænksom, som det ubesindige Barn, naar Hidsighed i at forfølge Bildtet henriver ham. Det er en Pligt for de Eldre, at tænke for dem, der mangle Erfaring — dog til hvad for ubeskedne Klager forleder Frygten mig! Min Mand gjør sig maaskee i dette Dieblig Umage for at samle Folkene, for at vende tilbage. Skulde maaskee nogen af Eder tilfældigviis have hørt Tegnet af hans Muslingstal?”

„Skoven er saa stille som paa den Dag, da Gjenlyden af Øren første Gangklang imellem Træerne,” — svarede Tro Ring — „jeg har hørt noget, der klang som en Melodi af Skrighalsen Dudleys Viser, men, da jeg hørde ret til, var det intet andet end et Brøl af en Dre. Det kan let være at Dyret længes efter Røgterens Pleie.”

„Whittal Ring har jo sørget for Dvæget, og vil

sandelig ikke have glemt at fore Dubleys Dyr tillige med de Andre. Du er, naar det angaaer denne unge Mand tilbøielig til Lettsindighed, Ero! Det sommer sig ikke, at en Pige paa din Alder yttre et saadant Fjendskab, naar man nævner en Ungling, der er retskaffen af Tænkemaade og ordentlig i Opsørsel, om han end ikke har noget behageligt for Diet, eller noget, der kan sætte ham i Gunst hos en Pige af din Tænkemaade."

"Jeg har ikke skabt dette Menneske" — sagde Ero, i det hun beed sig i Læberne og slog med Nakkens — „mig angaaer det ikke om han er behagelig for Diet eller ikke. Hvad min Gunst angaaer, da skal han, hvis han begjærer den, ikke længe vente paa Svar. Men er den Gestalt derhenne ikke den samme som vi taler om, Madame Heathcote? Se, her kommer han ned af den østlige Høi langs med Stien til Frugthaven. Seer De da ikke, der ligesom kommer jo Skikkelsen, jeg mener; nu dreier den om ved den Bugt, Globen gjør, se kun der!"

"Der er rigtigt nok nogen, og det maa vel være en af vore Jægere; men dog synes mig ikke, at han har Eben Dubleys Størrelse og Holding. Du burde bedre kjende dine Paarørende, Pige! mig forekommer det at der er din Broder."

"Sandelig, det kan være Ruben Ring; og dog har Skikkelsen saa meget af den Andens slægtrende Gang;

deres Størrelse er rigtigt nok eens — Maaden, hvorpaa de bære deres Geværer, er desuden en og den samme hos alle Grændseboerne — heller ikke er det saalyst at man kan kjende en Træbul fra et Menneſte og — dog troer jeg endnu bestandigt, at det ikke kan være nogen anden, end den langsomme Dudley.”

„Langsom eller ikke, saa er han dog den Første, der kommer tilbage fra denne Jagt, der volder os saa megen Uro;” — sagde Ruth, i det hun drog et dybt Suk, ligesom af Rummer over at det ikke forholdt sig anderledes; — „gaa til Porten, Pige! og luk ham ind. Jeg har ladet skyde Skaaderne for, thi jeg vilde ikke paa en saadan Tid, ved aabne Dørre overlade en Fæstning til en qvindelig Besætnings Forsvar. Jeg gaaer ind i Huset, for at see til, at der er noget i Beredskab, hvormed de kunne stille deres Hunger, thi det vil sikkert ikke vare længe, førend vi see flere af dem vende tilbage.”

Tro Ring ablød med tilsyneladende Eigegyldighed og ikke førend hun troede at have dvælet længe nok. Da hun naaede Porten, saae hun en Stikkelse stige op ad Høien og stride hen lige imod Indgangen. Et Minut efter forkyndte en stærk Bank, at der var nogen udenfor.

„Saa sagte, Mester Dudley!” — sagde den overgivne Pige, i det hun lagde Haanden paa Skaaden og

nølede med at skyde den tilbage — „Vi vide allerede, at Du har en stærk Arm og dog falde Pallisaderne vel ikke saa let om, fordi Du banker paa dem. Her gives der ingen Samsonner, der kunne rive Støtter om, saa at Huset styrter sammen over vore Hoveder. Hvem veed om det lyfter os at lukke dem ind, der ere blevne saarimelig længe borte.”

„Luf op, Pige!” — sagde Eben Dudley — „saa vil jeg være mere oplagt til at svare Dig.”

„Kan være, men din Underholdning er allerbehageligst, naar der er en Dør imellem os. Gjør mig Regnskab for hvor Du har sneget Dig omkring den hele Dag, for at jeg kan have Medlidenhed med dine Strabadser. Men da Hungeren maaſkee vækker din Huskommelse, vil jeg see at komme den til Hjælp. Først har Du forſøgt Dig derved, at Du har fortæret mere af den kolde Mad, I tog med Eder, end der tilkom Dig; for det andet, lod Du Ruben Ring skyde Raabukken og siden efter har Du pyntet Dig med Gjerene; og endelig for det tredje, har Du saaledes vænnet Dig til at høre din egen Stemme, at Vildtet løb sin Vej af Frygt for din Brølen.”

„Du spøger i Utide, Tro! jeg maa tale med Capitainen, i Dieblikket. —”

„Mueligt at han er altfor behageligt fysselsat til at længes efter en saadan Underholdning. Du er dog

langt fra ikke det eneste forunderlige Dyr, der har op-
løstet sin Brølen ved Porten af Wissh-Ton-Wish.

„Er der maaskee kommet nogen hertil i Dag?“ —
spurgde Grøndsebeboeren med Estertryk, fordi en saadan
Begivenhed nødvendig maatte vække saadanne Mennekers
Opmærksomhed, som levede i en saadan Ensomhed.

„Hvad mener Du om et nyt Besøg af den galante
Fremmede, der i afvigte Høst underholdt os med saa
mange lystige Samtaler. Saadan en Gæst lønnede det
sig vel at tage imod. Tro mig, han skulde ikke behøve
at banke paa to Gange.“

„Den Pigejæger gjorde bedre i at tage sig i Agt
for Maanen!“ — raabde Dudley, og stødte saa stærkt
mod Isen med Kolben af sit Gevær, at den skjæmske
Pige begyndte at blive bange. — „Hvilket Narrebudskab
har da igjen bevæget ham til at jage med sin Hest saa
dybt ind i Skoven?“

„Nu, nu! Din Vittighed er altid saa halsstarrig
som et utilfredet Føl. Jeg sagde jo ikke for Alvor, at
Manden var kommet; jeg vilde blot vide din Mening
isald han skulde komme uforventet, skøndt jeg iøvrigt slet
ikke er vis paa at nogen her venter nogensinde at faae
hans Ansigt at see igjen.“

„Taabeligt Gladder!“ — svarede den unge Mand,
opbragt paa sig selv, fordi han saa tydeligt havde robet
sin Skinsyge.“ — „Jeg siger Dig, skyd Skaaen tilside,

thi jeg maa nødvendig tale med Capitainen eller med hans Son."

"For den Første kan Du udøse dit Hjerte, hvis han ellers har Lust til at høre paa hvad Du vil sige ham;" — sagde Pigen, i det hun stød det Stykke Træ tilside, der hindrede ham i at komme ind — „men den Anden faaer Du ikke i Tale, med mindre Du vil vente paa ham her ved Porten, thi han er ikke kommen hjem endnu."

Forsærdet traad Dudley et Skridt tilbage og gjentog hendes Ord med ikke mindre Forbauselse end Skræk.

"Endnu ikke tilbage fra Skoven! — Der er dog vist ikke andre udenfor Pallisaderne nu, da jeg er hjemme."

"Hvad siger Du der, Dudley! Jeg har drillet Dig en Smule, mere for at straffe Dig for det Du tilforn har begaaet imod mig, end for noget, Du nu har gjort Dig skyldig i. Men langt fra at Du er den Sidste, saa maa Du vide, at vi i Aften endnu ingen anden har seet af Jægerne, end Dig. Gaa ind til Madamen, gaa strax, og advaer hende, hvis der er nogen virkelig Fare for Haanden, for at vi strax kunne træffe Anstalter til at fiske os."

"Sandelig, det vilde kun lidet hjælpe," — mumlede Grændseboeren estertænksom — „Bliv Du her og pas paa Porten, Tro! jeg vil tilbage til Skoven, thi

et Ord til rette Tid, eller et Signal af min Musling= skal kunde bevinge deres Skridt."

"Hvilket Ansald af Galsskab, Dudley! Det er dog vel ikke dit Alvor at gaae tilbage igjen til Skoven, paa denne Tid, og ganske alene, naar der virkelig er Grund til at frygte. Kom dog indensfor Døren, Menneske! at jeg kan flyde Skaaden for; Madamen vil desuden finde det underligt at vi blive her saa længe sammen."

"Ha! jeg hører Godtrin dernede; jeg kan mærke det paa deres Raslen i Sneen, de kommer allerede! —"

Men istedetfor nu at gaae sine Benner imøde, traad den unge Mand, uagtet han lod som om han var overbeviist om at det var dem, et Skridt tilbage og stød med egen Haand Skaaden for, som Pigen før vilde gjøre fast, ja han lod paa samme Tid en Bjælke falde for, der tjende til at lukke Porten desto sikrere. Men hans Frygt, hvis det virkelig var Frygt, der bevægede ham til denne Forsigtighed, var overflødig, thi førend han endnu kunde gjøre et Skridt, eller blot tænke paa at gjøre det, lod Contents velbekjendte Stemme sig høre og forlangde at der skulde lukkes op. Larmen af de Ankommende, thi tilligemed Content traad den hele med Bildt beløbsede Skare af Tægere ind, gjorde en Ende paa Samtalen. Tro benyttede sig af Leiligheden til at slippe bort i Mørket, for at underrette sin Mad=

moder om Folkenes Ankomst, en Forretning hun udsørbe uden at indlade sig paa at meddele Indholdet af sin Samtale med Eben Dudley.

Det er unødvendigt at beskrive hvor stor, efter en saadan Angst, den Glæde maatte være, hvormed Ruth gik sin Mand og sin Søn imøde. Skjøndt Provindsens strænge Sæder forbød ethvert hæftigt Udbrud af forbigaaende Lidenskab, læsde man dog i den herlige Kones milde Dine, i hendes Kinders høie Rødme, den hemmelige Glæde i det Indre, imedens hun ved Aftensmaaltidet selv saae de Nysankomne tilgode.

Det tilbagevendte Selskab syntes ingenlunde at have erfaret mange usædvanlige Hændelser, heller ikke kunde man hos nogen af dem opdage den alvorlige Mine, der saa umistkjendeligt betegnede deres Forløbers Opførsel. Tværtimod havde enhver af dem sin egen simple Historie at fortælle, snart paa en mindre heldig Kammerats Beføstning, snart for at ingen Deel af hans personlige Jægerkunst skulde blive ubekjendt. Undskyldningerne for deres lange Udeblivelse vare de samme, som man pleier at bruge ved lignende Tilfælde; deels maatte den lange Frastand, deels de Fristelser, som en paa Bytte saa rig Jagt udsatte dem for, bære Skylden. Disse Menneskers Appetit, der havde tilbragt hele Dagen med et saadant Arbeide, var ikke mindre hæftig, end Spiserne vare tillokkende; derfor hengleed

den første Time rast, som saadanne Timer stedsse pleie at henglide, nemlig ved Fortællinger om dristige Bedrifter og hvorledes der kun manglede et Haarsbred i, at denne eller hiin Raa var blevet skudt, og hvorledes dette eller hiint Vildt, hvis Lykken ikke havde været ugunstig, nu vilde have været tilstede, som et Tegn paa dens Behændighed, der havde sældet det. Først efterat den personlige Forsængelighed tilstrækkeligt var bleven tilfredsstillt, og selv en Grændseboers Hunger ikke formaaede at udrette mere, begyndte Jægerne med noget mere Maadehold at see sig om, at gennemgaae Dagens Begivenheder med behørig Rolighed og en med deres sædvanlige Selvbeherkselse passende Besindighed.

„Vi savnede Tønen af din Muslingskal, Eben Dudley! da vi kom til Huulveien i Bjærget,” — sagde Content, da der stode et Ophold i Samtalen; — „og siden efter kunde ingen af os enten med Die eller Dre finde et Spor af dine Bevægelser, førend vi traf Dig her ved Porten, posteret som en Spion paa Luur.”

Den, hvem disse Ord vare stiledede til, havde endnu ikke taget Deel i de Andres muntre Samtale. Medens de Andre spiste med god Appetit, eller indlod sig i den uskyldige Spøg, som saa alvorlige Mænd, som hans Kammerater vare, ikke ansaae for utilladelig, rørde Dudley kun lidet af Spiserne og ikke en eneste Gang formilbede et Smil Musklernes i hans haarde Ansigt:

træk. En Alvor og en Tausshed, saa usædvanlig hos en, der sjældent lagde nogen af disse to Egenskaber for Dagen, maatte nødvendig vække Opmærksomhed. Men alle skjode Skylden paa det, at han med tomme Hænder var kommen tilbage fra Jagten, og da deres Foresatte nu engang intet Ondt havde fundet i at give Samtalen en saadan Retning, lod man den formeentlige Strafskyldige ikke forblive udrillet.

„Slagteren har ikke haft meget med Slagteriet i Dag at bestille;” — sagde en af de unge Folk — „til Straf for hans Fraværelse da det gjaldt, burde han fikkes tilbage til Bjerget, for at hente de to Raabukke, som han vil finde hængende paa et Horntræ, ikke langt fra Kilden. Paa en eller anden Maade maa jo dog engang vort Kjøb gaae igjennem hans Hænder, hvis det skal smage.”

„Siden den vilbsfarne Spidshorn er død, vil det ikke ret lykkes med Ebens Haandværk” — lagde en Anden til — „det modløse unge Menneske er netop som en, der er beredt til, at afstaae sit Kald, til den første der forlanger det.”

„Den Fremmede har uden tvivl lagt an paa de frit omløbende Dyr, fordi de dog tilsidst have et bedre Kjøb, end en seed Bede,” — vedblev en Tredie — „derfor har man ogsaa sørend Jagten i Dag slet ikke kunnet

finde noget. Uden Tvivl har han et rigt Forraad for alle, der ville see sig om i hans Stalde efter Vildt."

Ruth bemærkede at hendes Mand's Ansigt blev alvorligt, da de sidste Hentydninger erindrede om en Tildragelse, som han hellere ønskede forglempt; for derfor at bringe Tilhørernes Tanker hen paa en mere passende Gjenstand, blandede hun sig i Samtalen med følgende Ord:

"Forstaaer jeg Eder ret?" — raabde hun hastig — "aftager den vakre Dudley i sin Kunst? Aldrig har jeg dog med mere Bished gjort Regning paa Forraad for Bordet, end naar han blev sendt til Bjærgene, for at skaffe fede Raadbyr eller velsmagende Urrhøns. Det skulde dog gjøre mig ondt at høre, at han begynder at tabe sin Duelighed til Jagten."

"Mennesket bliver tungsindigt af den megen Spiisen," — mumlede en Spøgefugl i Skjæget, medens han i den anden Ende af Bærelset var beskæftiget med noget Rødstab — "Han gjør gjerne sine Udflugter alene, for at ingen skal see hvad han finder; jeg troer, at han har stor Lyst til at reise over Havet for at blive Soldat."

Hidtil havde Gjenstanden for deres spøgefulde Angreb i Tausched hørt til, da han var alt for overbevist om det gode Rygte, han stod i, til at han skulde føle sig truffen af deres Stiklerier; dog ved Tønen af den

sidst Talendes Stemme greb han sig med den ene Haand i det bukkede Bakkenbart, og kastede et opirret og breidende Blik til den allerede angersfulde Tomsrue Tro Ring; hans hele naturlige Fyrighed vendte igjen tilbage.

„Det kan gjerne være, at min Færdighed har forladt mig,“ — sagde han — „og at jeg hellere er alene, end kjeder mig i Selskabet med visse Folk, som jeg vel kunde nævne — for ikke at tale om Pigejægerne, der ride omkring i Kolonien og sætte ærlige Folks Døttre Gluer i Hovedet; — men hvorfor skal jeg da ganske alene udholde Jlden af eders Vittighed, da der dog gives en anden, der, som det syntes, har forvildet sig endnu længere ind i Skoven, end Eben Dudley?“

Det ene Die søgte nu det andet og enhver af de unge Mænd gjennemløb med flygtige Blikke Ansigterne paa de Andre, for at opdage hvem den Graværende kunde være. Grændseboerne rystede paa Hovedet, og man var i Færd med at yttre høit, at der ikke manglede nogen, da Ruth raabde:

„Sandelig, Indianeren mangler!“

Saa bestandig var Frygten for Fare fra de Billedes Side hos dem, der boede paa den aabne Grændse, at de alle ved disse Ord, sprang op, som ved en pludselig, almindelig Indvirkning, i det de betragtede hverandre med en Forundring, der meget lignede Skræk.

„Drengen var os hos, da vi gik ud af Skoven,“

— sagde Content efter en dødstille, minutlang Pause — „jeg roesde ham for hans Virksomhed og den Færdighed, han lagde for Dagen i at finde Dyrenes Smuthuler, skjøndt han sandsynligviis ikke forstod hvad jeg sagde.“

„Og hvis det ikke var syndigt, at aflægge en Sed for saadan en Smaatings Skyld, vilde jeg sværge paa Evangeliet selv, at han endnu var tæt ved mig, da vi traad ind i Frugthaven.“ — søiede Ruben Ring til, en Mand, der i Kolonien var beremt formedelst sit skarpe Syn.

„Og jeg vil aflægge enhver lovlig og med min Samvittighed overensstemmende Sed eller Forklaring om at han ikke er kommen ind ad Porten, da jeg aabnede den med egen Haand;“ — sagde Eben Dudley — „Jeg talde alle dem, der gik ind og veed ganske vist at der ikke besandt sig nogen Rød iblandt dem.“

„Kan Du da slet ingen Efterretning 'give os om Drengen?“ — spurgte Ruth, hvis Bekymring var saa meget lettere at vække, som Gjenstanden længe havde gjort hende urolig og beskæftiget hendes Indbildningskraft.

„Ingen. Hos mig har han ikke været siden i Middags. Jeg har fra dette Øieblik af ikke seet noget levende Menneskets Ansigt, med mindre jeg skulde kalde et vist hemmelighedsfuldt Væsen, der stødte paa mig i Skoven, saaledes.“

Maaden hvorpaa Jægeren taelde var for alvorlig og naturlig til at den ikke skulde indgyde Tilhøjerne noget af den samme Alvor. Maaskee bidrog ogsaa Puritaneren, der i dette Dieblif traad ind, noget til, at forjage den Letsindighed, der hidindtil havde behersket de unge Folks Gemytter, thi der er ingen Tvivl om, at der ved hans Komme bemærkedes en større Spænding paa alle Ansigter. Et Minut ventede Content i ærbødig Taushed, indtil hans Fader, der skred langsomt igjennem Kredsen, havde naaet sit Sæde; derpaa gik han hen til ham, for at underrette ham om en Sag, der begyndte at see ud til at fortjene en nærmere Undersøgelse.

Niende Kapitel.

Den allersidste Nat,

Da just hiin Stjerne, i sit Løb paa Himlen
Fra Polen hen mod Vesten lysde der,
Hvor nu den gløder, saae Marcel og jeg,
Som Klokken just slog eet — o stille, stille! —
Der kommer det igjen!

Hamlet.

Da vi have i Sinde med al mulig Trostaa at fortælle
de i denne simple Legende forekommende Begivenheder,
er det vor Pligt, ikke at fortie nogen Omstændighed,
der kan tjene til at udbrede det nødvendige Lys over
samme, eller følge nogen Anskuelse, der kan sætte Læse-
ren i Stand til at trænge dybere ind i de forskellige
handlende Personers Charakter. Men for at forrette
vort Embede med tilstrækkelig Klarhed og Noiagtighed,
er det nu nødvendigt for et Dieblis at afbryde Hand-
lingen i vor Historie og gjøre en lille Udskielse.

Det, der hidtil er sagt, beviser tilstrækkeligt, at
Heathcoterne levede paa en Tid og i et Land, hvor
selsomme og eiendommelige religiøse Dogmer vare i
Gang. I de Dage, da man med Tillid ventede og
høit bebydede synlige Åbenbarelses af Forsynets God-

hed, ikke blot i Henseende til aandelige, men ogsaa i Henseende til timelige Gaver, er det ingenlunde at undres over, at man tænkte sig mange onde Magter, der udoevende deres Ondskab paa een vore Tidens Erfaring modsigende Maade. Da det imidlertid ikke er vor Hensigt at give metaphysiske eller theologiske Stridigheder Plads i disse Blade, ville vi heller ikke nærmere undersøge visse vigtige Begivenheder, der, efter de fleste med disse Kjendsgjærninger samtidige Skribenter, have fundet Sted paa denne Tid i Kolonierne i Ny-England. Det er tilstrækkeligt bekjendt, at man den Tid har troet, at Trolddom, ja en endnu mere umiddelbart fra Djævelen udsprungen Kunst, blomstrede i denne Verdensdeel i en Grad, der sandsynligviis stod i et meget rigtigt Forhold til den Tilid, med hvilken alle andre Kunster blevne drevne.

Der gives saa mange vigtige og agtværdige Auctoriteter, der paastaae Tilværelsen af saadanne onde Indvirkninger, at der behøves en dristigere Pen, end den, vi føre, til uden vigtige Grunde at turde drage dem i Tvivl. „Nymodens Folk“ — siger den lærde og fromme Cotton Mather, Doctor i Theologien og Medlem af det kongelige Akademi — „gjøre sig maaskee lystige over saadanne Ting, men naar i et Land, hvor man sikkert besidder ligesaa megen Forstand, som den øvrige Mennekeslægt, hundrede af de Fornuftigste

vide, at de ere sande, saa kan blot Sadderuums
 mens dumme og letsindege Mand vove at tvivle om des
 res Tilværelse." — Mod denne alvorlige og troværdige
 Forsætter vove vi ikke at begynde nogen sceptisk Under-
 søgelse; vi bukke dybt for en saadan Skribents Vidnes-
 byrd, som det meest afgjørende, endstjøndt det — da
 Troen undertiden bliver begrændset af geographiske Linier
 og antager Farve efter Folkenes Charakter — kunde
 være overeensstemmende med Klogskab i denne Henseende
 at henvise de Læsere, der beboe den anden Halvkugle, til
 Englands almindelige Ret, saaledes som Keble aandr-
 rigt udlægger den, og hint høit civiliserede og oplyste
 Lands tolv Dommere havde billiget den. Efter at vi
 saa kraftigt have beraabt os paa saa agtværdige Vidner
 for at skaffe det, vi nu have at forebringe, Tiltro, vende
 vi tilbage til Indholdet af vor Fortælling, fuldkommen
 overbeviste om, at Begivenhederne selv nok ville udbrede
 Lys over en Gjenstand af en saa høi og almindelig Be-
 tydning.

Content ventede, som sagt, fuld af Ærbødighed,
 indtil hans Fader havde indtaget sit Sæde, og efter at
 han var vis paa at den ærværdige Puritaner ikke havde
 i Sinde, selv at gjøre Begyndelsen, tog han sig selv for,
 at forhøre sine Tjenestefolk, og dette Forhør begyndt
 han med en Alvorlighed, som Gjenstandens Vigtighed
 fuldkommen retfærdiggjorde.

„Du har sagt, at Du har mødt nogen i Skoven;“
— sagde han — „bliv ved at meddele os de nærmere
Omstændigheder ved dette Møde, og fortæl os hvad
det var for en!“

Da Eben Dudley saa sig saaledes opfordret til at
tale, lavede han sig til at give et fuldstændigt og til-
fredsstillende Svar. Dog kastede han først et Blik paa
alle de nysgjerrige Ansigter omkring sig, men lod det
dvæle noget længere paa et halvt deeltagende, halvt van-
tro og noget ironisk smilende Die, der fra den yderste
Krog i Værelset var hæftet paa hans, og begyndte der-
paa som følger:

„Det er Eder alle bekjendt, at vi, efterat have
naaet Toppen af Bjærget, bleve saaledes fordeelte, at
enhver af os skulde gennemstroife sit eget District af
Skoven, for at hverken Damhjorte, Raabukke eller Bjørne
saa let skulde faae Leilighed til at undslippe. Da Ru-
ben Ring er stor og stærk og i Ord for at være mere
rapfodet, end mange Andre, fandt vor Huusbonde, den
unge Kapitain, for godt, at befale ham, at han skulde
danne Flanken paa den ene Side af Skoven, medens
han paalagde en Anden, der hverken i Hurtighed eller i
Kraft giver Ruben noget efter, at forrette den samme
Tjeneste paa den anden Side. I de første to Timer
forefaldt der intet paa den Flanke, hvorpaa jeg besøgte
mig, der er værd at fortælle, undtagen at jeg flere

Gange støbte paa en Labyrinth af tydelige Raadhyrspor, der dog ligesaa ofte førde til intet,”

„Det er Tegn, der ere sædvanlige i Skovene, og intet andet, end et Beviis paa, at Raadhyrene, ligesom enhver anden lystig Skabning, have deres Lege, naar de ikke plages af Hunger, eller ere udsatte for Fare;” — bemærkede Content roligt.

„Jeg lægger heller ingen synderlig Vægt paa disse fluffende Spor,” — vedblev Dudley igjen — „men ikke længe efter at jeg havde tabt Lyden af Muslingtrompeten, jog jeg en ædel Raabuk op af sit Leie under en stor Skarntydebusk, og ved at forfølge det flygtede Vildt kom jeg saa langt ind i Skoven, at det vel kunde regnes for et Par Timers Gang.”

„Og hele den Tid fandt Du ingen Leilighed til at træffe noget Dyr?” — „Aldeles ingen. Heller ikke vil jeg fordrifte mig til at sige, at, hvis der virkelig havde været sig en Leilighed, min Haand da skulde have fordriftet sig til at tragte det efter Livet.”

„Saae Du da noget paa Vildtet, der kunde give en Jæger Lust til at skaane det?”

„Jeg saae det paa Vildtet, der kunde formaae et Christenmenneske til at anstille alvorlige Betragtninger.”

„Daa dog lidt mere tydeligt om Dyrets Bestaafenhed og Udseende,” — sagde Content en Smule utaalmodig, medens de unge Folk af begge Kjøen antog

Stillinger, der røbede en endnu mere spændt Opmærksomhed.

Dudley taug et Dieblis stille og begyndte derpaa at fortælle, paa en mindre gaadefuld Maade, hvad han fandt sælsomt i sin Beretning.

„For det Første“ — sagde han — „var der intet Spor at bemærke, hverken til eller fra den Plet, som Dyret havde valgt til sit Hvilested; for det Andet, da det var jaget op, blev det ikke bange, men sprang afsted foran mig, om som det var en Leeg, dog passede det vel paa, at det uden et Dieblis at forsvinde for mine Dine, var saa langt forud, at min Bøsse ikke kunde naae det; endelig var ogsaa Maaden, hvorpaa det forsvandt, ligesaa mærkværdig, som dets Bevægelser.“

„Og paa hvad Maade kom det Dig af Syne?“

„Jeg havde jaget det op paa Toppen af en Høi, hvor et sikkert Die og en fast Haand havde kunnet bemægtige sig en Buks af en langt mindre Gestalt, da — — har ingen af Eder mærket noget, der kunde anses for forunderligt paa en Aarstid, da Sneen endnu ligger paa Jorden?“

Tilhørerne saae nysgjerrigt paa hverandre; enhver af dem anstrængte sig for, at erindre en eller anden usædvanlig Tone, for at give en Fortælling, der mere og mere tiltog i det Tiltrækkende og Overnaturlige, endnu mere Sandsynlighed.

„Er Du ogsaa vis paa, Barmhjerlighed! at den Hylen vi hørde fra Skoven, ogsaa kom fra en pryglet Jagthund?“ spurgde en af Ruths Tjenestepiger sin blaasiede Medtjenerinde, der ligesom hun var tilbøielig til at bidrage Sit til at stadfæste et viunderligt Eventyr.

„Det kan ogsaa have været noget andet,“ — var Svaret — „Fagerne have vel sagt, at de have pryglet en ung Bindspiller, fordi han var urolig. —“

„Det mangedobbelte Ekko dannede en Labyrinth af Toner, der klang som Larmen af et faldende Træ,“ — sagde Ruth tankesuld — „Jeg erindrer endnu at jeg spurgde om det ikke var et vildt Dyr, der gav Anledning til at de alle affyrede deres Geværer, men min Fader var af den Mening, at Døden havde undergravet Rødderne af en svær Teg.“

„Hvad Tid var det omtrent?“

„Meget over Middag, thi jeg tænkte just i det Døielik paa, hvor meget Folk, der havde arbejdet lige fra det gryde ad Dag, nu maatte trænge til at faae noget at leve af.“

„Nu, det var den Tone, jeg taelde om. Den kom ikke fra noget faldende Træ, men opstod langt oven over Skoven, høit oppe i Lusten. Havde en, der er mere indviet i Naturens Hemmeligheder, hørt den —“

„Saa vilde han have sagt, at det tordnede“ — afbrød Tro Ring ham, der, ikke, som de fleste af Tilhør-

rerne, syntes at besidde meget af den Egenstah, som hendes Navn betegnede. — „Sandelig, Eben har udført Heltebedrifter paa denne Sagt; han er kommen hjem med en Tordenkile i Hovedet, istedetfor med en feed Raabuf paa Nakken.“

„Tael ærbødigt, Pige! om Ting, som Du ikke forstaaer!“ — sagde den gamle Marcus Heathcote med byende Alvor — „Undertegn aabenbare sig for den Uvise, som for den Lærde; og om ogsaa opblæste Menneſker, der udgive sig for Philosopher, paaſtaaer, at Elementernes Krig ikke er andet, end Naturen, der renser sig selv, saa vide vi dog af Oldtidens Vidnesbyrd, at den forkynnder endnu andre Ting. Beelzebub tør byde over Luftens Forraadskammer; ham er det tilladt at afſyre Himmelenes Skjyts. At Fyrsten for Mørkets Magter har saa megen Deel i Chemien, som der behøves for at frembringe *aurum fulminans*, bliver paaſtaaet af en af vor Tids viſeſte Forfattere.“

At tænke afvigende fra denne Erklæring og især fra den i Puritanerens Tale udviklede Lærdom var noget ingen i denne Forsamling fordriftede sig til. Zomsfrue Tro var glad ved, at kunne skjule sig blandt de af en ærefrygtsfuld Gysen gennemtrængte Piger, og Constant bad, efter at han af Agtelse havde gjort en temmelig lang Pause, den af det vigtigſte Afſnit af hans Beretning endnu opfyldte Tæger, at blive ved.

„Medens mit Die saae sig om efter Glimtet af Øynet, der maatte have gaaet forud for denne Torden, hvis det havde været en naturlig, var Raabukken forsbunden; og da jeg nu ilede op ad Høien, for at beholde Bildtet i Synne, kom en Mand saa pludseligt stigende op fra den anden Side, at vi berørde hinandens Bryst med Bøsserne, førend nogen af os havde Tid til at fremsøre et Ord.“

„Hvad var det for en Mand?“

„Saavidt menneftelig Dømmekraft kunde slutte, syntes det at være en Reisende, der var i Færd med, paa sin Vej fra Stæderne i de lavere Egne, at trænge frem gjennem Skovene til Kolonierne i Bay Providence; men jeg anseer det for saare forunderligt at Sporret af en springende Buk paa en saa overordentlig Maade stulbe føre os sammen.“

„Og saae Du efter dette Møde endnu noget til Bildtet?“

„I Førstningen, saalænge jeg endnu var forvirret over denne pludselige Overraskelse, forekom det mig vistnok, som om et Dyr satte ind i den sfærne Dykning; men man veed jo nok hvor let det bedrageriske Skin fører til en falsk Slutning, derfor troer jeg ogsaa at mine Dine have bedraget mig. Der er ingen Tvivl om, at Dyret, efterat det havde ubrettet det, som det

skulde udrette, er forspundet paa Stedet i samme Die-
blik og paa den Maade jeg har fortalt det."

"Det kan nok være mueligt! Og den Fremmede?
taelde I ikke med hinanden førend I skildes ad?"

"Vi blev en søie Tid sammen. Han fortalte meget
sælsomt om Ting, som Folk, der boe ved Søen, have
erfaret. Efter den Fremmedes Udsagn have Mørkets
Magter aabenbaret sig i Provindserne paa en gyselig
Maade. Utallige Troende ere blevne forfulgte af de
Usynlige og have lidt meget baade paa Legeme og Sjæl."

"Paa saadan noget har jeg i min Tid oplevet ret
mærkelige Exempler!" — sagde Marcus Heathcote, i
det han med sin dybe, Opmærksomhed forbrænde, Stem-
me afbrød den bange Tausshed, der fulgte paa Ester-
retningen om hvor tungt de fredelige Colonister vare
blevne hjemføjte. — "Har Manden, som Du taelde
med, ikke berettet Dig noget nærmere om disse Fristelser?"

"Han taelde endnu om andre Tegn, der skulde for-
kynde at Trængsler ere forhaanden. Da jeg fortalte
ham om min besynderlige Jagt og om den Larm, der
kom ned fra Lusten, sagde han: "Saadan noget vilde
man i Stæderne ved Bugten ansee for Smaating; der
har Uveir og Lynild sidste Sommer anrettet mange
Ulykker, i det Beelzebub især har yttret sin Dndskab
derved, at han voldte, at der skeede megen Skade i Her-
rens Huse."

„Der har allerede i lang Tid været Grund til at formode,“ — sagde den Gamle — „at de Retsfærdiges Pilgrimsfart til disse Ørkener skulde blive hjemsogt af et hæftigt Ansald af disse onde Væsner, thi da de selv nære det Onde i sig, fortryder det dem, at see Mennesker kjæmpe for ikke at komme bort fra den snævre Sti. Vi ville nu gribe til det eneste Vaaben, som det er os tilladt at føre i denne Krig, men som ogsaa, naar det bliver ført med Flid og Iver, upaatvivleligt maa tilkjæmpe os Seieren.“

Uden at vente til Eben Dudley havde fuldbendt sin Historie, reisde den Gamle sig efter disse Ord, og i den oprette Stilling, der var brugelig blandt Sectererne, lavede han sig til at bede. Den alvorlige, frygtsumme, men til samme Tid med barnlig Tillid udrustede Forsamling fulgte hans Exempel, og allerede havde Puritanerens Bæber aabnet sig for at tale, da en sagte, bævende Tone, som af et Blæseinstrument, lod sig høre udenfor, og trængde ligetil det Sted, hvor Familien var forsamlet. Der hang nemlig altid en Sømuslingsskal ved Porten, af hvilken enhver af Familien, som et Tilfælde eller Forretninger maatte nøde til at blive over Tiden uden for Pillisaberne, kunde betjene sig; man kunde derfor, saavel af Retningen, som af Lydens Bestaffenhed, slutte at nogen stod uden for Døren, og ønskede at blive indladt. Almindelig og hurtig, som

Diebliffet, var den Virkning, denne Tone gjorde paa Forsamlingen. Den Samtale, der nylig var bleven før, forhindrede ikke at de unge Mænd uvilkaarligt saa sig om efter deres Baaben, medens de forstrækkede Fruentimmere trængde sig tæt sammen, lig en Flok frygtsomme, sittrende Lam.

„Det er sikkert et Signal udenfra!“ — Bemærkede Content endelig, efterat han havde ventet indtil Lyden var ganske hendsød i de forskjellige Boinger af Bygningen. — „En eller anden Jæger, der er faret vild, fordrer Gæstfrihed.“

Eben Dudley rystede paa Hovedet, som om han var af en anden Mening, men stod med Geværet i Haanden, som alle de andre unge Mænd og ligesaa uvis, som de, om hvad der nu var det raadeligste at gjøre. Det lader sig ikke bestemme hvorlænge denne Raadvildhed vilde have varet, hvis der ikke var bleven givet nok et Signal; men den, som stod udenfor syntes at være alt for utaalmodig til at ville vente saa længe. Endnu engang tonede Muslingskallen og med langt mere Eftertryk, end forhen. Lyden var mere vedholdende, klarere og dristigere, end den, der før var trængt indenfor Bæggen af Huset, saa fuldtonende og klargig, at den, der nu havde sat Læberne til Instrumentet, maatte have været meget øvet i at bruge det.

Neppe vilde Content nogensinde have vægret sig

ved at adlyde en af sin Faders Befalinger, om den endog saa stemde nok saa lidet overens med hans egen Tilbøielighed. Men nu befalede Puritaneren sin Søn at undersøge Sagen nøiagtigt, da denne, efter modent at have overlagt Sagen, var overbevist om at det var nødvendigt at tage en fast Beslutning og allerede var i Begreb med at give Dudley og Ruben et Bink om at de skulde ledsage ham. Nu gav han de øvrige endnu et Tegn, at de skulde blive i Bærelset, tog et Gevær, hvis Nøiagtighed han i Dag mere end een Gang havde havt Leilighed til at prøve, og gik da foran begge ud til Porten.

„Hvem lader denne Stemme lyde ved min Port?“ — Spurgte Content, da han og hans Ledsgere havde stillet sig bag en Jordsforhøjning, der netop var anlagt for at beherske Indgangen — „Hvem kalder en rolig Familie paa denne Tid af Natten til deres Udenværker for at forsvare sig?“

„En, der behøver det, han beder om, og som ellers ikke vilde forstyrre din Ro“ — var Svaret — „Luk kun din Port op, Søn af Heathcote! det er en Broder i Troen, og en, der er de samme Løde undergiven, som Du, der forlanger denne Tjeneste af Dig.“

„Der er virkelig en Christen udenfor,“ — sagde Content, i det han ilede til Porten, rev den i en Hast op, og raabde: „Trin indenfor, i Guds Navn, trin

indenfor, jeg byder Dig hjærteligt velkommen til alt, hvad vi kunne byde Dig."

Indhyllet i en Rytterkappe besvarede en høi Mand, efter hans Trin at domme, af svær Legemsbygning, Contents Hilsen med et Buk og traad derpaa strax ind igjennem Porten. Alles Dine vare skarpt fæstede paa den Fremmede, der, efter at have gjort nogle Skridt op ad Høien, blev staaende, medens de unge Karle, under deres Huusbondes Ansørsel igjen lukkede Porten omhyggeligt i Laas. Da Skaader og Slaaer vare i Orden ledsagede Content sin Gæst. Efter et andet, unyttigt Forsøg paa at kjende hans Person ved det svage Stjærneskin, tiltaelde han ham saaledes, paa den ham egne, blide og rolige Maade.

"Du trænger vist meget til Spiise og Varme. Veien mellem denne Dal og det nærmeste beboede Sted er lang og trættende, og den, der paa en Kørstid, som denne, tilbagelægger en saadan Bei, maa ikke være lang fra at vansmægte. Følg nu med mig og benyt Dig af det, vi tilbyde, saa frit, som om det var din Eiendom."

Den Fremmede røbede vel intet af den Utaalmødighed, som, efter hvad Arvingen til Wissh-Ton-Wissh meende, en Mand i hans Stilling havde Grund til at føle, imidlertid fulgte han dog med Beredvillighed Indbydelsen. Hans Vært gik foran, han selv fulgte,

efter med afmaalte, gravitætiske Skridt, og da den Første standsede een eller to Gange for at henvende nogle høflige Ord til ham, viisde han ingen ubesteden Længsel efter hine legemlige Forfriskelser, der dog maatte være høist kjærkomne for et Menneske, der havde reist saa langt i et ondt Veir og paa en Vej hvor man hverken saae nogen menneskelig Bolig eller med Sikkerhed kunde nyde nogen Hvile."

"Her finder Du Varme og en venlig Modtagelse!" — Med disse Ord forde Content ham ind til en Gruppe af ængstligtventende Mennesker — "Inden to Minutter skal alt være tilstede, hvad der er nødvendigt for at vederqvæge Dig."

Da den Fremmede saae sig udsat for det klare Skin af en saa stærk Ild, og for saa mange forundrede Dines nysgjerrige Blikke, standsede han, men kun for et Dieblisk. Roligt stred han derpaa fremad, kastede den spanske Rytterkappe, der hidtil havde skjult hans Ansigt, af Skulderne og nu saae de Alle det strænge Die, de haarde Træk og den atletiske Gestalt af den Mand, der engang tilforn, uden mange Ceremonier, var traadt ind i Wissh-Ton-Wissh, og saa hemmelighedsfuldt havde forladt det igjen.

Puritaneren var staaet op med en rolig og høflig Mine, for at modtage hans Besøg, men da hans Dine saldt paa hans Ansigt og han gjenkjendte den Frem-

medes Person, da gjennemlyne en mægtig og overordentlig Følelse hans sædvanligt saa strængt beherskede Ansigtstræk.

„Marcus Heathcote!“ — sagde den Fremmede — „Dig gjælder mit Besøg. Det vil vare længere eller kortere, eftersom Du optager det, jeg har at udrette hos Dig. Unliggender af den yderste Vigtighed forde, at saa liden Opsættelse som mueligt finder Sted, inden Du bliver underrettet om mit Grinde.“

Det lader sig ikke nægte, at Veteranen var overordentlig overrasket og paa en ganske egen Maade; men der behøvedes ogsaa særdeles opmærksomme og skarpe Blikke for at opdage det, saa snart vidsde han at fatte sig. Hurtigt vendte den Selvbeherstelse, der saa meget udmærkede ham, tilbage, og med en rolig Mine, lig den, som Benner betjene sig af i fortrolige og fuldkommen sikre Dieblis, vinkede han ad den Anden, at han skulde følge ham ind i det indre Værelse. Den Fremmede gjorde et let Buk, da han gik forbi Ruth og traad derpaa ind i det Kammer, der var bleven valgt til den hemmelige Samtale.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Tiende Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Lier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

Cooper's

Samuel's

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Conancket

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Tredie Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

Verzeichnis

1811

Verzeichnis der

Einzelstücke, welche in der
Bibliothek der Universität
zu Göttingen vorhanden sind,
nach dem Verzeichnisse
des Herrn Bibliothekars
Herrn Dr. Johann
Gottfried Meibomius.

Das Verzeichnis der
Bibliothek der Universität
zu Göttingen, nach dem
Verzeichnisse des Herrn
Bibliothekars Herrn Dr.
Johann Gottfried Meibomius,
welches in der
Bibliothek der Universität
zu Göttingen vorhanden
ist, nach dem Verzeichnisse
des Herrn Bibliothekars
Herrn Dr. Johann
Gottfried Meibomius.

Tiende Kapitel.

Marcellus: "Skal jeg staae efter det med Hellebarden?"

Horatio: "Gjør det kun hvis det ei vil staae."

Bernardo: "Her er det!"

Horatio: "Her er det!"

Marcellus: "Ha, det er borte!"

Hamlet.

Det var ikke meget længere end eet Minut, at denne uventede Gæst, uden Rappe og gjenkjendt af dem alle, havde været udsat for Selskabets nysgjerrige Blikke. Dog var dette nok for Mennesker, hvem sjældent den ringeste Tiendommelighed i Klædebragt og Udseende undgik, til at bemærke noget af det meest Paafaldende ved hans Paaklædning. De tunge Rytterpistoler, som han engang tilforn havde foreviist, stak i hans Bælte og den yngre Marcus blev atter Dolken med det sølvbeslagne Greb vaer, der forrige Gang havde stukket ham saa meget i Di-nene. Da imidlertid hans Bedstefader og den Fremmede saa

hurtigt forløbe Bærelset, kunde Drengen ikke bestemme om Dolken var af den samme sælsomme Form, som den, der hang over den Førstes Seng, snarere som et Minde om længstforsbundne Begivenheder, end fordi han ventede at bruge den meer.

„Manden har endnu ikke skilt sig ved sine Vaaben!“ — raabde den skarpseende Dreng, da han saa at enhver anden Tunge taug. — „Bilde han dog nu lade dem blive hos Bedstefader, for at jeg kunde forfølge den liflige Wamponoag til hans hemmeligste Smut —“

„Ubesindige Dreng, Du har en alt for letfærdig Mund!“ — sagde Ruth, der ikke blot havde sat sig igjen, men endogsaa taget fat paa det lette Arbeide, som Tegnet udenfor Porten havde afbrudt, og det med et saaroligt Udsvortes, at det ikke kunde forseile en beroligende Virkning paa hendes qvindelige Tjenesteyende. — „Istedetfor de Fredens Lærdomme, som man giver Dig, er Din utæmmede Sjæl bestandigt hengiven til Kamp.“

„Er der da noget Ondt i, at jeg ønsker, at være saaledes bevæbnet, som det passer for mine Aar, for at jeg kan være til Nytte, naar det kommer an paa at bekjempe vore Fjender, og maaskee ogsaa bidrage til at forskaffe min Moder Sikkerhed?“

„Din Moder nærer ingen Frygt;“ — svarede Matronen alvorligt, medens dog den høihjerte, om ogsaa undertiden letfærdige Drengs Tale behagede hende saa

meget, at hun fastede et velvilligt, sjøndt stjaalet Blik til ham. — „Gornuften har nu lært mig, hvor taabligt det er, at blive saa forskrækket naar nogen om Aftenen banker paa vor Port. Læg kun Eders Baaben bort, Folk! I seer jo, at ogsaa min Mand har sat sin Bøsse tilside! Er der virkelig nogen Fare paaferde, vil hans Blik nok give os et Tegn; forlad Eder derpaa! —”

Den herlige Kones simple Tale havde ikke overbrevet noget, da hun taelde om sin Mands Sorgløshed; denne var isiesfaldende nok; Content havde ikke alene sat sine Baaben tilside, men ogsaa forsoiet sig igjen til sit Sæde ved Ilden; dertil var hans Blik ligesaa roligt, ligesaa tillidsfuldt, og, hvad en opmærksom Sagttager let kunde see, ligesaa talende som hendes. Hidindtil havde den haandsaste Eben Dudley staaet, støttet til sit Gevær, ligesaa ubevægelig, og, som det lod, ligesaa sølesløs som en Billedstøtte. Da han imidlertid var vant til, at vise en streng Lydighed mod Huusmoderen, satte han sit Gevær omhyggeligt, efter Jægersstik, op til Væggen; derpaa kløede han sig i det purrede Haar, som om han ved denne Bevægelse vilde fremstynde sin aldrig ret hurtige Tankegang og udbød derpaa i følgende Ord:

„En bevæbnet Haand er ikke unødvendig i disse Stove; men den som om Morgenens rider bort fra Bredden af Connecticut og endnu samme Aften vil naae Wissh-Ton-Wissh, trænger ikke mindre til en bevæbnet Hæl.

Den Fremmede reiser ikke mere i en Sadel, det er klart, thi han bærer ingen Sporer paa Støvlerne. Da han med dygtige Sting i Siden sporede den elendige Hest, der nu er bleven en Spise for Ulvene, igjennem Skovene, var han bedre udrustet, end han nu er. Jeg har endnu i Dag seet Benene af Dyret. Frosten og Rovfuglene have poleret saalænge paa dem, at de i Hvidhed ikke give Sneen paa Bjergene noget efter.”

Ungstlige og megetsigende Blikke bleve flygtigt verlede imellem Content og hans Hustrue, medens Eben Dudley paa ovenomtalte Maade yttrede sine Tanker over den Fremmedes uventede Ankomst.

„Gaa Du til Vestsiden af Pallisaderne og se Dig om!“ — sagde den Sidste — „Se til om Indianeren ikke driver omkring i Nærheden af Huset, af Skamsuldhed over at han er bleven saalænge ude, og maaskee af Frygt ikke giver Tegnet, for at han kan blive indladt. Jeg kan ikke tænke mig, at Drengen har i Sinde, at forlade os uden Afsted og uden mindste Tegn paa Betsvillie.”

„Jeg vil ikke vove at bestemme hvor megen eller hvor liden Høflighed den Grønstolling troer, at være vor Huusbonde og hans Familie skyldig; men hvis han ikke allerede er borte, saa smelter dog Sneen ikke saa pludseligt i Tøveir, som Drengen engang tidligt eller sildigt vil forsvinde; Ruben Ring, Du kan jo see i Mørke lige-

saa godt, som ved lys Dag, kom med, for at intet Spor skal blive ubemærket. Skulde din Søster, Ero, ville være med, vil den Røde ikke let være ude paa den frie Mark, uden at blive anraabt."

"Hvorfor ikke?" — svarede Pigen knibst — „min kvindelige Pligt forder mere, at jeg skal sørge for den Mands Fornødenheder, der siden Solen stod op har gjort en saa lang og besværlig Reise. Undgaaer Drengen dine Spionblikke, aarvaagne Dudley! saa kan han være fuldkommen sikker for enhver andens."

Pigens Broder vilde langt mindre Utilbøielighed til at efterkomme Dubleys Opfordring, og de to unge Mænd vare just i Begreb med at begive sig bort, da Klinken, som Dudley allerede havde lagt Haanden paa, hævede sig langsomt, uden at han trykte paa den, Døren gik sagte op, og Gjenstanden for den Opdagelsesreise, de havde i Sinde, gled forbi dem, og indtog sin gamle Plads i det yderste Hjørne af Stuen. I Maaden, hvorpaa den unge Fange sneeg sig ind, laa der saa meget af hans sædvanlige stille Maneer, at det et Dieblif forekom dem, der saae hans dunkle Gestalt bevæge sig igjennem Bærelset, at det blot var det Besøg, som han altid ved denne Tid var vant til at aflægge. Men snart vendte Forundringen tilbage og med den ikke alene Mistanke, formedelst Omstændighederne ved hans Forsvinden i Sko-

vene, men ogsaa Forbauselse over den uforklarlige Maa-
de, hvorpaa han igjen var kommen ind ad Porten.

„Der maa sees efter Pallisaderne!“ — raabde Dud-
ley, saasnart han ved et nyt Blik havde overtydet sig om,
at hans Dine virkelig saae den, man havde savnet. —
„Der, hvor saadan en Knægt kan komme ind, er det
ogsaa mueligt for en heel Hob at følge ham.“

„Gandelig,“ — udbrod Content — „dette fordrer
en Fortklaring. Er Drengen maaskee kommen ind, da
vi aabnede Porten for den Fremmede? Her kommer en,
der kan give os Oplysning herom.“

„Saaledes er det,“ — sagde den betegnede Person,
der tidligt nok traad ud af det indre Værelse for at
kunne høre Spørgsmaalet. — „Jeg fandt denne vilde
Dreng nær ved Porten og paatog mig den christelige For-
retning at byde ham Velkommen. Jeg er overbeviist
om, at en af Hjertet saa god og veltankende Kone, som
Madame Heathcote, ikke vil vise ham Døren.“

„Han er ingen Fremmed ved vor Urne, eller ved
vort Bord,“ — sagde Ruth — „men hvis dette end ikke
var Tilfældet, vilde Du dog have gjort vel deri. —“

Enden Dudley saae vantro ud; hans Sjæl havde i
Dag været saa voldsomt bestjæftiget med Syner og Bi-
undre. Smidlertid var der altid en Grund forhaanden
til at fatte Mistanke til Unglingen for den Maade,
hvorpaa han indsandt sig igjen.

„Det kan ikke skade, at man seer til Laasene,” — mumlede han — „for at der ikke skal komme andre bag efter, med hvilke man ikke saa let vil kunne blive fær- dig. Nu da usynlige Kræfter dog engang drive deres Væsen i Kolonien, lader der sig ikke saa let sove roligt.”

„Saa paatag Dig da selv Forretningen, og besæt Vagten indtil Midnatsklokken slaar;” — sagde Purita- neren med et Eftertryk, der viisde, at han virkelig havde vægtigere Bevæggrunde til sin Befaling, end Ebens Frygt, der alene grundede sig paa en Ahnelse. — „Førend Sønnen overmander Dig skal en Anden nok løse Dig af.”

Marcus Heathcote opløstede sjældent sin Stemme, uden at ærbødigt Tausked gjorde endog det sagteste af hans Ord forstaaeligt. Men ved nærværende Heilighed udbredte sig, saasnart han aabnede Munden en saadan Stilhed i Bærelset, at man neppe kunde mærke Tilhø- rernes Andedragt, da han endte sin Befaling. Medens denne secundlange, dødstille Tausked varede, trængde en Tone af den ved Porten hængende Musling igjennem Luften, ogklang næsten som et Ekko af den, der nylig havde sat Husets Folk i Skræk. Ved Gjentagelsen af saa usædvanlige Toner sprang alle op, dog uden at no- gen af dem lod høre et eneste Ord. Content fastede et hastigt og spørgende Blik til sin Fader, der paa sin Side med Uengstlighed søgte den Fremmedes Die. Men

fast og ubevægeligt stod denne, i det han frampeagtigt støttede sig med Haanden paa Ryggen af den Stool, hvorfra han nylig havde reist sig, og med den anden, maaskee uvilkaarligt, fattede Grebet af hiint Baaben, der saa meget havde tiltrukket sig den unge Marcus's Opmærksomhed, og som endnu besandt sig i det brede Lærderbælte, der omgav hans Kjortel.

„Tonen klinger, som om den kom fra et Bæsen, der kun lidet er vant til at omgaaes med jordiske Instrumenter,” — hviskede en af dem, hvis Aand ved Dubleys Fortælling var bleven stemt til ubetinget at troe alt Overnaturligt.

„Lad Tegnet komme fra hvem det vil,” — sagde Content — „besvares maa det! Dudley, tag dit Gevær; dette Besøg er saa usædvanligt, at mere end een Haand maa forrette Dørvogterembedet.”

Jægeren adlød, stødte Ladningen dybere ind i Løbet af sit Gevær, og mumlede derved i Stjæget:

„Eders Herrer Militaire fra hiin Side Havet finde jo forførdelig hastigt Sporret i denne Nat!”

Med disse Ord kastede han Geværet i den bøjede Arm, saae utilfreds og bebreidende til Tro Ring, og vilde just aabne Døren for sin Herre, da Stilheden udenfor blev afbrudt af en anden Tone, der klang fastere, mere vedholdende, klarere og renere, end den forrige.

„Man kunde næsten troe, at Muslingstallen toner for at spotte os,” — bemærkede Content, i det han kastede et betydningsfuldt Blik paa sin Gæst — „Aldrig lignede Toner hverandre mere, end begge disse ligne dem, som Du lod høre, da Du forlangde at lukkes ind.”

For den Fremmedes Forstand syntes et pludseligt Lys at opgaae. Men mere med en gammel Bekjendts Grimodighed, end med en nysankommen Gæsts Tilbageholdenhed, traad han ind i Kredsen, tilbød dem at de skulde tie og sagde derpaa:

„Bliver alle her, undtagen Capitainens Søn, denne unge Jæger og mig. Vi ville gaae ud; tvivler ikke paa, at de Tilbageblivenendes Sikkerhed er vort faste Diemed!”

Uagtet det Selsomme ved dette Forslag, modsatte dog ingen af Familien sig, da Puritaneren hverken yttrede nogen Forundring eller Misbilligelse. Den Fremmede havde neppe udtælt, førend han traad nærmere hen til Lyset, og undersøgte sine Pistoler. Derpaa vendte han sig til den Gamle og vedblev noget sattere end forhen:

„Et kunde der gives mere af legemlig Kamp, end der kan være en Følge af den Indflydelse, som urolige Gemytter nu have i Kolonien. I et saadant

Nødstilsælde er en gammel Soldats Forsigtighed ikke af Veien."

"Nig vil den Haan ikke behage, der synes at ligge i disse Toner," — svarede Puritaneren — "den tilkjendegiver en ond, satanisk Stemning hos Fjenden. Vi have for kort siden i denne Koloni oplevet sørgelige Exempler paa hvad Usafels Lumskehed vover at prøve paa, og det vilde være forsængeligt at nære det Haab, at Synet af mit Betsel ikke skulde opirre de onde Magter til Brede."

Skjøndt den Fremmede med Agtelse hørde paa sin Berts Tale, var det dog klart, at han tænkte paa Farer af et ganske forskjelligt Slags. Den Haand, der endnu hvilede paa Grebet af hans Baaben, knyttede sig fastere sammen, og om hans Mund leirede der sig et kampleystent, skjøndt forrigsfuldt Udtryk; Mandens Bestemthed var tydelig nok, men Gjenstanden for den syntes ikke at være nogen overnaturlig Fjende, men en af Kød og Blod. Han gav de to Kammerater, som han havde valgt sig, et Tegn, og gik foran dem ud i Gaarden.

Nattens Skygger vare blevne betydeligt dunklere; Mørket, der trods den endnu ikke saa sildige Aftentime, laa over Dalen, gjorde det vanskeligt, at kjende de Gjenstande, der vare noget borte. For derfor ikke at stille sig blot for en eller anden lurende Fare, hvis Tilvæ-

relse Mørket gjorde det umueligt at opdage, kunde de, der nu traad ud af Døren, kun fortsætte deres Wei med den største Forsigtighed. Men da de alle Tre vare komne i Sikkerhed bag den tykke, af Bjælker og Jord byggede Courtine, der beherskede Indgangen, og da de sølgelig saae deres Personer fra Skulderen nedad beskyttede mod Rugler og Pile, spurgde Content høit, hvem der forlangde at lades ind af Porten paa en Tid, da den pleiede at forblive lukket indtil Dagens Frembrud? Istedet for, som forhen, strax at erholde et Svar, var Tausheden saa dyb, at hans Ord, hvilket ikke var usædvanligt i en saa stille Time, ganske tydeligt gjenlød fra Skovens Fordybninger.

Efter et behørigt Ophold hvilede den Fremmede: „Enten det nu kommer fra Djævl, eller fra Menneſter, her er Forræderi med i Spillet! lader os møde Liſt med Liſt; iøvrigt er Du mere erfaren i de Rænker, der bruges i Skovene, og altsaa mere ſikket til at give Raad end en, der, ſom jeg, er opdraget i den mindre ſnedige Forſtillereſkunſt, der bruges i Krigene mellem Chriſtne og Chriſtne.“

„Hvad mener Du, Dudley?“ — ſpurgde Content — „Er det raadeligt, ſtrax at gjøre et Udſald, eller ſhulle vi opbebie endnu et Signal af Muſlingſkallen?“

„Det kommer meget an paa hvad for et Slags

„Gjæster vi egentligt vente;” — svarede Eben — „er det blot de Pralhalse af Soldater, der ere saa overordentlig tappre, naar de besinde sig iblandt Fruentimmer og saa benauede om Hjertet naar en Skade skriger, fordi de holde det for en Indianers Krigsraab, saa maae man for mig gjerne hugge Pallisaderne ned, og opfordre Herrerne til at ride herind i fuld Galop. Jeg kjender den Hemmelighed, at sende dem op i det øverste Kammer i Blokhuset; den Falkunste Høne klukker ikke sine Kyllinger lettere sammen; men —”

„En besteden Tale sømmer sig i et Dieblisk, hvori vi svære i en saa betænkelig Uvisshed! — Soldater af det Slags vente vi ikke.”

„Gaa vil jeg sige Eder et Indfald, hvorved vi maaskee kunne komme efter hvad det er for Musikanter, der have ladet sig høre paa Muslingskallen. Gaaer nu begge tilbage til Huset og taler undervejs meget og høit med hverandre, saa at man kan høre det udenfor. Naar I ere komne ind, skal det være min Sag, at opsoge mig en saadan Post nær ved Porten, at ingen skal banke paa, uden at finde en Dørvogter ved Haanden, der spørger ham om hans Grinde.”

„Det lader sig høre;” — sagde Content — „og for at det kan blive udført med desto større Sikkerhed, skulle nogle af de unge Mænd; der allerede ere fortrolige med denne List, komme ud af en hemmelig Dør,

og passe paa bag ved Bygningen, for at Du ikke skal mangle Understøttelse i Tilfælde af et Angreb. Men hvad Du end gjør, Dudley! saa glem ikke, at Porten under ingen Betingelse maa lukkes op."

"Sørg blot for Forstærkning;" — svarede Jægeren — "for at jeg kan være ret vis paa at have Ryggen dækket, vilde det være godt, at vælge den grantseende Ruben Ring. Ringerne ere overhovedet en klog og opfindsom Familie, naar vi undtage den arme Skjælm, der blot har erholdt en mennekelig Stikkelse, men ingen mennekelig Forstand."

"Du skal faae Ruben og ingen anden af Familien med Dig," — sagde Content — "lad det være Dig sagt endnu engang, at alt skal forblive vel tillukket; og hermed ønsker jeg Dig alt mueligt Held med en List, der ikke kan være syndig, da den kun har vor Sikkerhed til Formaal."

Med denne Formaning overlob Content og den Fremmede Dudley til det, hans egen Skarpsindighed vilde indgive ham. De Første iagttog paa Tilbageveien den Forsigtighed, at tale høit, for at Lurerne, isald der virkelig var nogen udenfor, maatte komme paa den Tanke, at Speiderne indenfor havde truuet sig tilbage, overbeviiste om at deres Hensigt ikke vilde opnaaes.

Imidlertid lavede den unge Mand, der var bleven Conanchet, 3 H.

tillbage ved Porten, sig fuld af Alvor til at udføre den Forretning han havde overtaget. Istedetfor i lige Linie at gaae hen til Pallisaderne, steg han ligeledes op ad Høien og tog paa Randen af dens øverste Top en Omvei mellem Udhufene. Derpaa bukkede han sig saa dybt ned mod Jorden, at hans Stikkelse ikke var at adskille fra andre paa Sneen liggende Gjenstande. I denne Stilling naaede han en Vinkel af Pallisaderne paa et Punkt, der var temmelig langt borte fra den Plet, han havde i Sinde at holde Die med, og der haabede han at den skumle Nat og Skyggen af Høien nok skulde skjule ham for ethvert Speiderøie. Da han har kommen tæt ind under Pallisaderne, lagde han sig ned paa alle Fire, og krøb med den yderste Forsigtighed frem paa den nederste af de horizontaltliggende Bjælker, indtil han kom til et Glags Skilderhuus, der var anbragt til den Brug, hvortil han nu vilde benytte det. Da han nu var kommen ind i dette lille Smuthul, valgde den kraftfulde Karl et saa mageligt Leie, som der kunde forenes med hans mægtige Gestalt og Husets Sikkerhed, og han gjorde sig beredt paa at han vel en rum Tid kunde blive nødt til at forblive der, førend hans Tjeneste behøvedes paa noget andet Sted.

Det vil ikke være Læseren vanskeligt at troe, at et Menneske af vor Grandsbeboers Tænkemaade ikke

tiltraad sin stille Vagt, uden at gjøre sig mangehaande Tanker angaaende de Gjæster, han beredte sig paa at modtage. Det er klart af det, vi allerede have fortalt, at den Mistanke, der opfyldte hans Sjæl, ikke var andet end den, at det var Stuarternes Sendebud, der fulgde i Hælene paa den Fremmede; men hans Sjæl var, uagtet den indbildte Sandsynlighed af denne Formodning, dog ikke ganske fri for Ahnelse om de to sidste Toner af Muslingskallen kunde hidrøre fra andre end jordiske Væsner.

Alle Legender, de troværdigste Vidners Udsagn om overnaturlige Paavirkninger, saaledes som de aabenbarede sig i Kolonien Ny-England, bevise eenstemmigen, at de saldne Nander fandt en ondstabsfuld Fornøielse i, med deres sataniske Drillerier at forfølge, og paa alle muelige Maader at plage dem, der holdt fast ved Troen, der, som man meende, var deres utænkelige, af Gud forladte Natur saa meget imod. Endnu vare de Indtryk, som Sammenkomsten med den Reisende i Skoven nødvendigt maatte gjøre paa Dupleys Gemyt, ganske friske, og asalebes vaskede han da hvert Dieblif mellem den Forventning, at de Folk, som han havde bevæget til med saa saa Omstændigheder at forlade Dalen, skulde vende tilbage, og at noget skulde begive sig, der hidrørde fra usynlige Væsners fjendtlige Sindelag. Men det var ham tilstiftet, at han hverken skulde erfare no-

get af det ene eller det andet. Vor overtroiske Jæger havde vel et stærkt Hang til det Oversandsfelige, men der klæbede dog alt for meget af det Jordiske ved ham, til at han skulde være ophøiet over menneskelige Svagheder. En jaadan Mand maatte omsider blive træt af sine egne Betragtninger, og i det Forhold, som hans uhyre Anstrængelse svækkede ham, vorde lidt efter lidt Materiens oprindelige Herredømme. Tankerne begyndte at forvirres, istedetfor, som Diebliffet syntes at fordre, at være klare og virksomme. En eller to Gange hævede han sig halvt op og syntes at see speidende rundt omkring, men strax derpaa faldt hans tunge Gestalt igjen tilbage i sin forrige halv liggende Stilling, og rørde sig ikke mere. Denne Bevægelse blev gjentaget i bestandigt længere Mellerum, indtil omsider den unge Mand bukkede under for de Strabadser, han om Dagen havde udstaaet, og alt, Jagt, Soldater og onde Mander ganske og aldeles var forglemte. Ikke ubevægeligere stod de høie Ege i den nærliggende Skov i den stille Nat, end hans Legeme nu lænede sig op til Væggen af hans snævre Huus.

Hvor lang Tid der paa denne Maade var bleven spildt i Uvirksomhed, har Eben Dudley aldrig noie kunne bestemme. Men han blev imidlertid stift og fast derved, at det ikke kunne have været ret megen, da hans Vagt ikke blev forstyrret af nogen af de Toner fra Sko-

ven, der høres fra Tid til anden i den stille Nat og som man fristes til at betragte som Skovens Mandedrag naar den sover. Den unge Mands første, tydelige Erindring var, at han følte sin Haand holdt fast af en anden. Springende op, udstrakte han den ene Arm og raabte endnu halv i Søvn:

„Hvis Bukken er sældet af et Skud i Hovedet, godt, saa er den din, Ruben, men er Gaaret i Hosten eller i Siden, saa har en fastere Haand sældet Vildtet.”

„Sandelig en meget retfærdig Deling af Byttet,” — svarede En i en dæmpet Tone, som om det vilde være farlig at tale høit — „Du giver Ruben Ring Raabukkens Hoved til et Skjold og beholder Resten af Dyret til din egen Brug.”

„Hvem har da sendt Dig herhen til Porten paa denne Tid? Veed Du ikke at der skal ligge Fremmede derude i Markerne?”

„Jeg veed, at visse Folk, der ikke ere Fremmede, ligge hernebe paa deres Vagtposter,” — sagde Tro Ring — „Hvilken Skam vilde der ikke komme over Dig, Dudley! hvis Kapitainen og de andre derinde i Huset, der vare saa ivrige i Bønnen, kun havde havt den mindste Mistanke om, hvor lidet Du imidlertid bekymrede Dig om deres Sikkerhed.”

„Er der vedersaret dem noget Ondt? Hvis Kapitainen har bekræftiget dem med sine aandelige Øvelser,

vil han uidentvibl tilstaae, at intet jordiskt er kommet ind igjennem Porten, der kunde forstyrre hans Andagt. Saa sandt jeg haaber, at blive billigt behandlet i alt, hvad der angaaer mit gode Navn og Rygte, kan jeg forsikre, at jeg ikke har været en eneste Gang borte fra Porten, siden jeg kom her paa Bagt."

"Ellers vilde Du ogsaa have været den berømteste Nattevandrer i hele Kolonien Connecticut. Tro mig, Gyssover! ingen Muslingstal kan give en klarere Tone fra sig, end den, Du lader høre, naar Du først ret har luftet Dinene til. Det kan, efter din Mening, kaldes at vaage; sandelig et Barn i Buggen veed endnu engang saa meget af det, der foregaaer omkring det, som Du veed af hvad der er foregaaet i den sidste Time."

"Det forekommer mig, Tro Ring! at Du stærkt har vænnet Dig til at tale ilde om Folk, siden Besøget af de fremmede Krigsmænd."

"Jeg bekymrer mig ikke om de fremmede Krigsmænd og heller ikke om Dig, Menneske! En Pige, som jeg, behøver ikke at lade sig fornærme med hovmodig Tale af en, der ikke veed om han sover eller vaager. Jeg siger Dig endnu engang, at dit gode Navn og Rygte var forspildt, hvis det blev Kapitainen bekendt, eller især, hvis den krigeriske Fremmede, med hvilken Madamen gjør saa mange Omstændigheder, fik at vide

hvorledes Du har vaaget med din musikalske Næse, aaben Mund og lukkede Dine."

"Hvis nogen anden, end Du, sagde mig saadan noget paa, Pige! vilde der ikke mangle meget i at jeg for Alvor blev vred. Din Broder Ruben Ring vilde ikke tirre mig med saadanne falske Beskyldninger, dertil er han alt for forstandig."

"Du er saa ædelmodig imod ham, at han gjerne glemmer dine Feil. Du taler Sandhed: Han har faaet Buffens Horn medens Du lader Dig nøie med Kallunet og de flettere Dele. Gaa, Dudley! Du havde en tung Drøm, da jeg vækkede Dig."

Stjonne Liden vi leve i, da ikke stjægede, stærkt bevæbnede Mænd, men Piger med Tøfler paa, gjøre Runden, for at berette hvem der sover og hvem der er vaagen! Hvad er det da, der har ført Dig saa langt bort fra Andagtsøvelserne og saa nær herhen til Porten, Jomfru Tro! nu, da der ingen smukke Dragoner fra hiin Side Havet, findes her, der kunne smigre dit Øre og forsnakke Dig deres Løgn og letsindige Kjærlighedserklæringer?"

"Min Tro! dersom Ord, der ingen Tiltro fortjene, er det, jeg søger, saa er jeg ikke gaaet forgjæves," — svarede Pigen — "Hvad der egentlig har ført mid hid? ih nu, Madamen skal bruge noget, der staaer i Mælkestuen derude, og saa — nu ja — og saa har mine

Drer da fort mig herhen. Du veed jo, Du musikalske Dudley! at jeg allerede forhen har havt Feilighed til at høre hvorledes dine Samtaler paa Bagten klinge. Dog min Tid er for kostbar, til at jeg skulde spille den her; nu er Du vaagen og kan smukt takke den, der, uden at ønske at prale dermed, har viist Dig den Tjeneste, at en Mand, med et stort Skjæg ikke skal blive en Spot for alle duunhagede Knose i Familien. Naar Du ikke selv forsnækker Dig, vil man antage Dig for en aarvaagen Skildvagt, skjøndt Himlen da maa tilgibe den Uret, man gjør Sandheden."

"Naa, naa! det kan være, at jeg af Uergrelse over din ugrundede Mistanke lod mig forlede til at gjøre Dig den Bebreidelse, at Du gjerne taler ilde om Folk; men nu gjenkalder jeg det. Dog det vil jeg aldrig tilstaae, at andet, end et Slags Grindring om Sagten i Dag, der paa en Maade lignede en Drøm, har bemægtiget sig mine Tanker, hvorved jeg maaskee har glemt, at jeg ikke maatte snakke høit ved Porten; derfor vil jeg, saasandt jeg er et Christenmenneske, tilgibe Dig, at —"

Men Tro Ring var allerede saa langt borte, at hun hverken kunde see eller høre ham. Dudley begyndte dog nu at føle nogle Samvittighedsfrupler over den Uafnemmelighed, han viisde en Pige, der saa meget tog sig af hans gode Navn og Rygte, og tog sig strax

for at tænke alvorligt over hvad der nu var hans Pligt. Han havde stærk Grund til at formode, at Natten var rykket længere frem, end han i Begyndelsen havde troet; derfor indsaae han ogsaa mere og mere Nødvendigheden af, at aflægge en Beretning betræffende hans Bagt. Ifølge heraf fastede han et forstødt Blik rundt omkring sig, for at overtyde sig om, at Sagernes Stilling ikke kunde modsige hans Beretning; derpaa undersøgte han Laase, Staaer, og Bjælker ved Porten, hvorpaa han gik opad Heien og traad ind i Vaaningshuset til Familien. Da Husets Folk virkelig havde tilbragt det meste af den Tid, han havde været borte, med Andagtsøvelser og religiøse Samtaler, havde man mærket mindre til hans lange Udeblivelse, end det maaskee ellers vilde have været Tilfældet.

„Hvad for en Efterretning bringer Du os derude fra?“ — spurgte Content, saasnart den sig selv afløsende Skildvagt havde viist sig — „Har Du seet Noget eller hørt noget Mistænkeligt?“

Førend Eben Dudley kunde beslutte sig til at svare, kunde han ikke andet end kaste et spørgende Blik paa den, der med et halv ondskaabsfuldt Udtryk i sine Miner gav sig noget at bestille ligeoverfor det Sted, hvor han stod. Men da han ikke kunde opdage andet end Sporet af en overgiven, halv undertrykt Spøg, fattede han Mod og berettede som følger:

„Bagten er forbi — og der er kun liden Grund til at holde de Søvnige fra at gaae til Sengs. Hvis nogle muntre Dine, som Ruben Rings og mine, forblive aabne indtil Morgenens bryder frem, kan det vistnok ikke skade; dog, som sagt, at holde flere fra at sove, er unød- vendigt.”

Grandsæbeboeren vilde maaskee havde udladt sig endnu mere omstændeligt og selobehageligt angaaende sin Beredvillighed til at vaage Resten af Natten for de Dvriges Sikkerhed, hvis ikke et skjælmst Blik af Pigens smilende Die, der fra sin Plads saa godt kunde iagttage alle hans Træk, ikke havde advaret ham om, at det ikke vilde være klogt, at være alt for ødsel med sine Tilbud.

„Denne Skræk er da lykkeligt overstaaet!” — sagde Puritaneren, i det han reisde sig — „lader os altsaa taknemmelige og i Fred begive os til Ro. Din Tjeneste skal ikke blive forglemmt, Dudley! Du har, for vor Skyld, udsat Dig for Farer, om det endog kun var indbildte. —”

„Det har han,” — hviskede Tro Ring ved sig selv — „og jeg veed vist, at vi Piger ikke ville forglemme den gode Willie, hvormed han har undværet den søde Søn, for at intet Ondt skulde træffe de Svage.”

„Dael ikke om den Smaating!” — sagde Eben med en tvungen Mine — „Det maa have været en eller an-

den Bildfarelse med hine Toner, thi nu troer jeg, at Muslingstallen ikke har været rørt i Nat, uden den ene Gang, da den Fremmede forlangde at indlades."

"Var det en Bildfarelse, saa gjentages den nu!" — raabde Content, i det han sprang op af Stolen. En svag sittrende Tone af Comuslingstallen, lig den, der først havde anmeldt deres Gæst, trængde igjennem Bygningen, indtil enhver i Huus tydeligt hørde den.

"Her er en Advarsel, der ikke er mindre hemmelighedsfuld, end den kan være uheldbringende!" — sagde den gamle Heathcote, efter at den almindelige Overraskelse, eller, rettere sagt, Bestyrtelse begyndte at tabe sig, — "Har Du da slet intet seet, der kunde lade formode saadan noget?"

Men Eben Dubbley var, ligesom de fleste Andre saaledes bragt ud af sin Fatning, at han ikke kunde svare. Alle syntes at lytte ængstligt, om ikke en anden, stærkere Tone, lig den, med hvilken den Fremmede havde forkyndt sin Ankomst, vilde følge efter. De behøvede heller ikke at vente ret længe, thi efter et Mellemrum, lig det, der var hengaaet imellem de to første Gange Muslingstallen lød, fulgte den anden Tone, og det saa fast og vedholdende, at den fuldkommen syntes at være et Ekko af den forrige.

Ellevte Kapitel.

Jeg vil vaage.

I Dag maaſtee det viſer ſig igjen.

Hamlet.

„Skulde dette ikke være en Advarſel, der gives os af Naade?“ — ſpurgede med en Høitidelighed, der ikke manglede at gjøre et ſtærkt Indtryk paa de fleſte af Tilhørerne, den gamle Puritaner, der desuden ſtedſe var tilbøielig til at troe paa et ſtyrende Forſyns overnaturlige Aabenbaringer. — „Er ikke vor Kolonies Hiſtorie fuld af Beviſer for ſaadan en naadig Mellemkomſt?“

„Vi ville betragte det ſom en ſaadan;“ — ſvarede den Fremmede, til hvem dette Spørgſmaal iſær syntes at være rettet — „Vort forſte Skridt være, at opdage den Fare, for hvilken man har advaret os. Den unge Mand, der fører Navnet Dudley, beſidder en ſtor Legemeſtyrke og et mandigt Mod, hans Viſtand udbeder jeg mig; overlader det derfor til mig, at opdage hvad diſſe gjentagne Tegn med Muſlingſtallen ville ſige.“

„Du vil dog vel ikke igjen være den Førſte, der trodſer Faren, Underkaſtelse!“ — raabde Marcus med en Overraſtelse, ſom Content og Ruth deelde, da denne Sidſte trykkede ſin lille Pige til ſig, ſom om dette blotte Forſlag førde et kraftigt Billede af overnaturlig

Fare frem for hendes Sjæl. „Du vil vel gjøre rettest i, at overlægge dette Skridt, førend Du saa dumbristigt gaaer et saadant Eventyr imøde.”

„Det er bedre, at jeg gjør det;” — sagde Content — „da jeg allerede er vant til hvad der foresfalder i Skovene og bekjendt med de Tegn, der røbe dem, der have i Sinde at skade os.”

„Nei!” — sagde den, hvis Navn: Underkastelse, nu for første Gang var hlevn nævnet, et Navn, der errindrer om hiin Tids religiøse Sværmeri, og som den Fremmede sandsynligviis havde antaget, som en offentlig Bekjendelse af hans Beredvillighed til at underkaste sig enhver af Forsynets Styrelser; — „Mig tilkommer denne Forretning. Du er Egtemand og Fader og mange see paa Dig, da Din Sikkerhed er den Klippe, paa hvilken deres jordiske Underholdning og Nydelse hviler, medens ingen Familie, ingen — dog lader os ikke tale om Ting, der ikke høre til Sagen! Du, Marcus Heathcote, veed det, Fare og jeg ere ikke fremmede for hinanden. Og saa er det temmelig unødvendigt at raade mig til at være forsigtig. Kom, Jæger! tag Dit Gevær og hold Dig færdig til at gjøre Din Manddom Vre, hvis den skal blive sat paa Prøve.”

„Og hvorfor ikke, Ruben Ring?” — sagde en haftig, qvindelig Stemme, som alle strax erkjendte for den nysnævnte Ynglings Søsters — „han er grantseende og

kampfærdig i saadanne Nødstilsælbe; var det ikke godt, om Du forstærkede Dig med en saadan Hjælp?"

„Vær rolig, Pige!" — bemærkede Ruth med Mildhed — „En Mand har paataget sig Sagen, hvem Anførereembedet ikke er nogen fremmed Forretning, han behøver intet Raad af din korte Erfaring."

Tro traad forstrækket og bestjæmmet tilbage, i den Rødme, der udbredte sig over hendes brune Kinder, forvandlede sig til Blod.

Underkastelse — vi betjene os af dette Navn i Mangel af et andet — stirrede et Dieblisk fast og prøvende paa Pigens Ansigt, derpaa svarede han roligt, som om hans Opmærksomhed slet ikke var bleven ledet bort fra Hovedgjenstanden.

„Vi gaae, for at udspeide og iagttage hvad der i Fremtiden kan gjøre denne Ynglings hurtige Hjælp nødvendig; men nu vilde et større Antal kun gjøre, at vi desto snarere kunde falbe i Dinene, uden at vi derfor kunde udrette mere — — og dog — føiede han til, efterat han allerede havde naaet Døren, og pludseligt blev staaende; i det han længe og alvorligt betragtede den indianske Dreng — „her staaer maaskee en, der er i Stand til at give os megen Oplysning i den Sag, vi tale om."

Denne Anmærkning henvendte ethvert Die paa den Fangnes Person. Drengen udholdt denne almindelige

Prøve med den uroffelige, ubevægelige Rolighed, der er hans Stamme saa egen; men endstjondt hans Blik besvarede de Omkringstaaendes med Stoltthed og Værdighed, var dog ikke det ringeste deri af hiin mørke Trods, der saa ofte kigede frem af det, naar han havde Aarsag til at troe, at hans Skjæbne eller Person var Gjenstanden for deres Underholdning, blandt hvem han levede. Tværtimod tilkjendegav Udtrykket paa hans dunkle Ansigt snarere Venstab, end Had; ja, det flugtige Blik, som han kastede paa Ruth og hendes Børn, røbede tydeligt den ømmeste Medlidenhed. At en saadan Følelse ikke undgik den skarptseende Moders Aarsvaagenhed, er naturligt.

„Barnet har viist sig værdigt til vor Tillid;“ — sagde hun — „i dens Navn, der prøver og kjender alle Hjærter, giver ham endnu engang Friheden!“

Hun forstummede pludseligt, thi atter gav Muslingstallen et Tegn, som om den, der ventede paa at lukkes ind, blev utaalmelig. Sig den Lyd der forkynder en eller anden frygtelig Dom, gjennembævede de fulde Toner de forfærdede Tilhøreres Nærver.

Midt imellem disse gyselige og hemmelighedsfulde Toner var den Fremmede den eneste, der syntes at forblive rolig og ubevæget. Indtil den sidste Tone var hendes i Høvelingen, saae han stivt paa Drengen; nu lod denne Hovedet synke ned paa Brystet, da gav den

Fremmede Dudley et flygtigt Vink og forsvandt.

Dalens eensomme Beliggenhed, den mørke Nat og Bestaffenheden af de gjentagne Afbrudelser havde virkelig noget saare Foruroligende, selv for saa usofrædende Menneſter, ſom de vare, der nu traad ud i det Frie, for at faae den Tvivl opløst, der begyndte at blive yderſt trykkende. Den Fremmede, eller Underkaſtelse, ſom vi for Fremtiden ofte have Leilighed til at kalde ham, gik taus foran hen til et Sted paa Høien, hvorfra Diet kunde overſkue de omkring Bygningerne opførte Palliſader, og ſaa meget af Marken, ſom det dunkle, ufuldkomne Lys tillod.

Synet var af det Slags, at det til enhver Tid havde noget gyseligt for den, der ikke var vant til Livet paa Grændſen. Bred, uoverſeelig og ſom det ſyntes, uden Bei og Sti, laa Skoven omkring dem og indſkrænkede Blikket til den ſnævre Dal, ſaa at man kunde troe ſig henflyttet til en ægyptiſk, af Drænes Sandocean omgiven Dase. Noget mindre utydelige vare de Gjenſtande, der beſandt ſig inden Grændſerne af de opdyrkede Marker, ſkjøndt ſelv de nærmeste og beſjendteſte kun med Møie kunde kjendes i det dunkle, uviſſe Maaſneſtin.

Hen over denne ſtumle Scene ſvævede nu den Fremmedes og hans Lebsagers forſigtige Blikke.

„Her gives der intet andet at ſee, en ubevægelige

Træstumper og snebelæssede Gjærder;" — sagde den Første, efterat hans Die havde overseet hele Omkredsen; — „vi maae udenfor, for at vi nøiere kunne overstue Markerne."

„Her gaaer Veien til Porten!" — sagde Dudley, da han bemærkede, at den Anden tog en aldeles modsat Retning. Men paa et bydende Blik, som han erholdt, forstummede han pludseligt og fulgte den Fremmede uden at sige et Ord.

Denne gik næsten omkring det Halve af Høien, indtil han kom til en Plads, hvor der befandt sig nogle store Brændestabler, der indeholdt Familiens Winterforraad. Denne Plet laa paa den steileste Side af Høien, der paa dette Punkt var saa vanskeligt at bestige, at Pallisaderne her vare langt mindre nødvendige, end paa de andre mindre steile Sider. Dog selv paa dette saa gunstige Punkt var intet Middel, til at besordre Familiens Sikkerhed, blevet forsømt. Brændestablerne stode i en saadan Afstand fra Væleværket, at de paa ingen Maade kunde lette dem, der stode udenfor, Arbeidet ved at klattrer over, medens de paa den anden Side dannede et Brystværn, der ikke maatte bidrage libet til deres Sikkerhed, der skulde forsvare denne Deel af Befæstningen. Den Fremmede gik raskest frem gjennem denne Labyrinth af parallel opstablede Brændehøbe, indtil han naaede det Rum, der adskilte de Yderste fra Pallisaderne,

hvilket med Overlæg var gjort alt for bredt til at en Mand havde kunnet springe over det.

„Det er en skønne Tid siden jeg satte en Fod paa denne Plads!“ — sagde Eben Dudley, i det han famlede for sig, for at finde Veien, til den, der gik foran, uden en eneste Gang at holde inde; — „Har jeg ikke selv for nogle Vintre siden med egne Hænder opført de yderste Stabler, og jeg er vis paa, at intet Menneske siden den Tid, med en Haand har berørt en af disse Brændehobe — og dog forekommer det mig at Du forsærdeligt let veed at finde rede i disse snævre Gange, for en, der kommer fra den anden Side af Havet.“

„Den, der har sit Syn, vil dog vel kunne stille Luften fra nogle Bøgeklobse,“ — svarede den Anden.

Her blev han pludseligt staaende foran Pallisaderne, paa et Sted, der ved tre eller fire Brændestabler var befyttet for ethvert speidende Die indensfor Pæleværket. Han greb efter noget i sit Bælte, og Dudley opdagede snart, at han trak en Nøgle frem. Medens den Sidste, ved det ringe Lys, som den natlige Himmel nedsendte til dem, anstrængede sine Dine saa meget som mueligt, stak Underkastelse Nøglen i en Laas, der kunstigt var anbragt i en af Pallisaderne, omtrent en Mands Høide fra Jorden, og efterat han et Par Gange havde dreiet ret dygtigt omkring, gav et omtrent tre Fod langt

Stykke af Indhegningen efter, bevægede sig paa de horizontale Hængsler, og frembragde en Abning, der var stor nok til at et menneskeligt Legeme beqvemt kunde gaae derigjennem.

„Her finde vi et Rum, der er beqvemt til at gjøre et Udsalb igjennem;“ — bemærkede den Fremmede koldblodigt, i det han gav den Anden et Bink at han skulde gaae foran. Efterat Dudley var gaaet igjennem, fulgte hans Ledsager og lukkede igjen Abningen omhyggeligt efter sig.

„Nu er alt fast igjen og vi befinde os i det Frie, uden at nogen, i det mindste af dødelig Herkomst, har bemærket os,“ — vedblev Reviseren; tillige søgte han igjen med Haanden i Følgerne af sin Kjole, som efter et Waaben, og lavede sig til, at stige ned af den steile Skræning, der endnu laae imellem ham og Foden af Høien. Eben Dudley betænkte sig paa at følge ham. Hans ophidsede Indbildningskraft forestillede ham hans Møde med den Reisende i Skoven, og overnaturlige Begivenheder levede igjen op i hans Sjæl i hele deres oprindelige Styrke. Men hans Ledsagers Handlemaade og hemmelighedsfulde Charakter vare lidet stikkede til at gjengive et af saadanne Billeder forstyrret Gemyt sin Fatning.

„Der gaaer et Rygte i Kolonien,“ — hvistede Grændsebeboeren til den Anden — „at det en Tidlang

er tilladt de usynlige at udøve deres Ondskab; og det kan vel hende sig at nogle af deres ugudelige Midte, af Mangel paa bedre Beskæftigelser, ere komne til Wish-Wish. — ”

„Ganske rigtigt;” — svarede den Fremmede — „men den Magt, der tillader deres ondskabsfulde Plagerier, kan ogsaa have fundet for godt, at udvælge sig en egen Tjener, der vil gjøre deres listige Anslag til intet. Vi ville nu see at nærme os til Porten, for at passe paa deres lumste Foretagender.”

Disse Ord sagde Underkastelse med Alvor, ja endogsaa med en vis Høitidelighed. Dudley rettede sig efter hans Billie, skjøndt kun med et tvivlende og uroligt Sind. Den Forsigtighed, med hvilken han fulgte den Fremmedes Spor, var saa stor, at disse vilde været blevene ubemærkede endog for det meest skarptseende Bæsen, med mindre det maatte være saadan et, der havde mere end menneskelige Kræfter til sin Tjeneste.

Efterat de to Speidere havde opdaget en hemmelig, til deres Hensigt passende Plads, ikke langt fra Porten, tog de en beqvem Stilling og ventede i Tausshed paa hvad der vilde skee. De ydre Bygninger laae foran dem i dyb Rolighed; af alle de mange Indvånere, som de indeslattede, lod der sig ikke en Tone høre. De lange plumpe Indhegninger omkring Mærkerne, de sorte Træballe, kronede med smaa Snepyramidier, de høiere afkappede Træstammer, et eneste enkelt-

staaende Træ, og endelig den uoverseelige Skovrække — alt var lige ubevægeligt, mørkt og indhyllt i Nat-
tens tvedydige Gestalter. Men Rummet umiddelbar foran
den veltillukkede, med tredobbelte Skaader forsynede
Port, var frit, og en bred Strækning af uplettet Sne
tjende til en Baggrund, der useilbar vilde have forraadt
ethvert Bæsen, der bevægede sig hen over samme. Selv
Muslingstallen kunde de see hænge ved en af Pælene,
saa stum som i den Time, da Havets Bølger skyllede
den op paa Strandbredden.

„Her ville vi give Agt paa den Fremmedes Ankomst,
enten han nu har saaet sit Grinde fra Lustens Magter,
eller han har en jordist Forretning;” — hvistede Un-
derkastelse, og holdt sit Baaben i Beredskab, medens
han tillige gav sin Person en Stilling, hvorved det
Trættende af en langvarig Vagt mindst falder besværligt.

„Jeg vilde ønske, at min Samvittighed var i det
Rene med, om det ogsaa er ret, at tilføie Nogen Dndt,
blot fordi han forstyrer en Grændsefamilies Rolighed,”
— sagde Dudley med en af Forsigtighed temmelig dæm-
pet Stemme — „alligevel turde det være raadeligt, at
gjøre det første Slag, dersom en Soldat fra den anden
Side af Havet skulde faae i Sinde at forurolige os paa
en saadan Tid.”

„I dette Tilfælde vil Du gjøre vel i at Du slet
ikke gjør noget Angreb;” — svarede den anden i en mis-

forføiet Tone — skulde der endnu komme et Sendebud fra Engeland —”

Han standsede, thi Tonen af Muslingskallen hævede sig langsomt i Lusten, indtil Dalen i sin fulde Udstrækning var opfyldt med dens fulde, sørgelige Klang.

„Ingen Læbe af et Menneske har rørt ved Muslingskallen” — skreg den Fremmede, der, ligesom Dudley, havde bøiet sig forover og henimod Porten, saasnart Lyden naaede hans Øre; ogsaa Dudley foer forstræket tilbage, og det med en Bestyrtelse, som hans øvede Selvbeherkelse ikke var i Stand til at følge, da han fuldkommen havde overbevist sig om, at det var sandt, hvad den Fremmede paastod.

„Dette overstiger alle tidligere Exempler paa oversandselige Fristelser!”

„Det er forgjæves, at den svage Menneskenatur vil trodsø Ting, der saaledes komme fra en uhyrlig Verden!” — svarede Sægeren — „I saadanne Nødtilfælde kommer det sig, at det syndige Menneske trækker sig tilbage til sin Bolig, hvor Kapitainens aandige Kamp giver os Kraft til, at vi ikke skulde bukke under for vor egen Svaghed.”

Mod dette bestedne Forslag havde den Fremmede intet at indvende. Uden at give sig saa megen Tid, som der behøvedes, til at udføre deres Tilbagetog med den Forsigtighed, som de havde iagttaget ved at stride

fremad, saae de to Eventyrere sig snart ved den hemmelige Indgang, af hvilken de for nogle Diebliske siden vare smuttede ud.

„Ind!“ — sagde den Fremmede, i det han lod den ovennævnte Dør paa Pallisaderne falde ned for at lade sin ledsager ind — „For Himlens Skyld ind! thi sandelig, det er paa Tiden, at vi forene vore aandelige Kræfter!“

Dudley var i Begreb med at efterkomme hans Besaling, da en dunkel Linie ledsaget af en sagte Piben, gjennemskjar Luften mellem hans og den Fremmedes Hoved. I næste Secund bævede en Piiil med sin Staalspids i Pælen.

„Hedningen!“ — skreg Grændseboeren, og i det han erkjendte Faren, vendte ogsaa hele hans Mod tilbage, og en Ildstraale soer hen i den Retning, hvorfra det forræderiske Piiil var kommen flyvende. — „Til Pallisaderne, Folk! den blodige Hedning er her!“

„Hedningen!“ — gjentog den Fremmede i en dyb fast Kommandotone, der aabenbar allerede tit maatte have givet det advarende Tegn under endnu mere farlige Omstændigheder, og i det samme trykkede han en Pistol af, der kastede en over Sneen henglidende Person til Jorden. — „Hedningen, den blodige Hedning er her!“

Som om begge Partier, de Angribende, saavelsom

de Angrebne, vilde trække Ande, fulgde et Dieblis dyb
 Tausked paa den pludselige Afbrændelse af Nattens Stil-
 hed. Men nu blev begge vore Eventyreres Skrig be-
 svaret af et Udbrud af Hølen, der klang fra en viid,
 næsten hele Høien omgivende Kreds. I det samme Die-
 blis opsteeg der fra enhver dunkel Gjenstand paa Mar-
 ken, en menneftelig Skabning. En heel Sky af Pile
 fulgde paa denne Hølen, og gjorde et længere Ophold
 udenfor Pøleværket i høieste Grad farligt. Dubley
 kom indenfor, men den Fremmede vilde være bleven
 affkaaret af den hylende Skare, der sprang lige ind
 paa ham, hvis ikke en bred Jldstrøm, der lynede
 lige ind i de mørke, gruelige Ansigter, havde nødt de
 Angribende til at vende om igjen. Endnu et Dieblis,
 og Skaaerne vare skudte for og begge de Flygtende
 fikke bag de mægtige Brændestabler.

Tolbte Kapitel.

En Mand behøver ei at sige op
Af Graven, for at sige dette,

Hamlet.

Om endog de fleste af Beboerne af Wissh-Ton-Wissh havde været mægtigt grebne af den Tanke, at Magter fra en usynlig Verden vare rede til at udøve deres Raseri imod dem, viisde Faren sig dog nu paa en saa tydelig Maade, at ingen Uvisshed mere kunde finde Sted. Enhver Læbe raabde: „Hedningen!“ selv Ruths Datter og Pleiedatter gjentog dette Skrig, i det de grændende løb igjennem Værelserne; og i et Dieblis havde Skræk og Overraskelse aabenbar bragt de Angrebne i den grueligste Forvirring. Dog, den Hurtighed, med hvilken de unge Folk styrtede frem til Forsvar, og Contents Besindighed bragde snart igjen alt i Orden. Endogsaa Fruentimmerne antog, i det mindste efter Skinnet at dømme, en rolig Mine, thi Familien havde alt forlænge været beredt paa en saa farlig Stilling, til at den kunde være uden Fatning, undtagen i den første, forfærdelige Overraskelse.

Da Fjenden pludselig var slaaet tilbage, stemmede Birkningen ganske overeens med den Erfaring, Grændsebeboerne hidtil havde gjort i Felttogene mod de Vilde. Larmen, der fulgte med Angrebet ophørde ligesaa plud-

seligt, som den var opstaaet, og en saa dyb Stilhed, en saa ubevægelig Rolighed fulgde derpaa, at hvis En for første Gang var Vidne til et saadant Optrin, kunde han let fristes til at holde det for et Foster af sin skuffende Indbildningskraft.

De to Eventyrere, ved hvis Tilbagetog Angrebet sandsynligviis var bleven fremskyndet, i det Fjenden troede, at det vilde være let at trænge ind i Fæstningen, forlod under denne minutlange, almindelige Taushed deres Plads bag Brændestablerne og steg op ad Høien til det Sted, hvor Content, som Dudley vidste, havde sin Plads i Tilfælde af et Angreb.

„Hvis ikke alt, hvad jeg har hørt om Hedningernes List, bedrager mig,” — sagde den Fremmede — „ville vi faae noget Pusterum, inden Angrebet begynder igjen. Jeg har nogen Erfaring som Soldat; tro mig derfor, naar jeg siger, at intet nu er mere nødvendigt, end at opdage Fjendens Antal og Stilling, for at vi kunne indrette vort Forsvar efter en nøiagtig Kundskab om hans Magt.”

„Hvorledes skal det skee? Du seer at intet uden Nattens Stilhed og Mørke omgiver os. Til at tale om vor Fjendes Antal ere vi ikke i Stand, og et Udsald tør vi ikke gjøre, da det vilde koste alle dem Livet, der vovede sig udenfor Pallisaderne.”

„Du forglemmer, at vi i Drengen have en Gidsel;

han kan være os til nogen Nytte, naar vi med Klogskab benytte os af vor Magt over hans Person."

"Jeg frygter for, at vi bebrage os med tomme Forhaabninger," — svarede Content, i det han dog under Samtalen gik hen til det med Hovedbygningen i Forbindelse staaende Gaardsrum. — "Siden hans uforklarlige Tilbagekomst til vor Bolig har jeg givet noie Agt paa Drengens Die, og kun lidet læser jeg deri, der be-rettiger os til at have Tillid til ham. Lykkeligt, hvis ingen Forstaaelse med dem udenfor har været ham behjælpelig i at komme ind, og han ikke er en Spion, der røber dem vor Magt og vore Bevægelser."

"Hvad det angaaer, at han kom herind, uden at blæse i Muslingfalten eller at faae Porten lukket op, da maa det ikke forurolige Dig," — svarede den Fremme roligt — "Hvis der var Tid dertil, vilde det ikke være vanskeligt at løse denne Gaade; men rigtig nok er det nødvendigt at anstrænge vor Skarpsindighed, for at opdage om han staaer i nogen Forbindelse med vore Fjender. En Indfødt's Sjæl røber ikke sine Hemmeligheder, som Overfladen af et forsængeligt Spil."

Den Fremmede tænde som en Mand, der beholder en Deel af sine Tanker for sig selv, og hans Staldbroder hørte til som en, der begriber mere, end det er klogt og passeligt at lade sig mærke med. Under denne Sam-

tale traad de ind i Huset, hvor de snart befandt sig i Nærheden af den, de ledte efter.

Den farlige Stilling, hvori Familien bestandigt befandt sig, havde tvunget den til at vænne sig til en systematisk og strængt ordnet Forsvarsmaade. I Tilfælde af et Alarmraab havde endog saa de, der besad mindst Legemsstyrke og Mod, deres bestemte Forretning; og i de saa Dieblikke, førend hendes Mand traad ind, havde Ruth bestræbt sig for, at meddele sine qvindelige Tjenestfolk de Befalinger, som Brugten forde med sig, og Dieblikkets Nød forlangde.

„Du, Barmhjerlighed! iler til Blokhuset,” — sagde hun — „og seer til at Spandene og Stigerne ere i god Stand for at vi, hvis Hedningerne skulde tvinge os til at flygte derhen, i vor Nød ikke skulle mangle Band eller Ridler til at flygte ovenpaa; og Du, Ero! maa skynde Dig op i det øverste Værelse og sørge for, at der ikke brænder noget Lys, for at man ikke skal kunne sigte efter nogen inde i Gaarden. Er Pilen først fra Buen og Kuglen ude af Løbet, kommer Eftertanken for tilde. Og nu, da den første Storm er forbi, Marcus! og vi tør haabe, at vor Forsigtighed med Held kan møde Fjendens List, maae Du gaae ud til Din Fader. Havde Du, uden at være opfordret, styrket Dig blindt ind i den største farlige Trængsel, vilde det have været, i Blinde at friste Forsynet. Kom hid,

mit Barn! og tag Din Moders Bøn og Velsignelse med Dig; med større Tillid og Haab om Seier vil Du da kunne stille Dig ved Siden af de Kjømpende. Ungling! glem ikke, at Du nu er i en Alder, at Du bør handle som det anstaaer Dit Navn og Din Herkomst, men at Du dog endnu er for ung til at kunne være Ordfører i en Nat, som denne, og endnu mindre til at kjæmpe i de forreste Rader."

En flygtig Rødme, der endnu mere forhøiede den derpaa følgende Blegheb, farvede de moderlige Kinder. Hun bøiede sig hen over den utaalmodige Dreng og trykde et Kys paa hans Pande, Men neppe havde hun givet ham dette Tegn paa sin Kjærlighed, førend han allerede skyndte sig bort, for at stille sig ved Siden af de Kjømpende.

"Nu!" — vedblev Ruth med et Slags tvungen Rolighed, i det hun langsomt vendte Diet fra Døren, gjennem hvilken Drengen var forsvundet, at tale til de Andre. — "Lader os nu sørge for deres Sikkerhed, der ikke due til nogen vigtigere Forretning, end til at passe paa og raabe Alarm. — Naar Du har overtydet Dig om, Er o! at der ikke af Forseelse er bleven efterladt noget Lys i de øverste Værelser, saa bring Børnene ind i det hemmelige Kammer; uden Fare for at træffes af nogen fjendtlig Piil kunne de deraf see ud paa Marken. Du veed, min Ruth! hvad jeg i denne Henseende

saa tit har gjentaget for Dig; lad intet Alarmraab, in-
 tet Prætteligt Skrig forlede Dig til at forlade Din Plads;
 thi der er Du sikkrere, end i Blokhuset selv, fordi det-
 te, formedelst det isiesaldende befæstede Udseende, uden
 Tvivl vil blive et Maal for deres Pile. Men skulle vi
 alligevel see os tvungne til, at søge vor Sikkerhed der,
 skal jeg nok til rette Tid lade Dig det vide. Du maa
 derfor ikke komme ned, førend Du seer Fjenderne storme
 Pallisaderne paa den Side, der vender ud imod Strøm-
 men, thi paa det Punkt have vi de færreste Dine, til
 at bevogte deres Bevægelser, da de fleste af vore Folk
 ere opstillede, hvor de kunne overse Udhusene og de
 tilstødende Marker; saa meget mindre behøver I derfor
 at sætte eders Liv i Fare, ved at være nysgjerrige efter
 hvad der foregaaer hist ude paa Marken. Gaaer, mine
 Børn! og det himmelske Forsyn tage Eder i sin Be-
 skyttelse!"

Ruth bøiede sig ned for at kysse sin Datter, der
 rakke Rinden frem. Derpaa omsavnede hun det andet
 Barn, der i Sandhed neppe var hendes Hjerte mindre
 dyrebart, da det var en forældreløs Datter af et Bæ-
 sen, som hun havde elsket som en Søster. Men ulig det
 Kys, hun havde trykket paa sin Søns Pande, var
 denne Omsavneelse mere flygtig og hun selv derved
 mindre bevæget. Drengen havde hun sendt en aabenbar
 og bestemt Fare imøde; men de to Piger bleve bragte

til et Sted, hvor de kunde være til Nytte og dog, saalænge Gjenden ikke trængde ind i Fæstningen, mindre udsatte for Fare, end i Citadellet selv. Men dyb moderlig Omhed lod sig alligevel ikke undertrykke, og da Datteren vilde bortfjerne sig, gav Moderen efter for den mægtige Følelse, kaldte Barnet endnu engang tilbage og sagde høitideligt:

„Bed Bønnen om særdeles Beskyttelse mod Orkenes Farer, og forglem ikke, naar Du beder, at erindre den, Du skylder Din Tilværelse, og som nu vover sit dyrebare Liv, for at frelse os. Du kender de Christnes Klippe, lad din Tro hvile paa den!“

„Og de, der ville dræbe os,“ — spurgte det velunderviiste Barn — „høre de ogsaa til dem, for hvem han døde.“

„Vi tør ikke tvivle derpaa, hvor hemmelighedsfuld denne Tilstikkelse end er! Skjøndt de ere Barbarer af Sæder og ubarmhjertige i deres Gjendskab, ere de dog Skabninger af samme Natur, som vi, og Gjenstande for hans Omsorg.“

Blonde Lokker, der halv bedækkede den skønneste Pande og det deiligste Ansigt forhoiede Glandsen af en Hud, hvis pletløse Gjennemsigtighed ikke lod formode at Pigen nogensinde havde været udsat for hiint Klimas hede Luft. Gjennem denne Labyrinth af Lokker henvendte Barnet sine fulde, klare, blaae Øine, forundret og for-

stræffet, paa den fangne indianiske Ynglings dunkle Ansigt, der i dette Dieblis blev en Gjenstand for hendes lønlige Afsty. Uden at vide hvilken Jølelse han indgjød, stod Drengen, rolig, stolt, og, som det syntes, uden at agte paa de andre, alene betænkt paa at skjule ethvert Tegn til Svagbed eller Sindsbevægelse, under dette Optrin.

„Moder!“ — hvistede den endnu bestandigt forundrede Pige — „kunne vi da ikke lade ham gaae ud i Stoven? — Jeg holder ikke af, at —“

„Der er nu ingen Tid til at tale. Gaa til dit Skjulested, mit Barn! og tænk paa den Bøn og de Forholdsregler, som jeg har anbefalet Dig. Gaa, og Himlens Beskyttelse være over dit uskyldige Hoved!“

Endnu engang hørte Ruth sig ned over sin Datter's Hoved og skjulde sit Ansigt i hendes rige Lokker — der var et stille, men veltalende Dieblis. Da hun hørte sig igjen, glindsede en Taare paa Barnets Kinder. Dette forholdt sig under Omfavnelsen mere lidende, og da det nu skildes fra sin Moder, for at følge Pigen til Vænkammeret, hvilede dets Blik usravendeligt paa den unge Indianers Ansigtstræk, indtil Væggen traad imellem og hindrede hende i at see ham.

I dette Dieblis traad Content, med den Fremmede ind i Bærelset, og belønnende sin Hustrus Selvbeher-

stelse med et Blik, fuldt af Omhed og Bifald, tiltaelde han hende saaledes:

„Du har gaaet roligt og besindigt til Værks, min gode Ruth! De unge Karle have ikke med mere Beredvillighed budet Kjenderne Spidsen ved Pøleværket, end dine Piger have opfyldt deres mindre besværlige Pligter derude. Nu er alt roligt igjen, og vi komme mere for at raadslaae, end for at fortsætte Kampen.”

„Saa maae vi altsaa kalde vor Fader bort fra sin Post ved Kanonen paa Blokhuset?”

„Det behøves ikke;” — afbrød den Fremmede hende — „Tiden er knap; thi paa den nærværende Rolighed kunde der snart følge en Storm, som vi maaskee ikke formaae at afslaae med alle de Midler, der staae i vor Magt. Bring den Fange hid!”

Content vinkede ad Drengen, der traad nærmere, og da han kunde naae ham med Haanden, stillede han ham tæt foran Underkastelse.

„Jeg kjender ikke Dit Navn, ikke engang Dit Føls,” — begyndte denne efter en lang Pause, under hvilken han med et skarpt, forstende Blik havde betragtet Drengens Ansigt — „men jeg veed ganske vist, at ædelmodige Følelser ikke ere fremmede for Dit Hjerte, endskjøndt en mindre god Aand endnu kjæmper om Overherredømmet i dit ustyrlige Sind. Siig, har Du intet at meddele os med Hensyn til den Fare, der nu om-

giver denne Familie? Meget har jeg i denne Aften gjættet mig til af dit stumme Væsen; men nu er det Tid, at jeg forstaaer Dig tydeligere. Forklar Dig nu med Ord!"

Ynglingen saae stivt paa den Talende, indtil han havde endt, derpaa vendte han langsomt sit Blik fra ham og lod det længe hvile paa den ængstede Ruths Ansigt. Det syntes som om han vakkede mellem sin Stoltthed og sin Mennektelighed. Den Sidste seirede. Undertrykkende en Indianers dybe Modbydelighed talende han første Gang i sit Fangerskab i den forhadte Races Sprog:

"Jeg hører Krigernes Skrig?" — var hans rolige Svar — „ere de blege Mænds Drer lukkede?"

"Har Du ikke tælt med de unge Mænd af din Stamme i Skoven, eller havde Du ingen Kundskab om deres Angreb?"

Ynglingen svarede ikke; men hans Dine mødte bristigt og uforsagt den Fremmedes skarpe Blik. Da Underkastelse mærkede, at han havde spurgt om mere, end Ynglingen havde lyst til at besvare, forandrede han Tonen, eller, rettere sagt, omflørede sin Undersøgelse med noget mere List.

"Det kan ikke være" — sagde han — „at en stor Folkestamme befinder sig paa den blodige Bei. Ægte Krigere vilde have skredet hen over dette Pindsværk af Pallisader, saa let, som over høielige Rør. Det er en

Pequod, der har brudt sit Ord, og som nu er sneget sig ud af sin Hule, som den hylende Ulv om Natten, for at overfalde de Christne."

Pludseligt gennemlyne et Udtryk af ustyrlig Bildhed Drengens fortladne Ansigtstræk. Hans Læber bævede, og de Ord, der strømmede fra dem, vare ledsagede af bitter Haan, dog mumlede han dem mere mellem Tænderne, end han udtælle dem høit.

"Pequoden er en Hund!"

Tænkde jeg det ikke nok; de Skurke ere dragne ud af deres Byer for at fylde deres Bomme hos Yensgihorne*, men en Narraganset eller en Wampanoag er en Mand; han formaaer at lægge sig paa Luur i Mørket. Naar han kommer, bestinner Solen hans Vej. Pequoden derimod stjæler sig omkring i Stilhed, thi han er bange for, at en Kriger skal høre hans Trin."

Det var ikke let, at opdage noget Tegn, hvorpaa man kunde kjende hvilke Følelser denne Roes og Dabel væbde i Unglingens Hjerte, saa marmorkolde og ubevægelige vare hans Ansigtsmuskler.

Forgjæves gjorde den Fremmede sig Umage for at læse i hans Miner; han traad derfor nærmere og vedblev, i det han lagde Hænderne paa hans Skuldre.

"Dreng! Du har hørt meget og vigtigt, henhørende til vor christelige Tro, har selv været en Gjenstand

* De Hvide.

for mangen varm Bøn; umuligt kan saa megen god Sæd være faldet paa Stene og Klipper eller være nedtraadt paa Veien! Tael, tør jeg endnu engang troe Dig?"

„Min Fader, betragt Sneen; gaae Trinnene af en Mocasin ikke baade hen og tilbage?"

„Det er sandt. Hidindtil har Du viist Dig rede-
lig; men naar Krigsraabet opsvulmer dine unge Aarer,
kan Fristelsen blive for stærk, og Du kunde forene Dig
med de unge Krigere. Har Du intet Pant, ingen
Borgen, som Du kan stille for din Tilbagekomst?"

Drengen saae paa den Fremmede med et Blik,
der tydeligt viiede, at han ikke forstod hans Mening.

„Jeg ønsker at vide, hvad Du kan lade blive til-
bage til et Tegn paa, at vore Dine igjen skulle see dit
Ansigt, naar vi have aabnet Porten, for at lade Dig
slippe ud paa Marken."

Endnu hang den Andens Blik stivt, forundret og
forvirret paa den Fremmede. „Naar den hvide Mand
betræder Krigsstien og vil vise sin Fiende Tillid, forsik-
ker han sig om hans Trostøb derved, at han beholder
en, der er Fienden dyrebær, tilbage, som Borgen for,
at hans Trostøb er oprigtig. Hvad kan Du tilbyde,
at jeg kan være vis paa, at Du vil vende tilbage fra
det Grinde, hvori jeg ønsker at sende Dig?"

„Er Stien da ikke aaben?"

„Jo, men om Du vil betjene Dig af den, er uvist. Frygten faaer Dig maaskee til at glemme hvorhen den fører.”

Nu forstod den Fange hvad for en Tvivl den Anden nærede; men, som om han forsmaaede at svare, saae han til Siden og blev staaende i hiin ubevægelige Stilling, der saa ofte gjorde at han saae ud som et dunkelt Marmorbillede.

Content og hans Hustru opførde sig, som Tilhørere ved denne korte Samtale, paa en Maade, der forraadte, at de allerede vare underrettede om et vist Bekjendskab, der fandt Sted mellem de Talende, da de ellers vilde have lagt en langt større Forundring for Dagen. Bist nok vakte det stor Forbauselse hos dem begge, da de hørde de første engelske Ord fra Drengens Læber. Et Stin af Haab i det mindste lovede en Indianers Mellemhandling, der havde nydt saa meget godt af Ruth, og det ikke uden at han havde givet Kjendtegn paa sin Erkjendtlighed. Hertil kom endnu morselig Omhu og den bidrog til at skaffe denne glade Forventning Indgang hos Ruth.

„Lad Drengen kun gaae!” — sagde hun — „Jeg vil være Borgen for ham, og skulde han være troløs, er hans Fraværelse mindre farlig, end hans Nærværelse.”

Den indlysende Rigtighed i denne Bemærkning havde sandsynligviis mere Vægt hos den Fremmede, end

Huusmodernes Tilbud om at være Borgen for Ynglingen.

„Dette er grundet!“ — svarede han — „saa begiv Dig da ud paa Marken, og sig dine Landsmænd, at de ere komne paa en urigtig Vej; den, hvorpaa de befinde sig, har ført dem til en Bens Bolig — ikke til nogen Pequods, eller nogen Manhatts, men til en christelig Ynglings, der stedse har behandlet Indianeren, som et retskaffent Menneske behandler et Andet. Gaa, og naar dit Tegn lyder ved Porten, skal den igjen blive aabnet for Dig.“

Med disse Ord gav den Fremmede Drengen et Blik, at han skulde følge ham, og underrettede ham endnu, i det de gik ud af Bærelset, om alle de mindre vigtige Enkeltheder, der kunde bidrage til, at han desto flukkere kunde naae sit Maal, nemlig at stifte Fred med de Vilde.

Nogle Minutter, fulde af Tvivl og pijnlijk Uvisshed fulgte paa dette Forsøg. Den Fremmede var, efterat han havde sørget for at Sendebudet var bleven lukket ud, vendt tilbage igjen til Bærelset. Han gik med lange Skridt frem og tilbage, som een, der er dybt bevæget. Undertiden standsede hans tunge gjaldende Trin, og de lyttede alle med ængstlig Opmærksomhed, at ikke en Tone af det, der kunde underrette dem om hvad der tilbrog sig udenfor, skulde undgaae dem. Under

en af disse Pauser opstod et Glædesfrig blandt de Vilde paa Marken. Derpaa indtraad igjen hiin dødelige, uhykkespaaende Stilhed, der gav den siden det øieblikkelige Angreb hengangne Tid, er vist Noget, der i Rædselsfuldhed langt overgik den forrige bestemte og tydelige Fare. Imidlertid formaaede den meest anstrængte, meest ængstlige Opmærksomhed ikke, at skaffe dem nogen nærmere Oplysning om Fjendens Beslutning. I mange Minutter herstede der inden og udenfor Palisaderne en Dødsstilhed. Midt under denne Spænding hævede Dørtlinken sig og med de sædvanlige umærkelige Trin og den satte Mine, der ere Egenstaber hos Folk af hans Farve, traad Unglingen ind i Bærelset.

„Har Du været hos Krigeren af din Stamme?“ — spurgte den Fremmede hastigt. — „Larmen har ikke støffet Yngjeheren. Det var ingen Pige, der lo i Skoven.“

„Og Du har sagt dine Landsmænd, at vi ere Venner?“

„Min Faders Ord ere blevene taelte.“

„Og hørte? — Vare de lydelige nok, til at finde Indgang hos de unge Mænd?“

Drengen taug stille.

„Tael!“ — vedblev den Fremmede, i det hans Gestalt hævede sig, stolt, som en, der er beredt til at møde med sit Bryst, et dræbende Stød. — „Det er Mænd

der høre Dig! Er den Vilbes Pibe fyldt; vil han i Fred røge med os, eller holder han Tomahakken i den knyttede Næve?"

En Følelse, som en Indianer ikke let forraader, bevægede Drengens Ansigt. Han hæstede med Deeltagelse sit Blik paa den angstfulde Ruths milde Dine; derpaa trak han langsomt en Haandsfuld, med Klapperslangens stribede, skinnende Hud sammenbundne Pile frem under den lille Kappe, der bedækkede hans Legeme, og fastede dem for den Fremmedes Fodder.

"Dette Tegn kan man ikke tage Feil af," — sagde Content, i det han løstede dette ham velbekendte Sindsbillede paa ubetinget Fjendtlighed i Veiret og holdt det foran sin mindre erfarne Staldbroder. — "Dreng, hvad have Folkene af min Stamme gjort, at eders Krigere tørste efter deres Blod?"

Da Drengen havde røgtet sit Grinde, gik han til Side og syntes ikke mere at ville være Vidne til den Virkning, som hans Budskab vilde have paa de Tilstedeværende. Men da man gjorde ham dette Spørgsmaal, var et pludseligt Udbrud af Brede nær ved at blive Herre over hans blidere Følelser. Et raskt Blik paa Ruth dæmpede dette Udbrud, — han forblev rolig som forhen, og tav.

"Dreng!" — gentog Content — "jeg spørger Dig, hvorfor tørste dine Landsmænd efter vort Blod?"

Hurtigere er ikke Flugten af den electriske Funke, og neppe mere glindsende dens Lys, end det Blik var, der lynede fra den mørke Indianers Dine paa de Omkringstaaende. Straaler syntes at skyde ud af hans Dine, gloende som Slangeblik. Hans Gestalt skulmede tydeligt op ved den hæftige Kamp i hans Indre, og i nogle faa Dieblikke viisde alle Kjendtegnene sig paa et vildt, utæmmet Udbrud af en gruelig Brede. Dog kun forbigaaende var denne Lidenskabernes Seier; ved en forbausende Anstrængelse af sin Villie gjenvandt han sin Selvbeherstelse, og nærmende sig den, der havde gjort ham dette dristige Spørgsmaal, saa meget, at han med sin Finger kunde berøre hans Bryst, sagde han til ham i en stolt Stilling:

„Se, denne Verden er meget stor. Pantheren og Raabukken have Plads deri. Hvorfor traf Vengighederne og de røde Mænd paa hverandre?“

„Vi spillede de kostbare Dieblikke med at sætte Prøve paa en Hednings halsstarrige Natur;“ — sagde den Fremmede — „hvad hans Landsmænd ville er nu klart; ved Hjælp af de Christnes Stav ville vi slaae deres Magt tilbage. Klogskab forlanger, at vi bringe Drengen i Sikkerhed; lader os saa ile til Pallisaderne og vise at vi ere Mænd.“

Mod dette Forslag lod der sig intet Fornuftigt indvende. Content var i Begreb med at føre sin Fange

bort, for at indspærre ham i Kjælderens, da en Bemærkning af hans Hustru bevægede ham til at forandre sin Beslutning. Trods Unglingens opfarende, vilde Mine, havde milde og deeltagende Blikke dog frembragt en saadan Forstaaelse imellem ham og den blide Moder, at denne endnu ikke opgav ethvert Haab om hans Bistand.

„Miantonimoh!“ — sagde hun — „Om ogsaa de Andre have Mistanke om, at Du ikke har noget godt i Sindet, vil jeg dog troe Dig. Kom derfor med mig; jeg lover Dig Sikkerhed for din Person, vær Du derfor mine Smaaes Beskytter!“

Drengen gav intet Svar, men lod sig taalmodigt føre bort af Ruth; denne troede dog at læse Forsikringen om hans Trost i hans veltalende Mine. Paa samme Tid forlod ogsaa hendes Egtefælle og den Fremmede Huset, for at begive sig til deres Poster ved Palisaderne.

Trettende Kapitel.

Min er Du, gode Yngling! nu, min Tjener;

Din Herre vil jeg være; kom, taet frit!

Gymbeline.

Det Bærelse, hvortil Ruths Børn vare blevne bragte, var i det øverste Stokværk, og, som det allerede er bemærket, paa den Side af Bygningen, der vendte ud imod Strømmen ved Foden af Høien. Det havde et eneste, noget fremstaaende Vindue, gjennem hvilket man kunde see ud over den Deel af Skoven og Markerne, der laa hin Side Floden. Mindre Nabninger i Væggene tilstedte ogsaa et Blik paa de mere hen imod Bagsiden liggende Marker. Foruden Væggene og Husets massive Bjælkeværk, var det ogsaa ved et indre Lag af Tømmer beskyttet mod Pile og Kastespyd, de eneste Vaaben, der vare brugelige i de Krige, der førdes i disse Egne. I deres første Børneaar havde dette Bærelse tjent til Sovestue for begge de Smaa, og vilde ogsaa havde vedblevet at være det, hvis ikke Familien, ved den langvarige Rolighed, tilsidst havde troet sig ligesaa sikker i de mere bekvemme Bærelser.

„Seg veed,“ — sagde Ruth til den indianiske Dreng, der fulgte hende, efterat de vare komne ind i det oven-

nævnte Børelse — „jeg veed at Du kjender en Krigers Pligter. Du vil ikke bedrage mig; disse uskyldige Børns Liv betroer jeg til din Beskyttelse. Saa vaag da over dem, Miantonimoh! og de Christnes Gud vil tænke paa Dig i Nødens Time!”

Svar gav Drengen ikke, men Moderen troede at see et Pant paa hans Troskab i det milde Udtryk, der viisde sig i hans dunkle Ansigt. Med den hans Stamme medfødt fine Følelse gik han nu tilside, for at de, der vare knyttede til hinanden ved saa tætte Baaend, kunde give deres Følelser frit Løb, uden at blive forstyrrede ved en Fremmeds Nærværelse. Men Ruth, i hvis Dø en Moders hele Omhed straalde, nærmede sig nu til sin Datter.

„Endnu engang,” — sagde hun — „anbefaler jeg Dig, ikke at see saa meget efter den frygtelige Kamp, der maaskee vil opstaae omkring vor Bolig. Hedningen er virkelig udenfor og blodigt er hans Forehavende. Unge og Gamle maa nu i Gjærningen vise deres Tillid til vor Herre og Mesters Beskyttelse, og det Mod, der anstaaer de Troende.”

„Og hvoraaf kommer det, Moder!” — spurgte Pigen — „at de ville tilføie os Ondt? Have vi da nogentid gjort dem noget Ondt?”

„Jeg veed det ikke. Den, som har skabt Jorden, gav os den til vor Nytte, og Fornuften synes vistnok

at lære, at, naar nogen Plet af dens Overflade er ubesat, tør den virkelig Trængende tage den i Besiddelse."

"Den Vilde!" — hvistede Barnet, i det hun skjulde sit Ansigt i Moderens Barm — "Hans Die funkler som Stjærnerne, der hænge over Træerne!"

"Rolig, min Datter! hans utæmmede Sind grubler paa Fornærmelser, som han troer, at have lidt."

"Sandelig, vi have en Ret til at være her. Jeg har hørt min Fader sige, at, den Tid han først modtog mig i sine Arme som en Gave fra Gud, var denne vor Dal endnu fuld af Skove og Buske, og at kun meget Arbejde har gjort den til det, den nu er."

"Jeg haaber at vi nyde det, vi besidde, med Ret. Og dog synes det, at Hedningerne ikke ville lade vore Forbringelser gjælde."

"Og hvor boe da disse blodige Kjender? Have de ogsaa Dale som vor; og brække de Christne ogsaa ind til dem om Natten, for at udgyde Blod?"

"De ere af en vild og utæmmet Natur, Ruth! og vi kjende kun lidet til deres Levemaade. Kvinden bliver hos dem ikke holdt i samme Værelse, som hos de Mennesker, der ere af samme Herkomst som din Fader; thi Legemsstyrke gjælder mere hos dem, end Kjærlighedens Bånd."

Den lille Tilhørerinde gysede og skjulde sit Ansigt endnu dybere i Moderens Barm. Endnu aldrig havde

en saa levende Følelse af hvad Moderømhed, hvad Frændefærlighed er, gennemtrængt hendes barnlige Sjæl, som i dette Dieblif. Moderen trykde, efterat hun havde sagt det Ovenansførte, endnu et AfskedsKys paa begge Børnenes Pander, og bad derpaa høit, at Gud vilde velsigne dem. Herpaa vendte hun sig, for at gaae, thi Pligter, hvis Opfyldelse fordrede andre Egenstaber, end dem hun nylig havde viist Prøver paa, kaldte hende bort. Men førend hun forlod Kammeret nærmede hun sig endnu engang til Drengen, holdt ham Lyset for det uforsærkede Die og sagde høitideligt:

„Jeg overlader mine elskede Børn til en Krigers Bestyttelse!“

Det Blik, hvormed han svarede, lignede de øvrige; det var koldt, men ikke afstrækkende. Skjøndt hun i nogle Minutter saae ham stivt i Dinene, loffede hun dog intet andet Svar ud af ham; hun lavede sig derfor til at forlade Værelset, uagtet Uvissheden om det Menestes Hensigter, som hun lod blive tilbage, for at bevogte Børnene, laa hende piinligt paa Hjerte. Hun kunde ikke troe, at han skulde lade de mange Beviser, som hun havde givet ham paa hendes Belvillie, ubelønne. Tvivlraadig stod hun derfor med Haanden paa Dørklinken. Dieblikket var Unglingens Character gunstigt, thi hun erindrede sig Maaden, hvorpaa han var vendt tilbage paa hiin Aften, og hans øvrige om Tro-

skab vidnende Handlinger. Derfor var hun i Begreb med at gaae bort, uden at lukke Døren i Laas, da der pludseligt opstod en Larm, der opfyldte Dalen med den gruelige Skrigen og Hølen, der pleier at ledsage et Angreb af de Vilde. Nu fæste den forfærdede Kone Staaen for og ilede uden videre Eftertanke ned paa sin Post, da hun kun alt for vel visde hvor nødvendig hendes Nærværelse vilde være paa en anden Stueplads.

„Staa fast ved Pallisaderne, Ruben Ring! Kast de lumste Snigmordere tilbage paa deres blodige Kammerater! Piffene! Her, Dudley! Kan Du vise din Tapperhed! Herren være de raae Hedningers Sjæle naadig!“ — Dette og Skuddene af Geværerne, de indianske Krigeres Kampstrig, Pilenes Hvinen, Ruglernes Gusen, og al den Tummel, der nødvendigt maa ledsage en saadan Kamp, vare de skrækkelige Toner, der hiliede Ruth, da hun traad ned i Gaarden. Hun var Vidne til, hvorledes snart Geværernes Løsen udbredte Lynets Klarhed rundt omkring, snart igjen den frygtelige Larm vedblev at rase i det dybe Mørke. Lykkeligviis blev de unge Karle under alle disse Optrin deres Pligter troe. Alle rede havde de lykkeligt tilintetgjort et meget alvorligt Forsøg af de Vilde paa at stige over Pallisaderne, allerede havde de gjættet to eller tre af Fjendens forstille Angreb, og Besætningens Hovedmagt havde været heldig i at slaae de virkelige tilbage.

„I dens Navn, der er hos os i enhver Fare!“ —
 skreg Ruth, i det hun gik hen mod to Skikkelser, der
 dog vare saa beskæftigede med hinanden, at de ikke mær-
 kede, at hun nærmede sig — „Sig mig, hvorledes gaaer
 det med Kampen? Hvor er min Mand og min Søn?
 Har det behaget Forsynet, at Nogen af vore er bleven
 truffet?“

„Djævelen har det behaget“ — svarede Eben Dube-
 ley noget for frit for en af en saadan til Uresfrygt vant
 Skole — „at jage en indianer Pæl ind i min Arm,
 baade gennem Troie og Kjøb! Sagte, Tro! mener
 Du, Pige! at et Menneſtes Hud ligner et Faateskind,
 som man kan plukke Ulden af efter Behag? Vor Herre
 tilgave den Skjælm, der sendte denne Pæl, den hæslige
 Streg, han har spillet mit arme Kjøb, siger jeg, og
 Amen dertil, som kristeligt er! Han vil desuden nok
 have Naade behov, thi i denne Verden har han ikke me-
 get meer at haabe. Nu, Tro! jeg bekiender at jeg er
 din Skyldner formedelst din Godhed; lad os nu aldrig
 mere verre biden de Ord. Din Tunge stikker ofte smer-
 teligere, end en Indianers Pæl.“

„Hvis Feil er det, hvis gammelt Bekjendtskab ofte
 forglemmes i nye Samtaler? Du veed, at naar man
 taler mig til, som det sig bør, pleier ingen Pige i Ko-
 lonien at give et sagtmodigere Svar. Føler Du endnu
 Smerte i Armen, Dudley?“

„En Piiil med Flintesteensspids, dreven lige ind til Benet, er vist noget andet, end naar man bliver kildret med et Halmstraa. Jeg tilgiver Dig den Feil, at Du har fort for mange Samtaler med Soldaterne, og alle Stikkene af Din rappe Tunge, paa det Vilkaar, at—”

„En, Du Hans Trættekjer! Du gad gjerne staae her og snakke hele Natten igjennem, under Paaskud af en opflænget Hud, medens de Vilde storme imod Porten! Et smukt Bidnesbyrd vil Madamen aflægge om dine Bedrifter, naar de andre unge Karle have slaaet Indianerne tilbage og Du imidlertid har brevet Tiden bort med Snaak.”

Just vilde den af sin søde Bildfarelse udreвне Grændsebeboer i sit Hjerte forbande sin Udvalgtes overgivne Lune, da et Sideblik viisde ham, at et Dre, hvem Sagen slet ikke angik, var bleven gjort fortroeligt næsten med hele Indholdet af deres Samtale. Hurtigt greb han til sit Vaaben, der stod lænet op til Muren af Blokhuset, smuttede i en Hast forbi sin Madmoder, og i det næste Minut lod allerede hans Stemme og Gevær sig høre igjennem den almindelige Tummel.

„Bringer han Efterretning fra Pallisaderne?” — gjentog Ruth, der var alt for bange for, at den unge Mand skulde blive for længe borte fra sin Post, til at hun vilde opholde ham. — „Hvad har han fortalt om Angrebet?”

„De Vilde have bødet for deres Dumbristighed, og af Vore er der kun Faa komne til Skade. Blot med Undtagelse af denne Klods af et Menneske, der har været saa behændig at møde med Armen en indianer Piiil, veed jeg ingen, der er bleven saaret.”

„Hør! De trække sig tilbage, Ero! Deres Hyl er ikke mere saa nær; vore unge Folk seire. Gaa Du og pas paa ved Brændestablerne; og lad mig vide om der ingen lurar der, for at anrette Ulykker. Herren har tænkt paa os i Raade; det kan endnu hende sig, at denne Ulykke gaaer os forbi.

Ruths hurtige Dre havde ikke bedraget hende. Larmen af Angrebet bortfjærkede sig lidt efter lidt fra Pæleværket og skjøndt Glimtene af Geværerne og de hylende Gjenslyd fra den nærliggende Skov endnu vare ligesaa hyppige som forhen, var der dog ingen Tvivl om at det afgjørende Dieblisk lykkelig var overstaaet. Istedet for at prøve paa at tage Pladsen ved en Overrumpling, tog de Vilde nu deres Tilflugt til mere veloverlagte Midler, der, skjøndt de syntes mindre skrækkelige, maastee med mere Sikkerhed vilde føre til Maalet. Ruth benyttede imidlertid de rolige Diebliske til at opsoge den, hvis Vel var hendes dyrebareste Anliggende.

„Er nogen bleven saaret i Kampen foruden den tappre Dudley?” spurgte den ængstlige Høgtfælle, da hun kom til en Gruppe af mørke Skikkelse, der var

forsamlet paa Toppen af Høien, for at raadslaae. — „Behøver nogen den Pleie, som en qvindelig Haand kan yde ham? Er det Dig, Heathcote? Du er dog vel ikke bleven saaret?“

„Sandelig, en meget naadig Gud har bevaret mig, thi til at vogte os selv var der undt os alt for liden Tid. Jeg frygter for, at nogle af vore unge Folk ikke have betjent sig af de Forsvarsmidler, som Forsigtigheden fordrede.“

„Den ubesindige Marcus har dog vel ikke glemt mine Formaninger? Dreng, jeg haaber, at Du ikke tabte Din Pligt af Syne, og at Du stedse blev bag ved Din Fader?“

„Moder, naar de Vilbes Krigsstrig udenfor Pallisaderne lyder En i Ørerne, da seer man ingen af de Røde, og tænker heller ikke paa dem;“ — svarede Drengen, — i det han med Haanden foer hen over Panden, for at hun ikke skulde see nogle Blodsdræber dryppe ned af et Saar, som han havde erholdt af en forbitroisende Piil — „jeg har holdt mig i Nærheden af min Fader, men om det har været foran ham eller bag ved ham veed jeg ikke; det var mørkt rundt omkring os.“

„Drengen har holdt sig tappert og gjort sin Pligt;“ — sagde den Fremmede — „han har viist at hans Stammefædres Ild flyder i hans Arer; — ha! hvad

er det for et Lys henne under Skurene? Et Udfald vil vist være nødvendigt, for at redde Faderne og Hjørnene fra Undergang."

"Til Faderne! til Faderne!" — raabde to unge Mænd paa deres Bagtposter — "Der er lagt Ild i Bygningerne!" — streg en Pige, der ogsaa stod paa Bagt, men beskyttet af Stuehuset. Nu fulgte en Salve af Beværerne, der alle vare rettede mod Lysen, hvis blege Skin allerede slog frygteligt op mellem de brændbare Sager, hvormed de fleste af Udhusene vare opfyldte. Et gyseligt Skrig og Brandens pludselige Forsvinden tilkjendegav at man havde sigtet rigtigt og at Salven havde udbredt Fordærvelse.

"Dette Dieblis maa vi ikke forsømme!" — raabde Content, der i høieste Grad var bleven ophidsen ved Størrelsen af Faren. — "Fader!" — raabde han høit — "det er Tid at vise vor yderste Magt!"

Paa denne Opfordring fulgte et Dieblis Tausheb. Men pludseligt blev Dalen oplyst, som om en Strøm af electriske Materie havde gjennembølget dens dunkle Seng, derpaa fulgte en Ildregn fra det øverste Bærelse i Blokhuset og strax derpaa Donet af den lille Kanon, der saa længe havde staaet der, uden at blive brugt; Slutningen gjorde en Raslen, som Skuddet forarsagede i Udhusene, hvis Bjælker det splittede ad. Halvtredsindstyve mørke Skikkelser saae man nu,

ved det hurtigt forsvindende Lyn, glide ud af Skurene, med en Skræk, der formedelst deres Ubidenhed var forklarlig nok, og med en Hurtighed, der svarede til denne Skræk. Diebliffet var gunstigt. Content gav Ruben Ring et stumt Vink; de trængde begge igjennem Porten og forsvandt i den Retning, hvor Faderne vare. Den Tid, de vare borte, hengik ikke uden bange Angst fra Ruths Side, ja ikke uden at de vare bekymrede, der havde stærkere Nerver. Imidlertid varede den ikke længe; og de Angstfulde drog Ande paa ny, da begge Eventyrerne stille og i god Behold vendte tilbage. Deres Godtrin paa den frusne Snekorpe, Hestesnes Brinsten, og det forstrækkede, i Marken adspredte Dvægs Brølen, forkyndte snart hvorfor de havde udsat sig for en saadan Fare.

„Kommer ind,“ — hvistede Ruth, der saa længe med egen Haand havde holdt paa Porten. — „Kommer ind for Guds Skyld! Du har løst dem alle, for at ingen levende Skabning skal omkomme i Luerne, ikke sandt?“

„Alle, og sandelig ikke i Utide — se, de ere allerede ifærd med at sætte Ild paa igjen!“

Content havde god Grund til at ønske sig til Lykke med sit Bovestykke; thi han havde endnu ikke holdt op med at tale, da man allerede igjen saae Brandene, der bestod af sammenbundne Fyrresplinter, bæres hen over

Marken og bestandigt komme nærmere og nærmere til Udhusene; men, som man tydeligt kunde see, paa Omveie og bedækkede Stier, for at de, som bare dem, kunde være sikre for Besætningens Skud. Denne forsøgde en sidste og almindelig Anstrængelse for at standse Faren. De unge Karle lode ikke deres Geværer hvile og mere end een Gang sprublede en Ildstrøm frem fra den alvorlige, gamle Puritaners Citadel, for at vise de farlige Gæster tilbage. Disse Salver gjorde vist nok deres Virkning; dette forkyndte de Vilde selv med deres Skrig, der deels havde sin Grund i legemlig Smerte, deels i Forbittrelsen over, at maatte opgive deres Plan; men endstjøndt de fleste af dem, der nærmede sig til Laderne, bleve stræmmede tilbage, eller maatte bøde for deres Forhovenhed, saa gjorde dog en, der var mere forstandig og erfaren, end hans Kammerater, det muligt for dem, at sætte deres Forehavende i Værk. Ilden havde hørt op, og de Beleirede ønskede sig allerede til Lykke med at deres Forsvar var faldet saa heldigt ud, da der paa een Gang strømmede et klart Skin ud over Marken, og paa samme Tid en bred Flamme hvirvlede fra Hvedeladen op til dens øverste Spids, og med en ubeskrivelig Hurtighed omgav det let antændelige Korn med sin gnistrende Strøm. Mod denne Odelæggelse gaves der intet Forsvarsmiddel. Lader og Skuur, der for kort siden laae indhyllede i et dybt Mørke, vare i eet Øieblik klart oplyste, og enhver, af hvilken Parti det end

var, der vovede sin Person indenfor den oplyste Plet, maatte bøde for sin Forbovenhed med Livet. Grændseboerne bleve snart tvungne til at trække sig tilbage i Skyggen af deres Høi og at søge Skjulesteder indenfor Pæleværket imod den Mængde Pile, der regnede ned over dem.

„Et sørgeligt Syn for den, der har indbragt sin Høst i Fred med hele Verden!“ — sagde Content til den Bøvende, der med krampagtig Styrke holdt fast ved hans Arm, medens Flammerne hvirvlede i den hede Luft, og efterat de een eller to Gange havde slaaet op om Taget, lode en Deel af sig tilbage, der snoede sig ødelæggende hen ad Bjælkerne. — „Alt hvad den velsignede Karstid har skjænket os, bliver nu forvandlet til Aske af disse forban —“

„Stille, Heathcote! Hvad er Formue eller disse Faders Rigdomme mod det, vi endnu have tilbage? Giv denne indre Misfornøielse ikke frit Løb, men tak Gud, at han har ladet os beholde vore kjære Smaa og Sikkerhed i vor Bolig!“

„Du taler sandt!“ — svarede Manden og gjorde sig Umage for at efterligne sin Hustrues blide Hengivenhed i Forsynets Villie. — „Hvad er ogsaa Verdens Rigdomme i Sammenligning med Fred i sit Indre! — Ha! den ugunstige Vind fuldender Ødelæggelsen af vor Høst, Det vilde Element raser allerede midt inde i Laderne.“

Ruth svarede ikke, thi var hun endogsaa mindre bevæget af verbøslige Sorger, end hendes Mand, opfyldte dog Synet af den overhaandtagende Brand hendes Sjæl med Betsymring for personlig Fare. Luerne udbredte sig fra Tag til Tag, og da de overalt sandt Røring af det meest antændelige Slags, udbrød der en heel klar, sammenhængende Ildstrøm langs med den hele uhyre Række af Fader, Skure, og andre Slags Udhuse. Hidindtil havde Uvished paa den ene Side og Frygt paa den Anden gjort begge Partier til stumme Tilskuere; men nu forkyndte et lydeligt Jubelskrig den glade Triumph, med hvilken Indianerne saae at deres grusomme Plan blev udført. Paa dette Udbrud af Glæde fulgte snart et Krigsskrig og et tredie Angreb.

En Klarhed, som om det var midt paa Dagen, omgav de Kæmpende. Ansporede af Sandsynligheden af et lykkeligt Udfald, stormede de Vilde mod Pæleværket med langt større Driftighed, end de pleiede at lægge for Dagen ved deres snebige Maade at føre Krig paa. Ligeoverfor den Side, hvor Luerne rasede, kastede Høien og de Bygninger, der stod paa samme, en bred Skygge tværs over Marken, og her, over disse dunkle Striber, banede de Vildeste af Horden sig ustraffet en Vej hen til Pallisaderne. Først ved deres Glædeskrig blev man opmærksom paa at de vare der, thi hidtil vare alles Dine hæftede paa det frygtligtstjønne Skuespil, som Bran-

den frembød, saa at Angrebet paa den modsatte Side var nær ved at lykkes. Dog nu styrte de alle med Pilels Hurtighed til denne Deel af Befæstningen. Geværild og Pileskud vare lige unyttige, thi Pæleværket bød de Angribende, saavel som de Angrebne ligemeget Sikkerhed. Det var en Kamp af Mand mod Mand, i hvilken det mindre Antal sikkert vilde have maattet give tabt, hvis det ikke til Lykke blot havde behøvet at gaae forsværsviis til Værk. Gjennem Pallisaderne verlede man Stik paa Stik, hist og her hørde man snart et Skud af et Gevær, snart en Stønnen af en affudt Bue.

„Bliver Hjækt ved Pallisaderne, Karle!“ — raabte den Fremmede midt i denne grusomme Kamp, i en dyb Tone og med hiin bydende, modopflammende Munterhed, der kun kan være en Frugt af den største Fortroelighed med Faren. „Viger blot ikke fra Brystværet, saa bliver det nok uigjennemtrængeligt for Fjenden. Ha! Du meende det godt, min vilde Ven!“ — mumblede han i Stjæget, og afværge, ikke uden Fare for at træffes i Haanden, et Stød, der var stilet mod hans Hals, medens han med den anden Haand greb den Kriger, der havde ført Stødet, i Bryttet, hævde ham med Rjæmpekraft i Veiret indtil Nabningen mellem Pælene, og stødte sin skarpe Klinge lige til Hæftet i hans Lege. Forførdeligt var det at see hvorledes Slagtoffe-

rets Dine rullede, og da den Jernhaand, der med en saa uhyre Kraft havde holdt det i Beiret, lod det slippe, faldt det uden Bevægelse til Jorden. Paa denne Gjøring fulgde det saa bekjendte Jammerkrig, og de Angribende forsvandt ligesaa hurtigt, som de havde nærmet sig.

„Gud være lovet, at vi kunne glæde os over denne Fordeel!“ — sagde Content, i det han med ængstlige Blikke overtalte sine Folk, efterat de igjen havde forsamlet sig oppe paa Høien, hvor de ved det klare Skin af Branden, og med mere Sikkerhed end paa ethvert andet Sted, kunde overse de blottede Dele af deres Befæstning. — „Vore ere her alle, endstjøndt jeg troer at mange af dem ere saarede!“

Den almindelige Tausshed, og de Omkringstaaendes Bestjæftigelser, af hvilke de fleste tørrede Blodet af sig, var et mere end tilstrækkeligt Svar.

„Tys, Fader!“ — hviskede den skarptseende, opmærksomme, unge Marcus — „Derhenne ved Pallisaderne er der endnu en. Det er en Bild, eller er det en Træbul, der ligger udenfor paa Marken?“

„Alles Dine vendte sig derhen, hvor Marcus pegede og de bleve rigtigt noget Svævende vaer paa den anden Side af Pælen, der aldeles lignede en menneskelig Skikkelse. Men den Deel af Pæleværket, hvor denne Skikkelse hang, laa mere i Mørke, end den øvrige Ind-

hegning, hvorfor det ikke blot var den grantseende Dreng, der først havde opdaget den, der tvivlede om at det var et Menneske.

„Hvem hænger der paa vore Pallisader?“ — skreg Eben Dudley — „Tael, at vi ikke skulle gjøre en Ben nogen Skade!“

Pælen selv var ikke mere ubevægelig, end den dunkle Gjenstand, indtil Skudet lød fra Grændseboerens Gevær, thi nu faldt den som en tung Masse til Jorden.

„Det faldt ned af Træet, som en truffet Bjørn! Liv maa det have havt; ellers vilde ingen Kugle have faaet det til at falde!“ — raabde Dudley noget selvtillfreds med sit rigtige Skud.

„Jeg vil hen og see om det ogsaa —“

Den Fremmede holdt den unge Marcus Haanden for Munden, og bemærkede roligt: „Jeg vil selv see, hvad der er blevet af denne Hedning!“

Han var i Begreb med at begive sig hen til Stedet, da sprang den formeentlige Døde eller Gaarede op, udstødte et Skrig, der gjentonedes fra hele Skovsiden og satte i hoi, muntre Spring hen ad Stuehuset. Ildstriberne af to eller tre aftrykte Geværer gennemkrydsede hans Vej, dog, som det syntes, uden Virkning. Den ubestakelige Vildest Spring vare af den Beskaffenhed, at de gjorde enhver Sigten med Geværerne usikker, og

ufædt opløstede han et Glædeskrig, og forsvandt om et Hjørne af Huset. Hans Skrig blev forstaaet, thi et besvarende Hyl lod sig strax høre ude paa Marken og Fjenden forsamlede sig paa ny til Angreb.

„Her maa intet Dieblisk spildes!“ — sagde den, der mere ved sin Nærværelse og bydende Mine, end ved nogen Ret, umærkeligt havde anmasset sig Overansførselen i denne natlige Kamp. — „En Indianer indenfor vore Mure kan snart volde hele Besætningens Undergang, kan aabne Portene for Fjenden!“

„De ere forvarede ved tredobbelte Laase,” — afbrød Content ham — „og Nøglen ligger paa et Sted, hvor ingen, uden Bore, kan finde den.” — „Og lykkeligviis er Middelet til at aabne Laasene i min egen Væрге.” — hvistede den Anden — „Saa vidt er alt godt, men Brandstiftelse, Brandstiftelse! Pigerne maa se til Ildstederne og til Lysene, medens de unge Mænd forsvare Pæleværket, thi en Storm vil strax følge paa.”

Da han havde sagt dette, foregik han selv de Andre med sit Exempel, i det han strax begav sig til Pallisaderne, som han, understøttet af de Øvrige forsvarede imod Fjenden, der nærmede sig under en Pileregn, der vel var affkudt i en betydelig Afstand, men derfor ikke mindre farlig for dem, der stode paa

Høien, end den Fjenden før havde affkudt mod Besætningen.

Smidlertid kaldte Ruth Pigerne sammen og skyndte sig at fuldføre det Hværv, der var paalagt hende. Alle Ildstederne i Huset bleve rigeligt overøste med Vand, og da Branden vedblev at rase udenfor, og der altsaa var mere Lys, end man behøvede eller ønskede, slukkede de omhyggeligt enhver Fakkell eller Kjerter i alle Bærelserne af Hovedbygningen.

Fjortende Kapitel.

Du milde, forrigfulde Moder —

Forslad ham ei saa snart!

Hvor kan Du, Gode! o hvor kan Du fra ham vige,

Nu da Fortvivelse, da Døden nærmer sig,

Og intet Blik, af Modersømhed fuldt —

O, bliv, for Guds Skyld, bliv!

Efterat disse Anstalter vare truffne, vendte Pigerne tilbage til de dem anviste Righuller, og Ruth, hvis Embedet, i Farens Dieblis, bestod i et almindeligt Overop-

syn, blev alene, overladt til sine Betragtninger og til den Narvaagenhed, hvortil Frygten drev hende. Der var ingen No for hende i de indre Værelser, derfor nærmede hun sig til Døren, der gik ud til Gaarden, og hensjunken i Beskuelsen af det høitidelige Skuespil, der udbredte sig for hende, forglemde hun et Dieblig, at tænke paa sine umiddelbare Pligter.

Nu var Ilden kommen saa vidt, at den hele Række af Bygninger, der, som sædvanligt bestod af de brændbareste Sager, dannede et bølgende Ildhav. Trods de mellemliggende Huse trængde der dog bestandigt brede Lysstriber ind i Gaarden, medens Himmelen var overtrukken med et dunkelt bævende Rødt, saa at man kunde see endog de mindste Gjenstande rundt omkring sig. Gjennem de friere Steder, som den firkantede Fæstning frembød mellem Bygningerne, kunde man see ud i Marken, og der gjorde man den sørgelige Opdagelse, at de Vilde, der vedbleve deres Beslutning, ikke vilde vige af Stedet, førend de fuldstændigt havde opnaaet deres Hensigt. Mørke, gruelige, næsten nøgne Skikkelser saae man snige sig fra et Skjulested til et andet, og ingen Træbul, ingen Klods laa indenfor et Pileskuds Graastand, der ikke tjende til Beskyttelse for en af de trodsige, utrættelige Fjender. Det var tydeligt at der var flere Hundrede af dem, og da de efter en mislykket Overrumpling, ikke opgav deres Plan, saa var det

ligesaa klart, at de havde foresat sig at naae deres Maal, hvad det end skulde koste. Desuden forsømde de intet brugeligt Middel til at udbrede Skræk blandt deres Fjender.

Krigsstrid og Jubelraab dannede rundt omkring og hvindenbe Klang Muslingstallen derimellem, og forraadte kun alt for tydeligt den List, som de Vilde først paa Aftenen havde betjent sig af, for at lokke Besætningen til Pallisaderne. Nogle enkelte Skud, der med Overlæg og efterat man omhyggeligt havde sigtet, bleve affyrede fra de blottede Punkter indenfor Pallisaderne, beviisde, at de Beleirede forsvarede sig med ligesaa megen Narvaagenhed, som Besindighed. Den lille Kanon i Blokhuset taug, thi Puritaneren vidste alt for godt hvori dens sande Styrke bestod, til ikke at skade dens Rygte ved alt for hyppig Brug; han sparede den til den meest trykkende Nød, som han vel vidste ikke vilde udeblive.

Saaledes var den Scene bestaaen, der sængslede Ruths frygtsomme, forrigfulde Blikke. Den landlige Sikkerhed, hvori hun saalænge havde levet, var bleven voldsomt forstyrret, og istedet for en Rolighed, der kom den Fred, efter hvilken hendes Hjerte stræbde, saa nær som nogen paa Jorden kunde komme, traad pludseligt jordiske Rædselsscener hende og alle dem, der vare hende dyrebare, imøde, i deres frygteligste Stikkelse. Et saa-

dant Dieblif var vel fliffet til, at opvække en Moders
 Jølelser, og uvilkaarlig ilede hun ved Skinnnet af Bran-
 den, gennem en Labyrinth af Gange, hen til det Bæ-
 relse, hvor hun troede sine Kjære i Sikkerhed.

„J har vel dog erindret min Befaling, ikke at
 see ud paa Marken, Børn!“ — sagde hun i det hun
 traad næsten aandesløs ind — „O, værer taknemmelige,
 J Kjære! hidindtil har de Vildeste Anstrængelser været
 forgjæves. Endnu ere vi Herrer over vor Bolig!“

„Hvad gjør da Ratten saa rød? Se engang Moder!
 Du kan see ud i Skoven ligesaa godt, som naar So-
 len skinner!“

„Hedningerne have antændt vore Fader, og hvad
 Du seer er Gjenfkinnet af Ilden. Men lykkeligviis
 kunne de ikke sætte Ild paa vor Bolig, saa længe din
 Fader og de unge Mænd staae under Vaaben. Vi maae
 være taknemmelige for denne Beskyttelse, hvor svag den
 end er. Visseelig, min Ruth! Du laa paa dine Knæer
 og erindrede i Din Bøn Din Fader og Din Broder,
 ikke sandt?“

„Jeg vil gjøre det igjen, Moder!“ — hvistede
 Glutten, i det hun bøiede sine Knæer og skjulde sine
 ungdommelige Ansigtstræk i sin Moders Klædebon.

„Hvorfor skjuler Du Dit Ansigt? Den der er saa
 ung og uskyldig, som Du, tør altid med Tillid opløfte
 sine Bine mod Himmelen!“

„Moder, jeg seer Indianeren, naar jeg ikke stjuler mit Ansigt. Jeg frygter for, at han stirrer saa stivt paa mig, for at tilsoie mig noget Ondt!“

„Du er uretfærdig mod Miantonimoh, mit Barn!“ — svarede Ruth, i det hun hurtigt saae sig om efter Drengen, der bestedent havde trukket sig tilbage til den yderste Krog af Bærelset. — „Jeg lod ham blive hos Dig, som Din Beshytter, ikke som en, der ønsker at stabe. Velan, tænk paa Gud, mit Barn!“ — Her trykte hun et Kys paa Datterens marmorkolde Pande — „og hav Tillid til hans Godhed! Miantonimoh, jeg gaaer, og lader Dig igjen blive tilbage som hendes Beshytter.“ — Med disse Ord gik hun, i det hun forlod Datteren, hen mod Unglingen.

„Moder!“ — skreg Barnet — „Kom til mig, ellers døer jeg!“ Hurtigt vendte Ruth sig om fra den fangne Dreng, og eet Blik var tilstrækkeligt til, at vise hende hele den Fare, hvori hendes Barn svævede. En nøgen Bild, af mørk Farve, svær Begemsbygning, og skrækkelig at see til, da hans Begeme, efter de indianske Krigeres Skik, var vansiret med den hæsligste Malning, stod og vikkede Pigens Sikkellokker om den ene Haand, medens han med den anden allerede svang den sunklende Stridsøxe over hendes Hoved, der syntes indviet til Fordærvelsen.

„Naade, o Naade!“ — skreg Ruth i den første Forsærdelse, i det hun sank paa Knæ, ikke mindre fordi

Conanhet, 3 S.

hun var ube af Stand til at holde sig opreist, end for at bede den Vilde om Barmhjertighed. — „Uhyre! dræb mig, og skaan Barnet!“

Indianerens Dine rullede hen over den Talende med et Udtryk, der snarere syntes at vise at han flygtigt talde hvormange Offere der vare tilstede, end at han havde i Sinde at opgive sit Forehavende. Med en djævelst Koldblodighed, der forraadte, at han var dybt indviet i dette ubarmhjertige Haandværk, løstede han endnu engang det sittrende, maalløse Barn i Beiret og med en forfærdelig Behændighed svang han sit Baaben for at ramme det. Allerede havde Tomahakken bestreuet den sidste Kred, og et Secund vilde have afgjort Slagtoffrets Skjæbne, da den fangne Yngling pludseligt stod for den Skrækkelige, der gav dette hjertestjærende Skuespil. En hurtig Bevægelse med Armen standsede Hugget. Op fra den Vildes Bryst trængde den dybe Strubelyd, som Indianerne betjene sig af, naar de ville stykke deres Forundring; han lod Haanden synke, og Barnet, der hidtil havde svævet i Luften, igjen berøre Jorden. Det Blik og den Mine, hvormed Drogen havde lagt sig derimellem, udtrykte imidlertid hverken Brede eller Skræk, men vare blot bydende. Rosligt og fattet var hans Udseende, og, som Virkningen vüdsde, tvingende til Lydigheid.

„Gaa!“ — sagde han i den utæmmelige Races

Sprog, fra hvilken han nedstammede — „De blege Mænds Krigere kalde Dig ved Navn.”

„Sneen er rød af vore unge Mænds Blod” — svarede den Anden med vilde Miner — „og endnu hænger der ingen Pandestål ved vore Bælter.”

„Disse tilhøre mig;” sagde Drengen med Værdighed, og beskrev, medens han taelte, en Kreds med Armen, der viisde, at han havde taget alle Tilstedeværende under sin Bestyttelse.

Blodgjerrig og kun halv overtydet saae den Vilde sig om. Alt for frygtelig var den Fare, han havde været udsat for, ved at stige over Pæleværket, til at han saa let skulde have ladet sig bringe fra sit Forsæt.

„Hør kun!” vedblev han efter en kort Pause, medens Puritanerens Kanon brølte udenfor i den almindelige Tummel — „Tordenen er paa Yngihernes Side. Vore unge Piger ville vende deres Ansigter bort fra os, og kalde os Pegvoder, naar vore Stænger ingen Hjernefæller bære.”

Et Dieblif skiftede Drengen Farve; hans Bestyttning syntes at vakkle og den Anden, der betragtede hans Dine med flugende Graadighed, greb allerede igjen sit Offer ved Haarene.

Da freg Ruth i Fortviorelsens Tone: „Dreng! Dreng! hvis Du ikke er med os, da har Gud forladt os!”

„Hun er min!” — raabte endelig Ynglingen vildt

— „Hør mine Ord, Wompahwisset! min Faders Blod flyder meget hødt i mig. — ”

Den Anden holdt inde og anden Gang udeblev det dræbende Slag. Den Bilde lynnende Diesteen stirrede fast paa den unge Helts stolte Skikkelse og strænge Minder, medens denne Sidste med opløstet Haand syntes at true med en hurtig Straf, hvis man ikke bar Agtelse for hans Mægling. Krigerens Læber aabnede sig, og Ordet „Miantonimoh” undslap dem saa blødt, som om det erindrede om en Følelse af den dybeste Smerte. Derpaa lod den vilde Kriger, da pludseligt et Brøl af Indianerne overdøvede Tummelen af Baabnene, det sitrende, bevidstløse Barn fare, vendte om, og sprang bort, lig en Blodhund, der har opsnuset et friskt Spor.

„Dreng! Dreng!” — stammede Moderen — „Du være Hedning eller Christen, der gives En, der vil velsigne Dig!”

Med en rast Bevægelse med Haanden afbrød han Udtrykket af hendes Tak, pegede paa den bortilende Bilde, og foer derpaa med en Finger om sit eget Hoved. Allerede dette Tegn var tydeligt nok, men urokket og med en Indianers alvorlige Eftertryk sagde han tillige de forfærdelige Ord: „Det unge blege Ansigt har en Pandestkal.”

Mere hørde Ruth ikke. Med instinctmæssig Hurtighed styrtede hun, da enhver af hendes Sjæls

Følelser var steget til Dødsangst, ud af Døren, for at advare sin Markus mod den overlegne Kjendes List. Da hendes Trin ikke mere bleve hørte i de øde Værelser, tog den indianste Dreng, der nys paa en saa mærkelig Maade havde benyttet sig af sin Gasthed og Ansæelse til at frelse Børnene, igjen sin eftertænkende Stilling, saa roligt, som om han slet ingen videre Deel tog i denne Nats gysselige Hændelser.

De Beleiredes Stilling var nu bleven i høieste Grad farlig. Fra den fjærneste Ende af Udhusene havde en Ildstrøm væltet sig frem og naaet dem, der vare nærmest ved Pæleværket; under dens rasende Magt var en Bygning hensjunktet efter en Anden og Pallisaderne vare under Branden blevne saa hebe, at de vare nær ved at antændes. Det Alarmskrig, der opstod ved denne overhængende Fare, løb, da Ruth traad ud i Gaarden, og i samme Dieblis vilde en af Pigerne i et høist nødvendigt Grinde styrte forbi hende.

„Har Du seet ham?“ — spurgde Moderen aandløs; i det hun holdt den forbiilende Pige fast.

„Ikke siden de Bilde gjorde deres sidste Angreb; men jeg indestaaer for, at man kan finde ham ved Skjæbhullerne, for at forsvare Fæstningen mod Kjenderne.“

„Han har dog vel ikke vovet sig i den forreste Række af de Kjømpende! Hvem mener Du da, Ero?

Mit Spørgsmaal angaaer Markus; der raser i dette Dieblig En indenfor Pallisaderne og søger et Offer."

"Jeg troede virkelig, at De spurgde efter — Drengen er hos sin Fader og hos den fremmede Kriger, der for vor Skyld udfører saadanne tappre Bedrifter. Jeg har ikke seet nogen Fjende indenfor Pallisaderne, Madame Heathcote! siden den Mand kom ind, der, ved de onde Magters Hjælp, undgik Eben Dubleys Kugle."

"Skulde den Ulykke endnu gaae os forbi," — svarede Ruth, i det hun aandede noget friere, da hun vidste, at hendes Søn var ubestadiget — "eller skulder Forsynet sit Ansigt i Brede?"

"Vi have endnu alle vore, skjøndt de Vilde have gaaet haardt løs paa vore unge Folk. O, det er en Glæde, at see hvilken tapper Skare Ruben Ring og de Andre omkring ham danne, for at forsvare os! Jeg troer, Madame Heathcote! at den trættehjære Dudley dog tilsidst er en virkelig Helt; de skulde have seet hvilken Modstand han gjorde, hvorledes han trodsede Faren! Sandelig, den Knøs har gjort Underværker; tyve Gange troede jeg allerede, at han var bleven dræbt."

"Og hvem ligger der?" — spurgde Ruth forstrækket, i det hun pegede paa et Sted, hvor der laa

en udstrækt, ikke langt derfra, hvor man kjæmpebe. —
„Hvem er det, der er faldet?“

Bleg som det Klæde, en eller anden ømtfølende Ven, trods den almindelige Sorg og Forvirring, havde fundet Tid til at kaste over den Faldne, blev Pigens Kind.

„Der!“ — sagde hun med bævende Stemme — „Min Broder Ruben er vel saaret og bløder, men jeg veed vist, at han staaer ved Skydehullet ved det vestlige Hjørne; og Whittal mangler heller ikke tilstrækkelig Forstand, til at tage sig i Agt for Faren. — Den Fremmede kan det heller ikke være, thi han staaer under Brystværnet ved Porten og raadslaar med den unge Kapitain —“

„Veed Du det vist, Pige?“

„Endnu for et Minut siden saa jeg dem begge. Giv Gud, vi kunde høre den stoiende Dudleys Stemme, Madame Heathcote! i et saa angstfuldt Dieblis, som det nærværende, vilde hans Skrig lette Hjertet.“

„Tag Klædet bort;“ sagde Ruth roligt og høitideligt — „for at vi kunne erfare hvem af vore Venner der er faldet til Regnskab.“

Tro sittrede, og efter en voldsom Selvovertindelse, i hvilken en hemmelig Tilbøielighed havde ligesaa megen Deel, som Lybighed, aabød hun endelig med et Slags fortvivlet Driftighed. Da Klædet var taget bort,

hvilede begge Qvindernes Bine paa det blege Ansigt af et Menneske, der var gjennemboret af en Pii. Pigen lod Klædet falde igjen og raabde med en Stemme, der lignede en hysterisk Hvinen.

„Det er blot den unge Mand, der for nogen Tid siden kom til os; — vi ere blevene forstaaende for at tabe nogen af vore gamle Venner!“

„Han er falden for vor Sikkerhed. Mange af denne Verdens Goder vilde jeg give til, at denne Ulykke ikke var skeet, eller blot for at der var forundt ham mere Tid til den sidste frygtelige Afregning. Dog, vi tør ikke tilbringe dette Dieblis med Sorg. Hurtigt, Pige! giv Signalet til, at en af de Vilde lurar indenfor Palisaderne, og lister sig om for at søge et Offer. Bed dem alle at være forsigtige. Skulde den unge Marcus møde Dig, da gjør ham ret opmærksom paa at der er Fare paa Jærde. Drengen er rast og hører maaskee ikke paa et flygtigt Ord.“

Da Ruth havde givet Pigen dette Grinde, forlod hun hende, og medens denne styrtede bort, for at give denne høifnødvendige Advarsel, gik Madame Heathcote hen til det Sted, hvor hun, efter den Underretning hun havde faaet, havde Grund til at søge sin Egtefælle.

Det var ogsaa som Pigen havde sagt. Content og den Fremmede stod sammen og raadsloge om hvad der var at gjøre ved den Fare, der truede deres vigtig-

ste Forsvarsmidler. Selv de Vilde syntes at indsee, at Luerne arbejdede til deres Fordeel, thi deres Anstrængelser astog lidt efter lidt, og da de, ved deres forskjellige Forsøg paa at skade Besætningen, vare blevene slemt medtagne, havde de trukket sig tilbage til deres Smaasforstandninger, hvor de oppebiede Diebliffet, da deres listige Anslag var fremmet saa vidt, at de med bedre Held kunde udføre et nyt Angreb. Der behøvedes kun saa Ord, for at gjøre Ruth bekjendt med hele Omfanget af den overhængende Fare. Følelsen af en større Skræk lod hende glemme hvorfor hun egentlig var kommet, og bedrøvet, som hendes Egtefælle, svag og hjælpeløs stod hun der, og betragtede halv drømmende de Fremskridt, som Luerne havde gjort.

„En Soldat burde ikke spille Tiden med unyttige Klager;” — bemærkede den Fremmede, i det han vedblev som En, der tilstaaer sig selv, at menneskelige Anstrængelser ikke kunne nytte mere — „ellers vilde jeg sige, at det er Skæde, at den, der plantede denne Linie af Pallisader, ikke har tænkt paa Nytten af en Grav!”

„Jeg vil kalde paa Pigerne,” — sagde Ruth — „for at de kunne ile til Brønden — ”

„Det vil ikke hjælpe os. Pølene ville træffe dem der; heller ikke kan nogen Dødelig længe udholde denne smæltende Brand. Du seer at Pølene allerede begynde at ryge og blive sorte.”

Endnu taelsde den Fremmede, da en lille sitrende Flamme begyndte at spille i det Hjørne af Pallisaderne, der var nærmest ved de brændende Bygninger. Elementet hoppede, som mange bevægelige Punkter, fra den ene Spids af det hede Træ til den anden, men derpaa udbredte det sig pludseligt over den hele Overflade af Pælene, ligesom deres bredere Basis, til deres sammenløbende Spidser. Men, som om dette kun havde været Signalet til en almindelig Udelæggelse, tændte Luerne paa een Gang paa mere end halvtredsfindstyve Steder og hele den Linie af Pæleværket, der vendte ud mod de brændende Bygninger, stod i Brand. Et Jubelskrig lød fra Marken, og en Regn af Pile styrtede ned og forkyndte deres Utaalmobighed, der udenfor ventede paa at Branden skulde tage til.

„Vi blive drevne ind i Blokhuset,“ — sagde Content — „lad dine Piger komme sammen, Ruth! og gjør i en Hast alting færdigt, for at vi kunne trække os tilbage.“

„Jeg gaaer, dog vov ikke dit Liv ved unyttige Anstrængelser for at standse Ilden. Endnu er der Tid til at samle alt hvad vi behøve til vor Sikkerhed.“

„Det er ikke saa ganske afgjort!“ — bemærkede den Fremmede med nogen Uro. — „Her viser Angrebet sig i en ny Stikkelse!“

Ruth blev staaende som forstenet. Da hun saae i

Beiret, bemærkede hun den Gjenstand, der havde givet Anledning til den Fremmedes Anmærkning. En lille, sunkende Ildfugle var steget op fra Marken og nedda-lede, i det den beskrev en Bue over deres Hoveder paa Spaanetaget af en af de Bygninger, der udgjorde den ene Side af Firkanten, der dannede det indre Gaardsrum. Det var den samme Bevægelse, som Pilen gjør, naar den i en lang Afstand udstydes fra Buen, og en lang lysende Hale, lig et glimrende Lustsyn, fulgte dens Bane. Denne brændende Piil maatte have været afskudt med særdeles rolig og øvet Beregning thi den faldt paa et Forraad af brændbare Stoffer, der vare ligesaa antændelige som Krudt, og neppe lykkedes det Diet at følge den ligetil sit Maal, førend det ogsaa blev vaer hvorledes en klar Bue stjal sig hen over det allerede gennemvarmede Tag.

„Endnu en Kamp for vort Arnested!“ — raabde Content; men den Fremmede holdt ham fast ved Skuldren. I samme Dieblit stød et Dusin af samme Slags meteorlignende Rugler op i Luften, og faldt ned paa ligesaa mange forskellige Steder af den allerede brændende Bygning. Nu vilde ingen Anstrængelse meer have hjulpet; man opgav det Forsæt at redde Bygningerne, og anstrænge enhver Tanke, for at sørge for den personlige Sikkerhed.

Da Ruth var kommet sig af sin første Bestyr-

telse, ilede hun med bevingede Skridt, for at opfylde de velbekjendte Pligter. Nu fulgte nogle Minutters svært Arbeide, i det Pigerne bare alt hvad der behøvedes til Besætningens Underholdning, og som endnu ikke var bragt i Sikkerhed, op i det lille Cittadel. Det stærke Skin, der trængde endog igjennem de mørkeste Gange i Baaningshuset, voldte, at dette Arbeide ikke kunde skee uden at sees af Fienderne. Krigsraabet forsamlede dem strax til et fornyet Angreb. Bestandigt tættere blev Pilerregnen og ikke uden Fare udsorde de ængstede Beboerinder af Wish = Ton = Wish dette vigtige Foretagende, da de alle, i en vis Grad, maatte udsætte sig for at rammes af Pilene, medens de gik frem og tilbage imellem Hovedbygningen og Blokhuset. Dog tjende Røgen, der stedse blev tykkere, dem paa en vis Maade til Beskyttelse, og det varede derfor ikke heller længe, førend Content erholdt den forønskede Esterrelning, og altsaa kunde give sit unge Mandskab Ordre til at trække sig tilbage. Tegnet blev nu givet med Muslingstallen, og endnu førend Fienden fik Tid til at gjætte hvad det skulde betyde, eller til at drage Fordeel af Fæstningsværkernes blottede Tilstand, havde enhver af Besætningen allerede velbeholden naaet Indgangen til Blokhuset, endskjøndt de iværksatte deres Tilbagetog med mere Skyndsomhed og Forvirring, end der vel kun bestaae med deres Sikkerhed. Dog stege de, der vare beordrede til

Skjæbnerne, med Hurtighed op til disse, og gjorde sig rede til at give Ild paa enhver, der vovede at nærme sig. Noget nølede endnu i Gaarden, for at see efter, om ikke noget var glemt, der kunde tjene til at gjøre Modstand eller forstærke Sikkerhed. Ruth, der hidindtil havde været iblandt de meest Beskjæftigede, stod nu og trykkede Hænderne mod Tindingerne, som om hun paa denne Maade vilde finde sig paa noget.

„Vor salbne Ven!“ — sagde hun — „Skulle vi lade hans Lævninger ligge? De vilde ville sikkert lærlæste ham.“

„Nei, sandelig ikke; Dudley, kom og hjælp! vi ville lægge Liget dernede — ha! Døden har truffet endnu en af Vore!“

Det Skrig, som Content udstødte ved denne Opdagelse, opvakte en Bevægelse blandt dem alle. Følgerne paa Klædet vidste tydeligt at to Legemer laae under det. Angstfuldt og hurtigt kastede enhver af de Tilstebeværende et Blik paa Forsamlingen for at opdage, hvem der feilede; men Content, der vel vidste hvilken Fare der vilde være Følgen af en længere Opsættelse, løste i en Hast Klædet i Beiret, for at faae Syn for Sagen. Den unge Grændsebeboers Legeme kom først til Syn, men endstjændt det var enhver af dem bekendt, at han var salben, bærede de dog alle tilbage af Forfærdelse, da det bortstjaalne Hoved og den endnu blø-

denne Krop beviisde, at en af de Vilde her havde fuldsørt sit gyselige Værk paa det asmegetige Lig.

„Den Anden!“ — var et Udraab, som Ruth neppe var i Stand til at bringe frem, og først da hendes Mand havde taget Klædet halvt bort, lykkedes det hende at sige til: „O, tager Eder i Agt for den Anden!“

Denne Advarsel var ikke overflødig; thi hæftigt bevægede Klædet sig, da Content løstede det i Beiret, og en gruelig Indianer, besmuurt med Blod, sprang op paa sine Been og hen igjennem Forsamlingen, der foer til alle Sider. I det han hævede høit sin bevæbnede Arm, gjennembrød den Vilde den tilbagevigende Kreds, og med sin Stammes forfærdelige Krigsraab satte han saa hurtigt ind igjennem den aabne Dør paa det egentlige Baaningshuus, at han tilintetgjorde enhver Tanke om at forfølge ham. Som ude af sig selv udbredte Ruth sine Arme mod det Sted, hvor han forsvandt, og hun var ifærd med at styrte efter ham, som en Uffindig, da hendes Mandes Haand holdt hende tilbage.

„Vil Du sætte dit Liv paa Spil for at redde en eller anden Smaating!“

„Mand, slip mig!“ — svarede Ruth, næsten qvalt af Dødsangst — „Naturen var indslumret i mig!“

„Skrekken berøver Dig Forstanden!“

Ruths Lemmer gjorde ingen Modstand meer. Al den Banvid, der brændte vildt i hendes Blikke forsvandt, og i dens Sted traad en næsten overnaturlig Rolighed. I det hun samlede hele sin Aandskraft, syntes Fortvivlelsen selv at laane hende endnu engang Selvbeholdelse. Forsærdelsen, der næsten havde berøvet hende Mælet, hævede frygtelig hendes Barm, og i det hun vendte sig til sin Mand, sagde hun med en Stemme, hvis Rolighed var gyselig:

„Hvis Du har et Faderhjerte, saa slip mig! — vare Smaa ere blevne forglemte!“

Content lod Haanden synke og i næste Dieblisk var hans Hustru ude af Syne og forsvundet i samme Retning, hvorhen den Wilde havde taget Flugten. Og dette var det skjæbnesvangre Dieblisk, som Fjenden havde valgt for at benytte sig af sin Fordeel. Et vildt Skrig forkyndte de Angribendes Virksomhed, og en almindelig Fyren fra Stenbuhullerne i Blokhuset underrettede dem, der endnu vare i Gaarden, om, at den stormende Fjende var trængt ind i det Inderste af Fæstningen. Alle vare oppe, undtagen de Faa, der vare blevne tilbage, for at opfylde den sidste, sørgelige Pligt mod den Døde. Deres Antal var altfor ringe, til at de kunde gøre Modstand, og for stort, til at de skulde have givet den Tanke Rum at lade den halv affindige Moder og hendes Smaa tilbage uden at prøve paa at frelse dem.

„Gaaer kun ind!“ — sagde Content i det han pegede paa Døren til Blokhuset — „min Pligt er det, at dele Skjæbne med dem, der ere af mit Blod.“

Den Fremmede gav intet Svar; men, idet han lagde sine vældige Hænder paa den næsten bedøvede Fader og Egtesælle, kastede han ham med uimodstaaelig Kraft ind i det nederste Rum af Blokhuset, og i det samme vinkede han hurtigt ad alle de Andre, at de skulde tage den samme Wei. Da den Sidste var kommen indenfor, befoel han dem at lukke Døren til, i den Tanke, at han var den eneste, der var bleven udenfor. Men i næste Minut lærde et flygtigt Blik ham, at endnu en Anden var bleven lukket ude — der stod han i tankeløs Forbauselse og betragtede Piget af den Faldne — men det var for sildigt, at gjøre Feiltagelsen god igjen; Skriget trængde allerede igjennem den sorte Røg, der hvirvlede tykt og hurtigt ud af den brændende Bygning; der var altsaa ingen Tvivl om, at de kun vare nogle faa Skridt borte fra deres Forsølgere. Den modige Soldat gav det Menneſte, der var bleven udelukket af Blokhuset, et Tegn til at følge efter, og styrte derpaa ind i Hovedbygningen, hvor Branden endnu ikke rasede saa voldsomt. Mere ved et Tilfælde, end fordi han kjendte Gangene i Huset, saae han sig snart i et af Værelserne, men hvorhen skulde han nu vende sig? Det vidsde han ikke. I dette

Dieblisk paatog hans Ledfager, der var ingen anden end Witthal Ring, sig at vise Veien, og i næste besandt de sig ved Døren til det hemmelige Bærelse.

„Tys!“ — sagde Underkæstelse, i det han traad ind og med opløstet Haand paalagde Tausshed — „vort Haab beroer alene paa vor Tausshed.“

„Og hvorledes skulle vi undkomme uden at opdages?“ — sagde Ruth og viisde paa Gjenstandene rundt omkring, der bleve oplyste af et Skin, der var saa stærkt, at det trængde igjennem enhver Ridse i Bygningen — „Keppe skinner Middagsjolen klarere, end denne strækelige Jld.“

„Gud er ogsaa i Elementerne! Hans Faderhaand skal vise os Veien; men her tør vi ikke bie, thi Flammerne rase i Taget. Følg De mig kun, men tael ikke!“

Ruth trykte Børnene tæt til sig, og saaledes forlod de Tagkammeret. Hurtigt og uopdagede iværksatte de deres Flugt indtil de kom ned til et af de nederste Bærelser. Her standsede deres Fører, thi Tingenes Stilling udenfor krævede den høieste Grad af Mod og Overlæg.

Indianerne vare nu Herrer over hele Omsfanget af Marcus Heathcotes Besiddelser, undtagen Blokhuset; og da det stedse var deres første Arbeide at sætte Jld paa overalt, hvor de fandt Stof til Ødelæggelse, saa

led nu den bedøvende Knistren af Branden fra alle Sider. Geværskuddene og de indianste Krigeres Kamp-
 krig formerede vistnok den gruelige Larm, men for-
 kyndte ogsaa Besætningens uroffelige Standhaftighed.
 Den Fremmede kunde fra et Vindue i Værelset see alt,
 hvad der foregik udenfor. Gaarden, der var oplyst,
 som om det var den klareste Dag, var tom; thi baade
 Branden, der bestandigt udbredte mere og mere Hede,
 og Ilden fra Skydekullerne holdt endnu de forsigtige
 Vilde tilbage i deres Smuthuller. Der var derfor et
 svagt Glimt af Haab om, at man endnu med Sikker-
 hed kunde lægge Rummet imellem Stuehuset og Citas-
 dellet tilbage.

„Jeg vilde ønske, at jeg havde befaleet dem, at
 være ved Haanden for at lukke Døren paa Blokhuset
 op;“ — mumlede Underkastelse i Skjægget — „at
 blive et Dieblis i denne stræffelige Hede vilde være vor
 Undergang, eller er der ikke nogen Maade —“

Han følte at nogen berørte hans Arm, og da
 han vendte sig om, faldt hans Blik paa den fangne
 Dreng, der med sit mørke Die saae ham stivt i An-
 sigtet.

„Vil Du gjøre det?“ — spurgte den Anden med
 en halvt haabende, halvt tvivlende Mine.

Et talende, bejaende Blik var Svaret; herpaa
 gled Drengens Stikkelse i al Stilhed ud af Værelset.

I næste Dieblif viisde Miantonimoh sig i Gaarden. Han gik frem med den Rolighed, som man kun kan have, naar man need sig i fuldkommen Sikkerhed. Den ene Haand løstede han op imod Skindhullerne, som om han vilde give et Tegn paa Vensteb; derpaa lod han den synke, og begav sig med samme rolige Skridt hen til Midten af Gaarden. Her stod Drengen omgledet af Brandens klareste Skin, og vendte langsomt Ansigtet til alle Sider — en Handling, der viisde, at han ønskede at blive kjendt af Alle. Strax ophørde Skriget i Smuthullerne rundt omkring, et Beviis saavel paa den almindelige Følelse, som Synet af ham opvakte hos de Vilde, som paa den Fare, som enhver Anden vilde have udsat sig for, hvis han havde voyet sig ud paa denne skrækkelige Skueplads. Efter denne Handling, der vidnede om en ubeskrivelig Selvtillid, traad Drengen et Skridt nærmere til Indgangen af Blokhuset.

„Kommer Du i Fred eller er dette igjen et Paa-sund af indiansk Forræderi?“ — spurgde en Stemme gjennem en Abning i Døren, der var bleven anbragt, for at man kunde tale med en Fjende udenfor.

Drengen hævede den ene flade Haand i Beiret mod den Talende, medens han lagde den anden forsikkrende paa det nøgne Bryst.

„Har Du et Tilbud at gjøre til Fordeel for min

Kone og mine Smaa? Kan Guld løse dem, saa nævn Prisen."

Miantonimoh begreb ret godt hvad den Anden vilde sige. Med et Menneſtes Grimodighed, hvis Forſtand i den tidligere Alder allerede var bleven øvet paa det, ſom trykkende Omſtændigheder fordrede, ledsagede han ſit Billedſprog med en endnu mere talende Geberde.

"Kan et af de blege Anſigters Huſtruer gaae igjennem Træ; en indianſk Pii er hurtigere, end min Moders Fod."

"Dreng, jeg troer Dig!" — ſvarede Stemmen derinde — "Hvis Du bedrager ſaa ſvage og uſtyldige Væſner, vil Himlen mindes din Troløſhed."

Miantonimoh gjorde igjen et Tegn, for at tilkjendegive, at man maatte bruge Forſigtighed, derpaa trak han ſig ligesaa kold og rolig tilbage, ſom han havde nærmet ſig. En anden Pause i de Vildes Skrig forkyndte deres Deeltagelſe, der med Flammebliſ betragtede hans Bevægelſer langt fra.

Den unge Indianer begav ſig nu til dem, der ventede i Stuehuſet, og førde dem, uden at blive bemærket i Røgen af de brændende Bygninger, til et Sted, hvor deres Korte, men farefulde Bei tydeligt laa for dem. I dette Diebliſ blev Døren paa Blokhuſet halvt aabnet og ſtrax igjen lukket. Men den Fremmede nølede endnu, thi han fandt det paa den ene

Side høist usandsynligt, at de alle kunde komme ufsadte over Gaarden, og paa den anden Side umueligt at iværksætte Overgangen, naar det ikke steede paa en Gang.

„Dreng!“ — sagde han — „Du har gjort meget! det er Dig derfor ogsaa mueligt at gjøre mere. Seed, paa en eller anden Maade, der kan røre dit Folks Hjertes, om Maade for disse Børn!“

Miantonimoh rystede med Hovedet og svarede med Kulde, i det han pegede paa det mishandlede Lig i Gaarden:

„Den røde Mand har smagt Blod.“

„Velan! saa maa vi gjøre det fortvivlede Forsøg; Tænk ikke paa dine Børn, ulykkelige, heltemodige Moder, men sørg for din egen Sikkerhed. Denne eensfoldige Ungling og jeg vil paatage os at sørge for de hulde Ufslydige.“

Ruth trykte sin siltrende, maalløse Datter til sit Hjerte og gjorde med Haanden en afflaende Geberde, der gav tilkendte, at hendes Beslutning var fattet. Den Fremmede gav efter og vendte sig til Whittal, der stod hos ham, ligesaa meget bestjæftiget med at gabe paa den brændende Bygning, som med Omsorg for sin personlige Sikkerhed. Denne paalagde Underkastelse at tage vare paa det andet Barn, og begav sig hen til Ruth for at være hende til Hjælp, naar Nøden kræ-

vede det, da pludseligt et Bindue blev slaaet ind i den bagerste Side af Huset, et Beviis paa at Fjenden trængde ind, og at de stod Fare for at blive affkaarne. Nu var der ingen Tid mere at spille, thi det var klart, at der nu kun var et Bærelse imellem dem og deres Forfølgere. Ruths ædle Gemyt opvaagnede nu, og rixvende Martha ud af Whittal Rings Arme, søgte hun med fortvivlet Kraftanstrengelse, i hvilken Følelsen havde mere Deel, end nogen anden Bevæggrund, at skjule begge Børnene i sit Klædebon.

„Jeg er hos Eder!“ — hvistede den dybttrøtte Moder — „stille! stille! mine Smaa! Din Moder er hos Dig, min Ruth!“

Paa en ganske anden Maade var den Fremmede bestjæftiget. Saa snart han hørde Glasset klirre, styrtede han afsted, for at dække dem Ryggen, og kom ogsaa strax i Kamp med den saa tit omtaelte Vilde, der tjende et halv Snees gruelige, brølende Karle til Veiviser.

„Ind i Blokhuset!“ — skreg den besindige Kriger, medens han med vældig Arm holdt Fjenden fast i Udgangen af den snævre Corridor, og saaledes med sin Fjendes Begeme hindrede dem, der vare indenfor, i at komme ud. „Saa hjært dit og dine Børns Liv er Dig, Kvinde! ind i Blokhuset!“

Frygteligt lød dette Raab i Ruths Ører, men,

ak! i dette Faren's grueligste Dieblif var hendes Nær-
 nærværelse borte. Endnu engang raabde den Fremmede,
 og først nu rev Moderen, der ganske var bragt ud af
 Fatning, sin Datter op fra Jorden. Med Dinene hæf-
 te paa den stræffelige Kamp, der endnu fandt Sted bag ved
 hende, trykte hun Barnet til sit Hjerte, og flygte-
 de, i det hun befalede Whittal Ring at følge efter. Drengen
 adløb. Endnu havde de ikke lagt Halvdelen af Gaards-
 rummet tilbage, førend man saae den Fremmede, der
 endnu holdt den Vilde som et Skjold imod sine Fjens-
 der, tage den samme Retning. Hvor stor Faren var
 viisde Krigsfriget, der pludseligt begyndte igjen, ledsa-
 get af en Hob Pile fra Indianernes og en Rugleregn
 fra de Beleiredes Side. Frygten laande imidlertid Ruth
 mere end naturlige Kræfter. Neppe gjennemfloi Pilene
 med større Hurtighed Luften, end hun foer ind ad den
 aabne Dør i Blokhuset. Ikke saa lykkelig var Whit-
 tal Ring, da han, med det ham betroede Barn i Ar-
 men, løb over Gaarden, foer en Piiil ham i Rjødet.
 Greben af Smerte vendte Knøsen sig argerligt om, som
 om han vilde see efter den, der havde saaret ham.

„Afsted, taabelige Dreng!“ — raabde den Frem-
 mede, da han foer forbi ham, og endnu med Rjem-
 pekræfter holdt den Vilde for sig, skjønt denne krummede
 sig som en Orm. Afsted! for din egen og Barnets Skyld!”

Denne Opfordring kom for sildigt. Allerede havde

en Indianer lagt Haand paa det uskyldige Offer, og i næste Dieblisk holdt han det svævende i Luften og svang med et kort, gjennemtrængende Skrig Stridsøren over dets Hoved. Et Skud fra Blokhuset stræbte Uhyret ned paa Stedet, men i et Nu blev Pigen bortreven af en anden Haand, og da den Vilde ilede udstadt med sit Bytte ind i Stuehuset, løb fra Blokhuset det almindelige Raab: „Miantenimoh!“

To andre Vilde benyttede den stræffelige Pause, der nu paafulgde, lagde Haand paa den saarede Whittal og slæbde ogsaa ham ind i den brændende Bygning. I samme Dieblisk slyngede den Fremmede den Vilde, der ingen Modstand gjorde meer, imod hans Landsmænds Pile; den blodige, halvvalte Indianer traf de Skud, der skulde have gjort Ende paa den Hvides Liv, og medens hiin i Forstningen vaklede og derpaa styrte ned, forsvandt hans stærke Overvinder bag Døren i Citadellet, der hurtigt blev lukket igjen, saa at de Vilde, der rasende styrte hen imod Indgangen, kunde høre at Staaerne bleve skudte for, hvorved Beboerne bleve sikrede mod ethvert Angreb. Signalet til Tilbagetoget løb, og i næste Dieblisk var Gaarden overladt til de Døde alene.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Ellevte Heste.

Kjøbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertste Officin.

1831.

Donation

George Washington

George Washington

George Washington

George Washington

George Washington

George Washington

1821

Conancket

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Fjerde Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. Trier. Trykt i det Kjøbsteds Officin.

1831.

Erst nachher.

Femtende Kapitel.

O, kunde Du see derpaa, og ei

Forbarme Dig!

Saa giv dem nu, o Gud! Din Himmels Fred!

„Fader os være taknemmelige for denne Naade!“ —
sagde Content, i det han hjalp den halv Bevidstløse op
ad Stigen, og derhos overlod sig til en naturlig Fø-
lelse, der ikke vanærede hans mandige Mod. — „Have
vi mistet en af dem, vi elskede, saa har dog Gud beva-
ret vort eget Barn.“

Hans aandesløse Hustru e kastede sig paa en Stoel,
trykde sin Yndling til sit Bryst og sagde mere hvissende
end hoit: „Jeg er taknemmelig, Heathcote! taknemmelig
af Hjertens Grund!“

„Du skjuler jo det Kjære Barn for mig;“ — sva-
rede Faderen, i det han bøiede sig hen over det, under
det Paaskud at ville kysse det, men i Grunden for at

skule en Taare, der stjal sig ned ad hans brune Kinder; men pludseligt foer han tilbage og raabde fuld af Forsfærdelse: „Ruth!“

Forskrækket ved den Tone, hvormed han udtælede dette Navn, kastede Moderen Golderne af sin Kjole, hvori hun havde indhyllet Barnet, tilside, holdt det fra sig og saae at hun i hiin skrækkelige Forvirring havde forbyttet Børnene og, istedet for sin Datter, reddet den lille Martha.

Trods den fortræffelige Kones ædle Tænkemaade blev hun dog ved Synet af sin Feiltagelse overvældet af Følelsen af skuffet Forventning. Naturen beholdt i Begyndelsen Overherredømmet og det ganske tydeligt i en frygtelig høi Grad.

„Det er ikke vort Barn!“ — skreg Moderen, i det hun endnu i samme Stilling holdt Barnet langt fra sig, og stirrede paa dets uskyldige, forskrækkede Ansigt, med et Udtryk, som Martha endnu aldrig havde seet i hendes Blikke, der sædvanligt straaede af Mildhed og Overbærelse.

„Jeg er jo din! — jeg er jo din!“ — raabde sitrende den Lille, i det hun forgjæves stræbde efter at naae den Barm, ved hvilken hun saa ofte havde hvilet. — „Naar jeg ikke er din, hvem hører jeg da til?“

Ruths Blik var endnu stivt og hendes Træk arbeidede hysterisk.

„Madame! — Madame Heathcote! — Moder! —
 skammede frygtfomt den forladte Faderløse i afbrudte
 Toner. Nu blev Ruths Hjerte igjen blødt. Hun
 trykde sin Benindes Datter til sit Bryst, og Naturen
 fandt for et Dieblig Bedrøvelsel ved et af hine skræk-
 felige Udbrud af Bemød, der truede med at opløse Baan-
 dene mellem Legeme og Sjæl.

„Kom, Du John Hardings Datter!” — sagde
 Content med en dybt nedbøjet Mands paatagne Rolig-
 hed, medens Naturen vedblev at kjæmpe i hans In-
 dre — „Det har været Guds Willie og vi skulle kysse
 hans Faderhaand! Fader os være taknemmelige,” —
 søiede han til med bævende Læber, men med et fast
 Blik — „over at denne Naade er bleven os til Deel.
 Vor Ungling er hos Indianerne, men vort Haab er langt
 ophøiet over Magten af deres vilde Ondskab. Vi have
 ikke samlet Skatte, hvor Møl og Rust fortære dem,
 eller hvor Tyve kunne grave efter dem og stjæle dem
 bort. Maaskee bringer Morgenens os et Middel til at
 underhandle og tillige Leilighed til at løskjøbe hende.”

Dette Indfald frembragde en Straale af Haab,
 og syntes at give Ruths Tanker en ny Retning; en
 Forandring, der gjorde den lange Vane til at beherske
 sig selv, det mueligt at naae en vis Grad af sin gamle
 Indflydelse. Rilden til hendes Taarer tørredes, og ef-
 ter en kort og hæftig Kamp var hun igjen i Stand til

at synes fattet. Dog, saalænge denne strækkelige Odelængelseskrig endnu varede, var Ruth Heathcote ikke mere den samme virksomme og beredvillige Kone til at hjælpe og anordne, som hun havde været under de første Begivenheder i denne Nat.

Det er vel overflødigt at sige Læseren at det nyligt beskrevne korte Udbrud af faderlig og moderlig Smerte fandt Sted paa en Skueplads, paa hvilken de andre handlende Personer vare alt for meget beskæftigede til at de kunde tage mindste Deel deri.

Deres Skjæbne, der befandt sig i Blokhuset, nærmede sig alt for aabenbart sin Afgjørelse, til at en Mellemact i dette store Sørgespil skulde have kunnet vække nogen Deeltagelse.

Kampens Bestaafenhed havde imidlertid ganske forandret sig. Vel havde man umiddelbart intet mere at frygte for de Angribendes Skydevaaben, men Faren nærmede sig til de Beleirede i en ny, ja endogsaar frygteligere Skikkelse. Vel saae man undertiden en Pjil trænge ind i Skydehullerne, og engang var Dudley nærved at blive truffet af et Kastespyd, der styret af et Tilfælde, eller udslynget af en usædvanlig sikker Haand, soer igjennem en af de snævre Abninger og nær havde gjort Ende paa Grændseboerens Liv. Men hvad der især tiltrak sig Betsætningens Opmærksomhed var den overhængende Fare, der opstod af den Brand, der nu om-

gav Blokhuset paa alle Sider. Thi endstjøndt man havde forudseet at et saadant Tilfælde, som det hvori Familien nu befandt sig, vel kunne indtræffe, og endstjøndt man i en vis Grad havde truffet Foranstaltninger derimod, saavel i det nederste Rum, som i alle de andre Værelser af Blokhuset, saa viisde det sig dog, at Faren overtraf alle de Beregninger, man havde gjort.

Hvad det nederste Stokværk angik, da frembød det ingen Grund til Bekymring. Det bestod af Steen, og baade sammes Stof og Tykkelse trodsede enhver Rist, som Tjenden havde Tid til at optænke. Ja endogsaa de to øverste Etager vare forholdsmæssigt sikke, da de, som vi allerede have bemærket, bestode af massive Blokke, saa at det fordrede Tid førend de kunde blive hede; de vare derfor stikkede til at gjøre saamegen Modstand, som det var mueligt at Træ kunde gjøre. Derimod bestod Taget, som det paa den Tid var Tilfældet i Amerika, og som det heller ikke er usædvanligt i vore Dage, af korte, letantændelige Fyrrespaaner. Vel bidrog Taarnets Høide en Deel til at beskytte det, men da Luerne slog knistrende op over Hovedbygningen og i store Ildbølger vælte sig igjennem Luften, steede det ofte, at det hele skrøbelige Tag paa Blokhuset blev indhyllt i Flamme. Virkningen deraf lod sig forudsee; ogsaa var det Første, der vakte Content af sin bittre Fadersnerter, et Krig, der løb igjennem hele Besætnin-

gen, og forkyndte at Taget paa Blokhuset stod i Luer. En af Familiens sædvanlige Brønde befandt sig midt i det nederste Rum af Bygningen; en Lykke, at man aldrig havde forsømt, at holde den i brugbar Stand! Fra det nederste Værelse indtil de øverste Stokværk hævede sig en stærk, kredsformig Muur. Benyttende denne lykkelige Indretning, brugde Ruths Tjenestepiger Spanedene flittigt, medens de unge Mænd fra Vindverne i det øverste Værelse rigeligt overgjød Taget med Vand. Denne sidste Forretning kunde, som man let kan tænke sig ikke udføres uden stor Fare. En Hagel af Pile blev affkudt paa Arbejderne, og Flere af dem erholdt mere eller mindre betydelige Saar. Virkelig var det i nogle Minutter, et alvorligt, høistvigtigt Spørgsmaal, om og hvorvidt den Fare, de udsatte sig for, skulde belønnes med et lykkeligt Udsald; den uudstaaelige Hede af Branden rundt omkring og de hyppige Berørelser af de slagrende Luer begyndte at gjøre det tvivlsomt om menneskelige Anstrængelser overhovedet vare istand til at afsværge den truende Ulykke. Selv de med Vand oversproøiede, massive Blokke, hvoraf Baggene bestode, begyndte at ryge, og adskillige Forsøg viiede, at man ikke længere end i nogle Dieblis kunde holde ud at berøre deres Overflade med Haanden.

Saalænge dette Mellemrum af Uvisshed varede, bleve alle de unge Karle kaldte bort fra Skydehullerne,

for at hjælpe til at flukke. Udførelsen af dette høist nødvendige Arbeide gjorde at man forglemte enhver anden Modstand. Selv Ruth skrækkede denne Ulykke op af hendes Kummer, og alle Hænder og alle Tanter beskæftigede sig nu uophørligt med et Arbeide, der bortdrog Opmærksomheden fra Forhold, der viisde sig mindre vigtige, fordi de ikke var saa umiddelbar fordærlige. Man veed at Farer tabe deres Skrækkelige ved Bekjendtskab med dem: De unge Grændseboere toge ved den Iver, hvormed de fluktede, ingen videre Hensyn paa deres Personer, og da Udsaldet omsider lovede at krone deres Anstrængelser, vandt endogsaa en Smule af Lætsindighed fra lykkelige Dage Overhaand over deres Lidelser. Da de fandt, at Flammen var undertrykt, og den nærmeste Fare afvendt, saae de sig hemmeligt og nysgjerrigt om paa et Sted, der saa længe udelukkende havde tjent til Puritanerens hemmelige Syssler. Klart flinnede Flammen saavel igjennem flere Kabinnger paa Taget, som gjennem Vindverne, og ethvert Die kunde tydeligt see alt, hvad der var i Bærelset, og saaledes kunde de stille en Nysgjerrighed, der længe havde plaget dem.

„Kapitainen sørger heller ikke ilde for Legemet!“
— hvisttede Ruben Ring, medens han tørrede Sveden af den soelbrændte Pande, til en af sine Kammerater

— „Se engang, Hiram! her er et godt Forraad af Levnedsmidler.“

„Selv Mælkestuen er ikke bedre forsynet,“ — svarede den Anden med en Grændsebeboers Snuhed og Jagttagelsesgave — „Du veed, at han ikke rører ved noget, der kommer af Koen, naar det ikke mere er i sin naturlige Tilstand, og her finde vi det Bedste, Madamens Spisekammer kan fremvise.“

„Tro mig, Læbertroien der er nok saadan en, som en pyntelig Kavaleer bærer der hjemme. Det er sikkert længe siden Kapitainen lod sig see i et saadant Optog.“

„Det maa saaledes have været Mode i gamle Dage, thi det Stykke Staal, som Du seer der, er ogsaa noget, der var i Brug ved det engelske Infanteri; formodentlig levere Grindringer fra hans Ungdom, naar han tænker paa de Tider, da han bar saadanne Ting, meget Stof til Andagtsøvelser.“

Denne Formodning syntes at tilfredsstille den Anden, skjøndt det ikke er usandsynligt, at Synet af et friskt Forraad af Levnedsmidler, som man maatte rømme bort, for at kunne komme til Taget, vilde have ført til flere Slutninger, hvis de havde havt Tid i Slutninger og Formodninger. Men et nyt Klageskrig opstod i dette Dieblif blandt Pigerne, der nedenunder vare beskæftigede med Spandene.

„Til Skydehullerne! til Skydehullerne, eller vi ere forlorne!“ lød det pludseligt. Med den Fremmede i Spidsen, styrtede de unge Mænd ned i det Bærelse, der var neden under dem, hvor ogsaa deres hele Virksomhed og Nandsnærværelse var nødvendig. Indianerne manglede det ikke paa den Skarpsindighed, der er denne snebige Race saa egen i dens Maade at føre Krig paa. Medens Familien havde travlt med at standse Luerne, vare Fjenderne heller ikke orkesløse. Da de saae at de Hvide ene og alene bestjæftigede sig med at slukke, havde de fundet Midler til at bringe brændende Fakler til Døren af Blokhuset, efterat de først havde opstabled ved den en Mængde brændbare og allerede halvt brændende Sager; et Foretagende, der kun alt for snart lode ved at aabne dem Indgangen til det nederste Bærelse i Citabellet. For at holde denne Plan skjult og at dække deres Approcher, havde de Vilde slæbt Bunker af Halm og andre saadanne Ting hen til Foden af Bygningen, og stukket dem i Brand, hvorved de opfyldte deres dobbelte Hensigt, at formere den virkelige Fare, og at dele deres Opmærksomhed, der forsvarede sig. Tjende end Vandet, der dryppede ned fra Taget, til at gjøre Branden af disse Ting langsommere, saa forstærkede det paa den anden Side Røgen, der hindrede de Beleirede i at give noie Agt paa hvad der foregik der nede. Ved de tykke Røgskyer af den halvdæmpede Ild

blev den quindelige Deel af Besætningen først advaret om, at en ny Ulykke truede dem. Da Content og den Fremmede havde naaet Hoveddøren til Citadellet, udfrævedes der Tid og en ikke ringe Grad af Koldblodig Besindighed, for at gjøre sig et klart Begreb om den Stilling, hvori de nu befandt sig. Allerede var Dampen, der steeg op af den fugtige Straa og Hø, trængt ind i Værelset, og ikke uden Vanskelighed kunde de, der befandt sig derinde, adskille Gjenstandene eller trække deres Ande.

„Her er Veilighed til at prøve vor hele Tapperhed!“ — sagde den Fremmede til sin bestandige ledsager — „Vi maa hindre de Vilde i deres Forehavende, ellers finde vi Døden i Luerne. Kald paa de Modigste af dine Folk, og jeg vil gjøre et Udsald med dem; paa anden Maade kan Ulykken ikke afvendes.“

„Det vilde være at give Hedningerne Sejren i Hænderne. Du kan høre af deres Skrig, at det ikke er en lille Hob Speidere, der ere derne; en heel Stamme har sendt sine bedste Krigere, for at sultføre dette gruelige Arbejde. Bedre, at vi anstrænge alle vore Kræfter, for at jage dem bort fra Døren, og at vi seer at hindre Røgskyen i at gjøre os mere Uleilighed; under disse Omstændigheder at gjøre et Udsald, vilde ikke være andet end at tilbyde Tomahakken vore

Hoveder; thi at bede om Naade er ligesaa unyttigt, som at ville bevæge en Steen til at græde."

"Men hvorledes kunne vi udføre dette høiftnødvendige Arbejde?"

"Gjennem disse Skydestaar, der vende nedad, kunne vore Geværer endnu bestandigt beherske Indgangen, og gjennem de samme Rabninger kunne vi gyde Vand paa den brændende Halm. Til en saadan Fare har man ikke glemt at tage Hensyn, da man byggede dette Blokhuus."

"Velan da! saa lader os for Guds Skyld ikke spille noget Dieblif!"

Man traf usfortøvet de nødvendige Forholdsregler. Eben Dudley stak Piben af sit Gevær gennem en af de Rabninger, der vendte mod Døren til Blokhuset, og fyrede. Men Mørket gjorde det umuligt at sigte; derved blev Skuddet uden Følger, som den triumpherende Haanlatter udenfor tydeligt gav tilkjende. Herpaa fulgte en Strøm af Vand, der neppe ubretnede mere, da de Vilde havde forudseet dette Middel og forebygget dets Virkninger, ved at lægge Brædder og andre saadanne Ting, som de fandt liggende i Gaarden, over Ilden, paa en Maade, at den største Deel af Vandet blev spildt."

"Kom hid med dit Gevær, Ruben Ring!" — raabte Content hastigt — "her sætter Vinden Røgen

i Bevægelse; de Vilde opstable endnu flere brændbare Sager imod Muren.”

Grændsebeboeren ablod. Virkelig kunde man fra Tid til anden see dunkle, mennekkelige Skikkelser glide tausé forbi Bygningen, skjøndt den tykke Røg ikke tillod nøie at iagttage disse Skikkelser og deres Bevægelser. Med et sindigt og øvet Blik udsøgte Ungelingen sit Offer; men i det Dieblis da han trykde sit Gevær af, strøisede noget forbi hans Ansigt, som om den Kugle, han havde tiltænkt en Anden prællede tilbage mod ham selv. I det han forundret traad et Skridt tilbage, saae han gjennem Røgen den Fremmede pege paa en Piil, der endnu sittede i Loftet.

„Længde kunne vi ikke modstaae dette Angreb!“ — mumlede Krigeren i Skjægget — „vi maae i en Hast finde paa andre Raad, ellers maae vi bukke under.“

Han taug, thi et Skrig, der syntes at ville sprænge Gulvet, hvorpaa han stod, i Luften, forkyndte at Døren var tilintetgjort, og at de Vilde vare trængte ind i det nederste Værelse af Blokhuset. Ved denne uventede Begivenhed stod begge Partier et Dieblis ubevægelige; det ene berøvede Skræk og Forbauselse, det Andet den pludselige Triumph enhver Bevægelse. Men denne Pause var snart forbi; paa ny begyndte Kampen, fra de Angribendes Side med Seierherrens Selv-

tillid, og fra de Beleiredes med alle Kjendtegn paa Fortvielse. Nogle Geværer bleve affyrede ovenfra, nogle Pile affkudte nedensfra, men Tykkelsen af Gulvet hindrede dem i at gjøre nogen Virkning. Nu opstod der en Kamp, under hvilken begge Partiers Egenstaber vilde sig paa den meest karakteristiske Maade. Medens Indianerne nedenunder anvendte alle de Kunster, der vare forbundne med deres Maade at føre Krig paa, for at benytte sig af deres Fordeel, gjorde det unge Mandskab i Blokhuset en Modstand, der ganske lagde for Dagen hvor hensigtsmæssige de Hjælpemidler vare, som de amerikanske Grændseboere vidste at bringe tilveie, og hvor hurtige de vare i Udførelsen af deres Foretagender.

Det første, de Stormende greb til, var at prøve paa at stikke Loftet i det nederste Værelse i Brand. For at iværksætte dette, kastede de store Bundter Halm ind i Kammeret; men førend disse kunde blive stukne i Brand med Faklerne, havde det nedstrømmende Vand allerede forvandlet dem til en sort, sugtig Dynge. Dog havde Røgen nær bevirket Seieren; thi de Dampstyer der trængte igjennem Røgserne, vare saa qvælende, at Fruentimmerne saae sig nødte til at tage deres Tilflugt til det øverste Værelse, hvor deels Nabningerne i Taget deels en friere Luft, befriede dem fra en Deel af denne Plage.

Da de Vilde fik udgrundet, at det var Herredømsmet over Brønden, der gjorde det mueligt for de Besleirede at forsvare det indre Træværk imod Luerne, gjorde de et Forsøg paa at storme en Wei, der førde til det hule, af Steen opbyggede Kor, hvorigjennem Spandene bleve hidsede op og ned; og saaledes affkjære Besætningen fra Forbindelsen med Vandet; et Forsøg der strandede paa Forsvarernes Hurtighed, thi i et Nu var der faaet Huller i Gulvet, fra hvilke den visse Død nedlyneede paa alle dem, der besandt sig neden under. Maaskee blev Striden ikke ført med mere Haardnakkenhed under hele Angrebet; i det mindste havde hverken den angribende eller angrebne Deel været udsat for mere personlig Fare. Længe varede den vilde Kamp; endelig heldede Seiren sig til Forsvarernes Side; men Indianerne toge deres Tilflugt til nye Anslag, for at sætte deres umenneskelige Forehavende igjennem.

Strax efter at de vare trængte ind i Baaningshuset, havde Indianerne adspredt en stor Deel af Møblerne omkring paa Høien, med det Forsæt, at hofte Frugterne af deres Triumph, naar de Hvide vare fuldkommen overvundne. Blandt andre Ting havde de ogsaa kastet sex eller syv Senge af Sovestammerne ud i Gaarden, disse brugde de nu som mægtige Angrebsværktøi. Stykke for Stykke kastede de dem nu paa den bestandigt brændende, stjødnt undertrykte Ild i det nederste Værelse af Blokhuset, hvorfra nu en Sky

af den meest uudstaaelige Damp steg i Veiret. Og nu, i dette Sammerens Dieblif, lod det Rædselskrig at Brønden var udtørret. Spandene steg op igjen ligesaa tomme, som man havde ladet dem ned og maatte derfor kastes til Side, som unyttige. Denne Fordeel syntes de Vilde at indsee, thi de benyttede den Forvirring blandt de Beleirede, der nu fulgde paa, til at oppuste og nære den slumrende Ild. Wildt gnistrede den nu op igjen, og inden saa Minutter var den saa hæftig, at den ikke mere kunde dæmpes. Snart spillede Luene langs hen ad Loftet af det nederste Værelse; det altgjennemtrængende Element skred Punkt for Punkt fremad og inden kort Tid stjal det sig ogsaa ud paa den udvendige Side af Blokhuset.

Nu vidste de Vilde, at Seieren ikke længere kunde undgaae dem, og deres lydelige, fjendtlige Gyslen forkyndte den grusomme Glæde, med hvilken de tilkjendegav deres Triumph. Imidlertid laa der noget Gyseligt i den Dødsstilhed, med hvilken Offrene i Blokhuset ventede deres Stjæbne. Allerede var den yderste Side af Bygningen indhyllt i Flamme, og dog var der intet Tegn at see, der vidste at man vedblev at gjøre Modstand, intet Tegn, der tilkjendegav at man vilde bede om Naade. Denne unaturlige, frygtelige Stilhed meddeelte sig lidt efter lidt til dem, der stode udenfor, og en høitidelig, almindelig Tausked herskede

midt under Ildens Gnistren og Bjælkernes Bragen. Endelig hørdes en enkelt Stemme i det brændende Taarn. Dybe, høitidelige, og bedende vare dens Toner. De utæmmede Bøesner, der stode omkring Baalet, bøiede sig hurtigt fremad, thi deres skarpe Drer undgik ikke engang den sagte Tone hvormed Stemmen opsendte sin Bøn. Det var Markus Heathcote, hvis Aand udgjød sig i Andagt. Heed var Bennen, men fuld af Tillid, og sjøndt den var indklædt i Ord, der vare uforstaaelige for dem, der stode udenfor, vare disse dog allerede saameget bekendte med Kolonisternes Sæder, at de mærkede at det var Overhovedet for de blege Ansigter, der underholdt sig med sin Gud. Deels af Grefrygt, deels af Tvivl om hvilke Følger en saa hemmelighedsfuld Bøn kunde have, træk den mørke Skare sig noget tilbage, og iagttog i Taushed de Fremstredt, det ødelæggende Element gjorde. Sælsomme Sagn havde de hørt om det, de fremmede Menneskers Gud formaaede, og da deres Dffre paa een Gang begyndte at opgive ethvert Middel til Redning, syntes de at vente, eller ventede virkeligt, at den store Aands Magt, som de Fremmede tilbød, vilde aabenbare sig paa en umiskjendelig Maade.

Men uagtet alt dette gav ingen af Fjenderne det ringeste Tegn til Medlidenhed. Tænkte de overhovedet paa deres timelige Skjæbne, der maastee levede endnu

i den brændende Bygning, saa stæde det kun, i det de flygtigt beklagede, at de ikke kunde vende tilbage til deres By med de blodige Kjendetegn paa deres Triumph; en Vre, som de saae sig berøvede ved det haardnakkede Forsvar. Dog selv denne eiendommelige, dybt indgroede Følelse blev glemt, da de Overhaand tagende Flammer tilintetgjorde ethvert Haab om at tilfredsstille den.

Jlden naaede igjen Taget paa Blokhuset, og af det Lys, der skinnede igjennem Skydehullerne, kunde man tydeligt see at det Underste af Bygningen nu ogsaa var kommen i Brand. En eller to Gange hørde man halv undertrykte Toner, der lignede qualte Skrig af Gruentimmer; dog ophørte disse saa pludseligt, at de Lyttende bleve i Tvivl om, enten det var noget virkeligt eller et Bedrageri af deres ophidsede Indbildningskraft. Til mange lignende Jammer-scener havde de Vilde været Vidner, men aldrig til en, hvor man med saa urokket Fasthed var gaaet Døden imøde. Ved den Rolighed, der herskede i det brændende Blokhuis, bleve de overfaldne af en Følelse af hellig Skræk, og da det vaklende Taarn nu, som en Masse af forkullede Ruiner styrtebragende til Jorden, flygtede de bort fra Pladsen, ligesom om de frygtede Hævnen af en Guddom, der vidste at indgyde sine Tilbedere en saa dyb Følelse af Hengivenhed i sin Villie.

Lod end Seiersraabet sig endnu høre flere Gange om Natten, og var end nogle af Seierherrerne endnu paa Høien, da Solen stod op, havde dog saa af Sværmen saa meget Mod, at de vovede at nærme sig det rygende Baal, hvor de Christne havde givet dem et saa heltemodigt Exempel paa Sjælestyrke. Men de Saa, der vovede det, stode omkring Pletten mere med en Indianers Ufrygt for de Retsfærdiges Grave, end med hans grusomme Glæde over at have stillet sin Hævn paa en falden Fjende.

Sextende Kapitel.

Hvem ere disse der,
 Udtørrede og rødsomme at see?
 De signe ikke dem, der kve paa Jorden,
 Og staae dog paa den!

Macbeth.

Strængheden af den Karstid, som vi allerede have taelt om i disse Blade, er i Aprilmaaned aldrig af lang Va-

rigthed. Jægerne havde allerede, førend de vendte tilbage fra deres Stroisfetog imellem Høiene, mærket at Vinden havde forandret sig, og endstjødnt de Forretninger, der ventede dem, vare for vigtige til, at tillade dem nøiere at iagttage det indfaldende Løveir, saa blev i Løbet af Natten dog flere end een af de unge Mænd overbeviiste om, at Vinteren virkelig var i Begreb med at sige dem Farvel. Den i det foregaaende Kapitel beskrevne Scene var endnu ikke halvt til Ende, da Sydvinden allerede begyndte at blande sig i de følgende Luer. Varme Lufte, der fulgde Løbet af Bugten, vare drevne ind i Landet, og da de gjennemtrængde den snævre D, der ligesom dannede et Bolværk for Fastlandet, havde de, inden nogle saa Timers Forløb, ganske udsløttet ethvert Spor af Vinterens Herredømme. Varme, milde, hurtige og i Masser gjennemvistede de altgjennemtrængende Luftstrømme Skoven; Snedysferne smæltede paa Markerne; velgjørende virkede de paa hele Naturen, og Menneſter og Dyr føelde en fornyet Tilværelse. Derfor fremviiste ogsaa den næste Morgen et Landskab, der stod i en skjærende Modſætning til det, vi ſidſt have ſkildret vore Læſere.

Vinteren var ganske forſvunden; og da Foraaret allerede havde haft nogle varme Dage og opſvulmet Træernes Knopper, ſaa vilde Ingen, der pludſelig ſaae ſig henſlyttet paa den nærværende Skueplads, have troet,

at Kars tiden i sin Fremrykken havde været udsat for en
 saa ublid Afbrydelse. Alligevel frembød de Dele af
 Landstabet, der vare opstaaede ved Menneskehænder, en
 stor og sørgelig Forandring. Istedet for hine den fre-
 delige Lykkes simple Boliger, der havde smykket den
 lille Hoi, saa man kun en sort forfullet Hob af Ruiner.
 Paa Siden af Høien laae nogle misbrugte og halvfor-
 dærvede Møbler, og hist og her stod, begunstigede af
 Tilfældet, et Dusin Pallisader, som ligesaa mange Flygt-
 ninger, der havde reddet sig ud af Luerne. Atte til
 ti massive Skorstene hævede sig op af de rygende Rui-
 ner. Midt i Udelæggelsen stod ogsaa endnu den ne-
 derste Etage af Blokhuset, der var af Steen, og oven-
 paa den nogle forkullede Bjælker. Det nøgne, fritstaa-
 ende Skæft af Brønden ragede frem af Midten, lig et
 sørgelig Minde fra Fortiden. Bidt omkring bedækkede
 Ruinerne af Udhusene en Side af den opdyrkede Dal
 med et sort Teppe, og paa forskjellige Steder havde
 Pælene, der som ligesaamange Linier løb ud fra For-
 styrrelsens Middelpunkt, ledet Flammerne ud i Markene.
 Nogle Huusdyr laae drøvtygaende i Baggrunden, og
 selv Hønsesgaardens fjerdede Beboere holdt sig affides, som
 om deres Instinkt advarede dem om, at der lurede Fare
 paa dem der, hvor de vare vant til at søge Beskyttelse.
 Derimod var i enhver anden Henseende alt ligesaa ro-
 ligt og skønt, som tilforn. Solen straaede paa den

stysrie Himmel. Den milde Luft og den klare, skjønne Dag gav selv den bladløse Skov et Skin af Liv, og den hvide Damp, der endnu steg op af de ulmende Aske= hobe, henvævede hoit over Høien, ikke anderledes end Røgen af Skorstenen, der følger hen over den fredelige Hytte.

Den ubarmhertige Horde, der havde været Nar= sag til denne Forandring, var allerede langt borte, paa Veien til sine Byer, eller opsoegde maaskee en anden Blodscene. For et øvet Die vilde det have været let at forfølge Sporrene af den Wei, som disse vilde Skab= ninger havde taget, deels ved Hjælp af de oprykkede Pæle, deels ved Madslerne af Huusdyrene, som Tjenden i sit Overmod endnu til Af skeed havde givet Dødshug= get. Af alle disse utænmede Bæsnere var kun Eet ble= vet tilbage, og han syntes at dvæle paa Stedet fordy= bet i Følelser, der var himmelvidt forskellige fra dem, der nylig havde opflammet hans Landsmænd.

Med sagte, lydlose Trin vandrede den Tilbageblevne omkring iblandt Ruinerne. Først saae man ham dvæle med et estertænkende Blik mellem Lævningerne af de Bygninger, der havde dannet den firkantede Gaard, men siden, ligesom uvilkaarligt hendraget af Deeltagelse i des= res Skjæbne, der vare omkomne paa en saa ynkelig Maade, nærmede han sig til den Steendynge, der be= fandt sig i Midten. Det fineste, meest opmærksomme

Dre vilde ikke have hørt Lyden af Indianerens Trin, da han betraad de tomme Steder i det nedstyrtede Muurværk, og sagtere end et Barns Mandedrag var hans, da han stod midt paa denne Plads, der for saa Timer siden var bleven helliget ved en christelig Families Dødsangst og Martyrdom. Det var Drengen, der bar Navnet Miantonimoh; han ledte efter nogle Løvninger af dem, med hvilke han saalange fredsommeligt, ja fortroeligt havde boet under et Tag.

Den, for hvem Historien om de Vildes Lidenstaber ikke er fremmet, vilde i Spillet af Unglingens talende Træk, have fundet Nøglen til det, der foregik i hans Sjæl. Hans mørktglindsende Die rullede hen over de dampende Løvninger af Bygningen, og syntes med Begjærighed at søge efter en eller anden Løvning af en menneskelig Stikkelse. Men alt for graadigt havde Elementet udført sit Arbejde, til, at det skulde have været muligt at finde synlige Mindesmærker om dets Raseri. Smidlertid trak noget, der lignede det han søgte, hans Die til sig. Med lette Fødder ilede han did, hvor det laa, og trak Benet af en kraftig Arm frem af den dampende Aste. Da hans Blik traf denne sørgelige Gjenstand, lignede det vildt og triumpherende, som det er sædvanligt hos de Wilde, naar Glæden over at de have mættet deres Hævn gjennembæver dem; men jo længere han saae paa den, desto mere opfyldte blide Grindrin-

ger hans Sjæl, og man kunde see hvorledes mere menneskelige Følelser traad istedet for det Had, der fra hans Barndom var bleven indpræntet ham, til en Stamme, der saa hurtigt udslettede hans Landsmænd af Jorden. Venet sank af hans Haand, og havde Ruth været tilstede og seet den vemodsfulde, tilgivende Skygge, der nu gled hen over hans fortagtige Træk, vilde hun have glædet sig ved den Overbeviisning, at hendes Gudhed ikke ganske var bleven spildt.

Medlidenheden veeg snart for et Slags hellig Frygt. Indianerens Indbildningskraft forekom det, som om en susende Stemme, lig den, der pleier at opstige af Graavene, lod sig høre paa dette Sted. Med Legemet bøiet for over, lyttede han med en Bilde Opmærksomhed og skarpe Øre. Det forekom ham, at han fornam de dæmpede Toner af en gammel Mand, der underholdt sig med sin Gud. En Græker vilde det have glædet, at efterligne med Meiselen de Stillinger og Bevægelser, som den forundrede Dreng antog, da han langsomt og ærbødigt begav sig bort fra Pladsen. Hans opadrettede Blik fængslede det tomme Lustrum, hvor før de øverste Værelser i Blokhuset havde hævet sig, og hvor han sidst havde hørt Familien anraabe Gud om Hjælp i Nøden. Hans Indbildningskraft vedblev endnu bestandigt at male ham Offrene i det brændende Taarn. Endnu eet Minut nølede den unge Indianer, maaskee ikke uden at

være gennemtrængt af den Tanke, at et af de blege Ansigter endnu vilde vise sig for ham; herpaa betraab han, man kan sige med svævende Fodder, estertænk som og rørt, den Sti, som hans Landsmænd havde fulgt. Da hans smækkre Skikkelse naaede Randen af Skoven, saa man ham endnu engang staae stille og kaste et Afseedsblik til det Sted, hvor Skjæbnen havde villet, at han skulde være Vidne til saa megen huuslig Fred og saa megen Sammer: derpaa forsvandt han pludseligt i sit Fædrenelands mørke Skove.

De Billedes Arbejde syntes nu fuldsført. Den Ulykke, der var truffet Dalen Wissh-Ton-Wissh, havde, som det syntes, lagt kraftige Hindringer i Veien for at den fremdeles skulde blive bebygget. Var Naturen bleven overladt til sig selv, vilde saa Aar have været tilstrækkelige til igjen at oversaae de opdyrkede Marker med saadanne Kratstove, som før havde bedækket dem; og efter et halvt Aarhundredes Forløb vilde disse stille Egne atter have ligget begravne i Skyggen af dunkle Skove.

Men saaledes skulde det ikke være. Solen havde naaet Meridianen, og de i fjendtlige Horde havde allerede været borte i nogle Timer, seend der tildrog sig noget, der gjorde det sandsynligt, at dette virkelig var Forsynets Beslutning. Den, der kjendte noget til de her saa nylig foresaldne Gyseligheder, kunde let have taget Lustens Hvislen mellem Ruinerne for Stemmer af de

Hedenfarnes Vænder. Kort sagt, det saae ud som om Orkenens Tausked atter skulde gjenvinde sit Herredømme. Men pludseligt blev den ganske sagte afbrudt. Indenfor Ruinerne af Blokhuset stode en Bevægelse. Det klang som om Træstumper bleve med Forsigtighed løstede tilside, den ene efter den anden, og derpaa hævede sig langtsomt op ad Røret af Brønden et menneskeligt Hoved, med den ængstligste Forsigtighed udtrykt i alle Miner. Dette tilsyneladende Spøgelses magre, unaturlige Udseende var ganske i Samklang med Skuepladsen, der omgav det. Et Ansigt, sværtet af Røg og besmuurt med Blod; et Hoved, omvundet med de smudsige Pjalter af et Klæde; Dinene ubevægelige, og ligesom stive af Skræk — dette var vel et Syn, der ikke berøvede de gyselige Gjenstande, der omgav det, noget af deres frygtelige Charakter.

„Hvad seer Du?“ — spurgde en huul Stemme indenfor Muren. — „Maae vi atter gribe til Vaaben, eller ere hine Moloks Redskaber dragne bort igjen? Tael, fat Dig, Ungling! Hvad seer Du?“

„Et Syn, der kunde komme en Udv til at græde!“ — svarede Eben Dudley, og hævede sig i Beiret, saa at han kom til at staae oven paa Røret, hvorsfra han igjennem en lille Rikkert oversaae den største Deel af den ødelagte Dal. — „Hvor slemt det endogsaa er, kunne vi dog ikke sige, at der ikke er blevet givet os

Tegn, der kunde advare os. Men hvad er det klogeste Menneſke med ſin dødelige Wiſdom, naar Djævelens Liſt ligger i den anden Vægtſkaal? Kommer kun ud! Belial har kjølet ſit Mod, og vi ville vel igjen kunne trække friſt Luſt.”

De Toner, der efter denne Tale, kom endnu dybere nede fra Brønden tilkjendegav hvilken Glæde denne Eſterretning udbredte, og hvor begjærlig man var efter at eſterkomme Opfordringen. Flere Træſtumper og korte Bretter blev forſt med megen Omhyggelighed rakte op til Dubley, der ſlængde dem hen blandt de andre Ruiner af Bygningen. Derpaa ſteeg han ned af Røret, for at give Plads for dem, der kom efter.

Den Førſte, der nu ſteeg op af Brønden, var den Fremmede, ham fulgte Content, den gamle Puritaner, Ruben King, kort ſagt, ſamtlige unge Karle, der ikke vare forulykkede i Kampen. Efter at diſſe vare ſtegne op af Røret, den Ene efter den Anden, og ſprungne ned paa Jorden, gjorde de i en Haſt Anſtalter til at befrie den ſvagere Deel af Selſkabet fra ſit Fangeſkab. De nødvendige Midler, Kjæder og Spande vare ved Grændſebeboernes Duelighed og Opfindſomhed ſnart bragte tilveie, og med diſſe blev nu Ruth, den lille Martha, Tro og de andre Piger, uden nogen Undtagelſe, den Ene efter den Anden, trukne op af Jordens Stjød og gjengivne til Dagens Lys. Den, der paa nogen

Maade har gjort en lignende Erfaring, og derfor bedst er i Stand til at bedømme et saadant Stykke Arbeide, behøver man ikke at sige, at dets Udførelse hverken behøvede lang Tid eller megen Umage.

Det er langt fra at være vor Hensigt, at ville paa en piinlig Maade vække Læserens Følelser, naar saadant ikke er uundgaaeligt ved den simple Fortælling om Begivenhederne i denne Historie. Vi forbigaae derfor med Taushed alle de Legemsmerter og al den Sjæleangst, der havde været forbundne med denne sindrige Frelse fra Flammerne og Tomahakken. Dog bestod Beboernes Lidelser meest i Frygten; thi ikke alene var det i og for sig selv let at stige ned i Brønden, men de unge Mænds hurtige Opsindsomhed leverede ogsaa, i det de først kastede adskjelligt Huusgeraad ned i Dybet, og belagde Bunden med Bretter, Midler til at gjøre Dvinderne og Børnene deres Stilling mindre smertelig, og beskyttede dem tillige mod den sammenstyrtende Masse af Blokhuset, ved det at de ogsaa lagde Bretter og Træstykker paa tværs ovenover sig. Desuden havde Bygningens Skikkelse selv ikke bidraget lidet til deres Sikkerhed, da den var saaledes beskaffen, at de tungere Dele aldeles ikke kunde styrte til Jorden.

Trods den trøstelige Bevidsthed, at have undgaaet en skrækkeligere Skjæbne, forsamlede Familien sig dog med Følelser, der, naar man betragter den almindelige

Forskyrrelse, der omgav dem, lettere lade sig tænke end beskrive. Deres første Handling var en kort, men dybtfølt Taksigelse for deres Frelse; herpaa arbejdede de med al den Iver, som man kan vente af Mennesker, der ere opdragte ved Strabadser, paa at føie de Foranstaltninger, som Rådskab foreskrev dem.

Nogle af de snildeste og meest erfarne Ynglinger bleve sendte ud, for at udforske hvilken Retning Indianerne havde taget og for, saa meget som mueligt at indhente Efterretning om hvad de endvidere havde i Sinde. Pigerne skyndte sig med at bringe Køerne sammen, medens Andre med tungt Hjerte gennemsøgte Ruinerne, for at finde Levnedsmidler og andre Ting, der kunde tjene til at tilfredsstille Naturens meest trykkelige Fordringer.

Inden to Timer var alt, hvad man var i Stand til at udrette, fuldført. De unge Mænd vendte tilbage med den Forsikring, at de Billedes Spor lode slutte, at de virkelig vare dragne bort, for ikke mere at vende tilbage. Køerne havde ydet deres Bidrag til Selskabets Underholdning og Hungeren var stillet, saa godt som Omstændighederne tillode det. Ogsaa Baabnene bleve prøvede og satte i Stand til strax at kunne bruges, skøndt med Undtagelse af dem, der vare blevne alt for meget bestadigede. Ligesaa lidet blev der glemt i en Hast at gjøre Anstalter til at beskytte Qvinde og Børn

den næste Nats fjolige Lust; kort sagt, man undlod intet af alt det, som en Grændsebeboers Indsigter kunde angive og hans store Opfindsomhed skaffe Midler til at udføre.

De ovenansførte Foranstaltninger vare endnu ikke ganste udførte, da Solen allerede begyndte, at dale ned mod Bogetoppene, der begrænsede den vestlige Horizont. Og nu fremstillede Ruben Ring, tillige med en anden ligesaa modig og kraftig Ungling, sig for Puritaneren, saa godt udrustede til en Reise gennem Skoven, som det var mueligt for Folk i deres Stilling.

„Gaaer!“ — sagde den gamle Puritaner til de unge Mænd, der ventede paa hans Befaling — „gaaer og udbreder Esterretningen om denne Hjemføgelse, for at Menneſterne kunne komme os til Hjælp. Jeg forlanger ingen Hævn over disse forblindede, hebenſte Esterlignere af Moloksbyrkerne; de have anrettet denne Ulykke i deres Uvidenhed. Ingen ſkal væbne ſig for at gjengjælde denne Uret, ſom ſyndige, feilende Dødelige have udøvet. Lad Enhver hellere ſtue ind i ſit Hjertes forborgne Skøbelighed; lad Enhver hellere tragte efter at dræbe den Dm, der gnaver i hans eget Hjerte paa hans Saligheds Haab og ſom kan tilintetgjøre Forjættelſens Frygt! Min Begjering er, at dette Exempel paa guddommelig Miſſhag maa ſtiſte Nytte. Gaaer, gennemreifer Kolonierne i en Dmfreds af halvtredſinds-

tyve Mile og opfordrer dem af vore Naboer, der kunne være borte fra deres Boliger, til at komme os til Hjælp. De ville være meget velkomne og gid de længe ingen Leilighed maae faae til at indbyde mig eller mine til en lignende Tjeneste. Saa reiser da, og forglemmer ikke, at I ere Fredens Sendebud, at eders Grinde inset har at skaffe med hævnjerrige Anslag; at I ikke skulle bede Brødrene om at væbne sig, for at opsoge de Vilde i deres Smuthuller, men for at komme os til Hjælp i vor Nød."

Efter denne sidste Formaning tog de unge Karle Afsted. Alligevel kunde man tydeligt see paa deres rynkede Pander og sammenpræssede Læber, at de let kunde glemme den forsonende Deel af Formaningen, hvis Tilfældet skulde lade dem møde en af de Vilde paa hans Strolisetog gjennem Skoven. Saa Minutter efter saae man dem med hurtige Skridt ile hen over Marken og ind i den mørke Skov, paa den Wei der førde til de Kolonier, der laae længere oppe ved Connecticut.

Men der blev endnu en anden Opgave at løse. Da de vilde give sig i Færd med at bygge et Skuur, hvorunder Familien foreløbigen kunde søge Ly, tilbrog Blokhuset sig deres Opmærksomhed. Bæggene i det nederste Stokværk af Bygningen stode endnu, og det viisde sig, at det ikke vilde falde vanskeligt, ved Hjælp af nogle halvsforbrændte Bjælker og et Par Bretter, der vare

undgaaede Ødelæggelsen, at lægge et Lag herover, der en Tid lang kunde tjene til Beskyttelse mod Veirliget. Dette raade, i en Hast opførte Skuur, tilligemed et endnu mindre kunstigt Kjøkken, der blev indrettet omkring det Nederste af en Skorsteen, udgjorde Alt, hvad de vare i Stand til at opføre, indtil andre kom dem til Hjælp.

Da de skaffede Gruset bort af det nederste Rum i det lille Taarn, bleve Levningerne af dem, der vare omkomne i Krigen, med Omhyggelighed opsamlede. Lige af den Ungling, der var faldet strax i Begyndelsen af Kampen, fandt man nede i Gaarden, kun halv fortæret af Luerne, og Benene af to Andre, der havde fundet deres Død inde i Blokhuset, bleve sankede sammen mellem Ruinerne. Det var nu de Overlevendes sørgelige Pligt, at lægge dem i Jorden med sammelig Høitidelighed.

Det var den Tid, da den vestlige Horizont glødede af den Pragt, der, som en af vore Digtere synger,

ledsager Dagen, naar den kommer, naar den gaar, som man bestemte til denne Høitidelighed. Solen stin-
nede igjennem Trærnes Toppe, og man havde ikke let kunnet vælge et mildere, stillere Lys for en saadan Cere-
moni. De fleste af Markerne laae endnu i den milde Daggløds, medens Skoven mere og mere antog Nat-
tens mørkere Udseende. Fra Brændsen af Skoven ud-
bredte sig en bred Styggerand, og endogsaa ute paa En-

gen Kastebe de hist og her staaende Træer i dristige Om-
rids en tæt, mørk Linie hen over det rødlige Soellys.
En af disse Linier var det mørke Billede af en høj,
nikkende Gran, hvis Skole af uvisneligt Mørkegrønt hæ-
vede sig næsten hundrede Fod over de bestednere Bøge.
Eigehen til Siden af Blokhuset naaede denne Kjømpes-
stygge, hvis spidse Ende skjal sig langsomt hen mod den
aabne Grav, et Sindbillede paa hint Forglemmelsens
Mørke, der skulde omgive dens fordringsfrie Beboer.

Paa denne Plet havde Markus Heathcote og hans
overblevne Huusfolk forsamlet sig. En Stoel af Ege-
træ, som Luen havde staaet, var den gamle Mand's
Sæde; paa to parallelle Bænker, eller af Steen under-
støttede Bretter, sad de øvrige af Familien. Graven
laa imellem dem. Ved den ene Ende af samme havde
Patriarchen taget Plads, medens den i disse Blade saa
titomtælte Fremmede med foldede Hænder og tankefulde
Miner stod ved den anden Ende. En Tømme til en
Hest, der hørde til et Ridetøj, der ganske påsede til
Familiens indskrænkede Midler, hang paa en af de halv-
forkullede Pallisader i Baggrunden.

„En retfærdig, men dog naadig Haand har hjem-
søgt min Huusholdning,” — begyndte den gamle Pu-
ritaner rolig, som en, der for længe siden har vænnet
sig til at taale Lidelser med Ydmyghed — „den, der
rigeligt har givet, har taget igjen; den der længe har

højt Overbærelse med min Svagheit, har nu tilhyllet sit Ansigt i Brede. Jeg har lært at kjende hans velsignende Magt; det sømmede sig, at jeg ogsaa skulde lære at kjende hans Mishag. Et Hjerte, der begyndte at blive alt for sikkert, vilde Stolthed have forhærdet. Derfor knurre ingen over det, der er skeet. Ingen efterligne det Sprog, som Hiobs taablige Hustru forde. Skulde vi modtage det Gode af Guds Haand og ikke det Onde? O, at dog denne Verdens Børns svage Gemyt-ter, der for Forsængelighedens Skyld sætte deres Sjæle paa Spil, der foragteligt see ned paa den ydre Trang, maatte see hvor rig den er, der er besættet i Troen! O, at de dog kjendte den Retsfærdiges Trøst! Fader Taknemmelighedens Stemme lyde i Orkenen! Nabner eders Mund med Lov og Priis, paa det at den Angergivnes taknemmelige Hjerte ikke skal blive forborgent!"

Da den Talendes dybe Toner taug, faldt hans alvorlige Blik paa Ansigtet af den Yngling, der sad nærmest ved ham, og syntes at fordrø lydeligt Svar paa denne ophøiede Uttring af Hengivenhed. Men for det Individiums Sjælestyrke, til hvilket denne tause, men forstaaelige Opfordring blev gjort, var dette Offer for stort. Den unge Mand kastede først et Blik paa de ved hans Fødder liggende Lævnninger af hans forlums Kammerater, derpaa svævede hans Blik hen over den Udelæggelse, der havde hjemført en Plads, som hans

egen Haand havde hjulpet til at udsmykke; en stikkende Smerte i hans Saar erindrede ham fuldkommen om hans egne legemlige Lidelser, og i det han bortvendte sine Blikke, syntes han at føle, at en saadan tvungen Yttring af Hengivenhed var ham for tung. Markus bemærkede dette og vedblev:

„Er der da ingen Stemme, der vil prise Herren? Hedningernes Horder ere faldne over mine Hjorder; i min Bolig har Ilden raset; mine Folk ere faldne under de Forblindedes Slag, og ingen er her, der siger, at Herren er retfærdig! Jeg ønsker at Taknemmelighedens Stemme maa hæve sig paa mine Marker; jeg ønsker, at Lovsangen maa være tydeligere end de Vildestes Krigsraab, og at hele Landet maa gjenlyde af Glædens Toner!“

Der fulgde en lang, dyb, forventningsfuld Taus-
hed. Derpaa svarede Content med rolig og fast Stem-
me og med den Bestedenhed, der aldrig forlod ham:

„Den Haand, der har holdt Bøgstkaalen, er ret-
færdig, men vi ere befundne for lette. Den, der har
ladet Orkenen blive til en blomstrende Mark, har denne
Gang gjort de Uvidende og Grusomme til Redskaber
for sin Villie. Han har standset vor Lykke i dens
Blomstren, for at vi skulle erkjende, at han er Her-
ren. Han har taelt til os i Stormvinden, men hans
Raade skylde vi det, at vi ikke mistjende hans Stemme.“

En Straale af Glæde udgjød sig ved Sønnens Ord over den gamle Mands Ansigt. Herpaa vendte han sit forskende Blik til Ruth, der sad iblandt Pigerne, som et Billede paa qvindelig Smerte. Medens nu enhver i denne lille Forsamling tillod sig et stjaalet Blik paa hendes milde, men blege Ansigt, herskede der den dybeste Stilhed; thi det var ikke saa meget Nysgjerrighed, som almindelig Deeltagelse og Medlidenhed med hendes Kummer, der gav deres Blik denne Retning. Moderens Blik stirrede alvorligt, men uden Taarer, paa det sorgelige Skuespil foran hende; det søgte uvilkaarligt blandt de indtørrede, sammenskrumpne, dødelige Levninger efter en Reliquie af den Engel, som hun havde mistet. En Gysen forraadte Kampen i hendes Sjæl. Endelig udaandede hun med en blid Stemme, saa sagte, at de, der sadde nærmest hos hende, kun med Møie kunde høre det:

„Herren har givet, Herren har taget, velsignet være hans hellige Navn!”

„Nu veed jeg, at den, der slog mig, er naadig, thi han tugter den, som han elsker!” — sagde Marcus Heathcote, i det han med Værdighed reiste sig op af sit Sæde, for at tiltale dem, der omgav ham: „Vort Levnet er et Hovmodens Levnet. I vor Ungdom blive vi let opblæste, og naar vi ere blevne gamle, siige vi i vore Hjærter: „Det er godt at være her! Men frygtelig og

uudgrundelig er den, der sidder i det Høie. Himlen er hans Trone og Jorden har han skabt til en Stammel for sine Fodder. Forgjæves vover svage Anders Forsængelighed at prøve paa at udgruble hans Hemmeligheder, thi hvo af alle dem, der aande, har levet førend Høiene bleve til! Det Ondes Baand, Satans og Belials Sønners Baand ere blevne slappede, for at de Udvalgte Tro skulde luttres, og at deres Navne, der ere indskrevne, siden Jordens Grundvold blev lagt, skulde læses i Bogstaver af det pureste Guld. Menneftets Børns Levetid er kun eet Dieblit i hans Dine, hvis Liv er en Evighed, Jorden kun en Bolig for en søie Stund; de Driftiges Been, deres Been, der igaar vare ungdommelige og stærke, ligge her for vore Fodder. Ingen veed hvad een Time kan føde. I een eneste Nat, mine Børn! er alt dette steet. Mennefter, hvis Stemmer bleve hørte i mine Haller, ere nu stumme, og de, der nyligen glædede sig, ere nu nedfænkede i Sorg. Og dog var dette tilsyneladende Onde kun anordnet, for at der skulde opstaae Godt deraf. Vi boe i et øde, eensomt Land, — vedblev han, i det han uvilkaarligt henvendte sine Tanker paa den mørkeste Deel af deres Glendighed — „vort jordiske Hjem er langt herfra. Sandhedens Flammestøtte har ledet os hid, men Forsølgerens Ondskab er ikke bleven tilbage. Huusvilde og forjagede, som den opskræmmede Raa, ere vi igjen nøbte til at flygte.

Det stjørnesmykkede Telt er vort Tag, og ingen kan nu inden vore Mure mere forrette sin Andagt i Løndom. Men skjøndt den er tornefuld, fører dog de Troendes Vej til Fred, og de Retskasnes endelige Ro kan aldrig forstyrres. Den, der for Sandhedens Skyld har taalt Hunger og Tørst og legemlig Smarter, forstaaer allerede at være fornøiet, og den, der har de Retsfærdiges Fred til Maal, vil ikke finde den længste Time af legemlig Smerte for lang."

Den Fremmedes skarpe Ansigtstræk antog ved disse Ord en, om mueligt, endnu vaaere Form; og hans ene Haand, der hvilede paa Grebet af en Pistol, omklamrede den, da den Gamle fortsatte sin Tale, med en saadan Magt, at det saae ud, som om hans Fingre vare indfattede i Træet. Dog blev han ved at tie og bukkede sig blot ved den Hentydning, som Puritaneren gjorde paa hans Person. Denne blev ved:

"Hvis Nogen begræder dens tidlige Død, der opgav sin Aand i en tilladelig Kamp for Liv og Arne," — her kastede han et Blik paa en Pige, der sad ikke langt fra ham — "da maa hun erindre, at hans Dage vare talte allerede fra Verdens Begyndelse, og at ingen Spurv falder til Jorden, uden at den opfylder den evige Wiisdoms Hensigter. Lad hellere det, der er skeet, erindre os om dette Livs Forsængelighed, for at vi kunne lære, hvor let det er, at gaae ind til det evige Liv; er Ung-

lingen bleven afmeiet lig det umodne Græs, saa forde
 Han Leen, der bedst veed, naar han skal begynde med
 at indsamle Høsten i sine evige Forraadskamre. En med
 ham forbunden Sjæl, — thi qvindelig Svagthed pleier
 gjerne at støtte sig ved Mandens Kraft — begræder
 hans Død; men hendes Sorg være en Christens Sorg,
 ikke ublandet med hellig Glæde!"

En frampagtig Hulken brød frem af den Piges
 Bryst, der, som alle vidsde, var forlovet med den He-
 denfarne. Den Gamles Tale blev afbrudt herved; men
 da Alt igjen var stille, kom han, ved en særdeles natur-
 lig Overgang, til at tale om sine egne Lidelser og ved-
 blev saaledes:

"Doden var ingen Fremmed i mit Huus. Hans
 Vil smertede meest, da den traf hende, da hun, lig
 den, der her er falden, var i sin Ungdoms Stolthed og
 hendes Sjæl jublede af Glæde over hendes førstefødte
 Dreng. Du paa Thronen deroppe!" — her hæstede
 han sit stive, taareløse Nie paa Himmelen — "Du veed
 hvor tungt dette Slag var mig! Du har indskrevet en
 dybtnebbøiet Nands Kamp i din Mindebog. Dog blev
 Byrden ikke befunden saa tung, at den ikke kan bæres. Of-
 feret var endnu ikke tilstrækkeligt. Verden fik endnu
 Overhaand i mit Hjerte. Du havde skænket os et Bil-
 lede af hiin blide Engel, der boer i Himmelen; Du har
 nu taget det igien, for at vi skulle erfare din Magt.

Vi bøie os for din Dom. Hvis Du har bortkaldt vort Barn til de Saliges Boliger, saa er det ganske dit, og langt fra os være det, at klage; men lader Du det endnu vedblive at vandre den jordiske Pilegrims gang, o, saa have vi Tillid til din Godhed! Hun nedstammer fra en Familie af Martyrer og Du vil ikke give hende til Priis for Hedningernes Blindhed. Din er hun, ganske din, o Herster i Himmelen! og dog tillader Du at vore Hjerter smerteligt længes efter hende, med al den jordiske Kjærligheds Hæftighed. Vi ville opbebie en ydeligere Aabenbaring af din Villie, for at vi kunne vide om Kilden til vore længselsfulde Taarer skal hentes ved Vissheden om at hun er forklaret — brændende Taarer rullede ved disse Ord ned over den dødblege, ubevægelige Ruths Kinder — „eller om Haab, ja Pligt imod Dig, skal opfordre hendes Frender til at forste efter hende. Da din Haand hvilede tungest paa en eensom og forladt Pilegrims Kånd i et fremmed og øde Land, vilde han uden Knurren ogsaa have hengivet Dig sit eneste Barn; det var din Villie, at han skulde blive i dens Sted, som Du kaldte til Dig; han blev en Mand og nu staaer ogsaa han her og byder Dig, som fordem Abraham, sin Kjærligheds Barn til et Offer. Gjør med det, som det bedst synes din Wiisdom, der aldrig tager Feil!“

Her brød et tungt Suf saa lydeligt frem af Con=

tent's Bryst, at den Gamle blev staaende uden at tale. En dyb Stilhed fulgde, men da Forsamlingen kastede et medlidende og ærbødigt Blik paa den dybt nedbøiede Fader, havde han allerede hævet sig fra sit Sæde og saae stift stirrende paa Taleren, som om han, ligesaa meget som de Andre, undredes over at han tilloob sig en saa smertelig Tone. Puritaneren vilde igjen fortsætte sin Tale, men hans Stemme bævede og standsede tilsidst, og nogle Dieblis frembød han for de Tilstedeværende det smertelige Syn af en ved Lidelse og Kummer dybt rystet, ærbødig Elding. Men han mærkede imidlertid snart sin Svaghed, og istedet for at fortsætte sin formanende Tale, gik han over til en Bøn. Saaledes bestjæstiget blev hans Stemme snart igjen reen, fast og tydelig, og han endte sin Andagt med en Helgens dybe Rolighed.

Efter denne Liigtale var det Øvrige af Ceremonien ogsaa snart forbi. Med høitidelig Stilhed blev Liget og Benene nedsænkte i den aabne Grav, der af de unge Mænd strax blev opfyldt med Jord: Derpaa udsagde Marcus Heathcote med lydelig Stemme Betsignelsen over Familien, bødte sig, ligesom han allerede havde gjort det i Aanden for Himmelen's Villie, og vinkede derpaa ad de Tilstedeværende, at de skulde trække sig tilbage.

Ved de Dødes Hvilested dvælede nu Puritaneren

og den Fremmede, for at holde deres sidste Samtale. Den Første holdt den Sidstes Haand fast i sin og Begges strænge Selvbeherkelse syntes at vige for Smerten, der var forenet med et ved saa mange Gjenvordigheder prøvet Venstreb.

„Du veed, at jeg ikke tør blive!“ — sagde den Fremmede, maaskee til Svar paa et Ønske, som den Gamle havde yttret — „De vilde opoffre mig til deres Forsængeligheds Molot; og dog blev jeg saa gjerne hos Dig, til den første bittre Smerte over en saa frygtelig Ulykke havde givet noget efter. Jeg fandt Dig i Fred og maa nu ved min Bortgang see Dig i den dybeste Sorg.“

„Du mistroer mig eller gjør din egen Tro Uret!“ — afbrød Puritaneren ham med et Smil, der glindede paa hans magre, stive Ansigt, som Straalerne af den nedgaaende Sol paa en vinterlig Sky — „Da din Haand lagde en elsket Qvindes Haand i min, syntes jeg da lykkeligere, end Du nu seer mig her i Ørkenen, uden Huus og Formue, og, Gud forlade mig min Utæknemmelighed! jeg havde nær sagt, barnløs? Nei, Du tør virkelig ikke blive, thi Tyranniets Blodhunde ere paa Spor efter dig; her er ingen Beskyttelse mere for Dig.“

Begges Dine vendte sig, ligesom bevægede af den samme sorgelige Følelse, hen imod Ruinerne af Blok-

huset. Derpaa tog den Fremmede sin Vens Haand i sin, trykte den og sagde med hørende Stemme:

„Marcus Heathcote, lev vel! Den der havde et Tag for den forfulgte Vandrer, vil selv ikke længe være uden Ly! og den Gudhengivne vil ikke altid møde Gjen-
vordigheder!“

Hans Ord klang i Patriarchens Ører som en i en Spaadom indklædt Aabenbaring. Endnu engang trykte de hinanden i Hænderne og saae paa hinanden med et Blik, i hvilket Kjærligheden seirede over det Bittre, der sædvanligt var indpræget i deres Miner; derpaa skildes de ad; langsomt vakte den Gamle hen til det bedækte Rum, der nu tjente hans Familie til Tag; men den Fremmede saae man strax derpaa gaae hen over Engen og træde en af de mindst besøgte Stier i denne Ørk.

Syttende Kapitel.

Da gik det til Byen, og Alle de fandt
Behag i at tale om Tiden, der svandt.
Bortreist var en Ven og en Anden var død,
En Tredie endnu dem Velkommen hød.

Vi overlade det til Læsernes Indbildningskraft at udfylde et Tidrum af flere Aar. Men førend vi igjen optage Traaden af vor Fortælling er det nødvendigt at fæste et nyt, flygtigt Blik paa den Egn, der er Skuepladsen for Begivenhederne i denne Historie.

Indbyggerne af denne Provinds indskrænkede sig nu ikke mere i deres Anstrængelser, til de første Forsøg, som Nybyggere pleie at foretage sig. Kolonierne i Ny-Engeland vare allerede gaaede gjennem Forsøgets Ildprøve og vare blevne varige. Massachusetts var allerede stærkt befolket, og Connecticut, den Koloni, med hvilken vor Fortælling staaer i nærmere Sammenhæng, var allerede befolket nok, til at lade noget see af den Virksomheds Aand, der saameget har udmærket dens flittige Beboere. Deres Anstrængelser forvandlede større og større Strækninger af ubeboede Ørkener til dyrket Land, og en af disse Forvandlinger er det, vi her ville

flidre for Læserne af disse Blade, saa tydeligt, som vore ringe Kræfter formaae det.

Sammenligner man det, man i Amerika kalder en ny Koloni, med Selskabets Gang paa den anden Halvkugle, saa finder man en Afvigelse fra Regelen. I Europa ere alle Livets Kunster en Frugt af Forstanden, der lidt efter lidt maa tiltage i Styrke efter som Civilisationen gjør Fremskridt; i Amerika bleve næsten alle Forbedringer indførte af en paa et andet Sted erhvervet Erfaring, eller, med andre Ord, disse Forbedringer, der have forvandlet en Drk til Overflødighedens og Sikkerhedens Opholdsted, og det med en til det Wiunderlige grændsende Hurtighed — disse Forbedringer ere Frugter af Nødvendigheden, som en tydelig Forestilling om det, der var uundværligt, befordrede, som en priisværdig Skappelyst fremskyndte og som endelig Friheden opmuntrede. Sliden har arbeidet, med hin Tillid, som Kunstner indgive, og Virkningen var ikke mindre eiendommelig end dens Aarsag.

At man i et Land, hvor Lovene begunstige ethvert tilladeligt Foretagende, hvor man ingen unødvendige og kunstige Indskrænkninger kjender, og hvor der endnu er saa meget at gjøre for Menneskehænder, at man der tillob Eventyreren at vælge efter eget Tykke den Plads, hvor han vilde udvikle sin Virksomhed, er noget, man vel ikke behøver at gjøre opmærksom paa. Jordbruge-

ren lader Heder og Sandørkener ligge og ned sætter sig ved Gloddbredderne; Handelsmanden tager mere Hensyn paa det Sted, hvor man meest spørger efter hans Varer og hvor Tilførselen er lettest; Haandværksmanden forlader sin Hjemstavn, for at søge Bestjæstigelse paa Steder, hvor hans Arbeide bliver bedst betalt. En Følge af dette overordentlige Spillerum, der tilstaaes enhver's eget Valg, er at dette store Maleri af det selvstændige Forbund i Amerika vel staaer udkastet som en dristig Skizze, men at der endnu ikke kunde tænkes paa, nøiere at udføre en stor Deel af samme.

Emigranten gik kun paa Raad med sin egen umiddelbare Fordeel; deraf kom det paa den ene Side, at intet betydeligt og brugbart Landstrøg inden for Grændserne af vort hele umaadelige Distrikt er blevet ganske forløst, men at paa den anden Side heller intet særskilt Distrikt kan rose sig af at være fuldkommen dyrket. Endnu den Dag i Dag seer man en Stad midt i Ørkenen, og Ørkenen grændse ofte til Stæder, hvis overhaandtagende Befolkning hellere vælger sig længere bortliggende Steder, for at indrette deres Industri. Efter tredive Aars vedvarende Omhyggelighed fra Regjeringens Side, har Hovedstaten selv endnu intet andet at opvise, end dens usammenhængende, sygelige Byer i Marylands forladte gamle Marker, medens tallose, yngre Medbeilerinder blomstre ved de vestlige Bænde —

paa Steder, hvor Bjørnen fordum vankede om og hvor ulven opløstede sin Hulen, da hiin By allerede tillagde sig Navn af en Stad.

Uf denne Grund altsaa grændser saa ofte, indenfor vor Fristats Enemærker, en høi Cultur til et neppe fremspirende Anlæg, ja til en fuldkommen Ør. Den Reisende, der har tilbragt Natten i en Gjæstgivergaard, der ikke vilde gjøre noget af Europas ældste Lande Skam, kan let blive nødt til at nyde sit Middagsmaaltid i en Jægers Schantih *. Den jævne, med Steen belagte Bei ender ofte ved en Sump, hvorigjennem det er umuligt at komme; Taarnspidserne af en Stad ere ofte skjulte i en Skov og en Kanal fører ofte til et skaldet og ufrugtbart Bjerg. Den, som ikke vender tilbage, for at see hvad det følgende Aar har skabt, tager i Almindelighed Grindringer med sig fra disse Steder, der forlede til Wildfarelser. For at see Amerika med

* Schantih (Shanty eller Shantee) er et meget almindeligt Ord i de nyere Kolonier. I indskrænket Forstand betyder det en raar, af Grene og Træbark opbygget Hytte, saaledes som man saa ofte pleier at opføre dem i Skoven, for at bruge dem i kort Tid. Besynderligt er det dog, at Grændsebeboerne ofte give deres Boliger dette Navn. Den eneste Afledning, som Forfatteren kjender, er af Shiente (Schente), et Udtryk, der hos Beboerne af Kanada skal betyde et Huns dehus.

Sandhedens Dje, maa man see det oftere, og den, der vil gjøre sig et rigtigt Begreb om disse Staters nærværende Tilstand, maa ligesaa lidet troe, at alle mellemliggende Punkter besidde de samme Guldkommenheder, som visse Pladser, som han af visse ugunstige Kjendsgjærninger, der ere samlede i Hjertet af Landet, bør drage den Slutning, at de længere bortliggende Kolonier ikke besidde en større Civilisation. Et tilfældigt Sammenstød af moralske og physiske Aarsager gjør at Selskabet hele Landet igjennem strider frem med en Gensformighed, der har meget overeensstemmende med den, der udmærker vore Institutioner.

Var endogsaa paa Markus Heathcotes Tid Lykken til at forbedre ikke saa stærk, som i vore Dage, saa virkede den dog allerede paa den Tid kraftigt nok. Paa denne Kjendsgjærning ville vi levere et Beviis, i det vi nu nærme os til vor allerede antydede Hensigt, at beskrive enhver med Tiden fremstaaet Forandring. Læseren erindrer, at den Tid, som vi skrive om, er rykket frem til den sidste Fjerdedeel af det syttende Aarhundrede. Det Dieblis, med hvilket Handlingen i vor Historie igjen begynnder, er just den Tid paa Dagen, da den graae Morgenstumring igjen begynnder at drage Gjenstandene frem af en amerikansk Nats dybe Mørke. Det er i Juni Maaned, og Omgivelserne ere af det Slags, at de gjøre en ufsørlig Beskrivelse nødvendig. Havde Dplys=

ningen været klar og Stillingen gunstig nok til at oversæe Pladsen igjennem en Rikkert, vilde Diet først have mødt en bred, bølgeformig Mark, oversaaet deels med forskjellige bleggrønne Træarter, deels med Masser af yppige, altid grønne Naaletræer. I Middelpunktet af denne næsten uoverseelige Skovindsatning, mellem tre lave Bjerge, udstrakte sig en flere Mile lang Slette, med alle Kjendetegn paa en Koloni, der var i den lykkeligste Fremvæxt. Mellem Bredder, der var bekrandsede med Pile og Sumachtræer, slyngede sig gjennem Engen en dyb, rivende Bæk, der paa den østlige Halvkugle vilde have gjældt for en Flod. Paa et Punt, omtrent i Midten af Dalen, blev Vandet opholdt i en lille Dæmning, og paa en opkastet Høi saa man en Mølle, hvis Hjul dog saa tidligt paa Dagen stod stille. Ikke langt derfra laa en ny=engelsk Landsby.

Antallet af Bygningerne i Byen beløb sig omtrent til fyrgetyve. De vare, som sædvanligt, opførte af stærkt Lømmen og Siderne net overtrukne med høvlede Bretter. Husene havde alle et paafaldende eensformigt Udseende, og hvis Dalen havde været om et andet Land end vort, kunde man have spøiet til, at endogsaa det bedste iblandt dem, røbede usædvanlig megen Bequemmelighed og Velstand. For største Delen bestod de af to Stokværk, af hvilke det Øverste ragede to eller tre Fod ud over det Nederste, en Bygningsmaade, der i tid-

ligere Dage var meget i Brug i de østlige Kolonier. Da Husene paa den Tid sjældent bleve overstrøgne, saa fremviiste intet af dem nogen anden Farve, end den, Træet pleier at antage, naar det i nogle Aar har været udsat for Veir og Vind. Hvert Huus havde sin enkelte Skorsteen midt paa Taget, og kun to eller tre kunde fremvise flere end eet Vindue paa hver sin Side af Hovedindgangen. Foran ethvert Huus befandt sig en reenslig, med Græs bevoxet Gaard, som et Plankeværk skilde fra den offentlige Gade. Denne var bred og indfattet med en dobbelt Rad af unge, kraftige Almetræer. Men paa den midt i Byen værende Plads stod et uhyre stort Morbærfigentræ, der allerede havde staaet der paa Stedet, da de Hvide første Gang kom til denne Egn. I Styggen af dette Træ pleiede Indbyggerne ofte at forsamle sig, for at høre udførligen fortælle en eller anden interessant Efterretning fra de nærmere ved Havet liggende Stæder. Et smalt, kun lidet benyttet Vognspor traak sig i lange Bugter midt igjennem den brede, græsbegroede Landsbygade, og løb udenfor Byen hen imellem høie Træindhegninger, indtil det tilsiøst forringede sig til en Sti for Ridende og forsvandt i Skoven. Hift og her trængde Roser frem gjennem Nabningerne i Plankeværkerne, over hvilke Buske af vellugtende Syringer kneise i Veiret.

Husene laae adskilte fra hverandre. Ethvert stod

paa et særskilt Grundstykke og havde en Have, der stødte op til Bygningen. Udhusene laae temmelig langt borte: den ringe Priis, hvori Grundstykkerne vare, gjorde dette ligesaa muligt, som det var raadeligt, for at sikke dem for Jidsvaade.

Tæt ved Gaden og næsten ved Enden af Byen stod Kirken. Ved det Udvendige og ved Ziraterne paa denne vigtige Bygning havde man paa det ængstligste hyllet Tidens Smag, og dens Stikkelse og Simpelted havde en paafaldende Lighed med den Selvsornægtelse og de selsomme Indfald, der vare de Folk egne, der holdt deres Gudstjeneste i den. Ligesom alle de andre Bygninger var den af Træ, og saae ud som om den havde to Stokværk. Vel stod et Taarn paa den, men det havde intet Spiir, og skulde blot tjene til at antyde den hellige Brug, hvortil Bygningen var bestemt. En ganske besynderlig Omhu havde man, ved at opføre denne Bygning, anvendt paa, at der intet skulde komme tilsyne, der afveg fra rette Linier og rette Vinkler. Angaaende hine snævre, hvælvede Nabninger til at indlade Viset, der saa hyppigt træffes paa andre Steder, da troede Ny-Englands paa den Tid saa strænge Sædelærere, at der bestod en vis hemmelig Sammenhæng imellem dem og den i Skarlagen Klædte Kvinde *. Det

*) Johan Nabenbar. XVII — 4. Den Fortolkning, der hentyder dette Billede paa den romerske Kirke, er meget gammel.

vilde ligesaa let være faldet den Geistlige ind at vise sig for sin Hjord i den forsængelige Messesærk, som Menighedens at optage hiin forkastelige Birat i deres kyndste Architectur, og hvis Campens Land havde faaet det Indfald pludseligt at ombytte Vindverne i deres Guds-huus med dem i det næsten ligeoverfor staaende Bertshuus, vilde den skarpeste Kritiker i Colonien ikke have mærket denne Forværling, saa liden Forskjel var der paa dem i Skikkelse, Dimensioner og Stiil.

Ikke langt fra Kirken, paa den ene Side af Gaden, besandt der sig et lille, indhegnet Rum, bestemt til Hvilested for dem, der havde fuldendt deres Bane her-nede. Der var endnu kun en eneste Grav.

Bertshuset var forskjelligt fra de andre Bygninger ved sin Størrelse, ved et Skuur for Heste, og ved et vist anmassende Udseende, som det fik derved at det stod længere frem, end de andre Huse og ligesom indbød den Reisende til at træde ind. Over Døren hang et Skildt paa en Stang, og havde et Maleri, der ved det første Dietkast vilde have foraarsaget en Naturforsker en ikke ringe Glæde, da han maatte troe, at have opdaget en ganske ny Fugleart. Men Kunstneren havde dog tilstrækkeligt forebygget enhver saadan Bildfarelse, og flo-geligt sat følgende Underskrift under Billedet: „Dette er Skildtet til Whip-Poor-Will,” et Navn, som endog den mindst Kyndige Reisende vidste at man

tillagde den Fugl, man ellers kaldte *Wish-Ton-Wish*, den amerikanske Natugle.

Kun saa Levninger af Skoven bemærkede man i den umiddelbare Omgivelse af Landsbyen. Siden Træerne først bleve fældede var der hengaaet en tilstrækkelig Tid, for at udlette ethvert Spor af deres tidligere Tilværelse. Men jo længere fra Byen man betragtede Omegnen, desto tydeligere saae man Spor af sildigere Indgreb i Skoven, og Udsigten endtes med dybe Aabninger, hvor opstablet Brænde og fældede Træer tilkjendegav, at Øren for længe siden havde været virksom.

I hine tidligere Dage boede de amerikanske Landmænd, ligesom de europæiske Bønder, i deres Landsbyer. Thi her havde Frygt for et Angreb af de Vilde den samme Skik til Følge, som Oversald af mindre nøjsomme Barbarer, allerede for flere Aarhundreder siden, havde indført paa den anden Halvkugle — en Skik, der berøver Opholdet paa Landet en Deel af sin Ynde, og som efter al Sandsynlighed Tiden og en mere regelmæssig Tilstand i Selskabet kun meget langsomt vil skjænke det paa ny. Til et Beviis paa hvor gammel den er, kan den Kjendsgjærning tjene, at Landmændene i den Deel af de forenede Stater, der er Skuepladsen for Begivenhederne i denne Fortælling, endnu den Dag i Dag foretrække en Bolig midt i dens Marker for den Uleilighed hvert Dieblis at maatte forlade deres Huus.

Da imidlertid Menneſterne i Amerika aldrig bleve underkaſtede et almindeligt System, men havde deres ſeldkomne Frihed til at følge deres eget Hang, ſaa fandtes der ogſaa meget tidligt driftige Perſoner, der forſmaaede en Skik, hvorved der tabtes i det mindſte ligesaa meget i Beqvemmelighed, ſom der vandtes i Sikkerhed. Selv i den nylig beſtrevne Dal laa der ti eller tolv beſtedne Hytter ſtrøede omkring paa Bjærgſkrænterne, paa Steder, hvor Skoven nylig var bleven opryddet, og ſom vare altfor langt fra Byen for at være ſynderligt ſikrede mod et pludſeligt Overfald af en ſælleds Fiende.

Men til Beſkyttelſe i den yderſte Nød var der dog opført en Bygning, der var ſælleds for alle Beboerne i Dalen. Den var omgivet med Palliſader, og lignede meget den, vi forhen havde haft Leilighed til at beſkrive. Forſvarsanſtalterne vare ſtærke og opførte med mere Omhyggelighed end ſædvanligt, da man havde forſynet begge Flanker af Pæleværket med Blokhuse; fort ſagt, Bygningen fortjende i enhver Henſeende at kaldes en Fæſtning, der var ſkikket til at modſtaa et ſaadant Angreb, ſom man paa den Tid kunde vente at blive udsat for i diſſe Egne. Den tjente tillige den Geiſtliche til Præſtegaard, og naar nogen af Menigheden blev ſyg, blev han ogſaa bragt hid, for at forebygge at man ſkulde blive nødt til at ſtaffe ham bort i et Dieblif, da det ikke kunde ſkee uden Fare.

For Amerikanere behøves der endnu kun at lægges til, at hele dette lille Landskab var inddeelt i indhegnede Marker. Enhver af disse var omgivet med plumpe Trægjerder. Hist og her græssede Hjorder af Køer og Faar uden Hyrde eller Oppasser. Medens de Marker, der laae nærmest ved Husene bestandigt mere og mere fremvixsede Spor af en forbedret Agerdyrkning, tog ogsaa denne mere og mere af, jo nærmere Markerne laae Skoven; saa at de Steder, der grændsede op til denne, kun vare halv ryddede og fulde af forkullede Træstumper og afbarkede Stammer. Alt dette er noget, som ethvert Landskab pleier at frembyde i Egne, hvis Dydyrkningen endnu ikke har overskredet de to første Kulturtrin.

I en lille Fjerdingveis Afstand fra den befæstede Bygning eller Garnisonen, som man ved en selsom Ordforværling pleiede at kalde det med Pallisader omkrandsede Huus, stod et Stuehuus, der langt overgik alle de andre i Byen. Stjøndt ligesaa simpelt som disse, var det betydeligt større, og endstjøndt enhver bemidlet Landmand kunde gjøre Fordring paa en ikke mindre rummelig Bopæl, saa var dog de Bequemmeligheder, der fandtes i denne og af hvilke nogle for en Kolonistfamilie næsten grændsede til Luxus, noget Mærkværdigt. Kort sagt, Anordningen af Udhusene, den fortrinlige Bygningsmaade, de bedre Materialier og mange andre Omstændigheder pegede hen paa at hele Etablissementet var et,

der var bleven opført paa ny. De Marker, der laae omkring denne Bolig fremviisde en jævnere Overflade, end de længere bortliggende; Gjærderne vare mindre plumpe og raae; man saae der slet ingen Træstumper meer, og Haverne, saavelsom Pladsen ved Huset, vare beplantede med blomstrende Frugttræer. Ikke langt bag Hovedbygningen hævede sig en kogleformig Høi, der var bekrandsset med et skjønt, de amerikanske Landhuse sær-
 egent Smykke, nemlig en Gruppe af regelmæssigt og hyppigt vorende Ubletræer, der dog endnu ventede deres fulde Skjønhed af Tiden, da det ikke var længere end aatte eller ti Aar siden de bleve plantede. Et sort Steentaarn, der bar nogle forkullede Bjælker, ragede, skjøndt det ikke var meget høit, frem over de høieste Træer, og stod der, som et Mindesmærke om et i Da-
 lens korte Historie foresaldet hæftigt Optrin. Ogsaa et lille Blokhuus var at see ikke langt fra Boligen, dog herskede der en Forsømmelighed rundt omkring samme, der tydeligt viisde, at denne lille Fæstning var bleven opført i en Hast og kun for at bruges paa en kort Tid. Ogsaa paa forskjellige andre Steder i Da-
 len saae man Plantninger af Frugttræer, ligesom det Hele vidnede om at Agerdyrkningen der var i en blom-
 strende Tilstand.

Al denne nysbestrevne Forvandling bar, saa vidt den naaede, et engelsk Præg; men det var England,

lige frit for hiint Lands Luxus og Armod. Den Mængde Jord, der laa til enhver, endogsaa den laveste Hytte, gav den et Udseende af Velstand og Bequemmelighed, der ofte savnes hos de i Forhold langt Rigeres Boliger i andre Lande, hvor Menneskernes Antal staaer i et ganske andet Forhold til Jordemonnet, end det den Tid var eller endnu er Tilfældet i de Egne, om hvilke vi skrive.

Attende Kapitel,

Kom hid, Nabo Steentul! — Gud har velsignet Eder med et anseeligt Navn: At være smuk er en Gave af Lykken; men at læse og skrive kommer af Naturen.

Det er allerede bleven sagt, at den Time, til hvilken Traaden af vor Fortælling igjen knytter sig, er en af de tidlige Morgentimer. Den i skovrige Lande saa almindelig Nattefulde var forsvunden, og den milde Sommermorgenvarme, der er eiendommelig for disse Egne, hørvede de paa Engene liggende lyse Dunststræber op over Træerne, hvor de flød sammen og i Stik-

Kelse af Skyer trak hen til Toppen af et fjærntliggende Bjærg, der, som det syntes, var en sælleds Samlingsplads for al den Laage, der samlede om Natten.

Den af Ildfarve glødende, østlige Himmel forkyndte at Solen var nær ved at lade sig tilsyne. Uagtet det endnu var saa tidligt, saa man dog allerede en Mand paa Veien, ikke langt fra den sydlige Ende af Byen, i Færd med at bestige en lille Høi, fra hvilken han kunde overskue alle de i det foregaaende Kapitel beskrevne Gjenstande. Han havde enten været paa Jagt eller paa et kort Tog af et endnu mere krigeriskt Slags, hvilket man kunde see af hans Gevær, som han havde kastet over Skuldren, af Krudthornet og Jagttasken, og den lille Randsel, som han bar paa Ryggen. Undertager man en kort, bred Sabel, der sad i et Læderbælte, som han bar om Livet, da saa man ellers intet Mærkværdigt ved hans Paaklædning. Stoffet og Snittet vare saadanne, som de den Tid vare brugelige i Kolonierne, og det var tydeligt nok, at det var en Beboer af Landsbyen, som Tjenesten eller Fornøielse for en kort Tid havde kaldt bort fra sin Hytte.

Saa Mennesker, hvad enten de havde hjemme her eller vare fremmede, gik over Høien uden at holde stille, for at beundre den stille, yndige Gruppe af Huse, der her fremvæiste sig for Diet. Ogsaa vor Landsbysmand standsede, som sædvanligt, dog saa han ikke hen paa

Veien, der gik lige ud for ham, men hans Blikke søgte efter en Gjenstand i de ved Siden af ham liggende Marker. Langsomt gik han derpaa henimod den nærmeste Indhegning, tog det Øverste bort af de Tværstykker, der laae imellem to Stolper, og vinkede ad en Rytter, der med Forsigtighed nærmede sig over en ujævn Engbund, at han skulde ride igjennem Abningen, for at komme ud paa Veien.

„Sæt eders Hest Sporerne i Siderne!“ — sagde den høflige Landmand, da han saa den Unden nøle med at anspore sit Dyr til at sætte over det underste Træstykke, der laa i Abningen. — „Jeg giver Eder mit Ord paa, at Mæren sætter over dem alle sammen, uden at støde an med mere, end med tre af sine Fodder. Ky, Doctor! Der findes ingen Ro i Dalen Wissh=Don=Wissh, der ikke gjør et saadant Spring, naar det gjælder om at være den første paa Malkepladsen.“

„Saa sagte, Kænrik!“ — svarede den frygtsumme Rytter i Koloniens eiendommelige, selsomme Dialect — „dit Mod er godt nok for en, der er bestemt til tappre Bedrifter; men det vilde være en sørgelig Dag, hvis jeg maatte gaae til Sengs med et brækket Been og de Syge forgjæves sendte Bud efter min Hjalp. Gjør Dig kun ingen Umage, Ven! Mæren har været i Skole, saavel som hendes Herre. Jeg har vænnet hende til Methode og er nu kommen saa vidt med hende, at hun yttre en

indgroet Modbydelighed mod alle uregelmæssige Bevægelser, Lad derfor være at trække hende i Tømmen; Du vil dog vel ikke til Trods for hendes Tænder tvinge hende til, at sætte over Gjærdet? Hun gjør det nu engang ikke; tag derfor hellere det nederste Tværstykke bort.”

„I en saa ujævn Egn burde en Doctor have en af hine travende Fugle, som vi læse om, til at ride paa;” — sagde Landmanden, i det han tog det Træstykke bort, der laa i Veien for hans Ben — „thi sandelig i vore Marker ere Weiene om Natten ikke saa sikre at passere, som de skulle være det i de Kolonier, der ligge nærmere ved Kysten.”

„Og hvor har Du da læst om en saadan Fugl, der er saa stor og rapsodet at den kan bære Bægten af et Menneske?” — spurgde Rytteren noget varm og ikke uden en vis Skinsyge over at see sit Monopol paa Lærdom saaledes krænketh — „Jeg meende dog, at der i Dalen ikke findes en Bog, udenfor mit Studereskammer, der handler om saadanne vanskelige Ting.”

„Troer Du, at vi ikke kjende til Bibelen? — Se nu er Du paa Veien og kan ride videre uden Fare. Mange i Kolonien kunne slet ikke forklare sig, hvorledes Du saaledes, i den mørke Nat, kan ride omkring mellem Trærødder, Huller og Træstumper, uden at falde af Hesten, eller komme til Skade.”

„Færnik! Jeg har jo sagt Dig, at det kommer

af den gode Opdragelse som jeg har givet mit Dyr. Jeg ved ganske vist, at hverken Pidsst eller Sporer ere i Stand til, at tvinge Hesten til at overskride Klogskabens Grændser. Meget ofte har jeg passeret denne Sti paa Tider, da mine Synsredskaber ikke vare til mere Nytte, end mine Lugteorganer, og dog har jeg været uden Fare og ikke det mindste bange."

"Da vi just talde om at falde, vilde jeg næsten sige, at det at falde i dine Hænder, vilde være et ligesaa betænkeligt Fald, som det de onde Engle gjorde."

Usculaps Præst fremtvang et Smil ved sin Reiseskammerats Sprog; dog glemte han ikke længe den Værdighed, der passede med hans Kald, hvorfor han blev med behørig Gravitet:

"Saadanne Ting kunne kun levere dem, der ikke vide med hvormange Besværligheder det er forbunden at præctisere i disse Kolonier, Stof til letfærdige Spotterier. Nu har jeg just været hift oppe paa Høien uden nogen anden Veiviser, end min Hests Instinkt."

"Aha, har I aflagt et Besøg i min Svoger Rings Huus? — spurgte Fodgængeren, da han af den Retning, som den Andens Die tog, erkjendte, at det var derfra, han kom.

"Ja, sandelig, det har jeg; og det, som det kun altfor ofte er Tilfældet i min svære Praxis, til en meget ubehagelig Tid."

„Og saa har Ruben vel faaet en Dreng til de Fi-
re, som han allerede kunde fremvise igaar?”

Løgen nikkede, men holdt med en betydende Mine
tre Fingre i Beiret.

„Da bliver Tro rigtig nok noget tilbage:” —
svarede Færnikken, der ikke var nogen anden, end Læ-
serens gamle Bekjendte, Eben Dudley, der var bleven
ophøiet til denne Værdighed — „Naa! Broder Ruben
vil glæde sig hjerteligt, naar han kommer tilbage fra
sit Tog, og hører denne Efterretning.”

„Han vil have Aarsag til at være taknemmelig,
eftersom han finder Syv under et Tag, hvor han kun
efterlob Fire.”

„Endnu i Dag vil jeg bringe Handelen i Rigtig-
hed med den unge Kapitain om Agrene paa Bjærget,”
— brummede Dudley, som en, der endelig er kommen
paa det Rene med en Sag, som han længe har over-
veiet — „Syv Pund Kolonialpenge er dog ingen Ka-
gerpris for hundrede Tønder godtopdyrket Møieland, og
ovenikjøbet da det ligger saa nær ved Kolonien, hvor
der kommer Drengene sjerdedeelsdusinvæis til Verden.”

Rytteren holdt stille med sin Hest, saae stivt og
betydningsfuldt paa sin Ledsager, og svarede:

„Der er Du kommen paa Spor efter en vigtig
Hemmelighed, Færnik Dudley! Denne Verdensdeel blev
skabt i en særegen Hensigt. Det kan man slutte sig

til af dens Rigdomme, dens Klima, dens Størrelse, dens bekvemme Skibsfart, og fremfor alt deraf, at den er bleven uopdaget, indtil Selskabets Tilstand er kommet saa vidt fremad, at den har givet Folk af en vis Grad af Fortjeneste Leilighed og Opmuntring til at vove sig herover. Betænk engang, Rabo! de uhyre Fremskridt, som dette Continent allerede har gjort i Kunsten, i Lærdom, i Reputation og i sine Hjælpekilder, og Du vil ligesom jeg, deraf drage den Slutning, at alt dette maa være skeet i en særegen Hensigt."

"At nægte dette, vilde være en Formastelse; thi den maa virkelig have en kort Huukommelse, som man først maa erinde om den Tid, da denne Dal her ikke var stort andet, end en Hule for Rovdyr, og denne banede Wei her foran os ikke andet end en Sti, som Wildtet havde dannet. Troer I, at Ruben vil kunne opdrage de tre Børn, der nu ere blevene skjænkede ham?"

"Med Forsynets Velsignelse og naar han gaaer fornuftigt til Værks, hvorfor ikke? Anden er virksom, Færisk Dudley! naar Legemet er bestjæstiget med Rejser i Skoven, og ret meget har jeg tænkt over denne Gjenstand, medens Du og de Andre sov i eders Senge. Kolonierne ere endnu i deres første Aarhundrede og hvilken Grad af Forbedring have de ikke allerede opnaaet! Jeg har ladet mig sige at Kolonien Harsfort er nær ved at kunne stilles ved Siden af en af Stæderne i Moderlandet

det; at der er Grund til at haabe, at den Dag vil komme, at Kolonierne ville kunne glæde sig ved en Magt, en Kultur, en Fæthed i Handel og Wandel, der ikke vil give dem noget efter, som man bemærker i nogle Egne af vor ærverdige Moderøe."

"Gaa, gaa, Doctor Ergot!" — svarede den Anden med et vantro Smil — „det er at overstride hvad man med Beskedenhed kan vente."

"Du maa ikke glemme, at jeg har sagt visse Egne. Jeg tænker, at vi med Rette kunne forestille os, at ikke ret mange Aarhundreder ville gaae hen, førend man her i Landet vil tælle en Befolkning af en halv Million Mennesker, og det ovenikjøbet i Egne, hvor man nu ikke seer andet end vilde Mennesker og vilde Dyr."

"Jeg vil i denne Sag gjerne troe enhver, naar han ikke gaaer videre, end Fornuften tilsteder; men I har ganske vist læst i Bøger, der er skrevne af Folk paa den anden Side af Havet; de Ting, der staae i dem, angaae hine Landes Tilstand; men vi tør aldrig haabe, at opnaae den høie Grad af Fortræffelighed, som de kunne rose sig af."

"Nabo Dudley! Du synes nu eengang at ville støde Dig over et ikke saa ganske nøiagtigt Udtryk. Jeg sagde, at vi ikke ville komme til at staae tilbage for visse Egne, og altid med den Forbeholdenhed, i visse Ting. Men nu er det enhver Philosoph bekjendt,

at Menneſternes Høide i diſſe Lande er taget af, og, ifølge faſte Naturløve, nødvendigt maa tage af; det forſtaaer ſig altsaa, at jeg tilſtaaer en Fuldkommenhed i mindre væſentlige Ting.”

„Sandsynligviis altsaa er den bedre Glasſe af Menneſter paa hiin Side af Havet ikke tilbøielig til at forlade deres Fædreneland,” — ſvarede Færriſten ironiſt, i det han kaſtede et Blik paa ſit eget kraftige, velproportionerede Legeme, — „vi have ikke mindre end Tre i vor By, der ere komne herover fra den gamle Verden, og dog finder jeg ikke, at det er Folk, ſom man vilde have ſøgt blandt dem, der byggede Babylons Taarn.

„Et Par ubetydelige Undtagelſer kunne ikke bevife noget i en ſaa lærd og vigtig Sag. Kort, jeg ſiger Dig, Færriſt Dudley! at Europas Videnskaber, Wiſdom og Philoſophie give ſig ſærdeles meget af med denne Materie og at man har overbeviift ſig om, det vil ſige, at man har tydeligt beviift, at Menneſter og Dyr, Urter og Træer, Høie og Dale, Damme og Søer, Soel, Luſt, Ild, Vand, Alt er mindre fuldkomment i den nye Verden, end i den Gamle. Jeg ærer et patriotiſt Sindelag, og jeg er ſaa tilbøielig, ſom nogen kan være det, til at hoiagte de Gaver, der ere komne fra en naadig Skabers Hænder; men hvad der eengang er bleven beviift af Philoſopherne og faſtſat af de Lærde,

det kan letfindige Tvivlere ikke omstøde med deres Indvendinger; for alvorlige Tænkere er det en soleklar Sandhed."

"Belan i da! Ting, der engang ere afgjorte, vil jeg ikke kalde i Tvivl!" — svarede Dudley, der i aandedig Strid var ligesaa eftergivende, som han var kraftig i legemlig — „vistnok maa Værdommen blandt Kolonierne herovre i Møderlandet, ifølge deres Alder, være langt fortræffeligere end vor. Det vilde dog være et mærkeligt Besøg, hvis en af disse Vise kom herover til os, og lod sit Lys skinne i vore unge Kolonier."

"Er da vor aandige Trang bleven forglemt? Er da Aandens Røgenhed hos os bleven uden smykkende Beklædning, Kabo Dudley? Mig i det mindste forekommer det, at vi have fuldkommen god Grund til at glæde os, og at den naturlige Egevægt paa en vis Maade er bleven oprettet igjen ved Kunstens velgjørende Virkning. I et oplyst Land sømmer det sig ikke, at paastaae at man er i Besiddelse af Egenstæber, som man nu engang beviisligen ikke har; men Værdom hører til Livets bevægelige Goder, den kan overføres fra Sted til Sted, og ogsaa her er den, — hvad Billighed fordrer at man maa tilstaae, — at finde i en Grad, der staaer i Forhold til Koloniens Trang."

"Jeg vil ikke nægte det; thi da jeg altid pleier at tumle mig omkring i Skoven, og ikke veed meget

af det, der er at see og høre i Kolonierne ved Kysten, kan det let være, at der er meget at finde, som mine ringe Evner ingenlunde ahne."

"Men, Færnik! ere da vi, i denne fjerne Dal, saa ganske uden al Oplysning?" — Disse Ord talede Doctoren, i det han bøiede sig forover imod Manken af sin Hest, i den søde indsmigrende Tone, som han havde vænnet sig til, under sin udstrakte Praxis blandt den kvindelige Deel af Colonisterne. — "Ere vi da, i Henseende til vore Kundskaber, at sætte i Sammenligning med Hedningerne eller med de Bankundige, der ikke have lært andet, end at drive Jagten i disse Skove? Jeg vil ikke anmasse mig nogen Ufeilbarhed, eller udmærkede Kundskaber, men for min simple Forstand vil det ikke blive indlysende, at Kolonien nogensinde har hørt op at trives af Mangel paa de nødvendige Indsigter, eller at Fornuften har aflaget i Vægt af Mangel paa aandig Næring. Vore Raadslaninger have ikke en saa total Mangel paa Viisdom, Færnik! heller ikke er det forekommet tit, at dybsindige Punkter ere bragte under Undersøgelse, uden at i det mindste eet Snille — mere ville vi ikke sige til vor Roes — har forsøgt sig derpaa med Held."

"Nu vel! at der gives Mænd, eller, som jeg maa sige hellere burde udtrykke mig — een Mand her i Dalen, der, hvad Videnskaberne angaaer, er mange voksen —"

„Jeg vidste nok, at vi omsider vilde blive enige, Eben Dudley!” afbrød den Anden ham, i det han med en Mine, der røbede beroliget Værdighed, igjen satte sig tilrette i Sæden — „Jeg har altid fundet, at I er en duelig, konsequent Mand i at disputere, der lader sig overbevise, naar Sandheden kun bliver ham foredraget paa en forstandig Maade. At Folkene paa hiin Side Havet ofte ikke ere saa vel begavede, som viise — for Exempel som I, Færrik! — er noget man slet ikke kan nægte, da det blotte Dieshyn allerede overbeviser os om, at ingen almindelig og udmærkende Naturlov findes uden talrige Undtagelser. Angaaende dette Punkt ere vi altsaa af samme Mening, ikke sandt?”

„Mod en, der er i Besiddelse af saa mange Kundskaber, som I, lader der sig umueligt stride,” — svarede den Anden, der sandt Behag i, at see sin egen Person fremstillet som et Exempel paa Overlegenhed over saa mange af sine Ege; — „vist nok synes det mig, at min Broder Ring ogsaa med Rette kunde afgive et smukt Exempel paa en ret anseelig Væxt; betragt ham engang, Doctor! der kommer han henne paa Engen, lige hen imod os. Han har, ligesom jeg, været inde imellem Bjærgene, for at speide.”

„Iblandt eders Slægtninger, Hr. Dudley! findes der mange, der udmærke sig ved legemlige Fortrin,” — svarede Lægen, hvem det ikke kom an paa en Smule

Roes, — „imidlertid synes din Broders Rejsekammerat ikke at høre til dem. Den, der ledsager ham, er jo, saa vidt jeg kan see, en hæslig, ilde dannet Karl, som jeg ikke kjender.”

„Ha, det synes næsten som om Ruben er kommen paa Spor efter de Vilde! I det mindste er det Menneske, der kommer med ham, malet broget som en Indianer og har et Skind hængende om sig. Naar vi komme derhen til Nabningen af Gjærdet, ville vi blive staaende til de komme nærmere.”

Da dette Forslag just ikke havde noget ubequemt hos sig, var Doctoren tilfreds med det, og de nærmede sig derfor til det Sted, hvor de, der kom henne paa Marken, vilde støde til Veien.

De behøvede ikke at vente ret længe, thi efter nogle Minutters Forløb kom Ruben Ring i den samme Rustning, som den allerde i dette Kapitel indførte Grændseboer, til Nabningen paa Indhegningen, og bag ved ham gik den Fremmede, der var faldet de to Første saa meget i Dinene.

Da Ruben var kommet saa nær, at han kunde høre hvad der blev tælt paa Veien, raabte Dudley til ham, en Smule i et Menneskets Tone, der har Ret til at have det første Ord: „Nu, Sergeant, er Du stødt paa Sporret af en Sværm Indianere og

har gjort en Fange, eller er en Unge faldet ned fra en Uglerede paa din Bei?"

"Jeg troer, at denne Skabning hører til Menneſkeslægten;" ſvarede den lykkelige Speider, ſatte Geværkolben til Jorden, ſtøttede ſig paa det lange Løb, og ſaae den Fange ſtivt ind i det halvmalede, intetſigende, men tillige høiſt tvetydige Anſigt; — „Han har en Narragansetts Farve paa Pande og Dine, men Skikſe og Gebærder ſtemme kun lidt overeens dermed."

„Der gives Anomalier i en Indianers Legemsbeſtaffenhed, ſaavel ſom i andre Menneſkers;" — afbrød Doctor Ergot ham, i det han kaſtede et betydningsfuldt Blik til Dublin — „Vor Nabo Rings Slutning kunde let være for raſt, efterſom Farven er en Frugt af Kunſten og ethvert Anſigt er bemalet efter en eller anden nedarvet Skik; men Naturens Kjendtegn ere mindre tvetydige. Under mine Studeringer har jeg beſkjæftiget mig meget med Kjendtegnene paa de forſkjellige Menneſkeracer, og for et Die, der er øvet i ſaadanne abſtracte Ting, gives der intet lettere end at kjende en Indfødt, der hører til Narragansetternes Stemme. Stiller mig Menneſket der lidt mere i Lyſet, Naboer! for at jeg kan underſøge ham, ſaa ſkal det ſnart viſe ſig. Iøvrigt, Fænrif! kan denne Underſøgelse tjene Eder ſom et Bilag til meget af det, vi

i denne Morgen have tælt om. Taler Patienten Engelsk?"

"Det har jeg ikke saa ganske rigtigt kunnet opdage;" — gav Ruben Ring, eller som han nu bør tituleres, Sergeant Ruben, til Svar — „han er ikke alene bleven tiltalt i en Hednings, men ogsaa i et Christens Sprog; men hidindtil har han ikke givet en Lyd fra sig, hverken i det Ene eller i det Andet, endeskjøndt han har adlydt mine Befalinger, i hvilket af Sprogene jeg end gav dem."

"Det har intet at betyde;" — sagde Ergot, i det han steg af Hesten, nærmede sig til Personen og derhos saae paa Dudley, som om han vilde opfordre ham til Beundring; — „lykkeligvis kommer det ved denne Prøve kun lidet an paa Sprogens Fænheder. Lad Manden antage en rolig Stilling, for at Naturen, fri for Svang, bedre kan træde frem. Hele Hovedets Conformation peger betydeligt hen paa at han hører til de Indfødtes Race, men af hvilken Stamme han er, lader sig ikke tydeligt udfinde af dette almindelige Kjendetegn. Panden er, som I seer, Naboe! tilbagebøjet og smal, Kindbenene, som sædvanligt, fremstaaende og Lugteorganet helder, som hos alle de Indfødte, til den romerske Form."

"Mig i det mindste forekommer det, at dette Menneske har en Stumpnæse." — tillod Dudley sig at be-

mærke, medens Doctoren med smidig Tunge opramsede alle de velbekjendte Kjendetegn ved en Indianers Le-gemsbygning.

„Tilstaaet, men en Undtagelse! Du seer, Dudley! paa denne Hævelse af Næsebenet og paa den større Overflødighed af Kjød, at denne Omstændighed er en Undtagelse. Jeg burde egentlig have sagt: „Næsen har oprindeligt heldet hen til den romerske Form; at den har mistet sin Regelmæssighed hidhører fra et eller andet Tilfælde i Krigen; den er bleven truffet af en Dre, eller saaret af en Kniv — aha! her kan Du see endnu en Skramme der har sin Oprindelse fra et Baaben! Den er noget oversmurt med Farve; væst den kun af, saa vil Skrammen vise den Retning, som Baabnet har taget. Ja, ja! hvis disse Usvigelser fra Regelen ikke vare, kunde man aldrig komme efter Forskjellen imellem en grundig Lærd og en blot Fuster. Lad Subjectet staae lige, for at vi kunne see det naturlige Muskel-spil! Der har vi det! de store, brede Fodder bevise megen Omgang med Vand*, hvorved altsaa vor første For-modning bliver bekræftet. Der er dog intet, der kan sættes ved Siden af en skarpsindig Praxis og Diagnostik! Fornuftslutninger opnaae det samme Maal, men sildigere. Jeg erklærer dette Menneske for en Narragansettindianer.“

„Hvis han er saadan en, da har han en Fod, der

* Narragansetterne, som Debeboere, vare gode Svømmere.

let kan føre En vild, — bemærkede Eben Dudley, der havde betragtet den Fangnes Bevægelser og Stillinger med ligesaa stor Noiagtighed, som Lægen, og med nogen mere Sagkundskab — „Broder Ring! har Du nogentid seet en Indianer, hvis Fodtrin have dannet et Spor, der gaaer saa meget ubad?“

„Fænit! jeg undres over, at en Mand af din Klogskab lægger saa megen Vægt paa en ubetydelig Forskjellighed i Bevægelser; da dog denne Casus er saaledes beskaffen, at vi kunne efterspore Naturelovene ligetil deres Kilder. Du er bleven stor i de indianske Uroligheder, derfra den haarstarpe Kritik over Stillingen af deres Fodder. Jeg har sagt, at Karlen er en Narragansett, og det ikke uden god Grund. Her er Godelens eienbommelige Stikkelse, som Mennesket ikke kan erholde uden i sine første Borneaar; en Fylde af Bryst og Skulder-Muskler, som man kun vinder ved ret megen Øvelse i et Element, der er tykkere end Lusten; fremdeles en finere Bygning af — ”

Lægen forstummede, thi Dudley, der roligt havde nærmet sig til den Fangne, løftede det tynde Dyrefkind, der var klistret om den øverste Deel af hans Legeme, i Beiret og fremvisede umiskjendeligt Hudens af en Hvid. Dette vilde nu have været en beskjæmmende Gjendrivelse for enhver Anden, end Doctor Ergot; han havde i visse Grene af Videnskaberne et Monopol, der, som det pleier

at være Tilfældet ved ethvert Slags Aristokratier, fikrede ham en uindskrænket Overlegenhed, der slet ikke ansede modstridende Anskuelse. Hans Overbeviisning var vel en anden, men hans Mine blev den samme. Med en Opfindelsesgave, der er tilrede for den, der har bragt det vidt i den Færdighed at forene Fornuft med Glendrian, istedetfor at rette sin Praxis efter Fornuften, løstede han fuld af Forundring Hænder og Dine i Beiret og raabde:

„Det har vi endnu et Beviis mere paa den forunderlige Kraft, der frembringer Forandringer i Naturen! Det seer vi nu paa denne Narragansett — ”

„Men det er jo en Hvid!“ — raabde Dubley utaalmodig, i det han gav Manden et Smæk paa den blotte Skulder.

„Hvid, men derfor ikke desto mindre en rigtig Narragansett. Eders Fange nedstammer fra kristelige Forældre; det lader sig ikke nægte; men et Tilfælde har ført ham tidligt blandt de Indsødte, og alle de Dele af Legemet, der ere i Stand til en Forandring, have hurtigt antaget den vilde Stammes Egenheder. Han er et af hine skønne Forbindelsesledder i Rundskeabernes Kæde, der sætter Videnskaben i Stand til at gjøre sine Slutninger klare, lige til Anskuelse.“

„Jeg for min Deel har ikke megen lyst til at komme i Forlegenhed formedelst Vold paa en af Kongens Undersaatter,“ — sagde Ruben Ring, en retsindet Landmand, der brød sig lidt om Naturforskerens Grublerier, og kun

var betænkt paa at opfylde sine Pligter mod Selskabet, som det anstaaer en retsaffærdig Borger — „Vi have i den senere Tid saa mange foruroligende Efterretninger om de Vilbes Krigsanstalter, at det paaligger Folk, der beskæde en Post, der er forbunden med Ansvar, at væreaarvaagne, thi” — (han kastede et Blik paa Blokhuset, der laa i nogen Afstand fra dem) — „Du veed Broder Dudley! at vi, i en Koloni, der ligger saa dybt inde i Skoven, bestandigt have Grund til at være paa vor Post.”

„Jeg tager Ansvaret paa mig, Sergeant King!” — sagde Dudley med en Embedsmine — „Den Fangne bliver i min Varetægt, indtil jeg til behørig Tid har stillet ham for den retmæssige Dyrighed. Imidlertid har Tjenesten bragt os til at forglemme, at give Dig, som det sømmer sig, Efterretning om det, der har tilbraget sig i dit Huus, Frugtbarhed har, mens Du var borte, ret vakkert taget sig af dine Familieanliggender.”

„Hvad?” — spurgde Egtemanden, med mere Hæftighed, end det anstod Puritanernes strænge Tilbageholdenhed — „har min Kone i min Fraværelse ladet Naboerne kalde?”

Dudley nikkede bekræftende.”

„Og vil jeg finde en Dreng mere under mit Tag?” Doctor Ergot nikkede tre Gange med en Alvor,

der vilde have været stor nok, endogsaa for en vigtigere Efterretning, end den han havde at meddele.

„Din Kone bliver sjældent ved en god Gjærning staaende paa Halvveien, Ruben! Du vil finde at hun har sørget for en Eftersølger af vor vakkre Nabo Ergot, i det hun har stænket Dig den syvende Søn.*”

Faderens aabne, redelige Ansigt glødede af Glæde, men denne veeg snart for en mindre egennyttig Følelse. Med en sagte Bittren i Stemmen, der var dobbelt rørende hos en saa kraftig og haandsfast Mand, spurgte han:

„Og min Kone? Hvorledes befinder min Kone sig ved denne saa rige Gave?”

„Meget vel!” — svarede Lægen — „gaa i dit Huus, Sergeant King, og pris Gud, fordi han ikke lader det mangle Dig paa saadanne, som kunne bære Om-
sorg for Dit Huus, naar Du maa forlade det. Den der i fem Aar saaer syv Sønner stænkede, behøver i et Land som dette, hverken at frygte for Armød eller Afhængighed. Syv Meierier og den smukke Eiendom og det Bjergland, som Du nu dyrker, vil paa Din Alderdom gjøre Dig til en Patriarch, og overføre Ruben Kings Navn til de kommende Aarhundreder, naar disse Kolonier ere blevne folkerige og mægtige, og — jeg siger det

* Det synes, at det har været en almindelig Overtro, at hver syvende Søn blev født med naturlig Anlæg til at blive en Læge.

driftigt og bekymrer mig ikke om at nogen kalder mig en Pralhans — lige med et af Europas stolte, sig selv pryndende Kongeriger, ja maaſkee endog med Portugals mægtige Souverænitet! Jeg har anſat Dine tilkommende Meierier til ſyv, thi Jænderikens Hentydning paa Menneſter, der komme til Verden med naturlige Anlæg til Lægekunſten, maa vel kun have været en Spøg, og er kun gammelt Kjællingefnak, ligesom ogsaa ſaadan et Menneſke var ganſke overflødigt her, efterſom et ſaadant Embede jo allerede er behørigt beſat. Gaa Du til din Kone, Sergeant! og giv hende al muelig Berømmelſe, thi hun har gjort ſig ſelv, Dig og det hele Land en god Tjeneste, og det uden at beſatte ſig med Ting, der gaae over hendes Forſtand.”

Den kraftige Landmand, ſom Forſynet havde overøſt med ſaa rige Gaver, tog Hatten af, holdt den andægtigt for Anſigtet og opſendte en ſtum Takſigelſe for den Beſignelſe, der var vederfaret ham. Herpaa overgav han ſin Fange i ſin Slægtnings og Foresattes Hænder, og gik derpaa med tunge Trin og et let Hjerte hen over Marken til ſin høitliggende Bolig.

Imidlertid gjorde Dudley og Doctoren ſig megen Umage med den ſtumme, ubevægelige Gjenſtand for deres Nyſgjerrighed, der, ſkjønt langt over Drengaalderen ikke havde noget Udtryk i Diet, men i ſit Udſeende noget frygtſom og uviſt og en frybende, modbydelig Geſtalt:

altsammen Ting, der modsigde de velbekjendte Kjendestegn paa en indfødt Kriger.

Ruben Ring havde endnu, førend han gik bort, givet dem den Oplysning, at han havde mødt dette Menneske i Skoven, hvorhen den for Koloniens Vel saa nødvendige Bagttjeneste, der desuden var bleven stærket, da man nylig havde mærket Tegn til at de Bilde vare i Nærheden, havde sørt ham, og der havde han taget ham til Fange, ligesom Byens Sikkerhed syntes at fordrø; i øvrigt var den Fange hverken forsætligt kommet til ham, eller havde prøvet paa at undslø; blot kunde han ikke give noget tilfredsstillende Svar, da han spurgde om hans Stamme og hvad han gjorde der i Egnen. Virkelig havde han ogsaa neppe lækket Munden op endnu, og det Lidet, som han havde sagt, var i et Sargon, der var sammensat af Engelsk og en eller anden indianers Stammes Dialekt. Derfor vidste han, Ruben, saa godt som intet om dens Fanges Historie, eller om det, der havde bragt ham i Nærheden af Dalen; dog havde Koloniens nærværende Stilling bevæget ham til at hæfte et Menneske, der var bleven truffet under saa mis-tænkelige Omstændigheder.

Lebede af disse sparsomme Efterretninger prøvede Dudley og hans Ledsager, medens de, med den Fange imellem sig, begave sig til Byen, paa med Spørgsmaal at lokke ham til at bekjende hvad han havde haft i Sinde; ved

hvilken Feilighed de lagde hiin Sindighed for Dagen, som Menneſtet pleier at tilegne ſig, naar det lever i affidesliggende Egne, hvor Nød og Fare ſtedſe holde dets medfødtte Kandskræfter i Virkſomhed. Smidlerlid erholdt de kun ſaa ſammenhængende eller forſtandige Svar, og diſſe røbede ſnart Indianernes dybe Forſlagenhed, ſnart et eenfoldigt Menneſtes aandige Udygtighed.

Littende Kapitel.

Saa let jeg græder ikke, ſom min Slægt
 Vel pleier; dog der hviſer
 En ærefuld Smerte i mit Brøſt,
 Der brænder mere end en Laareſtrøm.

Befad en ſamlende Annaliſts Pen den ſamme mekaniske Magt, ſom Skuepladsen, let kunde vi da lade Scenerne i denne Legende afværle ſaa virkſomt og hurtigt, ſom det behøvedes for at beholde det rigtige Synſpønk og vedligeholde Interesſen. Men i Mangel af denne magiſke Magt maae vi ſøge at naae Maalet ved mindre glimrende, men mere virkſomme Midler.

I den samme tidlige Time og ikke langt fra det Sted, hvor Dudley overraskede sin Svoger med en saa behagelig Efterretning, fandt der ogsaa en tiltrækkende Morgensammenkomst Sted i en anden Kolonistfamilie. Neppe havde det dæmrende Lys, der pleier at gaae foran for den klare Morgen, viist sig paa Himmelen, førend man allerede saa, at alle Vinduesflaader og Dørre bleve aabne paa en anseelig Bygning paa den anden Side af Dalen. Solen havde endnu ikke smykket de østlige Ether med sit Purpur, førend alle Beboerne af Landsbyen og Høien gave et lignende Beviis paa huuslig Industrie og Virksomhed, og da Tidkloden lod sig see over Træerne, besandt der sig i hele Kolonien ikke et eneste vorent eller sundt Menneſte, der ikke allerede var i fuld Virksomhed.

Bore Læsere have allerede gjættet, at den titomtælte større Bygning var den gamle Heathcotes Families nuværende Bolig. Denne ærværdige, fromme Alding levede endnu, skjønt Alderdom næsten havde udtørret hans Livsstrøm, og bragt hans faste Skikkelse til at vakle. Men skjøndt hans legemlige Kræfter vare underkastede Naturens sædvanlige Henviſnen, var hans indre Menneſte dog for det meste forblevet det samme; ja, det er ikke usandsynligt, at hans Blikke i Evigheden vare blevne klarere, fordi de jordiske Anliggendes Taage fordunklede dem mindre end før, og en Deel af de Kræf-

ter, som Legemet tabde, kom Sjælen tilgode. Paa den ovenfor angivne Tid sad Puritaneren i Forhallen, der gik langs med hele Fronten af hans Huus; en Proportion, der maaskee gjorde Heathcoternes Sands for det Skjønne i Bygningskunsten liden Vre, men som derimod forarsagede dem mange Bequemmeligheder. For at gjøre sig en rigtig Forestilling om den med vor Historie saa nøie forbundne Gubbe, maa Læseren tænke sig ham, som en Mand paa halvfemsfindstyve Aar, paa hvis Ansigt tunge og bestandige Landstampe havde gravet betydelige Furer; hvis sittrende Gestalt endnu bestandigt røbede de forrige, kraftige og smidige Lemmer; hvis Blikke, der vare blevne strænge ved et ascetisk Læved, bleve formildede ved en medfødt Godmodighed, som ingen metaphysiske Grublerier, eller antagne Sædvaner havde været i Stand til ganske at udlette. Paa dette Billede af en ærværdig, selvfornægtende Alderdom kastede Solen nu sine første Straaler, og paa hans matte Nie og gennemfurede Ansigt hvilede Glæde og Fred. Maaskee havde den Contrast, som den tidlige Morgens travle Virksomhed dannede hermed, ligesaa stor en Andeel, som den Gamles Charakter, i den Virkning, som hans hvisnende Gestalt gjorde paa dem der saae ham. Maaskee kom ogsaa dette ophøiede Indtryk deraf, at han ganske nylig havde holdt sin Morgenandagt, omgivet af sin Familie, der var vant til efter Hviletiden at forsamle

fig omkring ham, for at takke Forsynet for den Sikkerhed, de havde nydt. Intet af de egentlige, Lærerne allerede bekendte, Medlemmer af Familien feilede, og Tjenestetjendets Antal var ligesaa stærkt, som førend Husets Odelæggelse af de Bilde, hvilket den rigelige Frokost, der just blev fremsat, tilfulde beviisde.

I Contents Udvortes havde Tiden ingen mærkelige Forandringer frembragt. Thi, var endogsaa hans Ansigt noget brunere og havde hans Legemes Elasticitet end gjort Plads for Alderens mere asmaalte Bevægelser, saa var dette ikke meget mærkeligt, fordi den unge Kapitain i sin ydre Gjøren og Læden bestandigt havde vtiist en rolig Værdighed, som man mere er vant til at regne til Alderens Egenskaber, end til Ungdommens; hvad der havde betegnet hans tidligere Aar var ikke saa meget Yttringen, som Besiddelsen af ungdommelig Sindighed og Munterhed; dette rolige Væsen stod i fuldkommen Samklang med den til det Mørke grændsende Alvorlighed, som han saa tidligt havde indsuget. Tiden havde, for at betjene os af Malernes Sprog, ikke berørt Gestalten og Forholdene, men kun givet det Hele et blødere Anstrøg. Hvis noget Graat lod sig see hist og her iblandt hans Haar, saa erindrede det mere om prøvet Fasthed, end det var Symptomer paa Svagbed, ligesom fastliggende Stene snarest bedækkes med Mus.

Men saaledes var det ikke Tilfældet med hans bli-

de, ulykkelige Egtfælle. Det Dmme og Yndige, der først havde henrevet hendes Elsker, var endnu hos hende, men omfløret af en uophørlig, nagende Kummer. Borte var den ungdommelige Raskhed; det aandige Udtryk mere varige, og, i hendes Stilling, langt mere rørende Skjønhed havde indtaget dens Sted. Ruths Die havde beholdt sin hele eiendommelige Mildhed, som hendes Smil sin uudsigelige Ynde; kun at det Første ofte antog noget smerteligt Stirrende, ligesom om det skuede ind paa den fortærende, aldrig udtørrede Smerteskilde, der flød dybt og lønligt i hendes Hjerte; kun at hendes Smil lignede en Stjernes kolde Glands, der oplyser Gjenstandene, i det den kaster det laante Skin tilbage fra sin egen Overflade. Hendes Matronegestalt, hendes qvindelige Venlighed, hendes melodiske Stemme vare ikke forsvundne; men den Første var saa rystet, at man tydeligt saa, at hun visnede for tidligt hen; den Anden viisde sig, selv naar hun yttrede den største Deeltagelse, ikke uden en Blanding af lønlig Kummer; og den Sidste tonedes sjældent, uden at man hørde den blandet med en vemodig Bæven, der gjør et saameget stærkere Indtryk, som den ofte staaer i den meest skjærende Mod sætning med Sangen. Men alle disse Spor vare kun let antydede; en udeeltagende eller overfladisk Sagttager vilde i Matronens henvisnede Skjønhed og afblomstrede Modenhed kun have seet det Sædvanlige, den menneske-

lige Tilværelses Ebbe; siin, som hele Ruths Væsen, var ogsaa den Kolorit, hendes Smerte havde antaget, og derfor blev den tilfløret for profane Dine; thi ligesom de høieste Frembringelser af Kunsten ikke ere til for dem, der mangle Sands for det Fortræffelige, saaledes kunne Mennesker, hvis Følelser ere betingede af en sandselig Nærværelse, ikke føle Deeltagelse i hendes Smerte, ikke fatte, ikke gjætte den. Men man maa ikke troe, at Ruths Medfølelse for Andres Glæder og Lidelser var bleven affløvet. Naar Kummer nager paa et Hjerte, der besidder virkelig Omhed, da aabenbarer den sig kun ved at forstyrre dets egen Nydelse, men formaaer ikke, at gjøre Hjertet Koldt imod Andre, og hvor stærk end Egensjærlighed er, sand Menneskekjærlighed er dog stærkere. Hvem behøve vi endnu at sige, at den fortræffelige Kones Sorg gjaldt hendes tabte Barn?

Harde hun med Visshed vidst, at hendes Datter havde ophørt at leve, vilde det ikke have været tungt for en Tro, som hendes, at lade hendes Smerte hvile der, hvor hendes Haab hvilede — i Graven. Men hvad der uafsladeligt svævede for hendes Tanker var den levende Død, til hvilken Stjæbnen maaskee havde fordømt hendes Barn. Naar deres Læber, som hun elskede, talede om den Pligt at vise Hengivenhed i Forsynets Villie, saa hørde hun til med en Kvindes Blid-

hed, med en Christens Taalmod; men af! endnu medens den hellige Lære toned i hendes Dre, forde den uovervindelige Natur hende, uden at hun mærkede det, tilbage til Moderens Smerte.

Denne ulykkelige Kones Indbildningskraft havde aldrig udøvet et ubilligt Herredømme over hendes Fornuft. Hendes Drømme om jordist Lyksalighed ved Siden af hendes Mand, der ligesaa meget var et Balg af hendes Forstand, som af hendes Hjerte, havde Fornuften billiget og Erfaring stadfæstet. Men hendes Stjæbne vilde, at hun nu skulde erfare, hvor gyselig ophøiet Smertens Poesi er, da selv Kjærligheden ikke formaaer, at omgive sin fantastiske Skabning med en saa uopnaaelig Ynde. I Sommerlustens Hviften hørde hun sit slumrende Barns sagte Nande; i Vindens Susen dets grædende Klage; i den daglige Omgang med Sine dets nysgjærrige Spørgsmaal, dets naive Svar. Naar i de stille Aftener Landsbyungdommes muntre Latter og støjende Lege klang over til hende, troede hun at fornemme Sorgetoner, og ingen barnlig Leeg mødte hendes Dø, uden at den stak hende i Hjærtet. To Gange var hun bleven Moder siden hiint skrækkelige Overfald; men det var som om en giftig Nande skulde forstyrre alle hendes Forhaabninger; de smaa Væsner, som hun havde bragt til Verden, sov ved Siden af hverandre ikke langt fra Ruinerne af Taarnet. Derhen vendte hun ofte sine

Skridt, ikke i den Hensigt, at sørge over de Hedenfarne ved deres Grave, nei, for at følge sin Indbildningskrafts søde Drømme og lade Smertens hele Magt raade i sit Bryst. Tanken paa de Døde bragde hende Ro og Tryst; men saa ofte hun bestræbde sig for at forestille sig sine hensarne Kjære i de Saliges Boliger, skeede det mindre for deres Skyld, end for ogsaa at finde sin Gæste iblandt dem — at! hun fandt hende ikke der. Men hvormeget end disse Drømmerier undergravede hendes Sundhed, bragde dog Forestillinger, der mere tilhørte det Jordiske, og derfor havde grovere, men ogsaa tydeligere Omrids, hende en endnu bitterere Smerte. I Daalen herskede blandt Kolonisterne den almindelige og maa-
ske ikke ugrundede Tro, at Døden snart havde gjort Ende paa deres Lidelser, der ved Overfaldet var faldet i de Vildes Hænder. I det mindste var en saadan Lod ganske i Overeensstemmelse med de indianste Krigeres Blodgjerrighed og grusomme Sædvaner; sjældent skaa-
nede de den Overvundnes Liv, med mindre det var for at tage en mere udtænkt Hævn, eller for at bringe en Moder, der havde mistet sin Søn, den Fangne til Son-
offer. For Ruth laa der Trøst i den Tanke, at hendes Engel svævede hist oppe; gjerne hengav hun sig ogsaa til den smertelige Indbildning, at hun hørte hendes lette Trin i Husets øde Rum, men indskrænkede dog sin Lidelse til sit eget Bryst. Men naar den ubarmhjer-

tige Virkelighed traad i Fantasiens Sted, naar hun saae sin levende Datter, hvorledes hun bævede i Vinterens Kulde, hvorledes hun sank sammen i Sommerens hede Straaler, som en trostesløs, al Deeltagelse berøvet Slavinde, bærende, under en grusom Herre, med himmelsk Taalmodighed den legemlige Svagheds Lod — da sugede Smerten i frygtelige Drag paa alle hendes Livsaander.

Hvad det tabte Barns Fader angaaer, da nagede Smerten ikke saa uophørligt paa hans Indre, endstjøndt han ingenlunde var fri for den. Han forstod at kjæmpe mandigt mod alle Slags Sindsbevægelser, og havde desuden intet forsømt, hvad Omhed for sin sørgende Hgtefælle, faderlig Kjærlighed eller christelig Pligt kunde forlange af ham, endstjøndt han for sin Person holdt sig overtydet om, at den Fange for længe siden var befriet for jordiske Lidelser.

At opspore de snedige Vilde var umueligt; de havde trukket sig tilbage paa den frusne Sne, og saasnart denne var optøet, var ethvert Spor af dem forsvundet. Derfor blev det endogsaa uvist til hvilken Stamme, ja til hvilken Nation denne Sværm henhørte. Endnu var Freden i Kolonierne ikke aabenbar bleven brudt, saa at Oversældet paa Vish-Ton-Vish ikke saa meget udgjorde en virkelig Begyndelse til de Fjendtligheder, der siden udbrod langs med Grændsen, som et hæftigt og frygteligt Symptom paa et optrækkende Uveir.

Kongskab forbød Kolonisterne at begynde en Krig; derimod havde Familieømhed ikke undladt noget fornuftigt Middel for at forløse de Lidende, hvis de vare blevne forskaanede.

Speidere vare blevne sendte ud imellem de Stammer, der boede nærmest Kolonien, og som allerede vare temmelig fjendtligtstinde; man havde hverken ladet det mangle paa Belønninger eller paa Trusler, for at udspeide hvilke Vilde, der havde herjet Dalen, men i særdeleshed for at erfare de ulykkelige Fangnes Skjæbne. Men ethvert Forsøg paa at komme efter Sandheden var forgjæves. Narragansetterne paastrød, at de vare Engælændernes bedste Venner; derimod levede de i bestandigt Fjendskab med Mohiganerne, der, ifølge deres bestandige Forræderi, sandsynligviis havde begaaet denne Grusomhed imod de Hvide. Mohiganerne paa deres Side viisde denne Beskyldning med Uvillie tilbage, og betegnede Narragansetterne som dem, der havde plyndret Dalen. Undertiden gave Indianerne ogsaa halvt at forstaae at hine stridbare Vilde, som man Fjender under Navnet de fem Nationer, og som boede indensfor Grændserne af den hollandske Koloni, de nye Nederlande, vare yderst fjendtligt stemte; og at de blege Ansigter i hiin Koloni, der tælte et Sprog, der var forskjelligt fra Yengisernes, ligeledes vare misundelige paa Engælænderne; hvorfor det var høist rimeligt at Overfaldet var

steet af dem. Med et Ord, Content blev ligesaa uvis om sit Barns Stjæbne som før, og naar han tillod sig, at troe at det endnu var i Live, saa maatte han tillige tilstaae, at det, efter al Sandsynlighed, vankede omkring langt borte fra hans Bolig i de umaadelige Skove, der den Tid bedækkede den største Deel af dette Fastland.

En Dag imidlertid erfarede Familien et Rygte, der var skiftet til at opvække Forhaabninger. En Bispekræmmer ankom til Dalen paa sin Reise fra de indre Ørkenen til en ved Kysten liggende Handelsplads. Han vilde have hørt, at et Barn, hvis Udvortes nogenlunde passede til den Tabte, levede blandt de Vilde ved Bredderne af de til Kolonierne grændsende smaa Søer. Afstanden mellem dette Sted og Dalen var stor, Veien derhen besat med tusinde Farer, og Udsaldet intet mindre end vist; desuagtet oplevede Forhaabninger igjen, der længe havde slumret. Ruth kom aldrig frem med en Bøn, der var forbunden med virkelige Farer for hendes Ægtefælle, og denne havde i mange Maader taget sig i Agt for at berøre denne Gjenstand. Men desto kraftigere arbejdede dog Naturen i hans Indre; endstjøndt hans Blik stedsø robede Sindighed og Rolighed, havde han dog aldrig før været saa dybsindig; Tungtsindighed samlede Rykker paa hans Pande og bemægtigede sig endelig ganske hans ellers saa milde Ansigt.

Paa denne Tid var det just, at Eben Dudley, der

vel aldrig havde opgivet sit Frieri til Gomsfrue Tro Ring, men hidindtil havde drevet det paa den ham egne hemmelige Maade, endelig bad Pigen om at tage en Beslutning. Dette gjorde han, begunstiget af et af hine lykkelige Tilfælde, der fra Tid til anden hjalp ham til en Samtale med hende under fire Værelse, med temmelig megen Udsørlighed. Tro saldt ham ikke, som sædvanligt, spottende i Taleren, men hørte roligt til, og svarede ham, da han var særdig, med en til Sagens Vigtighed passende Aabenhjertighed.

„Det er ret godt, Eben Dudley! og ikke mere, end en ærlig Pige er berettiget til at vente af en, der, som Du, har gjort sig Umage for hendes Gunst. Men den, der har i Sinde, at lade sig plage af mig sit hele Liv igjennem, har en høitidelig Pligt at opfylde, førend jeg opfylder hans Ønske.“

Frieren troede, at det nu tilkom ham, at berømme sine mandige Egenskaber og Handlinger, for at Pigen kunde see at han var udrustet til et saa betænkeligt Foretagende, som Ægteskabet.

„Jeg har“ — sagde han — „været i de lavere Ægne, for at lære at kjende Beboernes Levemaade; ogsaa har min Tjeneste som Speider i Kolonien bidraget til at holde Indianerne i deres Wigwams. Handelen med den unge Kapitein om det Stykke Land paa Høien og en Byggeplads i Byen vil nu ogsaa snart være sluttet;

og da Naboerne visseelig ikke ville nægte mig deres Hjælp til at lægge Grunden og opføre Tømmerværket, saa indseer jeg ikke hvad — ”

„Skarpsindige Dudley! Du tager Feil, hvis Du troer, at Du er i Stand til, at gjette, hvad Du maa søge, førend jeg forbinder min Skjæbne, med Din. Har Du ikke bemærket, Eben! hvorledes Fruens Kinder blive blege og hendes Dine synke dybere ind, siden Bissekrammeren tog ind hos os i forrige Uge, da den store Drækan rasede?“

„Jeg kan ikke sige, at Madamens Udseende har forandret sig synderligt saalænge jeg kan huske,“ — svarede Dudley, der, hvor skarpt hans Blik end var i Ting, der hørde til hans daglige Bestjæftigelse, dog aldrig udmærkede sig som en skarp Charakterkjender. — „Hun er ikke ung og blomstrende, som Du, Tro! heller ikke seer man tit — ”

„Menneske, jeg siger Dig, at Græmmelse nager paa hendes Sundhed og hendes hele Liv er hængslet i Tanken om hendes tabte Barn.“

„Men det kan man kalde at drive Sorgen alt for vidt. Barnet er i Fred, ligesom og din Broder Whittal, det er en afgjort Sag. At vi ikke kunde finde deres Been, kom af Jlden, der kun lod lidet usfortæret, saa at — ”

„Dit Hoved er et Beenhuus, dumme Dudley! men

denne din Skilbring, et tro Billede af dit Hoved, skal ikke være i Stand til at berolige mig. Den Mand, der skal føre mig hjem, maa have Følelse for en Morders Smerter.”

„Men hvad er det nu igjen for en Grille, Tro! Er jeg den Mand, der kan kalde de Døde til Live igjen, eller føre et Barn, der har været tabt i saa mange Aar, tilbage i sine Forældres Arme?”

„Ja, det er Du! Spiil kun dine Dine op, ligesom om der nu først trænger et Lys ind i din mørke, styrrige Hjerne; jeg siger det endnu engang: „Det er Du!”

„Nu, saa er jeg glad over, at Du dog endelig engang erklærer Dig tydeligt, og at jeg dog veed hvorledes jeg er faren; jeg har desuden forødt alt for meget af min Levetid med dette uvisse Frieri, og Klogskab, saavel som deres Exempel, der omgive mig, siger mig, at, hvis jeg vil grunde en Familie og som en velhavende Kolonist forskaffe mig Agtelse, er det den høie Tid at bygge et Huus og at tage min en Huustrue. Men jeg gjør gjerne Ret og Skjæl imod enhver, og da jeg nu engang har givet Dig Marsag til at troe, at vi engang ville komme til at leve med hverandre, som det sommer fig Folk af vor Stand, saa ansaae jeg det for min Pligt, at bede Dig om at dele Skjæbne med mig; men nu Du

„Kommer frem med Umuligheder, maa jeg see mig andetsteds om.”

„Det har saa altid været din Bane, naar vi stod paa en god Fod med hverandre. Dit Sind veed altid at hitte paa Grunde til at være misfornøiet, og da maa den, der dog virkelig sjældent gjør noget, der kan fornærme Dig, høre Skylden og høre Dadel derfor. Hvor kan Du være saa gal at troe at jeg forlanger Umuligheder? Nei, Dudley! Du kan ikke have bemærket at vor Madames Sundhed bliver undergravet af en fortærende Kummer, Du kan ikke see ind i en Qvindes Smerte, ellers vilde Du ikke blive saa utaalmodig, naar man anmoder Dig om, at rejse paa en kort Tid ind i Skovene, for at udsørste om den Pige, som Bispekræmmeren fortalte om, er det Barn, vi sørge for her i Wish-Ton-Wish, eller tilhører en Fremmed.”

Der laa noget Fortrydeligt i Tonen af hendes Ord, dog havde hendes Tølelse Dørvægten. Hendes mørke Die svømmede i Taarer, og Farven paa hendes brune Kinder, blev bestandigt mere glødende, saa at hendes Øster omsider blev rørt og forglemde sin Brede.

„Hvis det, Du forlanger, Pige! kun er en Rejse paa et Par hundrede Mile,” — svarede han godmodigt — „hvorfor siger Du det da ikke strax? Hvorfor snakker Du i Gaader? Et venligt Ord er nok, til at formaae mig til en saadan Undersøgelse. Paa Søndag

holbe vi Bryllup; og paa Onsdag, om Gud vil, i det seneste paa Lørdag, begiver jeg mig paa Veien, for at drage derhen, hvorfra den Reisende kom.”

„Ingen Opsættelse. Naar Solen staaer op, reiser Du. So hurtigere Du lægger Veien tilbage, desto før vil det staae i din Magt, at faae mig til at fortryde en taablig Handling.”

Jomfrue Tro lod sig dog siden overtale til at formilde sin Strænghed en Smule. Parret blev viet om Søndagen, og Dagen derpaa forlod Content og Dudley Dalen, for at opsoge den sjerne Stamme af Bilde, i hvilken en Kvist fra en fremmed Jordbund saa voldsomt var bleven indpodet.

Vi forbigaae de Farer og Savn, som et saadant Foretagende førde med sig. De gik over Floderne Hudson, Delaware og Susquehannah, som Nye Englands Beboere mere kjendte af Fortællinger, end af egne Erfaringer; og efter en besværlig, vovelig Reise kom vore Eventyrere til den første Gruppe af hine Indsøer, hvis Bredder nuomstunder ere bedækkede af saa mange smukke Byer og Aulsgaarde. Her, midt iblandt vilde Horder, udsatte for mangfoldige Farer baade paa Land og Sø, uden anden Understøttelse, end den, som Haabet og en Staldbroder, der trodsede alle Farer og Strabadser, gav ham, søgde Faderen omhyggeligt efter sit tabte Barn.

Endelig udforskede de en Horde, der besad en Fange, der lignede den, som Bispekrammeren havde bestreuet. Læseren stænke os Beskrivelsen af de Følleser, med hvilke Content nærmede sig til Landsbyen, der skulde indslutte denne lille Ufkom af en hvid Menneſterace. Han havde ikke gjort de Vilde nogen Hemmelighed af Anledningen til sin Reife, og den hellige Egenſkab, i hvilken han kom, opvæbte endogsaa hos de meeft barbariſte Beboere af Ørkenen Medlidenhed og Agtelſe. En Deputation af de Eldſte modtog ham ved Indgangen til Byen, og førde ham til en Wigwam, hvor Raadſlagningſilden ſnart luede i Beiret. En Tolk aabnede Forhandlingen, i det han ſatte Beløbet af de tilbudne Loſepenge, og den Fremmedes Fredsforſikringer i det gunſtigſte Lys. Den amerikaniſke Vilde pleier ikke gjerne at udlevere den Fremmede, der er bleven optaget i hans Stamme; men Contents blide Udvortes og ædle Tillid havde opvakt de bedre Følleser, ſom hine Skovens raae Sønner ikke manglede. Barnet fik Befaling at møde for Nationens Eldſte.

Intet Sprog ſkildrer den Følelſe med hvilken Content kaſtede det første Blik paa denne de Vildes antagne Datter. Har og Rjon ſtemmede viſt nok overeens med hans Onſker, men iſtedetfor den tabte Engels guldgule Haar og azurblaae Dine, ſaae han en Pige, hvis ravneforte Lokker og næſten ligesaa mørke Dieſtene for lode

ham slutte, at hun nedstammede fra de i Canada boende Franſke, end fra Heathcoternes angelsachſiſke Slægt. Content var ved Livets Hverdagsghendelſer vel noget langſom, men Naturen var nu mægtig i ham, og Faderen behøvede intet nyt Blik, for at overbevise ſig om at han ſtræffeligt havde bedraget ſig i ſine Forhaabninger. Et undertrykt Suk kjæmpede ſig frem af hans Brøſt; derpaa vendte hans Selvbeherſtelse tilbage og han viiſde en chriſtelig Hengivenhed, der fortjende Ureſpygt. Han ſtod op, takkede de Eldeſte fordi de havde tilſtaaet ham hans Bøn, og ſkulde ikke for dem, at de Formodninger, der havde ført ham hid, ikke havde bekræftet ſig. Medens han endnu talede, ſaae han af Dubleys Vinſ og Gebærder, at denne havde noget Vigtigt at meddele ham. Han traad derfor med ham til en Side, og Dubley foreſtillede ham at det var bedſt, at fortie Sandheden, for, iſtedetfor det Barn, de ſøgte, at forløſe det, de virkelig havde fundet, fra de raae Hedninger. En ſaadan Liſt vilde ſandſynligviis hos de Vilde have opnaaet ſin Hensigt; men om den endogsaa havde kunnet enes med Contents ſtrænge Grundſætninger, var det dog nu for ſildigt. Imidlertid da Content føelde Medlidende med Datteren af en ubekjendt Fader, der høiſt ſandſynligt, ligesom han, ſørgede over ſit Barns uviſe Skjæbne, bød han de Vilde de Penge, hvormed han havde haabet at løſkjøbe den lille Ruth, for deres Fange.

Dette blev forkastet. Uden at have havt den mindste Nytte af deres Reise maatte vore Eventyrere forlade Byen med trætte Been og tunge Hjerter.

De af vore Læserinder, der nogensinde have fornummet den Angst, der følger med Uvissheden i et Uliggende, hvorved Menneskets inderligste Følelse ere satte i Bevægelse, kunne allene gjøre sig et Begreb om det, som Moderen leed i de fire Uger, hendes Egtfælle var borte. Undertiden gik Haabets Lys op i hendes Hjerte og da vilde der sig ogsaa en opspirende Glæde paa hendes glødende Kinder, i hendes funklende Øie. Saaledes var den første Uge, hendes Egtfælle var borte, for det meste lykkelig for hende. Færværne paa Reisen forglemte hun over det forventede lykkelige Udsald; vel slog undertiden hendes Puls hæftigere, men Haabet var dog den herskende Følelse i alle hendes Forventninger. Hendes Tjenestepiger glædede sig igjen ved Synet af deres Madmøder, thi de saae hvorledes Glæden skinnede frem paa hendes Ansigt gjennem Hengivenhedens mere dæmpende Træk; de saae, at hendes Smil igjen vidnede om en Lykke, som hun virkelig fødte. Indtil sine sidste Dage erindrede Oldingen sig den ubefrivelige Virkning, som det gjorde paa ham, da han engang ved en vis Leilighed hørte sin Svigerdatter lee, At laae imellem dette Dieblit og den Tid, til hvilken vi nu ere rykkede frem i vor Fortælling, men aldrig hørte han i dette

lange Mellemrum en Gjentakelse af denne velkomne Tone. Hvad der endnu maatte forhøje Ruths glade Stemning var den Omstændighed, at Content, da han kun endnu var een Dagreise borte for Maalet for sine Undersøgelser, havde fundet Leilighed til at underrette hende om sine megetlovende Udsigter. Al, alle disse glade Forventninger skulde henvise, at denne igjen oplevende Kjærlighed skulde hendes under de skuffede Forhaabningers giftige Ande.

Det var henimod Solens Nedgang, da Content og Dudley paa deres Hjemreise kom til det Sted, hvor deres Bolig engang havde staaet. Deres Vej førte dem gjennem en Abning til Stræningen af Høien, og fra dette Punkt kunde man tydeligt see de Bygninger, der havde hævet sig op af Asken. Hidindtil havde Egtemanden og Faderen troet at han var enhver Anstrængelse voren, som Pligten kunde forlange af ham under hele dette sørgelige Foretagende. Men da han var kommet hertil, kunde han ikke gaae længere, og yttrede for sin Rejsekammerat, at han skulde gaae forud og give Underretning om alt hvad der havde givet Anledning til deres fejlslagne Haab og lange, frugtesløse Reise. Maaskee var den nedbøiede Egtesælle sig ikke tydeligt bevidst, hvad han egentlig havde i Sinde med denne Senselse eller i hvilke plumpe Hænder han havde betroet et Erinde, der fordrede mere end sædvanlig siin Følelse.

Swad han føelbe var blot sin egen Uformuenhed, og hans Gemytstilstand kan tjene til Undskyldning for at han var svag nok til at lade Dudley gaae i forveien, uden at give ham nogen anden Forholdsregel, end den, som hans godmodige, men ubannede Sind selv kunde indgive ham.

Skjøndt Tro, medens de Reisende vare borte, ikke havde ladet sig mærke med nogen særdeles Urolighed, var dog hendes hurtige Die det første, der saae hendes Mand, som han med trätte Been slæntrede over Markerne henimod Huset. Længe førend Dudley naaede det havde alle dets Beboere allerede forsamlet sig i Forhallen. Det var ingen Hjemkomst fuld af larmende Glæde, eller lydelige Hilsener. Saa trykkende var den Stilhed, med hvilken de modtog vor Eventyrer, at den hele Plan strandede, som han havde lagt sig undervejs, da han overtænkte hvorledes han bedst skulde rygte sit Grinde. Hans Haand berørte Klinken paa Døren; ingen taelde; hans Fod stod paa det inderste Trin til Forværelset, og endnu raabte ingen Velkommen. Endogsaa den lille Forsamlings Blikke vare ikke saa meget rettede paa den Komme, som paa Ruth. Dødblegt var hendes Ansigt, Diet der var sammentruffet af Angst, robede hvor megen Kraft hun anvendte for at holde sig opreist; og hæftigt hævede hendes Læber, da hun ifølge en endnu stærkere Følelse, end den, der udgjorde hendes Græmmelse, raabte til den Kommende:

„Eben Dudley, hvor har Du da gjort af min Mand?”

„Den unge Kapitain var træt og blev tilbage i Kløveret oppe paa Høien: han er en dygtig Fodgjænger og kan altsaa ikke være langt tilbage. Vi ville snart faae ham at see hist henne i Nabningen ved den udgaaede Bøg, og der er det, at jeg vilde raade Madamen —”

„Det var forstandigt af Heathcote og ligner hans sædvanlige Godhed, at bruge denne velmeente Forsigtighed;” — sagde Ruth, og et Smil glindsede paa hendes Ansigt, der gav hende det udtryk, under hvilket vi forestille os en Engels Belvillie; — „imidlertid var den overflødig, han veed jo at Aarhundredernes Klippe er vor Styrke. Siig mig hvorledes har mit Alenodie udholdt denne saa trættende og besværlige Reise?”

Sendebudets urolige Blik vandrede fra Ansigt til Ansigt, indtil det stivt og intetsigende igjen blev hæftet paa Huusmoderen.

„Du er dog vel ikke vred paa Din Hustru, Dudley? Hun har opført sig godt som saadan og som min trofaste Medhjælperke; Du seer, at hun er endnu ligesaa smuk som før. — Og sank den Lille ikke om paa den lange Vej? Har hun ikke opholdt Eder ved en Smule Egensindighed? Dog jeg kjender Din Godmodighed, Eben! Din kraftige Arm har vist baaret hende mange Mile over ujævne Marker og forræderiske Moser;

— Du svarer jo ikke, Dudley! — raabde Ruth. Først nu ahnede hun Sandheden; med en Arm, som Smersten gav Kræfter, greb hun ham i Skulderen, og tvang ham til at see hende i Ansigtet, for at hun kunde læse hans Svar i hans Nine.

Musklerner i Grændsebeboerens raae, soelbrændte Ansigt bleve uvilkaarligt bevægede; hans mægtige Bryst spulmede, og tykke hede Taarer rullede ned af hans brune Kinder. Med en af sine kraftige Hænder fattede han Ruths Arm, tvang hende med en stærk, men ærbødig Bevægelse til at lade ham gaae, stød sin egen Kone uden Omstændigheder tilside og skred med en Kjæmpes Trin midt igjennem Gruppen ind i det Indre af Huset.

Ruths Hoved sank ned paa hendes Bryst; den forrige Blegghed bemægtigede sig hendes Kinder, og i dette Dieblis viisde sig først det indad vendte Blik, der siden efter gav hendes Ansigt et saa bestandigt og saa piinligt Udtryk. Fra hiin Time til den Tid, da Familien i Wish=Don=Wish igjen bliver fremført for vore Læsere, erfarede man intet, der havde kunnet formindske eller formere den Rummer, der boede i hendes Bryst.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Tolvte Hefte.

Kjøbenhavn.

Førlagt af S. Trier. Trykt i det Kjøbsteds Officin.

1831.

1 3 2 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Samuel
Gifford

Director of the
Gifford

Director of the

Director of the

Director of the

Director of the

Director of the

1881

Conancket

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Femte Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Kongelige Officin.

1831.

1848

1848

Geographische

Geographische

Geographische

Geographische

Geographische

Trybende Kapitel.

Lærde Lækkerbidstener, Herre! har han aldrig smagt; han har ikke, saa at sige, spist Papir, eller gjort Bløt til sin Drik; han er blot et Dyr, kun med Sandser for grovere Ting.

„Her kommer Tro med Efterretninger fra Byen,“ — sagde Manden til denne Kvinde, som vi have asmalet efter vore ringe Kræfter, medens han hiin Morgen tog Plads i den ovenfor omtalte Gruppe, — „Fændrikken har i Nat været inde mellem Bjærgene med en udvalgt Skare af vore Folk; nu er hun maaskee bleven sendt, for at underrette os om hvad Folkene have udforsket, betræffende de fordægtige Spor i Skoven.“

„Den flodsede Dudley er neppe kommen saa høit op paa Bjærget, at han har naaet det Sted, hvor man vil have seet Sporret af en indianer Støyle,“ — bemærkede en ung Mand, der i sin Person forenede alle Tegn paa Sundhed og Virksomhed; — „hvad nytter

det at speide, naar Anførerer saaa let bliver træt og ikke trænger langt nok frem?"

"Hvis Du troer, Dreng! at Din unge Fod kan sættes i Eigning med Eben Dubleys kraftige Gener, saa kan Du, endnu inden Faren for et Overfald af de Vilde er forbi, finde Leilighed nok til at overbevise Dig om hvormeget Du tager fejl. Du er endnu alt for egenfindig, Markus! til at man kan betroe Dig Ansørselen af en Skare, paa hvilken maa ske alle Dalbeboernes Sikkerhed beroer."

Ynglingen saae misfornøiet ud; men af Frygt for at hans Fader skulde bemærke det, og udlægge det som en Mangel paa personlig Agtelse, vendte han sig bort og hans flammende Dine traf en Piges frygtsomme, stjaalne Blikke, hvis Kinder gløbede som den østlige Himmel, medens hun var bestjæstiget med at lave Frokosten tilrette.

"Hvad for gode Efterretninger bringer Du os fra Gjestgivergaarden, Natuglen?" — spurgte Content Rosen, da hun nu var kommen til Døren af den lille Forgaard. — "Har Du seet Færrik Dublin, siden han med sine Folk drog ud paa Strofsetoget; eller er det en Rejsende, der saaa tidligt har sendt Dig med et Grinde." — "Min Mand har jeg ikke seet for mine Dine, siden han omspændte sin Embedsabel," — svarede Tro, i det hun traad ind i Forhallen og hilsede de Tilstedevæ-

rende med et venligt Nis; — „og hvad Reisende angaaer, da bliver det i Dag til Middag netop en Maaned siden, at mit Huus gav den Sidste Herberg. Jeg gjør desuden ikke meget af saadanne Runder, eftersom Færiffen ikke er at bringe fra Gæsteværelset og fra de fremmede Sladderhanke, og forsømmer sit Arbejde paa Bjærget, for at høre paa Underværker fra andre Lande, eller paa Fortællinger om Uroligheder i vore egne Kolonier.”

„Du taler letfærdigt, Tro! om den, der fortjener din Agtelse og Omhu.”

Den unge Gæstgiverkone saae med prøvende Die ind i Ruths blide Ansigt; thi fra hende var det at denne milde Bebrejdelse kom; den Anstrængelse og den Bemød, med hvilke hun gjorde den, viisde, at hun tænkte paa andre Ting; imidlertid vedblev Tro, som En, der pludseligt kalder sine omsvævende Tanker tilbage til Gjenstanden for Underholdningen, efter en lille Pause saaledes:

„Sandelig, Madame Heathcote! min Omhu, som Hgtefælle, og den Agtelse, som jeg bør vise min Mand, som Officier i Kolonien, udgjøre tilsammen en Opgave, der ikke er let at løse. Den Kongelige Statholder skulde have anbefalet min Broder Ruben Fanen, og ladet Dudley beholde sin Hellebarde; det vilde have været

Ophoielse nok for hans Talenter og Kolonien havde ikke kunnet andet, end vinde derved."

"Gouverneuren har ved Uddelingen af sine Gunstbeviisninger spurgt Mænd til Raads, der forstaae at vurdere Fortjenester;" — sagde Content — "i det blodige Slag mellem de Vilde og Beboerne af Plantagerne besandt Eben sig i de forreste Rækker og gav det hele Kompagni, ved sin mandige Opførsel, et efterlignelsesværdigt Exempel. Hvis han bliver saaledes ved i sin Tapperhed og gode Opførsel, saa oplever Du endnu at blive en Kapitains Frue."

"Ikke, hvis han ingen større Heltebedrifter-udfører end Marschen i afvigte Nat; thi se, der kommer han just anstigende med hele Lemmer og sandsynligviis med en Cæsars Mave, ja, jeg indestaaer for med et heelt Regiment. Det er ingen Børneleeg at fore ham møt, naar han kommer hjem fra et saadant Stropisetog — — ak! Gud give, den gode Dreng ikke er saaret! — ja, sandelig, Nabo Ergot, Doctoren er med ham!"

"Og endnu en Trebie;" — bemærkede Content, — "bag efter de To gaaer En, hvis Gang og Udseende er mig ubekjendt. — Aha! Dudley er kommen paa Spor efter de Vilde og bringer en Fange med sig. — Ja sandelig, en Vild, at dømmes efter hans malede Ansigt og det Skind, der hænger om ham!"

Ved den sidste Bemærkning sprang alle op, thi i

disse affidesliggende Egne opvakte Frygt for et Over-
fald Deeltagelse hos Store og Smaa, hos Mænd og
Qvinder. Ingen Stavelse mere blev taelt, førend den
Udsendte ankom med sine ledsagere.

Tro havde, ved et prøvende Blik paa hendes Mandes
Ansigt, overtydet sig om, at han var uskadt; hun vandt
derfor snart igjen sin naturlige Munterhed, og var den
Første, der hilsede ham med Ord.

„Hvordan, Færnik Dudley!“ — sagde den Listige,
sandsynligviis en Smule ærgerlig over, at hun havde
været saa usorgtig at yttre mere Deeltagelse i hans
Velbefindende, end det syntes hende overeensstemmende
med Klogskab; — „hvordan Færnik! er det alle de Tro-
phæer, som Du bringer tilbage fra Dit Felttog?“

„Denne Karl her er ingen Hovedsmand, ikke en-
gang en Kriger, hvilket hans Gang og sløve Blik bevi-
ser; men man fandt ham truende i Nærheden af Kolo-
nien og derfor anstaae jeg det for raadeligt at bringe
ham med.“ — Disse Ord henvendte Færnikken ikke til
sin Egtesælle, som han affærdigede med en kort Hilsen,
men til sin Foresatte Content. Han vedblev: „Min
egen Efterforsken har ikke bragt noget for Lyset; det er
min Svoger Ring, der er truffet paa denne Karl. Son-
deringen, som den gode Doctor Ergot pleier at kalde
det, Sonderingen af det, som dette Menneske havde for,

har ikke villet lykkes os; vi kunne ikke faae noget ud af ham."

"Hvad for en Stamme af de Bilde hører han til?"

"Derover er blevet disputeret meget," — svarede Dudley med et Sideblik til Lægen — "det ene Parti af os siger, at det er en Narragansett; det Andet derimod troer, at han nedstammer fra et østligere Land."

"Da jeg yttrede min Mening taelde jeg blot om de secundaire, det vil sige, de antagne Egenskaber;" — kaldt Ergot Færnikken i Talen, — "thi i Henseende til de oprindelige Egenskaber, da er Mennesket vist nok en Hvid."

"En Hvid!" — raabde Alle.

"Unægteligt, som man kan see af forskellige Tegn i hans Conformation eller Skabning, for Exempel, Hovedets Form, Arm og Been Muskler, hans Udseende og Holdning, for ikke at tale om andre Symptomer, der kun ere kjendelige for Saadanne, som have gjort begge Racers physiske Eiendommeligheder til deres særegne Studium."

"En af disse simple Toner for; Exempel, er denne!" — afbrød ham den utaalmodige Dudley, i det han slog den Fangnes Bedækning tilside, og derved hjalp de Tilstedeværende til det meest iøjensaldende Beviis, der ganske havde hævet hans egen Tvivl; — "Vel," —

vedblev han — „er Farven af Huden maaſkee intet ſaa uomſtødeligt Beviis, ſom Nabo Ergot paastaar; imidlertid er det dog altid noget, hvorved ulærde Folk ſættes i Stand til ogsaa at have en Mening i ſaadanne Ting.“

„Madame!“ — ſkreg Tro ſaa pludſeligt, at en Gyſen foer igjennem den, hun taelde til; — „for Guds Skyld lad Pigerne bringe Band og Sæbe, at vi kunne ſaae Anſigtet paa dette Menneſke vadſket!“

„Hvad er det nu for et taabligt Indſald?“ — ſvarede Kærriſken, der i den ſenere Tid antog en Mine fuld af fornem Alvorlighed, ſaaledes ſom han fandt det paſſende med ſit nye Embede. — „Vi ere nu ikke under vort Lag i Whip=Poore=Will, Kone! men hos Folk, der ikke behøve Dit Raad, naar det gjælder om at foretage en Underſøgelse paa Embeds Vegne med behørig Anſtand.“

Tro agtede ikke paa denne Trettesættelse. Iſtedetſor at bie til Andre udførde det, hun forlangde, gav hun ſig ſelv ifærd med Arbeidet, og det ikke blot med en Behændighed, ſom hun havde erhvervet ſig ved lang Ovelse, men tillige med en Iver, der røbede en eller anden overordentlig Gemysbevegelse. Endnu et Minut, ſaa vare Farverne bortviſkede af den Fængnels Anſigt, der, hvor garvet det end var af den amerikaniſke Soel og hebe Luſt, dog tydeligt røbede en europæiſt

Herkomst. Ingen var tilstede, der ikke havde betragtet dette selsomme Arbeide med nysgjerrig Deeltagelse; snart var den ivrige Tro særbig, og neppe var Rensningen forbi førend Forbauselsen fremlokkede et samtidigt Udraab fra alle Læber.

„Denne Maske er ikke antaget uden Årsag!“ — bemærkede Content, efterat han længe og skarpt havde betragtet det aandløse, frastødende Ansigt, der nu fremvistes sig for hans Blikke. — „Jeg har hørt tale om Christne, der have bortstakket sig selv for en skiden Fordeel, og, forglemmende deres Religion og deres naturlige Hengivenhed for deres Stamme, ere traadte i Forbund med de Vilde, for at tilplyndre sig en Formue i Kolonierne. Ud af denne Ulykkeliges Dine glindses noget af den Snedighed, der er de Franske i Canada egen.“

„Bort, bort!“ — skreg Tro, trængde sig frem, saa at hun kom til at staae lige overfor den Talende, og lagde begge Hænder paa den Fanges ragede Hoved, hvormed hun frembragde en Skygge, der lod Omridsene af hans Træk træde tydeligt frem — „Bort med al taalig Snak om Franskmænd og ugudeligt Grasald; denne er ingen rænkesuld Grasalden, men en uhyggelig Fjant! Whittal, min Broder, Whittal, fjender Du mig?“

Taarer strømmede ned ad hendes Kinder, da hun saae sin sjantede Broder i Ansigtet. I den Sidstes

Die viiste sig, som det fra Tid til anden var Tilfældet, et Glimt af Forstand, og efterat han først havde opslaaet en lang, intetsigende Latter, svarede han paa hendes ængstlige Spørgsmaal. „Nogle tale, som de Menneſker, der ere komne fra den anden Side af Havet, og nogle tale som Menneſterne i Skovene. Gives der i denne Wigwam ikke noget som Bjørnekjød, eller en Mundfuld Honning?“

Hvis Stemmen af en, som man forlænge siden havde vidst i Graven, pludseligt havde ladet sig høre for den heathcotſke Familie, vilde den neppe have frembragt en mere voldsom Virkning, eller sat Blodet i en raskere Bevægelse end denne pludselige og aldeles uventede Oplysning om hvem den Fængne var. En Tid lang sangslede Forundring og Skræk deres Tunger; derpaa traad Ruth hen til den Gjenfundne, med foldede Hænder, bedende Dine, og i hendes hele Udortes Udtrykket af en Følelse, der længe havde slumret, men nu var bleven vækket paa det piinligste.

„Siig mig,“ — sagde hun med en bævende Stemme, der maatte have kaldt endogsaa et mere sløvſindet Menneſte, end det, hun taelde til, tilbage til Befindelse — „hvis der boer Medlidenhed i dit Hjerte, ſaa ſiig mig om min Lille lever endnu!“

„Det er en god Lille,“ — gav han til Svar, lo igjen ſaa dumt og tankeløst ſom før, og vendte Dinene

fulde af dum Forundring igjen til Tro, hvis Udvortes var langt mindre forandret, end det talende, men indfaldne Ansigt paa den, der stod lige for ham.

„Tillad De mig, Kjæreste Madame!“ — sagde Søsteren — „Jeg kender Drengens Natur og har altid kunnet udrette mere hos ham end Andre!“

Denne Bøn var imidlertid overflødig. Moderen bukkede under for det smertelige Oprør i hendes Indre, og sank asmeægtig i Armene paa hendes Mand, der bar hende bort. Et Dieblisk var der ingen uden Mandsoff i Forsalen, thi de ængstlige Fruentimmer fulgte deres Frue.

„Whittal, min gamle Legekammerat, Whittal Ring!“ — sagde Contents Søn, i det han traad hen til den Fangne — og greb hans Haand, „Menneske! har Du glemt din tidligere Ungdoms Legekammerat; det er den unge Marcus Heathcote, der taler.“

Den Anden saae ham i Ansigtet et Dieblisk og med en levende Grindring; men derpaa rystede han paa Hovedet, traad forbitret et Skridt tilbage og brummede:

„Hvor dog et blegt Ansigt er en falsk Løgner! Det er en af de vorne Spidsbuber, der gjerne vilde give sig ud for en indianer Hyrdebrend!“

Mere kunde Tilhørerne ikke forstaae, thi nu gik han over i en af de indsødte Folkestammers Dialect.

„Forsømmelse og det vilde Levnet har gjort den ulykkelige Ynglings Aand endnu fløvere, end den var af

Naturen: — sagde Content, der tilligemed de fleste andre imidlertid var vendt tilbage, da han længdes efter en Undersøgelse, der kunde lede til saa vigtige Resultater. — „Lad kun Søsteren omgaaes mildt med Knøsen; vi ville da faae Sandheden at vide, hvis det er Guds Willie.“

Den inderlige Fadersøvelse gav hans Ord noget Bydende. Den nysgjerrige Skare skildes ad, og paa de hastigt paa hinanden følgende, forvirrede Spørgsmaal, hvormed man i Begyndelsen bestormede den Vanvittige, fulgde nu et Slags regelmæssigt, høitideligt Forhør.

Tjenerne stillede sig i en Halvkreds omkring Patriarchens Stool, Content stod ved hans Side, og den, man vilde forhøre, var af sin Søster bleven formaaet til at sætte sig ned paa Trappen, saa at alle kunde høre ham. For at den Vanvittige ikke skulde blive forbluffet ved disse formelle Anordninger havde Tro raft ham noget at spise.

„Og nu, Whittal! ønsker jeg at vide,“ — begyndte hen snilde Qvinde, da en dyb Tausshed forkyndte den almindelige Opmærksomhed, — „nu ønsker jeg at vide, om Du endnu erindrer den Dag, da Du fik den Kjole af Klæde fra hiin Side Havet af mig, og hvorledes Du saa gjerne lod Dig see iblandt Røerne i din brogede Dragt?“

Den Maade, hvorpaa Knøsen betragtede hende,

forraabte vel, at Tønen af hendes Stemme opvakte en behagelig Følelse hos ham; men, istedetfor at svare, saae han veltilfreds paa det store Brød, som hun havde givet ham, for at fremlokke den gamle Fortrolighed, veed et dygtigt Stykke af og tyggede.

„Dreng, Du kan umuligt saa snart have glemt min Foræring; Pengene til den havde jeg suurt fortjent ved at spinde om Natten, det veed Du jo. Paafuglens Hale der, er ikke smukkere end Du var dengang. Nu, jeg vil igjen skænke Dig en, der er ligesaa smuk, og saa vil Exerceermesteren hver Uge tage Dig med til Mønstringen.“

Her lod Knøsen det Skind falde, der bedækkede den øverste Deel af hans Legeme, bøiede sig forover, efterlignede en Indianers Gravitæt og sagde:

„Whittal er en Kriger, der er i Begreb med en Marsch; han har ikke Tid til at snakke med Avindmennesker.“

„Du glemmer, Broder! hvorledes jeg pleiede at give Dig at spise, naar Du frøs i de kolde Morgener, og maatte ud til Kærne; ellers vilde Du ikke kalde mig et Avindmenneske.“

„Har Du da allerede forfulgt Pequoderne? Kan Du da ogsaa istemme Krigskriget, naar Mændene ere forsamlede?“

„Hvad er det indianste Krigskrig mod dine Faars Brægen eller mod Kærnes Brølen i Bustene? Tænker

Du ikke mere paa Lyden af Kloklokkerne, naar de Klang paa Hjemveien fra Marken, hvor Kloveret stod?"

Den forrige Hyrde dreiede sig halvt om og syntes at lytte, som en Hund, der hører Trinnet af en Kom-mende. Men dette Glimt af Grindring var strax igjen udslukket og i næste Dieblit fulgte han Hungerens mere bestemte, umiddelbare Paamindelse.

"Saa har Du da ganske tabt din Hukommelse; ellers vilde Du ikke sige, at Du ikke kjender Lyden af Kloklokkerne?"

"Har Du nogentid hørt en Uls hyle?" — raabde den Hjantebe; — "Det er en Tone for en Jæger! Jeg var tilstede, da den store Høvidsmand nedlagde den stribede Panther; der var ikke i hele Stammen saa dristig en Kriger, at han ikke blev bleg, som et hungrigt Ansigt af de Blege, ved Dyrets store Spring! —"

"Jeg vil ikke vide noget om dine glubende Dyr og store Høvidsmænd; lader os hellere erindre os de Dage, da vi vare unge, og Du fandt Fornøielse i et christeligt Barns Lege. Husker Du ikke mere hvorledes vor Moder gav os Tilladelse til at lege i Sneen i vore Kristimer?"

"Kipsets Moder er hjemme i sin Wigwam; men han beder ikke først om Tilladelse, naar han vil gaae paa Jagt; han er en Mand; kommer den næste Sne, hører han til Krigerne."

„Taablige Dreng! den forræderiske Indianer har reent fordærvet Dig, har lagt din Svagthed i sine arglistige Lænker. Din Moder, Whittal! var en christelig Kone og en Hvid, og af, mange Gange sørgede den Gode over din indskrænkede Forstand. Grindrer Du da slet ikke meer, hvorledes hun i dine Borneaar pleiede Dig, naar Du var syg, og kom din legemlige Trang imøde? Hvem var det, der gav Dig at spise, naar Du var hungrig, eller havde Medlidenhed med din Egensindighed og Taalmodighed med dine Unoder, medens Du ved din Taablighed var Andre til Byrde?“

Den Halvvilde stirrede et Dieblisk paa sin Søsters ophidsede Ansigt, og man kunde mærke, at et mat Skin fra de henskundne Tider gjennemkrydsede hans indre Ansættelse; men den dyriske Deel beholdt Overhaand; han blev ved at stille sin Hunger.

„Det overgaaer al mennesskelig Taalmodighed!“ — raabde Tro, der begyndte at blive ærgerlig; — „Se engang paa mig, Tosse! og siig mig, om Du endnu kjender den, der saalange var Dig i Moders Sted, og som gjorde sig det snart nok, for at Du ikke skulde mangle, hos hvem alle dine Klager fandt et velvilligt Øre, og alle dine Lidelser et Hjerte, fuldt af Deeltagelse. Se paa mig og tael; kjender Du mig ikke?“

„Jo vist!“ — raabde han med en Latter, der viisde, at han virkelig tildeels kjendte hende igjen, — „Du er

et af de blege Ansigtets Rone, og uden tvivl en, der ikke hviler førend hun har faaet alle Skind i America paa Ryggen, og alt Bildet bragt i Rjøtkenet. Har Du hørt Sagnet fortælle hvordan det kom sig, at hiin onde Race trængte ind i vore Sagtdistricter og udplyndrede Landets Krigere?"

Tro, der var stuffet i sine Forventninger, var alt for fortrydelig til at høre med Taalmodighed paa Tossen; men nu stillede der En sig ved Siden af hende, og med tausse Gebærder, befalede hende, at rette sig efter den Ulykkelige Luner.

Det var Ruth, hvis blege Kinder, og brændende Die frembød det høist angribende Syn af en Moders Længsel og Smerte. Endskjøndt hun for nogle saa Misnutter siden sank afmægtig og hjælpeløs ned under Byrden af sine Lidelser, saa var det dog just denne hellige Smerte, der igjen gav hende Styrke, og gjorde Andres Understøttelse saa overflødig, at selv Content, da hun sagte gif forbi Folkene, ikke holdt det for nødvendigt at advare hende.

Hendes stumme Bink syntes at sige: „Bliv ved, men hav Overbærelse med det unge Menneskes Sjæls-tilstand!" Bant til Uerbødighed og Udydighed mod sit Herteskab, adlød Tro, nedkjæmpede sin frembrydende Harm, og begyndte igjen, inden Whittals fløve Idengang kunde tage en anden Retning.

„Nu, og hvad berette da de taablige Sagn, som Du taler om?“

„Følgende fortælle Oldingerne i vore Byer, og hvad de sige, er hellig Sandhed. Rundt omkring seer Du Landet udbrede sig i Dale og Høie, der forðum bare Træer, uden at frygte for Øren, og paa hvilket Bildtet var udbredt i Overflodighed. I vor Stamme gives der gode Fodgængere og Jægere, der ere dragne lige frem mod den nedgaaende Sol, indtil deres Fødder, bleve ømme, og deres Dine ikke mere kunde see Skyerne der hænge over Saltjøen; og disse fortælle, at der overalt er ligesaa skønt, som hist paa det grønne Bjerg. Høie Træer og skyggesfulde Skove, Floder og fiskerige Søer, og Rødvildt, og Bævere i Overflodighed, som Sand paa Bredden af Havet. Alt dette Land og Vand har den store Aand givet Folkene med rød Hud, thi han elskede dem, fordi de i deres Stamme talede Sandhed, vare trofaste mod deres Venner, hadebe deres Fiender, og forstode sig paa at scalpere Pandehuder. Godt! tusinde Gange saldt Sneen og smeltebe igjen, siden de havde faaet denne Foræring,“ — vedblev Whittal i en høitidelig Tone, som En, der er ifærd med at udrette et høistvigtigt Verinde, skjøndt han sandsynligviis kun opramsede, hvad hans flove Aand havde lært ved hyppige Gjentagelser; — „og dog saae man kun røde Mennesker jage Mosedyret og drage i Krig. Men endelig

blev den store Aand fortørnet; han skjulde sit Ansigt for sine Børn, fordi de bleve uenige. Da kom mægtige Canoer fra den opgaaende Soel, og bragde et udsult og ondskabssfuldt Folk her til Landet. I Begyndelsen taelde de Fremmede mildt og klagende, som Qvinde. De bade om Plads for nogle Wigwammer, og sagde, at naar Kriegerne vilde give dem Land til at beplante, saa vilde de bede deres Gud, at han vilde see naadigt til de røde Menneſter. Men da de bleve stærke, da forglemte de deres Ord, og viisde at de vare Løgne. O, det er nogle ondskabssfulde Kjæltringer. Et blegt Ansigt er en Panther. Naar han er hunrig, kan man høre ham flæbe i Skoven, som et Barn, der er faret vild; men kommer man ham nær, maa man tage sig i Agt for hans Tænder og Kløer! —

„Denne ondskabssfulde Race har altsaa taget Landet fra de røde Krigere?“

„Det har den! De taelde som syge Qvinde, indtil de havde faaet Kræfter; men da overgik de i Djævelerier og Ondskab. Peqvoderne selv, i det de gave Kriegerne brændende Mælk at drikke, og slog dem ihjel med en Ild, som de gjorde af guult Meel.“

„Og Peqvoderne? Var deres store Krieger ikke mere i Live, da Folkene fra hiin Side Havet kom her til?“

„J er en Kvinde, der aldrig har hørt et Sagn,

ellers maatte I vide det bedre! en Peqvob er en svag, frygende ung Bjørn."

"Men Du — Du er vel en Narragansett?"

"Seer jeg maaskee ikke ud som et Menneſte, at Du spørger ſaaledes?"

"Seg havde holdt Dig for en nærmere Nabo, for en mohiganſt Peqvob."

"Mohiganerne ere Vengihernes Kurvemagere; Narragansetten derimod springer gjennem Skoven ſom en Ulv, naar den forfølger en Raa."

"Det er meget billigt, og da Du ſaa tydeligt har beſkrevet din Stammes Retsfærdighed, ſaa er den mig ogsaa indlyſende. Smidlertid gad vi gjerne erfare noget om din ſtore Stamme. Har Du, Whittal! nogenſinde hørt tale om en af dine Landsmænd, ved Navn Miantonimoh? Det er en temmelig berømt Høvidsmand."

Under hele denne Samtale var den Gjantede beſtandigt vedbleven at fortsætte ſit Maaltid; men da han hørde det ſidſte Spørgsmaal, syntes han pludſeligt at glemme ſin Hunger, ſaae et Diebliſt paa Jorden, og ſvarede derpaa langſomt og med en vis Høitidelighed.

"Et Menneſte kan ikke leve evigt!"

"Hvad?" ſagde Tro, i det hun gav Tilhørerne, hvis Opmærkſomhed var ſpændt paa det Yderſte, et Blik. — "Hvad? har han allerede forladt ſit Folk, og

har Du levet med ham, Whittal! sørend han sandt sin Død?"

„Han har hverken seet Nipset, eller Nipset ham.”

„Jeg vil ikke høre noget om denne Nipset; Du skal fortælle mig om den store Miantonimoh.”

„Skal man sige Dig det to Gange? Vor Sachem er reist til det frie Land, og Nipset bliver med det første Snefald en Kriger.”

Denne Udskielse skuffede Tilhørernes spændte Forventning og forarsagede derfor en almindelig Bedrøvelse; den Straale af Haab, det tindrede i Ruths Øie, udslyttedes, og hun lignede igjen, som før, et Billede paa Smerten. Imidlertid visde Tro at holde de Omkringsstaaende fra at tale, og endstjøndt hun selv af Uergrelse saae sig nødt til at gjøre en lille Pause, fattede hun sig dog snart igjen og vedblev saaledes.

„Jeg troede at Krigeren Miantonimoh endnu besøfandt sig i sin Stamme. I hvilket Slag er han da faldet?”

„Mohigan Unkas begik denne onde Gjærning. De blege Mænd gav ham store Rigdomme til Løn, fordi han myrdede vor Sachem.”

„Saa, det er Faderen, Du taler om, men der var endnu en anden Miantonimoh; jeg mener den der, som Dreng, opholdt sig saa længe blandt de hvide Mennesker.”

Whittal hørte opmærksomt til, samlede med megen Umage sine Tanker, rystede paa Hovedet og sagde:

„Der har aldrig været flere end een af dette Ravn, og vil heller aldrig gives en Anden. To Orne bygge ikke paa et og samme Træ.”

Herpaa gav han sig igjen til at spise.

„Deri har Du fuldkommen Ret!” — svarede Tro, thi hun vidste ret godt, at hun ved at modsiges sin eensfaldige Broder, ganske vilde stoppe Munden paa ham — „Men fortæl mig noget om Conanchet, Narraganseternes nuværende Sachem, den samme, der nylig har sluttet et Forbund med Metacom, og for ikke længe siden blev fordrevet fra sin Bolig ved Søen; lever han endnu?”

Andengang blev man en Forandring vaer i den Halvildes Træk. Det var ikke mere den barnagtige Alvorlighed, med hvilken han hidindtil havde svaret, men et Udtryk af overlistende Snedighed, der samlede sig i Rørgene af hans ellers saa døde Dine. Langsomt og speidende lod han sit Blik svæve omkring, som om han ventede, at see den Mistanke, han begyndte at fatte, bekræftet ved et eller andet synligt Tegn. Istedetfor at svare, fortsatte han sit Maaltid, men ikke som En, der havde besluttet ikke at indlade sig i nogen nærmere Forklaring. Denne Forandring blev hverken ubemærket af Tro eller af de Andre, der saa opmærksomt fulgte den

Retning, som Tro havde givet Samtalen, for, om mueligt, at udspeide et Spor af Lys i den Fjantedes forvirrede Ideer, og nu saae man at der, naar det behøvedes, ikke manglede ham paa de Billedes sædvanlige Snedighed. Viseligt forsøgte hun derfor, at henvende hans Tanker paa andre Ting, i det hun forandrede Maaden, hvorpaa hun hidindtil havde forsøgt at udfritte ham.

„Jeg vedder,“ — vedblev hun, — „at Du nu begynder, at erindre dig de Tider, da Du førde Dvæget ud i Skoven, og hvorledes Du den Gang var vant til at raabe til Tro, at hun skulde bringe Dig Mad, naar Du vendte tilbage, træt af at have løbet omkring i Buskene efter Køerne. Husker Du Whittal! at Du selv engang er bleven oversaldet af Narragansetterne den Tid, Du boede i Huset hos de blege Ansigter?“

Han holdt igjen op med at spise, og syntes atter at tænke efter med saa megen Anstrængelse, som der var muelig for et Menneſte af en saa fløv Forstand. Men snart rystede han imidlertid paa Hovedet, og gav sig igjen til sin behagelige Forretning, at tygge.

„Hvad! Er Du voret op til en Kriger, og har aldrig seet en Pandehud scalperes, eller hjulpet til at sætte Ild paa en Wigwam?“

Her lagde han Brødet tilside og vendte sig til den Talende. Udtrykket i hans Miner blev vildere og

grueligere, indtil han endelig overlod sig til en brølenbe Haanlatter. Derpaa fik han endelig det Indfald at svare.

„Forstaaer sig! Vi drog om Natten imod de løgnagtige Vengihere; og ingen Skovbrand har nogensinde udtørret Jorden saaledes, som vi afveed deres Marker. Af alle deres stolte Huse have vi gjort Kulhobe.”

„Hvor og naar have I da udført denne tapre Hævn?”

„Ha, ha! Pladsen havde de opnævnt efter Natfuglen, som om et indianst Navn kunde beskytte dem mod et indianst Overfald.”

„Aha! Du taler om Fuglen Wissh-Ton-Wish! Men ved denne ubarmhertige Brand hørde Du jo til de Overvundnes Partie, og ikke til Seierherrernes?”

„Der lyver Du, som en skjændig, hvidhuddet Dvinde, veed Du det! Rippet var vel kun et Barn paa hiint Tog, men han gik med sine Landsmænd. Seg siger Dig, vi afbrændte alt lige indtil Jorden, og ikke et eneste Hoved i det hele Huus har igjen opløftet sig af Asten.”

Trods sin store Selvbeherkskelse, og det Maal, hvortil hun med uafsladelig Stræben arbejdede, gysede hun, da hendes Broder yttrede en saa blodgjerrig Glæde over den altødelæggende Hævn, som han, i den Indbildning at han var en Indianer, troede at have taget over de Hvide. Men da hun imidlertid var bange for, at bringe

ham ud af en Mening, der maaskee kunde være til Nytte og hjælpe til at gjøre de Opdagelser, hun saa inderligt længtes efter, havde hun Landsnærvarelse nok til at dølge sin Afstye og vedblev:

„Det er sandt! — men nogle ere dog vist blevene fkaanede? — Krigerne have dog vel ført Fanger med sig til deres By. Du har dog vel ikke flaaet alle Folkene ihjel?“

„Alle!“

„Ja nu taler Du om de Glendige, der vare indspærrede i det brændende Taarn; men — men nogle udenfor ere maaskee faldne Dig i Hænderne, førend de Beleirede reddede sig ind i Blokhuset? Visstelig — Du har ikke flaaet dem alle ihjel?“

Ruths tunge Mandedrag fængslede Whittals Dre, han vendte sig om til hende, og stirrede et Dieblikt stivt og forundret paa hende. Derpaa rystede han igjen med Hovedet og svarede i en huul Tone og med Bestemthed:

„Alle! ja der hjalp hverken Qvindernes Skrig eller Børnenes Jamren!“

„Men der gives jo et Barn, — jeg vilde sige, en Kone i din Stamme, der har en lysere Hud og en anden Skikkelse end de fleste Qvinde blandt dine Landsmænd: Er hun ikke bleven ført sangen med, da I opbrændte Wissh-Ton-Wissh?“

„Mener Du at Raaen kan leve sammen med Ulven, eller har Du nogensinde fundet den feighjærte Due i et Falkerede?“

„Du er dog selv af en anden Farve, Whittal! og hvorfor skulde Du da være den eneste?“

Den unge Mand saae længe paa sin Søster med mærkeligt Mishag; derpaa vendte han sig pludseligt om til sit Brød og mumlede i Stjægget:

„Den løgnagtige Yengihær har ikke mere Sandhed i Livet, end der er Ild i Sneen!“

Maaskee vil en senere Undersøgelse føre til et lykkeligere Resultat; — sagde Content med et dybt Suk — „for det første maa vi afbryde, thi der kommer En fra Stæderne ved Kysten, ridende henimod vort Huus; han synes at have et særeget Grinde, da han saaledes reiser paa en hellig Dag og seer ud til at have Hastværk.“

Da den, der kom henimod Byen, kunde sees af enhver, drog Synet af ham Opmærksomheden bort fra Whittal. Den tidlige Time, den Jilsomhed, hvormed han reisde, og den Omstændighed, at han reed forbi Døren af Bertshuset, der stod aaben, og ligesom indbød til at tage ind, forkyndte at han var et Gendebud fra Kolonialregjeringen, der sandsynligviis havde noget vigtigt at meddele den unge Heathcote, den høieste Dyrighebsperson i denne fjerne Kolonie. Denne og lignende Bemærkninger løb fra Mund til Mund, og den Fremmede

var endnu ikke rebet igjennem Porten, førend Enhvers Nysgjerrighed var bleven spændt paa det Høieste. Umiddelbar efter at han var steget af Hesten, traad han, bedækket med Støv og med et Udseende, der røbede at han havde reist hele Natten igjennem, ind i Hallen, for at forestille sig for den Mand, til hvilken hans Budskab var rettet.

„Jeg har Ordre for Kapitain Content Heathcote!“ — sagde han med det stive og ikke meget venlige Blik mod de Tilstedeværende, der var hans Klasse eget.

„Han er her, for at modtage dem og bringe dem i Udevelse!“ — var Svaret.

Den Reisende havde noget af det Hemmelighedsfulde hos sig, der saa vel behager visse Folk, der, ude af Stand til ved andre Midler at indgyde Agtelse, gjøre en Hemmelighed af Ting, som de uden mindste Fare gjerne kunde sige høit. Denne Følelse var det vel ogsaa, der lod ham yttre det Dnske, at meddele sine Ordre under fire Vane. Content gav ham roligt et Blik, at han skulde følge efter, og gik foran ind i den indre Gaard. Da denne Afbrydelse nu engang gav deres Tanker, der havde været Tilskuere ved det foregaaende Optrin, en anden Retning, saa ville vi benytte Leiligheden for at meddele Læseren adskilligt, der kan tjene til bedre at forstaae det Følgende.

Et og tyvende Kapitel.

Overlæg vel hvad I gjør, Herre! at I ikke udøver Vold ifte-
delsfor Retfærdighed.

Winter = Eventyr.

Den berømte Metacom's Planer vare blevene røbede for Kolonisterne ved en underordnet Krigers Troloshed. Denne Forræder heed Sausamon, hans Afstraffelse førde til Undersøgelser og disse endte med en svær Anklage mod Wompanoagernes store Sachem. For stolt til at forsvare sig for sine forhadte Fjender, maaskee ogsaa fordi han ikke satte megen Tillid til deres Mildhed, gjorde Metacom nu ingen Hemmelighed mere af sine Intriguer, men kastede Fredstegnene tilside og traadte frem med væbnet Arm.

Dette Sorgespil havde begyndt omtrent et Aar førend den Tid, hvortil vi ere komne i vor Fortælling. En Scene, ikke ulig den, der tidligere er bleven skildret i disse Blade, havde fundet Sted; uden Barmhjærtighed, uden Samvittighed lode de Vilde Ild, Scalpeerkniv og Stridsøxe udbrede deres Dødelæggelser. Men ikke enkelt, som Dødsfaldet i Wish-Ton Wish, blev dette Rædselsoptrin; paa dette fulgde Egnende Slag paa Slag, indtil hele Ny-Engeland var sat i Skræk ved denne allerede omtaelte Krig.

Hele Befolkningen af de Hvide i Ny-Engelands Kolonier var ikke længe i Forveien bleven anslaaet til hundrede og tyve tusinde Sjæle; og de Baabendygtige blandt disse til sexten Tusinde. Havde Metacom havt Tid nok til at bringe sine Planer til Modenhed, vilde han let kunne have samlet Skarer af Krigere, der, understøttede af deres Bekjendtskab med Skovene, og vante til de Savn, der følge med en saadan Krig, kunde have været yderst farlige for de Hvides tiltagende Magt. Den utrættelige Metacom havde, lig den indianske Helt fra vore Tider, Secumthe, tilbragt mange Aar med at jævne alle Stridigheder og inddysse ethvert Slags Had imellem de forskjellige Stammer, for at kunne forene alle røde Menneſker, i den Hensigt at ødelægge en Fjende, der, hvis han blev længere uforstyrret i sin fremstridende Magt, snart vilde være frygtelig endogſaa for alle de indianske Stammers forenede Kræfter. Det alt for hastige Udbrud af Fjendtlighederne afvendte paa en vis Maade Faren. Ved det vandt Engælænderne Tid til at bibringe den Stamme, der var dem meeft fjendtſk, adskillige ſvære Nederlag, førend deres Medforbundne havde beſtemt at gjøre ſælleds Sag med dem. Sommeren og Efteraaret af 1657 hengik under levende Fjendtligheder mellem de engelske Koloniſter og Wampanoagerne, uden at nogen af de andre vilde Stammer tog Deel i dem. En Deel af Pequoderne, tilligemed nogle dem undergivne Stam-

mer, slog sig endog til de Hvides Parti og de historiske Sagn fortælle, at Mohiganerne bleve brugte med Nytte til at angribe Sachemmen, da han gjorde sit velbekjendte Tilbagetog fra hiin Landtunge, hvor Engælænderne havde indflemt ham, i det Haab, ved Hunger at tvinge ham til at underkaste sig.

I den første Sommer var Krigen, som man let kunde forudsee, meget vaklende i sine Følger, da Lykken ligesaa ofte var de Robberfarvede gunstig i deres afbrudte, men ofte gjentagne Anfald, som deres mere disciplinerede Fjender. Istedetfor at indskrænke sine Operationer til sit eget lille District, der let kunde omringes, havde Metacom ført sine Krigere mod de fjerne, ved Conecticut liggende Kolonier, og under de Fjendtligheder, der foresaldt i dette Feldttog, skeede det først, at flere Stæder ved denne Flod bleve angrebne og stukne i Brand. Med den Kolde Værsid indtraad et Slags Vaabenstilstand mellem Wampanoagerne og Engælænderne, saa at Kolonialtropperne for største Delen vendte tilbage til deres Hjem, og Indianerne paa deres Side gjorde en Pause, for at samle Kræfter efter deres sidste Anstrængelser.

Men endnu førend Fjendtlighederne saaledes hørde op, havde de saakaldte Kommissarer fra de forenede Kolonier en Sammenkomst, for at raadslaae om Midlerne til en planmæssig Modstand. Den Kjendegjærning, at et fjendtligt Sindelag begyndte at yttre sig paa hele

Grændsen, røbede, at de ikke, som før, havde at gjøre med enkelte Fjender, da nu Oprørsaanden bragde saa megen Eenhed i Planen, hvorefter Fjenden rettede sine Bevægelser, som der med Sandsynlighed kunde finde Sted hos et Folk, der levede saa adspredt og adsplittet i saa mange Underafdelinger. Kolonisterne afgjorde — om med Ret eller Uret ville vi ikke undersøge — at denne Krig fra deres Side var retsfærdig. Som en Følge heraf blev der gjort store Anstalter til at fortsætte den, naar Sommeren kom, paa en Maade, der svarede til deres Kræfter og Tærv. Til disse Anstalter hørte den Anordning, at en Hær af Kolonisterne ved Connecticut skulde rykke i Marsk; derfor er det og at Hovedcharactererne i vor Fortælling træde Læseren imøde i den ovenfor beskrevne krigsriske Forsatning.

Narragansetterne havde vel i Begyndelsen ikke taget nogen offentlig Deel i de fjendtlige Oversald paa de engelske Kolonier, men Kolonisterne fik snart Kjendsgjærninger at høre, der ikke lode dem nogen Tvivl om denne Nations fjendtlige Stemning. Af de unge Krigere, der hørte til denne Stamme, havde en stor Deel forenet sig med Metacom's Mandskab, og i deres Byer fandtes der Baaben som de havde taget fra de Hvide, der vare faldne i forskjellige Træfninger. En af Kommissarernes første Forholdsregler var derfor, ved et kraftigt Slag at forekomme et alvorligt Angreb fra denne Side. De i denne Hensigt

sammenbragte Stridskræfter vare maaskee de betydeligste, som Engælenderne hidtil havde samlet i disse Kolonier. De bestode af tusinde Mand, hvoraf en betydelig Deel Cavaleri, et Troppeflag, der, som Erfaring senere lærde, er overordentligt brugbart i Krige mod en saa rapføbet og snedig Fiende.

Overrumplingen fandt Sted midt om Vinteren og var skrækkelig ødelæggende for de Angrebne. Dog kjøbde Kolonisterne ikke Seieren uden med et søleligt Tab; thi den Modstand, som Conanchet gjorde, var i enhver Henseende det Rygte værdig, som denne Fyrste over Narragansetterne stod i formedelst sit Mod og sine store Lands-gaver. Den unge Sachem havde forsamlet den største Deel af sin Stammes stridbare Mænd omkring sig, og med dem taget en Stilling paa et Stykke fast Land, der laa midt i en med tætte Buske bevoret Sump. Alle hans Forberedelser til Modstand vidnede om et usædvanligt Bekjendtskab med Europæernes militaire Hjælpe-midler. Byen var befæstet, og Kolonisterne saae sig fatte i den uventede Nødvendighed, at indtage et med Pallisader forsynet Brystværn, et Slags Rodoute, og et regelmæssigt Blokhuis, førend de kunde trænge ind i Byen selv.

Den første Storm blev afslaaet af Indianerne med Tab for Europæerne; imidlertid fikkede de Sidstes bedre Vaaben og større Overeensstemmelse i Angrebet dem,

efter en Kamp, der varede i flere Timer, Seieren, efterat de Bilde næsten ganske vare omringede.

Begivenhederne paa hiin mærkbardige Dag gjorde et saa meget dybere Indtryk paa de Hvide i hine Egne, som deres Gemytter, der sjældent bleve satte i Bevægelse ved vigtige Tildragelser, alene pleiede at beskæftige sig med Hverdagslivets Anliggender. Slaget var endnu undertiden en sørgelig Gjenstand for Kolonisternes Samtaler ved deres huuslige Arner; vi sige en sørgelig Gjenstand, fordi den Seier, de havde tilfægtet sig, erindrede om saa meget, der, hvor uundgaeligt det endog kunde have været, dog kun var alt for vel stikket til, hos saa samvittighedsfulde Religionsbekjendere, at opvække Tvivl om deres Sags Retfærdighed. Hvis det er sandt hvad Sagnene berette, saa blev der ved hiint Overfald lagt en By i Aske, der ikke bestod af færre end sex hundrede Hytter, og hundrede Døde og Saarede bleve fortærede af Luerne. Man regnede Antallet af de Indianere, der faldt, til eet Tusinde, og da disse just udgjorde Kjernen af Nationen, formaaede den aldrig at komme sig igjen efter dette Slag. Imidlertid faldt der heller ikke faae paa Kolonisternes Side og Efterretningen om Seieren var et Sorgens Budskab for mange Familier.

En udmærket Rolle ved denne tragiske Begivenhed spillede Beboerne af Wish-Ton-Wish, under Contents Ansørsel. Og saa de talde deres Døde. Desto tillids-

fuldere var hos disse gode Menneſter Haabet om, ved en langvarig, og for deres forladte og blottede Stilling dobbelt ønskelig Fred, at finde Erstatning for deres Tab.

Men det var langt fra at Narragansetterne ganske vare bragte til Rolighed. I den vaade Aarstid satte de snart denne, snart hiin Grændseegn i Skræk, og et Par Gange fandt deres heroiske Fyrste Conanchet Leilighed til at hævne sig paa en udmærket Maade for det Nederlag, der var tilføiet hans Folk. Med Foraarets Komme bleve Overfaldene hyppigere og Forvarſlerne for Faren saa talrige, at en nye Opfordring til at gribe til Vaaben blev uundgaaelig.

Det ved Enden af det forrige Afsnit optrædende Sendebud fra Regjeringen bragde Befalinger, der stode i en nøie Sammenhæng med disse Krigsanliggender, og virkelig var den specielle Meddelelse, som han havde at gjøre Overhovedet for den militaire Magt i denne Dal, af en meget trængende Natur. „Der forestaaer Eder meget vigtige Forretninger, Capitain!“ — sagde den iilsfærdige Coureur, da han saa sig alene med Content — „Hans Herligheds Ordre lyder, at I hverken maae ſtaaane Pidske eller Sporer førend alle de meeft anseete Grændsebeboere ere blevene underrettede om hvor farlig Kolonisternes Stilling er.“

„Er der da foresaldet noget af Betydning, efterſom Gouverneuren finder en mere end sædvanlig Aar-

vaagenhed nødvendig? Vi overlode os til det Haab, at de Frommes Bønner ikke vilde være forgæves, og at der vilde følge en fredelig Tid paa hine Rædsels-scener, som vi, ifølge vort selskabelige Forbund, vel maatte blive vaane, men som dog opfyldte os med Sorg og Afsty. Sandelig, Ven! den blodige Indtagelse af Wyen Petty-quamscott har rystet os i vort Indre, ja, den har endog saa opvaakt Tvivl om vi ogsaa vare berettigede til det, vi gjorde."

"Ederes Forsonlighed fortjener Afgjælt, Capitain Heathcote! men skulde I ikke kunne erindre Eder et andet Optrin, end det, hvorved en saa ubarmhjertig Fjende fandt sin Straf. Ved Kyften i det mindste vil man vide at Wissh-Ton-Wissh allerede har oplevet Hjem-søgelsens Dag og Folk fortælle forunderlige Ting om det, dets Beboere leed i hiin gruelige Nat."

"Hvad der er sandt, bør man ikke nægte, selv om det vilde stifte Nytte at nægte det. Bistnok har jeg og mine lidt meget ved det omtalte Overfald, men ikke bestomindre har det siden den Tid været vor bestandige Stræben, at ansee det, der er skeet, som en Tugtelse af Gud, som en Hjem-søgelse formedelst mangfoldige Syndere, og ikke som noget man bør erindre for at opvække Liden-skaber, som den christelige Kjærlighed vil skulle hvile saa meget, som det er mueligt for den svage menneskelige Natur."

„Dette er ret smukt, Kapitain Heathcote! og ganske overeensstemmende med de meest anseete Kirkesædres Bærdomme;” — svarede den Fremmede, og — enten det nu var Tilfældet, at hans Reise om Natten havde gjort ham søvnig, eller ogsaa at denne alvorlige Materie kjedede ham — gavede en Smule; — „men det har intet at gøre med vore nærværende Pligter. Mit Grinde angaaer ganske fortrinligt Indianernes fuldkomne Udryddelse, men ikke en indre Prøvelse af Bestaffenheden af vore Sindsskrupler, hvorvidt det er tilladeligt eller ikke at udøve Selvforsvar. Der gives ingen uærbige Indbyggere i Kolonien Connecticut, min Herre! der ivrigere besitter sig paa at bevare en god Samvittighed, end den skyldbelæssede Synder, der staaer for Eder, thi jeg har den udmærkede Lykke at sidde under Udgydelsen af en Vand, der, hvad kostelige Naadegaver angaaer, kun bliver overtruffet af saa Dødelige; jeg taler nemlig om Doctor Calvin Pabst, en høist værdig, salvesfuld Geistlig, der veed at bruge Sporen, naar Samvittigheden behøver at opmuntres, men heller ikke tøver med at yde dem rigelige Trøst, der ere komne til Erkjendelse af deres salbne Natur; utrættelig i at anprise Kjærlighed, Ydmyghed, Eftergivenhed mod Bennernes Svaghed, Tilgivelse mod Fjender, som Kjendetegnene paa et gjenfødt aandeligt Liv. Der kan desuden kun være liden Grund til at mistroe deres Vandsretstæffenhed, blandt

hvilke en saadan Præfens rige Skat bliver uddeelt; men naar det angaaer Liv og Død, naar det angaaer Besiddelsen af disse skjønne Egne, som Herren har givet os — nu vel, Herre! da siger jeg, at det sømmer os som Israellitterne, da de kjæmpede mod Canaans ugudelige Indvaanere, at holde fast sammen og at kaste et Blik fuldt af Mistillid til Hedningerne.”

„Din Tale kan indeholde Sandhed,” — bemærkede Content med Græmmelse — „men det bliver ikke desto mindre tilladt at beklage, at en saadan Strid er nødvendig. Jeg nærede det Haab, at de, der staae i Spidsen for vore Anliggender, hellere vilde prøve mindre voldsomme Midler til at bringe de Vilde til Fornuft, end at gribe til Vaaben. Af hvad Slags er da dette særegne Erinde?” — „Af et meget trængende Slags, som I vil see af min Forklaring!” — svarede Taleren med en dæmpet Stemme, hvorved han forraadte, at han bedre forstod sig paa Diplomatiens dramatiske Kunster, end paa dens mere aandige Fordringer. — „I var Vidne til de Vildes Tugtelse i Pettyquamscott, og behøver derfor ingen Skildring af den Maade, hvorpaa Herren paa hiin naaderige Dag gik frem mod vore Fiender; men da I lever saa langt borte fra de Uroligheder, der dagligt foresalde i Christenheden, saa veed I maaskee ikke hvorledes de Vilde have optaget denne Tugtelse. Den rastløse og endnu ubetvungne Conanchet har forladt sin By og er

flygtet ind i de aabne Skove; og der at udforske Fjendens Stilling og Stridskræfter, gaaer ofte over vore disciplinerede Folks Duelighed og Erfaringer. Følgerne lade sig let gjætte. De Vilde have anfaldet og deels ganste, deels for det meeste ødelagt: først, Lancaster, den tiende i forrige Maaned (han tæller paa Fingrene), hvorved Mange ere blevne førte bort som Fanger; for det andet, Marlborough, den tolvte; den trettende Groton; Warwic den syttende, og Rehoboth, Chelmsford, Andover, Weymouth tilligemed adskillige andre Steder, mellem den sidstansførte Dag og den, paa hvilken jeg reisde bort fra hans Herligheds Opholdssted. Pierce af Scituate, en vakker Krigsmand, der har stor Erfarenhed i den indianske Krigslist, er med sit hele Compagni hugget ned, og Wadsworth og Brocklebank, Mænd af et stort Rygte formedelfst deres Mod og Duelighed, have lagt deres Been i Skovene og sove paa samme Sted, som deres ulykkelige Kammerater."

"Dette er virkelig en Esterretning, ved hvilken man maa begræde den menneskelige Naturs Svaghed," — sagde Content, hvis milde Gemyt en saadan Esterretning forvoldte den oprigtigste Sorg. — "Det er det vist nok ikke at ansee, hvorledes dette Onde kan blive styret paa anden Maade, end ved et Slag! —"

"Dette er ogsaa Hans Herligheds Mening, saavel som alle hans Raaders. Vi have faaet nok at vide om

Fjendens Handlinger, til at holde os for overbeviste om, at det Ondes Fyrste raser i den saa kaldte Philipps Person overalt paa hele Grændselinien, i det han bringer de vilde Stammer i Oprør, ved at forestille dem hvor nødvendigt det er at gjøre Modstand, for at forhindre videre Indgreb, og ved at ophvilde alle de Midler, som en djævelst List formaaer at tilveiebringe, for at ophidsse dem til Hævn."

"Og hvilken Fremgangsmaade har da vor Regjering fundet for godt at vælge under disse farefulde Omstændigheder?"

"Fremfor alt er der blevet anbefalet en Faste, for at vi kunne begynde vort Forehavende, som Mænd, der have renset sig ved aandelig Kamp og dyb Selvprøvelse; dernæst bliver der meddeelt Menighederne det Raad, at gaae frem med mere end sædvanlig Strængighed mod Frasaldne og Ildgjærningsmænd, for at vore Stæder ikke skulle drage den guddommelige Brede ned paa sig, som det var Tilfældet med dem, der boede i de Stæder i Cannaan, der vare bestemte til Fordærvelse; for det Tredie er der bleven besluttet, at bringe Forsynets Tilskikkelser vor svage Bistand derved, at vi kalde Krigscontingentet til activ Tjeneste; endelig har man i Sinde at virke mod Hævnens Udsæd derved, at man sætter en passende Priis paa vore Fjenders Hoveder."

"Med de tre Første af disse Forholdsregler er jeg

enig; thi det er de sædvanlige, der ere brugelige hos alle christelige Folk;" — sagde Content — „men den sidste Forholdsregel fordrer megen Forsigtighed i Udsørelsen og sætter urene Hensigter i Virksomhed."

„Vær ubekymret; vor Regjering er gaaet saa økonomisk til Værks, som vore Omstændigheder fordrer det; den har ikke besluttet et saa overmaade vigtigt Punkt uden foregaaende modent Overlæg. Planen er kun at udsætte Halvdelen af det til Belønning, som den ældre og rigere Søsterkoloni ved Bugten tilbyder, og om der overhovedet skal udsættes nogen Priis for Kjender af den yngre Uder er et Spørgsmaal, der endnu skal afgjøres i Raadsforsamlingen. Og nu, Kapitain Heathcote! vil jeg med en saa agtværdig Undersaats gunstige Tilladelse, stride til at angive Styrken og Bestaffenheden af den Droppemagt, som man venter at I vil bringe paa Benene i næste Felttog og anføre i egen Person."

Resultatet af det, Sendebudet forebragde, vil vise sig af Fortsættelsen af denne Historie; det er derfor unødvendigt videre at underholde Læseren med den Fremmedes nærmere Forklaring; vi forlade nu Content bestræftiget med denne alvorlige Samtale, og begive os til de andre Personer, der spille en Rolle i dette Skuespil.

Da den Fremmedes Ankomst afbrød Tro i hendes Undersøgelse, havde hun just, som vi have anmærket, valgt en ny Wei, for at aflokke sin Broders forvirrede

Ånd nogle Gnister af en rigtigere Besindelse. Edsaget af den største Deel af Husets Beboere, førde hun ham op paa Toppen af den velbekjendte Høi, der nu var bekrandsset med en ung, herligt fremspirende Frugthave. Her stillede hun ham ved Foden af Ruinen i det Haab, at opvække en Række af Grindringer, der knyttede sig til et levende Indtryk, og derved maaskee at udforske hiin vigtige Omstændighed, som de Alle saa meget ønskede Oplysning om.

Forsøget mislykkedes. Pladsen, ligesom overhovedet hele Dalen, var saa aldeles omstøbt, at selv et af Naturen rigeligere begavet Menneske vilde have havt Møie med at troe, at det var den samme, som vi forhen have skildret i disse Blade. Denne raske Forandring af Gjenstande, der andetsteds i en lang Række af Aar beholde det samme Udseende, er en velbekjendt Sag for alle dem der behoe de yngre Besiddelser i Unionen, og maa tilskrives de hurtigt paa hinanden følgende Forbringinger, der naturligviis blive foretagne i Colonierne i deres første Begyndelse. Allerede det, at man omhugger en Skov giver Udsigten en væsentlig forskjellig Charakter; men i en By eller paa dyrkede Marker at gjenfinde Sporrene af en Plads, som man længe forhen kjendte som et Opholdssted for vilde Dyr, er, hvor ung Byen og hvor usfuldkommen Agerbruget end er, dog intet mindre end let.

Længe slumrende Grindringer havde Trækkene i Troes Ansigt, men især hendes Nie, opvakt i Whittal Rings Sjel, og hvor usammenhængende og dunkle de end vare, vare de dog tilstrækkelige til paa nye at opvække hin forrige Fortrolighed, som han, da hun begyndte sin Undersøgelse, ikke synderligt havde lagt for Dagen. Men at kunne besinde sig paa Ting, der ingen Samklang mødte i hans mere levende Følelser, og som ogsaa havde lidt saa betydelige Forandringer, var mere end hans svage Sindskræfter formaaede. Og dog lod Blikket paa Ruinen ikke dette vanvittige Menneſte aldeles uden indvortes Bevægelse. Skjøndt Græsset omkring Taarnets Fod stod i Vaarens fulde Glæde, skjøndt hans Lugteorgan blev kildret af den kostelige Duft af det vilde Kløver, havde dog de sorte, røvnede Mure, Ruinens Stilling og Udsigten til Bjærgene paa alle Sider, der dog nu vare rensede for en stor Deel af de Træer, der før bedækkede dem, alligevel aabenbar noget, der sagte berørte hans tidligste Grindringer. Han stirrede paa Pladsen, omtrent som en Hund paa sin Herre, efterat han har været saa længe borte fra ham, at selv Naturinstinctet er blevet affumpet; nu og da forsøgte den Ene, eller Anden af de Omkringstaaende at skærpe de matte Omrids af de Billeder, der opstod for ham, og da syntes det virkelig, som om hans Hukommelse vilde vinde Geier, som om de skuffende Billeder, hvormed Vane og indianer

Træfthed havde omtaaget hans Aand, vilde vinde saa Sandhedens Lys. Men de Behageligheder, der følger med et Levnet, der frembyder saa mange utvungne, naturlige Glæder, opgav ikke saasnart deres Magt over et saadant Væsen. Naar Tro med en Fiinhed, der grunbede sig paa hendes Menneſtekuſtkab, bragde ham tilbage paa de legemlige Nydelſer, paa hvilke han i ſine Drengesaar ſatte ſaa megen Priis, da vaklede, ſom paa et Balancerbræt, hendes Broders Indbildningskraft mere over til Sandhedens Side; men ſaasnart han blev vaer, at han maatte opgive en Krigers Værdighed og alle ſit ſe- nere Livs friſkere og mere tillokkende Glæder, førend han igjen kunde vende tilbage til ſin tidligere Tilværelſe, ſatte hans fløve Aandsformue ſig haardnakket imod at overgive ſig til en Forandring, der i hans Stilling vilde have lignet en ſand Sjælevandring.

Med diſe vigtige Anſtrængelſer, ſom Tro paa ſin Side gjorde i en ærgerlig Stemning, for at kalde nogle Grindringer tilbage om det Liv, han havde ført i ſin tidlige Ungdom, hengik der en Time; Forſøget blev derpaa for denne Gang opgivet. Undertiden ſaae det ud, ſom om Tro ſkulde ſeire. Han kaldte ſig ofte Whittal, men han blev beſtandigt derved, at han ogſaa var Rippet, en Narragansett, at han havde en Moder i ſin Wigwam og at han endnu førend det første Snefald haabede at blive regnet til Krikerne i ſin Stamme.

Paa samme Tid foregik der paa den Plads, hvor man først havde foretaget denne Undersøgelse, og som de fleste havde forladt strax efter den Fremmedes Ankomst, en Scene af et ganske forskjelligt Slags. Kun et eneste Individ blev siddende ved det lange Bord, paa hvilket Frokosten var sat frem saavel for Huusbonden og hans Familie, som for Tjenestefolkene. Denne Gensomme havde fastet sig i en Stool, ikke som et Menneske, der vil tilfredsstille sin Appetit, men som en, der er formeget hensesjunken i Tanker, til at bryde sig om sit Legems Stilling eller om sine Bestjæftigelser. Hans Hoved hvilede paa Armene, saa at hans Ansigt ganske var skjult; Armene laae udbredte paa det simple, men nette og venlige Bord af Kirsebærtræ, der dannede en Forlængelse af et andet mindre fastbart Bord, og den eneste Forstjel mellem Herkabet og Tjenestetjendet, saaledes som det i ældre Tider og i andre Lande var Saltet, der betegnede de høiere Stænders Plads ved det fælleds Familiebord.

„Markus!“ — hvistede en frygtfuld Stemme tæt ved Siden af ham — „Du er træt, fordi Du har vaaget hele den forrige Nat og strøiset omkring paa Bjærgene. Vil Du ikke spise, førend Du gaaer hen at hvile Dig?“

„Jeg sover ikke!“ — svarede Ynglingen, i det han hævede Hovedet i Beiret og sagte skjed Tallærkenen med den simpelt tillavede Spise tilside. Pigens Die saae deel-

tagende paa hans ophidsede Træk og rødmede derved, som om en hemmelig Stemme sagde hende, at hendes Blik forraadte mere Velvillie, end der kunde enes med jomfruelig Tilbageholdenhed. — „Jeg sover ikke, Martha! og troer at jeg aldrig mere vil komme til at sove!”

„Du forstrækker mig med dit vilde, kummersfulde Dje! Er der da mødt Dig noget paa Dit Tog mellem Bjærgene?” — „Troer Du, at den, der er saa gammel og stærk, som jeg, bryder sig om at gennemvaaage et Par Timer i Skoven. Legemet er sundt, men Sjælen lider, bittert —”

„Og vil Du ikke sige mig hvad der volder Dig Sorg! Du veed, Marcus! at der er ingen i hele Husset, ja, jeg tør vist sige, ingen i hele Dalen, der ikke ønsker, at Du maae være lykkelig.”

„Det er trøsteligt at høre det, gode Martha! men — Du har aldrig haft en Søster!”

„Jeg er vist nok alene tilbage af min Slægt, men jeg tænker, at intet Slægtskab kan knytte et tættere Baand, end den Kjærlighed, som jeg i Hjertet bærer til den Tabte.”

„Heller ingen Moder! Du har aldrig erfaret hvad barnlig Ufrygt er!”

„Er din Moder da ikke ogsaa min?” — sagde hun saa bevæget, og dog saa blidt, at det var paafaldende for den unge Mand, og han hæstede et langt, rørende

Blijf paa hende, førend han hæftigt og forsonende svarede hende:

„Meget sandt, meget sandt! Du elsker, og maa nødvendigst elske den, der har pleiet din Barndom og opdraget Dig med Omhu og Omhed, saa at Du er bleven en smuk, lykkelig Pige.“ —

Marthas Die straaledede; hendes Kinders sunde Farve blev forhøiet ved denne Roes, som Marcus uvilkaarligt offrede hendes Skjønhed; men det undgik ham imidlertid hvorledes hans Bemærkning opvakte hele hendes jomfruelige Blufærdighed og han vedblev saaledes:

„Du seer hvorledes min Moder hver Time mere og mere hentares af Græmmelse over vor lille Ruth, og hvem kan sige, hvad for en Ende en saa længe vedholdende Kummer vil tage.“

„Det er sandt, hun gav megen Grund til Betsymring; men i den senere Tid har Haabet vundet Seier over Frygten. Du gjør ikke vel i, ja, jeg veed ikke, om det ikke endogsaa er uret, at Du tillader Dig, at knurre imod Forsynet, fordi din Moder i dette Dieblis, formedelst et Menneskes uventede Tilbagekomst, der har havt den samme Skjæbne, som den Tabte, overgiver sig noget mere end sædvanligt til sin Sorg.“

„Derfor er det ikke, Pige! derfor ikke!“

„Naar Du ikke vil betroe mig Kilden til din Kummer, kan jeg heller ikke gjøre andet, end græde for Dig.“

„Saa hør, jeg vil sige Dig det. Det er nu mange Aar siden de Bilde, jeg veed ikke om det var Mohawker, Narragansetter, Pequoder eller Wampanoager, brød ind i vore Besiddelser, for at kjøle deres Havn. Dentid, Martha! vare vi Born, og naar jeg tænker paa hiin forfærdelige Ild, hensætter det mig stedse i Barndoms-aarene. Vor lille Ruth var, som Du, et blomstrende Barn paa syv til aatte Aar, og jeg veed ikke hvorledes det kommer, men min Søster, svæver kun saaledes for min Indbildningskraft, som hun var, da hun blev bortrøvet, nemlig som et uskyldigt Barn.”

„Men Du veed jo, at Tiden ikke bliver staaende; desto mere maae vi altsaa være betænkte paa at —”

„Det lærer Pligten os. Tro mig, Martha! naar jeg drømmer om Natten, som det undertiden er Tilfældet, saa seer jeg vor Ruth vanke omkring i Skovene, men aldrig anderledes end i et legende, leende Barns Stikelse, saaledes som vi kjendte hende; og selv, naar jeg er vaagen, forekommer det mig ofte, som om hun staaer mellem mine Knæer, ligesom hun pleiede, naar hun hørde paa de Børneeventyr, hvormed vi saa ofte pleiede at fordrive Tiden.”

„Vi ere jo komne til Verden i samme Aar og Maaned; tænker Du da ogsaa paa mig, som paa et Bæsen fra Børneaaarene, Markus?”

„Paa Dig? Det er ikke let mueligt. Seer jeg Enandhet, 5 H.

da ikke, at Du er voret op til en Jomfrue, at dine smaa brune Løkker have forvandlet sig til et ravnensort Haar, at Du er bleven stor, og — jeg siger det sandelig ikke af Letfærdighed, Martha! thi Du veed at min Tunge ikke elsker tomme Smigrerier — seer jeg ikke at Du med Værten ogsaa besidder alle en smuk Jomfrues øvrige Fuldkommenheder? Men saaledes er det ikke, eller, rettere sagt, saaledes var det ikke med den, vi sørge over; indtil denne Time har jeg forestillet mig min Søster, som den lille Uskyldige, vi legede med, førend hiin mørke Nat kom, da de grusomme Vilde rev hende ud af vore Arme."

"Nu, hvad har da forandret dette skønne Billede af vor Ruth?" — spurgde Martha og bedækkede tildeels sit Ansigt, for ikke at lade see hvorledes Glæden over de Ord, hun nylig havde hørt, farvede hendes Kinder. — "Ogsaa for mig svæver hun i den Gestalt, som Du nylig har skildret, og hvorfor skulle vi ikke endnu bestandigt troe, at hun endnu, hvis hun lever, er saaledes, som vi kunde ønske at see hende?"

"Det kan ikke være; — Denne Drøm er borte og i dens Sted viser sig nu den forfærdelige Sandhed. Betragt Whittal Ring; ogsaa han var et Barn, da han blev bortrøvet; en Mand, en Bild er der blevet af ham. O nei, min Søster er ikke mere det Barn,

som hun blev i mine længselsfulde Tanker; hun er bleven en Kvinde. —”

„Du gjør hende Uret, medens Du ved at bedømme Andre, stiller dem, der ere mindre begunstigede af Naturen for høit; har Du da glemt, Marcus! at hun stedse var smukkere, end alle dem, vi kjendte?”

„Det vidsde jeg ikke — det vil jeg ikke paaataa — nu, af den Mening er jeg ikke! Men lad Moie og Savn have gjort af hende hvad de ville, saa er Ruth Heathcote dog endnu meget for god for en indianers Wigwam. Hu! det er gyseligt, at tænke sig hende som Slavinde, som Opvarterke, som en Wilds Kone!”

Martha soer tilbage og et heelt Minut gik hen førend hun igjen fik Fatning nok til at kunne svare. Det var tydeligt at hendes Sjel for første Gang blev gennemkrydset af denne oprørende Tanke, og Pigens naturlige Følelse, smigret Stoltthed, svandt for hiin renere Kvindelighed, for den inderligste Deeltagelse.

„Det kan ikke vært mueligt!” — sagde hun endelig halvt for sig selv; — „nei, aldrig! vor Ruth kan umueligt have forglempt de Lærdomme, som hun har indsuget i sin tidligste Barndom. Hun veed, at hun nedstammer fra christelige Forældre, fra en god Familie, hvis Forhaabninger ere saa ophøiede, der have saa herlige Forjættelser.”

„Whittal var ældre, da han blev taget til Fange,

dog lærer hans Exempel, at de Lærdomme, man erholder i Ungdommen, maae vige for Indianernes Kunstgreb."

"Men Whittal mangler ogsaa naturlige Gaver, han stod altid paa det nederste Trin af den menneskelige Forstand."

"Og dog har han naaet et saa høit i Henseende til indianers Forflaahed."

"Betænk, Marcus!" — svarede Pigen frygtsomt, da hun vel indsaar, at han i Grunden vel ikke havde uret, og hun blot ikke vilde tilstaae det af Hensyn til en Broders krænkende Følelse; — „betænk, at vi ere af eens Alder; hvorfor skulde Ruth ikke være i samme Forsætning som jeg?"

"Vil Du dermed sige, at fordi Du endnu er ugift og hidtil har bevaret et frit Hjerte, saa skulde min Søster ogsaa have undgaaet den Forbandelse at være en Indianers Kone, hvilket omtrent er det samme som at være en Slavinde af hans Lener?"

"Nu ja, det er omtrent det Første, jeg mener."

"Og ikke det sidste?" — spøiede Unglingen saa hæftigt til, at man kunde mærke, at hans Tanker pludseligt toge en anden Retning. — „Men troer Du, Martha! at fordi Du, uagtet den afgjørende Dom og de Fortrin Du indrømmer den, Du alene begunstiger, endnu altid betænker Dig, troer Du da at det er sandsynligt, at en Pige, der seer sig givet til Priis for et Trælleliv blandt

de Vilde, ogsaa vil nøle saalænge? Selv blandt os her i Kolonien ere jo ikke alle Piger saa vanstelige i deres Valg."

Det lange Bryn over Pigens dunkle Die sitrede, og det syntes et Minut, at hun slet ikke vilde give noget Svar. Dog forandrede hun sin Beslutning, thi med fravendte, blufærdige Blikke svarede hun saa sagte, at Marcus neppe kunde forstaae Indholdet af hendes Ord:

"Jeg veed ikke, hvorved jeg kan have givet mine Bekjendte Anledning til at have denne Mening om mig; mig forekommer det at man kun alt for let kan gjætte hvad jeg tænker og føler."

"Nu da, saa er den smukke Knøs fra Hartford, der saa ofte gjør den lange Reise fra sin Faders Huus og herhid, viskere paa sin Sag, end jeg troede. Han vil vel herefter ikke saa ofte gjøre Reisen alene."

"Du er vred paa mig, Marcus! ellers vilde Du ikke see paa mig med saa kolde Blikke, da jeg dog altid har levet i Venstab med Dig."

"Jeg er ikke vred; det vilde være ligesaa ubilligt, som umandigt ikke at ville tillade en Pige at have frit Valg; men desuagtet synes det mig uforklarligt, hvad Grund man kan have til at tie, naar Hjertet engang har valgt og Fornuften billigere Valget."

Skal da en Pige i min Alder være saa rast til at

troe at man beiler til hendes Gunst, især da den, Du taler om, maaskee ikke søger andet end din Omgang og dit Venskab?"

"I dette Tilfælde kunde han spare sig megen Møie og legemlig Anstrængelse, hvis han ellers ikke finder en særdeles Behag i at være bestandigt i Sadelen; thi i hele Kolonien Connecticut gives der ingen ung Mand, som jeg agter mindre. Det kan gjerne være, at Andre see noget Godt ved ham; jeg for min Deel finder intet andet end en pralende Tunge, et frastødende Væsen og en ubehagelig Selskabsbroder."

"Saa finder jeg da ogsaa til min Glæde, at Du er af samme Tænkter som jeg; thi jeg har allerede for længe siden fundet den unge Mand saaledes, som Du afmaler ham."

"Du? Tænkter Du saaledes om den Springskr? Nu, hvorfor laaner Du da Dre til hans Frieri? Jeg havde anseet Dig for alt for oprigtig en Pige til at kunne begaae et saa feigt Bedrageri, Martha! Naar Du ikke har anden Mening om hans Charakter, hvi forbyder Du ham da ikke Dit Selskab?"

"Tør da en Pige saa hurtigt yttre sine Tænkter?"

"Og hvis han var her, og bad om Din Gunst, hvad blev da Svaret?"

"Nei!" — sagde Pigen med Fasthed, endstjændt hendes Dje, der hævede sig, med Undseelse mødte Unglingens.

Marcus var ganske forvirret. En fuldkommen ny, albrig ahnet Tanke bemægtigede sig hans hele Sjæl. Denne pludselige Forandring udtælte sig i hans forandrede Træk, i hans høit glødende Kinder. Hvad han nu vilde have sagt, kunne de fleste af mine Læsere, der have tilbagelagt deres femtende Aar, let gjette; men just i dette Dieblig hørde man Folkene, der vare gaaede hen til Ruinen, for at bivaane Undersøgelsen med Whittal, komme tilbage; Martha gleeed saa sagte bort, at Unglingen flet ikke mærkede det.

To og Tyvende Kapitel.

Naar Hjertet bliver sygt af Larmen
 Af tomme Glæder, o, hvor gjerne da
 Vortvende vi os fra den kolde Jord,
 Og stirre ind i Himlens Aazurhælvning,
 Og speide efter Ro! —

Bryants Stjerner.

Det var en Søndag. Denne Dag, der endogsaa i vore Tider bliver helligholdt i de fleste af de forenede Stater, med en Næiagtighed, som man kun lidet kjender til i

den øvrige Christenhed, blev paa den Tid feiret med en Strænghed, der stemmede overeens med Kolonisternes alvorlige Sæder. Den Omstændighed, at den Fremmede foretog sig en Reise paa en Søndag havde vaakt alle Besboernes Opmærksomhed; men da man saa, at den Reisende tog sin Retning mod Heathcotes Bolig, og tillige betænkte, at man levede paa en Tid, der var mere eller mindre svanger med Begivenheder, der vedkom Provindsers Vel og Ve, saa troede man, at den Reisende kunde undskylde sin Overtrædelse af Skik og Brug med den strænge Nødvendighed. Imidlertid prøvede Ingen paa, at komme nærmere paa Spor efter Grunden til dette overordentlige Besøg. Efter een Times Forløb saa man Rytteren trave bort igjen, ligesom man havde seet ham komme, som det syntes, drevet af en eller anden trængende Omstændighed. Virkelig var han illet videre, for at meddele sine Efterretninger paa andre Steder. Om Retten til at freitage ham fra de bydende Pligter, som Søndagen paalagde ham, havde de, der udsendte ham, længe holdt Raad. Til Lykke havde man fundet, — eller troede at have fundet — at der i den hellige Skrift forekommer Exempler paa lignende Udsendelser, hvilke kunde tjene dem til fuldkommen Beroligelse.

Imidlertid begyndte den usædvanlige Bevægelse, der saa tidligt havde fundet Sted i Heathcotes Huus at lægge sig, og at gaae over til den Rolighed, der paa-

sede saa vel med Dagens Character. Straalende og
 skysfri gik Solen op over Spidserne af Høien; den for-
 gangne Nats Dunster smaltede ved Solens oplivende
 Varme og forsvandt i det usynlige Element. Dalen
 laa i hiin hellige Rolighed, der taler saa sødt og kraf-
 tigt til Hjertet. Verden fremstillede et Billede paa Hans
 herlige Værker, der synes at indbyde sine Skabninger
 til Taknemmelighed og Tilbedelse. For det endnu rene
 og uforsørdede Gemyt ligger der en uudsigelig Ynde,
 en guddommelig Rolighed i et Skuespil af dette Slags.
 Den almindelige Stilhed tillader at høre endogsaa Natu-
 rens sagteste Toner; Biernes Summen, Kolibriens sagte
 Vingeslag trænger ind i Øret, som tydelige Toner af
 en almindelig Forsang. Intet frembyder saa meget Stof
 til Eftertanke, som en saadan Stilhed. Den lærer os,
 — eller skulde lære os — at mange af Verdens skjøn-
 neste Nydelser, at meget af Naturens Guldskalighed selv,
 er afhængigt af den Aand, der lever og røres i os. Naar
 Mennesket hviler, synes alt omkring ham virksomt for
 at bidrage til hans Rolighed; og naar han standser med
 Livets grovere Anstrængelser, for at hæve sin Aand, sy-
 nes alle levende Væsen at forsamle sig omkring ham til
 samme Gudstjeneste. Denne Naturens tilsyneladende Deel-
 tagelse i hans Andagt ligger maaskee mindre i Virkelig-
 heden end i Indbildningen; alligevel har den Værd, man
 kan drage deraf, ikke mindre sin fulde Værdi, thi det er

beviist, at det, Mennesket i denne Verden holder for godt, er godt, og at en stor Deel af de Gjenvordigheder og Uretfærdigheder, der møde ham, gaae ud fra den menneftelige Forkeerthed.

Beboerne af Dalen Wissh-Ton-Wissh holdt ikke af noget, der kunde forstyrre Søndagens Rolighed. Snarere forfaldt de til den modsatte Yderlighed, og gjorde sig Livet tomt paa Glæder, ved det at de stræbde at hæve Mennesket over sin Naturs Svaghed. De satte den modbydelige Form af en til det Yderste drevet Stræng-
hed i deres Levemaade ved Siden af et venligt, og til-
lige velordnet Udvortes, hvorved Forhaabninger bedst kunde udtale sig og Taknemmelighed tydeligst lægge sig for Dagen. Dette særegne Væsen var en Følge af Zi-
dens og Landets overspændte Begreber, skjøndt noget af denne Kolonies stive, strænge og kolde Character ogsaa kunde tilskrives den Mands Exempel og Lærdomme, der ledede Sognets aandelige Anliggender. Da denne Mand snart vil træde i en nøiere Forbindelse med vor Histo-
rie, maae vi gjøre Læserne nærmere bekendte med ham.

Hans Belærværdighed, Præsten Meek Wolfe var, hvad hans Aand angaaer, en selsom Blanding af yd-
myg Selvnedværdigelse og stolt aandelig Anmasselse. Som
saa mange Andre, der dele hans hellige Kald, var han
en Spire af en lang Præsterække, og hans største Haab
paa Jorden bestod deri, at han skulde blive Stammefas-

deren til en Slægt, i hvilken hans Stand ligesaa strængt og usoranderligt maatte forplante sig, som Præstedømmet i Marons Slægt. Han var bleven opdraget i det for ikke længe siden stiftede Harvard Collegium, en Anstalt, der vidnede om sine Stifteres, de engelske Emigranteres Foretagelsesaaand i de første fem og tyve Aar efter deres Udvandring. I denne Skole havde denne Dvift af en from, orthodox Stamme indsuget en Række af Meninger og holdt saa fast og stadigt ved dem, at det ikke var at vente af ham, at han nogensinde vilde overlade endog det mindste Udenværk til Troens Fjender. Aldrig havde vel en Fæstning sat en mere uoverstigelig Muur mod de Beleirende, end denne Zelot satte imod sine Opponenters Angreb; saa meget havde han sørget for, at enhver Tilgang var spærret og at ethvert Ansald maatte strandepaa en ubetvingelig Haardnakkenhed. Det syntes at være kommet saa vidt med ham, at han troede, at de mindre Beviser og Fornuftgrunde for længe siden vare blevne opstillede af hans Forgjængere; og at der intet andet var tilovers for ham, end at besætte Forsvarspunkterne, forstaa sig bag dem, og kun af og til, ved et voldsomt Udsald, at slaae de dogmatiske Blækfæ, der vovede at nærme sig hans Sogn, paa Flugt. Hos denne Religionens Tjener fandtes der et særegent Charaktertræk, der, medens det paa en vis Maade gjorde hans Bigotteri ærværdigt, tillige hidrog betydeligt til at befrie

den forviklede Gjenstand, hvormed han besatte sig, fra det, der kunde have gjort den endnu mere forviklet.

I ans Dine var den snævre Bei af det Slags, at den kun kunde rumme faa foruden hans Hjord. Han gjorde dog en Undtagelse med to eller tre Nabosogne, med hvis Præster han undertiden stiftedes til at præke, og han aabnede ogsaa engang imellem den snævre Port for denne eller hiin Helgen paa den anden Halvkugle, eller i en langtsraliggende Stad i Kolonierne, hvis Troeslys i hans Dine vandt derved, at det lysde langt fra, ligesom vor Jordkugle maa forekomme dem, der beboe dens Drabant, Maanen, som en gevaltig Lysmasse. Kort sagt, i ham laae en Blanding af aabenbar Kjærlighed med frastødende Haardhed, af levende Anstrængelse med udvortes Kulde, af Uagtsomhed paa sig selv med selvbesagelig Sikkerhed, af stum Underkastelse ved jordiske Under med den høieste geistlige Anmasselse; og alt dette gjorde en Mand af ham, der var ligesaa vanskelig at begribe, som at beskrive.

Lidligt paa Formiddagen kaldte en lille Klokke, fra et plump Bjælkeværk paa Taget af Kirken, Menigheden til Gudstjenesten. Dette Signal blev adlydt; endnu førend Høien gjengav Ekkoet af de første Toner, saae man allerede den brede, græsbedækte Gade fuld af Familiegrupper. I Spidsen for enhver lille Hob gik den alvorlige Familiefader, der vel ogsaa bar et Barn paa

Armen, der endnu ikke var gammelt nok til at kunne tilbagelægge Veien til Fods. I en anstændig Kraastand fulgte den ærværdige Huusmoder, i det hun rettede sine strænge Blik til Siden paa den lille Skare, der omgav hende, hos hvilken ældre Baner allerede laae i Strid med Yttringen af indvortes Letsindighed. I de Grupper, hvori man intet lille Barn havde at bære, eller hvor Moderen holdt det for sin Pligt, selv at paatage sig denne Forretning, saae man Huusfaderen med en svær Bøsse, som de den Tid vare beskafne, paa Skulderen; eller hvis han anvendte Hænder og Arme til den ovennævnte Forretning, var det den stærkeste af hans Dreng, der tjende ham til Vaabendrager. I intet Tilfælde turde denne nødvendige Forsigtighed sættes tilside, thi Provindsens Stilling og Kjendens Maade at føre Krig paa, var af det Slags, at Uarvaagenhed ikke turde forsømmes, endogsaa under Gudstjenesten. Underveis var der ingen der blev efter, ingen, der førde en verdslig, letsindig Samtale; man hilsede ikke engang paa anden Maade, end ved med alvorlige Miner at tage Hatten af og nikke med Hovedet, hvilket var bleven indført og taalt paa Helligdagen som et udbortes Kjendetegn paa Høflighed.

Da Klokken ringede anden Gang, traad Meek ud af Døren paa det befæstede Fort, hvilket han beboede som Castellan og, ifølge sit Embede, af den Grund, at

han lettere kunde paatage sig denne Tjeneste, formedelft sine siddende Forretninger, end den, hvis Markarbeide vilde have lidt derved. Ham fulgde hans Egtesælle i en temmelig betydelig Afstand, som om hun ved denne ærbødige Stik vilde give tilkjende hvilket helligt Embede hendes Mand beklædte. Ni Børn af forskjellig Alder og en qvindelig Medhjælperke, for ung til selv at være Egtesælle og Moder, udgjorde Præstens Familie. Det kan tjene til et tilstrækkeligt Beviis paa hvor sund Lusten er i denne Dal, at de alle ti fulgde Præstekonen, thi kun Sygdom blev anseet for en tilstrækkelig Grund til ikke at bivaane Gudstjenesten. Da denne lille Hjord havde forladt Pallisaderne, viisde der sig et Gruentimmer i Porten, paa hvis blege Kinder man saa Spor af en neppe overstaaet Sygdom, for at indlade Ruben Ring og en anden stærk, ung Mand, der bar den Førstes frugtbare Egtesælle med hendes Smaa ind i Huset, som ind i et sikkert Tilflugtssted, som den usofsærdede Kone for hendes Barselseng ikke havde kunnet tage i Besiddelse, skjøndt over Halvdelen af Børnene i Dalen havde seet Dagens Lys i denne sikre Indhegning.

Meek lod sin Familie først træde ind i Kirken, for at indtage deres Sæder. Han fulgde efter og da hans Fødder berørte Helligdommens Dørtærskel, var der intet Menneſte at see udenfor dens Mure. Klokkens eensformige Toner forstummede; den Geistliges høie, magre

Stikkelse bevægede sig langs hen ad Chorgangen til sit sædvanlige Sted, med et Udtryk i Ansigtet, der gav tilkjende, at han allerede havde aflagt de jordiske Besværlighedens Byrde. Rundt omkring sig fastede han et alvorligt, forstende Blik, som om han besad en instinktmæssig Kraft til at bemærke alle dem, der seilede; derpaa satte han sig ned, og nu herskede hiin dybe Stilhed, der gik forud for den hellige Handling.

Det paafaldende strænge Ansigt, som den Geistlige nu viisde den opmærksomme Menighed, havde ikke saameget til Hensigt, at afdrage dem fra jordiske Ting og at forberede dem paa den Bøn, som de nu skulde opsende til deres Skaber, som at henvende deres Aand paa en Gjendstand af verdslig Bigtighed.

„Capitain Content Heathcote!“ — sagde han med en stræng Gravitet, og gjorde her en Pause for at formere Opmærksomhed og den Agtelse man skyldte ham — „der er redet En igjennem denne Dal paa Herrens Dag, og har valgt Din Bolig til at tage ind i. Kan den Reisende frembringe tilstrækkelig Grund for at han saaledes har overtraadt Sabbathen, og har Du fundet hans Bevæggrunde af den Bigtighed, at Du har kunnet tilstede ham Udgang i dit Huus; Kan Du angive en Undskyldning for ham, fordi han ikke har agtet paa den guddommelige Befaling, der udgik fra det hellige Bjærg?“

„Han reed i et særegt Grinde,“ — svarede Con-

tent, der, da hans Navn blev nævnet, reisde sig ærbødigt fra sit Sæde; — „Formaalet for hans Reise var af Vigtighed; det angik Koloniens Vel,”

„Med Mennekets Vel, om endog det lever i et mægtigere Rige, kan intet være nærmere eller mere inderligt forbunden, end en ærbødig Lydighed mod Gudsbommens erklærede Villie,” — svarede Meek, der kun var halv tilfreds med dette Forsvar. — „For en, der ikke alene selv giver et saa godt Exempel, men som desuden er beklædt med den offentlige Anseelses Raabe, vilde det være passende, at sætte Mistillid til de Grunde, man er kommet frem med, for at bevise Nødvendigheden af en saadan Overtrædelse af Skrivtens Bud, og som maaskee blot ere Skingrunde.”

„Disse Grunde skulle blive forelagte Folket paa en mere passende Tid; det synes mere overensstemmende med Klogskab at opsætte Bekjendtgjørelsen af Hensigten af hans Reise, indtil Gudstjenesten er forbi, for ikke at svække det Andelige, ved at blande det med det Verdslige.”

„Heri har Du handlet fornuftigt; et deelt Gemyt finder hist oppe kun liden Glæde. Men jeg vil haabe, at der lader sig angive ligesaa gode Grunde for at ikke alle Medlemmer af Din Familie ere forsamlede med Dig her i Guds Huus.”

Saa meget det end hos Content var blevet en Bane at beherske sig selv, var det ham dog umuligt,

uden Rørelse at blive ført tilbage paa denne Gjenstand. Han kastede et halvt undertrykt Blik hen paa det tomme Sted, paa hvilket hun, som han elskede saa inderligt, pleiede at sidde ved Siden af ham; derpaa sagde han med en Stemme, der tydeligt kjæmpede, for ikke at tabe den behørig Rødsindighed.

„Der er i Dag paa ny bleven opvaakt en mægtig Følelse under mit Tag, saa at det vel er mueligt, at de Pligter, som Sabbathen paalægger os, ere blevne satte tilside, da Gemytterne ere saa oprørte. Have vi syndet heri, vil jeg dog haabe, at Han, som hist oppe fra skuer ned paa de Bodsærdige, vil tilgive os. Hun, som Du taler om, er igjen bleven rystet af en voldsom Sorg; uagtet hendes Aand var villig, har hendes svage, hensynkende Legeme dog ikke formaaet at udholde det Angribende ved denne Bei, endstjøndt den fører til Guds Huus.“

Denne Udøvelse af den præstelige Myndighed blev ikke afbrudt af Menigheden, der neppe vovede at trække Aande. Ethvert Optrin, der bar en usædvanlig Charakter, havde noget Tiltrækkende for Beboerne af denne affidesliggende Landsby, og her gjaldt det nu en høi huuslig Interesse forbunden med Overtrædelsen af en indført Skik, ja endog af en udtrykkelig Lov. Desuden blev Opmærksomheden forhoiet ved den hemmelige Lyft, man føler, til at agte paa Andres Sindsbewægelser, naar man troer, at det er dem paa nogen Maade magtpaaliggende

at skjule dem. Ikke en Stavelse af det, der kom fra Sjælesørgerens, eller fra Contents Læber, ikke en eneste Tone af den Forstes Strænghed, ikke en eneste sitrende Lyd i den Andens Stemme, undgik endogsaa det fløveste Ord i Forsamlingen. Uagtet den alvorlige, satte og stive Tone, der herskede i denne Forhandling behøveder man vel ikke at anføre, at denne korte Afbrydelse af Gudstjenestens sædvanlige Gang ikke var ubehagelig, især for en Menighed, der var af den Tro, at geistlig Anseelse strakte sig ud over alle Familieanliggender, og at der kun gaves saa huuslige Hemmeligheder og individuelle Følelser, hvorom ikke en stor Deel af Menighedens Læmmer havde Ret til at forskaffe sig Kundskab. Den ærværdige Hr. Wolfe beroligede sig imidlertid ved denne Erklæring, og begyndte Gudstjenesten, efterat han havde ladet Menigheden tilstrækkelig Tid til at samle sig.

Det er unødvendigt at beskrive Beboernes religiøse Andagtsøvelser. Om deres Form og Væsen er der allerede kommet saa meget til os, at begge Dele, baade Læren og Foredraget, maae være de fleste af mine Læsere fuldkommen bekendte. Vi indskrænke vor Pligt til Beskrivelser af saadanne Dele af de Ceremonier, (hvis en angstelig Bortfjærnelse af alt, hvad der bærer Præg af Form, kan kaldes saaledes,) — der staae i umiddelbar Berørelse med Begivenhederne i vor Fortælling.

Den Geistlige havde forrettet den korte Bøn, der

tjende til Indgang, forelæst et Sprog af den hellige Skrift, angivet hvilken Psalme, der skulde synges, og blandet sin Stemme med den paafaldende Næsetone, hvormed hans Hjord troede at gjøre Sangen dobbelt behagelig for Himmelen. Han havde under Andens Medvirkning endt en Bøn, der varede omtrent fyrgetyve Minutter og i dette aandelige Colloquium ikke alene indflettet Gjenstanden for sin Samtale med Content, men endogsaa berørt adskillige af sine Sogneborns Privatinteresse, begge Dele uden at enten han selv afveeg fra sin sædvanlige Tver, eller hans Menighed fra en alvorlig Opmærksomhed. Da han just lavede sig til at begynde den anden Psalme, vilde der sig i Hovedgangen, midt i Kirken, en Skikkelse, der trak Alles Bine til sig, deels ved sin Paaklædning og sit Udseende, deels ved den Uærbødighed, hans sildigere Ankomst syntes at røbe. Afbrydelser af dette Slags vare sjældne; selv Præsten standsede et Dieblit, førend han lod Psalmen begynde, uagtet den hellige Sang, — efter hvad de Bedstunderrettede i Menigheden paastod — var en Udgydelse af hans egen begejstrede Muse.

Den Fremmede, der saaledes havde trængt sig ind, var ingen anden, end Whittal Ring. Denne vanvittige unge Mand havde hemmeligt bortfiærnet sig fra sin Søsters Bolig, og taget Veien til Forsamlingsstedet, hvor den største Deel af Menigheden befandt sig.

Under hans forrige Ophold i Dalen stod Kirken der ikke endnu; Bygningen, den indre Indretning, Forsamlingen, den Forretning, der havde forenet den, alt var ham fremmet. Kun da Folket hævede sin Stemme til Lovsang, udviklede der sig nogle svage Spor af forðums Erindringer i hans udeeltagende Træk. Først nu begyndte han at forraade noget af den behagelige Følelse, som Tonernes Magt pleie at frembringe endog hos ulykkelige, forsømte Bøssner, som han. Og da han, fornøiet over dette Indtryk blev staaende paa et fjernt Sted i Chorgangen og lyttede med dum Forundring til Sangen, saae endogsaa den alvorlige Fænit Dudley, hvis Blik i Begyndelsen syntes at yttre Misforføielse, ingen Grund til at hindre ham.

Meek havde valgt til sin Text Dommernes Bog VI—I: „Og da Israels Børn gjorde Ondt for Herren gav Herren dem under Medianitternes Hænder i syv Aar.“ — Denne Text behandlede han med Fynd, og gjorde hyppigt Brug af de mystiske og allegoriske Betydninger, der paa den Tid vare saa meget ynede. Han maatte betragte sin Gjenstand under hvilket Synspunkt han vilde, altid fandt han Anledning til at sammenligne de lidende, udplyndrede og dog udvalgte Beboere af Kolonien med Hebræernes Slægt. Vare de end ikke afføndrede og betegnede fremfor alle Folk paa Jorden, for at En, mægtigere end alle Menneskers Børn, skulde ud-

springe af dem, saa vare de dog bragte ind i denne sjerne Drk, langt borte fra mange Fristelser, fra en forførelst Lurus og fra Saadannes verdslige Sind, som opføre deres Troesbygning paa den jordiske Vres Sand, paa det at Ordet blandt dem skulde bevares i Reenhed. Men saaledes som den aandelige Taler ingen Grund fandt til ikke at holde denne Forklaring af Tertens Ord for fuldgjeldig, ligesaa lidet var det at vente, at hans Tilhørere skulde have nægtet en for dem saa smigrende Forklaring deres Bisald.

I Henseende til Midianitterne, da indlod Præsten sig paa ingen Maade i nogen tydelig Forklaring; at den store Fader til alt det Onde paa en vis Maade var meent ved denne Hentydning, derom var der nu slet ingen Tvivl; men hvorvidt denne Egns udvalgte Beboere vare underkastede hans ondskabsfulde Indflydelse, var et Spørgsmaal, der ikke saa let lod sig besvare. Derfor blev ogsaa deres Drer, hvem det allerede saa længe var bleven indpræntet, at de hver Dag saae synlige Ytringer af Forslynets Kjærlighed og Brede, smigrede med den reneste Glæde, som den Tro indgav dem, at Krigen, der rasede paa den Tid, var beregnet paa, at prøve deres moralske Udrustning, og at Hæder og Sikkerhed for Kirken vilde være Frugten af deres Kamp og Seier. Men snart forekom der ogsaa tvetydige Ytringer, der lode det Spørgsmaal uafgjort, om der ikke i det anførte Sprog

var tydet hen paa at de usynlige Magter vilde vende tilbage, der, som bekjendt, havde vlist sig saa virksomme i Provindserne. Man kan ikke forudsætte, at Meek har havt den dybe Skarpsindighed at udgrunde saadanne Spidsfindigheder; men snarere laa der vel en god Deel mystisk Sværmerie i Maaden af hans Behandling, hvilket vi kunne see af Slutningen af hans Tale.

„At indbilde sig,” — sagde han — „at Azazel skulde see med et velbehageligt Blik paa et udvalgt Folks Laalmodighed og Vedholdenhed, vilde være at troe, at Retsfærdighedens Marv er at finde i Bedrageriets Kadsel. Allerede have vi seet den fjendtlighedsindede Aand rase i flere sorgelige Begivenheder. Var det nødvendigt, at stille Eder et advarende Fyrtaarn for Die, der skulde underrette Eder om naar denne fordærlige Fiende nærmede sig, saa vilde jeg sige, anførende en for sin Forslagenhed og Argelyst bekjendt Mands Ord, at, dersom nogen, i fuld Besiddelse af sin Fornuft, med Vidende og Villie, søger hos Djævelen, eller hos en anden Gud, end Israels Gud, den Evne at gjøre eller udgrunde selsomme Ting, hvortil han med sine naturlige Forstandskræfter ikke kan naae, da skal han mistroe sine Gaver og sitte for sin Sjæl. Og ak! mine Brødre! hvor mange af Eder klæbe ikke i dette Dieblik ved en saadan sorgelig Forblindelse og bede til denne Verdens Ting, istedet for at nære sig med Orkenens Hungersnød, der er deres

Spise, der ville leve evindeligt. Opfør Eders Dine, mine kjære Brødre! —"

"Nei, vender dem hellere ned imod Jorden" — afbrød ham fra Stibet af Kirken en dyb, bydende Stemme; — "J behøver i dette Dieblit, at samle eders Toner og Kræfter, for at sikre eders Liv og tillige at bevare Herrens Huus.

Religionsøvelser opfyldte disse affidesboende Menneskers Fritimer. Forsamlede de sig, for i Fælledsskab at lette hverandre Livets Byrder, saa var Bøn og Sang den sædvanlige Gjenstand for deres Underholdning. For dem var en Præken, hvad et Skuespil er for andre mere til Forsængelighed vante Mennesker; blandt dem gaves der ingen, der laande Guds Ord et koldt og uopmærksomt Øre. Lydige mod Præstens Befalinger, i sympatetisk Samklang med hans Bevægelser havde ethvert Die i Forsamlingen, ved hans Ord: "Opfør eders Dine!" hævet sig mod det nøgne Sparreværk, da de strax derpaa følgende Toner pludseligt forstyrrede deres Andagt.

Alle søgte, ved at vende deres Dine hen imod eet og samme Sted, en Forklaring over denne overordentlige Ufbrydelse. Ogsaa den Geistlige forstummede, baade af Skræk og Harm.

Dog et eneste Blik var tilstrækkeligt, til at overbevise Forsamlingen om, at nye og vigtige Tilbragelser vare i Udbrud. En Fremmed, af alvorligt Udseende, af

et roligt og forstandigt Bæsen, stod ved Siden af Whit-
tal Ring. Hans Klædedragt var efter det i Landet sæd-
vanlige Tilfnit og af det sædvanlige Tøi. Alligevel bar
han saa mange Baaben af dem, der bruges paa den øst-
lige Halvkugle, at de nødvendigt maatte falde i Dinene.
Hans Haand var bevæbnet med en stor, sunklende Pal-
last, af det Slags, som det engelske Kavalleri paa den
Tid brugde; paa Ryggen hang en kort Karabin af dem,
man brugde til at skyde fra Hesten med. Hans Holding
var fuld af Værdighed; der behøvedes intet nyt Blik for
at udfinde Forskjellen mellem ham og den gabende Wan-
vittige, der stod ved Siden af ham.

„Hvorfor er En, hvis Ansigt er mig fremmed, kom-
men hid, for at forstyrre den hellige Tjeneste og Kir-
kens Andagt?“ — spurgde Meek, da han var kommen
til sig selv igjen af sin første Bestyrtelse; — „Tre Gange
er Herrens Dag bleven vanhelliget ved Fremmedes Trin,
og vel skulde man troe, at vi leve under den Ondes Ind-
flydelse.“

„Bevæbner Eder, I Mænd af Wissh-Con=Wissh!
Griber til Baaben til eders Forsvar!“

Strax paa disse Ord fulgde et Skrig udenfra, der
omkredsede hele Dalen. Et tusindstemmigt Krigsraab
tonede fra Skoven og syntes at flyde sammen i en eneste
Tummel over den til Fordærvelse bestemte By. Det
var de bekjendte Toner, der saa ofte vare horte og saa

ofte beskrevne, at man ikke kunde tage Feil af deres Mes-
ning. Et Optrin, fuldt af vild Forvirring, fulgde paa.

Ved Indtrædelsen i Kirken havde Enhver sat sit
Baaben ved Døren, hvorhen de nu alle styndte sig for
at væbne sig igjen. Konerne forsamlede deres Børn om-
kring sig, og Angstkrig og Klageraab begyndte at for-
drive den sædvanlige Sindighed.

„Stille!“ — raabde Præsten, aabenbar i et Slags
overmenneskelig Bevægelse, — „Stille! førend vi gaae
videre, ville vi opløste vor Røst til vor himmelske Fa-
der! Denne Bøn vil være saa stærk, som tusinde Krigs-
mænd, der ile os til Hjælp!“

Ligesaa pludseligt, som om Befalingen var kommen
fra den, til hvem de skulde henvende sig i Bønnen, op-
hørde enhver Bevægelse i Kirken. Selv den Fremmede,
der med alvorlige, men ængstlige Blikke iagttog alt,
bøiede sit Hoved og synes at tage Deel i Bønnen med
et andægtigt Hjerte, og fuld af Tillid.

„Herre!“ — begyndte Meek, i det han vidt ud-
strakte sine magre Arme og holdt de flade Hænder høit
over Menighedens Hoveder, — „Herre! paa din Be-
faling drage vi imod Fjenden; naar Du staaer os bi,
ville Helvedes Porte ikke formaae noget over os; med
din Raade have vi Haab i Himlen og paa Jorden. For
din Helligdom flyder vort Blod; for dit Ord drage vi i
Kamp. Strid med os, Kongernes Konge! Send os

dine himmelske Hærskarer til Hjælp, paa det at vore
Seierssange maa være Virak paa dit Alter og en Ræd-
selslyd i vore Fienders Øret — Amen!"

Her sank den Bedendes Stemme saa dybt, at den
neppe kunde høres; der laa en overnaturlig Rolighed i
disse Toner, og en saa ubegrændset Tillid til Guds mæg-
tige Beskyttelse, at hvert Ord trængde ind i Hjertet.
Det kunde ikke være anderledes? den indre Natur maatte
være mægtigt angreben; en høi Begeistring maatte hæve
Tilhørerne høit over deres sædvanlige Tilstand. Saa-
ledes bevægede, ved det at Følelser, der aldrig ganske
slumrede, bleve vakte, saaledes opflammede ved Livets
vigtigste Anliggender, styrtede Mændene ud af Templet,
for at forsvare sig selv, deres Familier, og, som de troede,
deres Religion og deres Gud.

Men det var ogsaa den høieste Nødvendighed, ikke
blot at vise from Iver, men ogsaa den yderste Anstræn-
gelse af physiske Kræfter. Det Skuespil, der aabnede
sig for deres Øine, da de kom ud i det Frie, var af
det Slags, at det kunde have faaet mere øvede Krigeres
Hjexter til at bæve, og lammet Kræften hos Mænd, der
vare mindre modtagelige for Indtrykket af religiøs Svær-
meri.

Dunkle Skikkelser bevægede sig i Spring og Løb
tværs over Markerne, langs med Høiene; fra alle Bjær-
gene, der strakte sig ned imod Dalen, saae man bevæbs-

nebe Vilbe styrte rasende ned, Forstyrrelse og Hævn i hvert Trin. Bag dem havde Ild og Kniv allerede været virksomme, thi fra Ruben Rings Blokhuus, Stakitter og Udbygninger og fra flere Huse, der stode længst borte fra Byen, steg graae Røgstyger i Veiret, blandede med Striber af en takket Flamme, og hævede sig hvirvlende i Lusten. Men meest trængende var Faren i Nærheden. En lang Række af vilde Krigere var allerede trængt frem paa Engen; til hvilken Side Diet end vendte sig, sandt det den skrækkelige Ahnelse bekræftet, at Byen paa alle Kanter var omringet af en uimodstaalig Dvermagt.

„Til Citadellet!“ — raabde nogle af dem, der ilede foran og som først oversaae Størrelsen af den overhængende Fare. Lillige vilde de strax rette deres Løb derhen, og raabde bestandigt: „Til Citadellet, ellers ere vi forlorne!“

„Holdt!“ — raabde en Stemme, der var fremmed for de Flestes Ører, men som lod sig høre paa en Maade, at dens Omfang og Fasthed paabød Lydighed, — „Bed en saadan Uorden ere vi vistnok forlorne. Lad Kapitain Heathcote komme til mig, at vi kunne raadslaae med hverandre!“

Og virkelig havde den Tummel og Forvirring, der allerede havde gjort saa store Fremstridt og grebet saa vældigt omkring sig, ikke berøvet den rolige, i sig selv

indsluttede Mand, hvem Overbefalingen tilkom, det mindste af hans sædvanlige Koldblodighed. Allerede den store Forbauselse, med hvilken han havde betragtet den Fremmede ved den første Ufbrydelse af Gudstjenesten, saaledes som de Blikke, de begge verlede, og som røbede at de gjenkjendte og forstode hverandre, beviisde, at de havde taelt med hverandre før. Nu var der ikke Tid til Hilsener, Tiltale, eller Oplysninger, meget mindre var et saadant Optrin stiftet til at spille de kostbare Minutter med unyttige Undersøgelser om deres forskjellige Meninger.

„Her er jeg,“ — sagde Content — „beredt til at føre Mængden hvorhen din Besindighed og Erfarenhed viser Veien!“

„Tael til Folket og deel alt Mandstabet i tre Hobe af lige Styrke! Den første Ufdeling skal rykke ud paa Engen imod Fienden, for at slaae de Vilde tilbage, før end de omringe Fortet. Den anden skal ledsage de Svage og Børnene paa deres Flugt til Citabellet; og med den Tredie — dog Du veed hvad jeg har i Sinde med den Tredie; ved Nølen gaaer alt tabt!“

Det var en Lykke at disse høist nødvendige Befalinger kom til en, der var saa lidet vant til overflodig Snaak; Content hørde dem uden Tegn til at han villigede eller misbilligede dem. Mændene, der vare overbeviste om den farlige Stilling, hvori deres Kjære fandt sig, fulgte hans Exempel, søiede sig efter hans

Anseelse og viisde hurtigere deres Lydighed, end det vel ellers pleier at være Tilfældet hos Folk, der vare saa lidet fortroelige med Krigstugt og Tjenesten i Felten. De stridbare Mænd bleve deelte i tre Hobe, enhver noget mere end tyve Mand stærk. Den Første, anført af Eben Dudley, vendte sig i Siltmarsch mod Engen bag ved Fæstningen, for at standse de Vildes brølende Skare, der allerede truede med at affjære Qvinderne og Børnene fra Citadellet. Den anden Hob tog en modsat Retning og besatte Veien til Byen, for at modsætte sig dem, der vilde trænge frem fra den sydlige Indgang til Dalen. Den tredje og sidste Hob, der bestod af de meest modige Krigere, blev staaende for at opbebie nærmere Ordre.

I det Dieblik, da den første lille Afdeling lavede sig til at bryde op, viisde den Geistlige sig i Spidsen for den, med et Ansigt, hvorpaa himmelsk Tillid til Forsynets Styrelse var forenet med verdsligt Mod. I den ene Haand holdt han Bibelen, hævede den høit i Veiret, som en hellig Driflamme, for dem, der fulgte ham; i den Anden svingede han et Sværd paa en Maade, der syntes at sige: „Se dem, der kommer mig i Veien!“ Bibelen var slaaet op, med korte Pauser oplæste den Geistlige med høi, bevæget Stemme, nogle Sprog, der tilfældigt frembød sig for ham, efter som Vinden bevægede Bladene. Disse afbrudte Steder uden al Sammenhæng gjorde en selsom Virkning. Dog havde saadanne Spring intet Paasæl-

denbe i Præstens, eller hans Tilhøreres Dine, da deres fromme Grublen havde givet dem en Færdighed i at udfinde en subtil Sammenhæng imellem de meest abstracte Dogmer og Ting, der forekom hver Dag i Livet.

Med de Ord: „Israël og Philisterne havde opstillet deres Hære i Slagorden ligeoverfor hinanden!“ — begyndte Meek sin Opmuntring, da hans Trop satte sig i Bevægelse. Derpaa vedblev han at læse under Marschen og med visse Mellemrum; „Se, jeg vil gøre Ting i Israël, saa at Ørerne skulle klinge paa enhver, der hører dem! — O, Aarons Huus! hav Tillid til Herren, thi han er din Hjælp og dit Skjold! — Frels mig, o Herre! fra de Ugudelige, bevaer mig fra de Vældige! — Lad gloende Kul falde paa dem; lad dem blive styrtede i Ilden, i dybe Gruber, hvoraf de ikke kunne trækkes frem! — Lad de Ugudelige falde i deres egne Garn, paa det at jeg kan undslippe ved Siden! — Derfor elsker min Fader mig, fordi jeg hengiver mit Liv, paa det at jeg kan tage det igjen! — Hvo som hader mig, hader ogsaa min Fader! — Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke hvad de gjøre! — De have hørt, at der er sagt, Die for Die, og Tand for Tand! — Men Josua træk ikke sin Arm tilbage, med hvilken han udstrakte Spydet, førend han ganske havde forstyrret Indvaanerne i Staden Aio!“ — Saavidt vare de Sprog, som Meek forelæste, forstaaelige for dem, der blev tilbage; men

snart gjorde Afstanden Ordene uthelige, og tilsidst kunde de ikke høre andet, end Fjendernes Skrig, Mændenes Godtrin, der med deres Sjælesørger i Spidsen utaalmodigt rykkede frem, og enkelte skarpe, klingende Toner, hvormed denne som med Trompetstød, opflammede sin Bagtrops Drer, Blob og Hjerter. Nogle Minutter efter var denne lille Hob bedækket af Markens Buske og ikkun Klagen af Baabnene forraadte den selsomme, eienedommelige Marsch.

Medens denne Bevægelse foregik paa Fronten, spildte den Afdeling, der var beordret til at dække Byen, ingen Tid. Anført af den haandfaste Militærlieutenant, tog den, vel med mindre religiøs Prunk, men med en ligesaa stor Virksomhedsaand, sin Retning mod Syden; snart hørde man Larmen af dens Sammenstød med Fjenden og Hæftigheden af Fægtningen beviisde hvor trængende denne Forholdsregel var.

De, der vare blevene opstillede foran Indgangen til Kirken, viisde ligesaa megen Kjæthed; kun var den ifølge Omstændighederne og deres Bestemmelse, at beskytte Kvinderne og Børnene, ikke saa virksom. Saasnart Meeks Hob var rykket langt nok frem, for at yde de Tilbageblivende tilstrækkelig Sikkerhed under deres Opbrud, gav den Fremmede Befaling til at bringe Børnene til Citabellet. De sittrende Mødre udførte den. De havde havt Nøie med at opbebie den, saameget var deres varme

Hjertter ilede forud for Anførerens Hoved. Nogle adspredte sig i Husene, for at opsoge de Soage og Syge, medens de ældre Børn skaffede de nødvendigste Redskaber ud af Husene og indensfor Pallisaderne. Da alt blev udført paa en og samme Tid, hengik der neppe nogle Minutter mellem Befalingen og Udførelsen.

„Jeg var af den Mening,“ — sagde den Fremmede til Content, da der intet andet var at gjøre, end hvad der var bestemt for den tredje Hob, — „at Du skulde have besat Engen med den første Udbeling; men da alt gaaer godt paa den Side, saa ville vi begive os paa Beien sammen. — Men hvad nøler Pigen der for?“

„Jeg veed det sandelig ikke, med mindre det skulde være af Frygt. Martha, hvad tøver Du efter? Beien til Fortet er jo aaben; hvorfor gaaer Du ikke med de andre af dit Kjon?“ — „Jeg vil“ — sagde Pigen med en sagte, men fast Stemme — „gaae med dem, der drage i Kampen, for at beskytte vor Bolig.“

„Hvoraf veed Du da, at dette er deres Bestemmelse, der her ere opstillede i Geledder?“ — spurgde den Fremmede, noget fortrydelig over at hans Plan var gjættet.

„Jeg læser det i deres Træk, der vente paa Dig,“ — svarede Martha, i det hun kastede et stjaalet Blik til Markus, der brændte af Utaalmobighed ved den Fare, der truede hans Faders Huus og dets Beboere.

„Fremad!“ — raabde den Fremmede; — „Her maa man ikke spille Tiden med Snak. Lad Pigen være klog og ile til Fortet. Følger mig, Mænd med Hjerte og Mod, ellers bliver det for sild!“

Martha ventede til Afdelingen havde gjort et Par Skridt fremad, men derpaa tog hun, uden at agte paa den gjentagne Befaling, at sørge for sin egen Sikkerhed, den samme Retning, som den.

„Jeg frygter for, at det vil overstige vore Kræfter at forsvare Huset,“ — sagde den Fremmede til Content, da begge gik i Spidsen for Hoben ved Siden af hverandre, — „da vi i en saadan Traastand ikke kunne gjøre Regning paa Undsætning.“

„Og dog vilde Ulykken være alt for stor, hvis vi anden Gang skulde nødes til at see os om efter en ny Plads at bygge paa. . . Men hvorledes har Du kunnet advare os for dette Overfald?“

„De Vilde holdt sig for sikre der, hvor Du veed at jeg har fundet Leilighed til at komme efter deres Rænter. I vore ringeste Beregninger har Forsynet sin Haand med i Spillet; et Fangenskab, der har varet i flere Aar finder sin Løn i denne Advarsel.“

Content syntes at lade sig nøie hermed, thi Tiden var ikke stikket til en nærmere Forklaring.

Da de nærmede sig til Heathcotes Bolig, kunde man bedst slutte sig til Lingenæs Stilling af Husets Conanchet, 5 5.

Beliggenhed. Det laa nemlig saa langt fra Byen, at et Forsøg paa at forlade det, førend der kom Hjælp, for at naae Fortet, vilde have været et fortvivlet Boves stykke. De Enge, der skilde det fra Byen, var allerede besaaede med Grupper af vilde Krigere. Desuden var det tydeligt, at Puritaneren, formedelst sin skrøbelige Tilstand, ikke tænkte paa nogen Flugt; thi man saae klarligt hvorledes Vindverne vare tilspærrede og alle Slags Anstalter vare trusne til Forsvar. Contents Tøllerer lade sig ikke beskrive. Han vidste at der foruden hans Fader og Ruth, kun befandt sig et eneste qvindeligt Væsen i Huset. I den samme Afstand, hvori han og hans Trop befandt sig fra Bygningen, saae han en Skare Indianere storme frem fra Skoven, tværs over Marken. De Forholdsregler, der vare iværksatte til deres Forsvar, vare vel de samme, som en lang Erfaring foreftrev; kun kom det ham for, som om Qvindens Haand var bleven udmattet, som om baade Tilfærdighed og Frygt havde slappet hendes Sener.

„Affted imod dem! Angriber dem, eller de Vilde komme os i Forkjøbet!“ — raabde han med en Hast, der var fremmed for hans ellers saa rolige Sind; — „Se! de ere allerede i Frugthaven; i eet Minut ere de i Besiddelse af Huset!“

Med fast Fod og et roligere Blik gik hans Staldbroder ved Siden af ham, uden at fordobble sine Skridt.

Hans Blik røbede en erfaren Mands Indsigt, hans Minder en Anfører, der forstod at befale.

„Frygt ikke!“ — sagde han — „enten er den gamle Markus Heathcotes hele Kunst vejet fra ham, eller han er endnu Mand for at forsvare sin Borg mod det første Anfald. Opgive vi vor Slagorden, tabe vi den Overvægt, som det giver os, at rykke frem i sluttede Geledder; og da vort Antal er ringere, saa er vort Nederlag uundgaeligt; men byde vi dem med Fasthed Epidemien, og danne vi en imponant Mæsse, er vort Angreb ikke saa let at slaae tilbage. Dig, Capitain Heathcote! behøver jeg ikke at sige, at den, der giver dette Raad, mere end een Gang har været i Fægtning med de Vilde.“

„Hvem veed det bedre end jeg; men seer Du ikke min stakkels Ruth, hvorledes hun plager sig med Vindveskskaaderne, der ikke ville slutte? De ville slaae hende ihjel, førend hun seer sig for! — Hør! en fuld Salve fra Fjendens Side!“

„Paa ingen Maade; den kommer fra den, der pleiede at anføre sin Skare i et ganske andet Slags Kamp!“ — raabte den Fremmede; og med det samme syntes hans Gestalt at blive høiere; hans dybtfurede, takkesfulde Træk bleve mere levende og udviklede den alvorlige, men tillige hæftige Følelse, der er sædvanlig hos en Krieger, der gaaer i Kamp. „Den gamle Markus Heathcote,“ — vedblev han — „er bestandigt den Gamle, bestan-

digst sit Navn værdig! Det er ham, der lod Kanonen
 torbne imod disse Kjæltringer! Se, hvor de skynde sig
 bort fra en Fjende, der modtager dem saa kjæft. Se,
 hvor de bryde igjennem Gjerderne der til Benstre, og
 give os Veilighed til at komme til dem. Velan, tappre
 Britter! Kraft i Armene og Mod i Brystet! I have
 lært eders Haandværk; I ville uden Tvivl give et godt
 Exempel. Børn og Qvinder ere der og kunne see Eder
 stride; og hist oppe er der En, der giver Agt paa hvor-
 ledes I føre Baabnene for hans Sag. Her er Arbeide
 for Eder; viser Eder som Mænd, pidsker disse Kannis-
 baler med Dødens Svøbe! Afsted imod dem! Til An-
 greb! Til Seier!"

Tre og tyvende Kapitel.

Hector: Er det Achilles?

Achilles: Jeg er Achilles!

Hector: Saa staa, jeg beder, at jeg kan
 Betragte Dig!

Troilus og Cressida.

Det synes nødvendigt, at give Læseren en Oversigt over
 Kamppladsen og de forskjellige Fægtninger paa samme.

Den Hob, som Dudley anførde, og som Meek havde opflammet ved sin Bøn, havde opgivet den Orden, hvori den marscherede, efterat den havde naaet Engen bag Fortet, hvor den, beskyttet af Bustene og den moradsige Jordbund, fandt Leilighed til med Fordeel at fyre paa Indianerne, der stormede frem. Den første Salve standsede Fienden, der ilede ind imellem Bustene, og Fægtningen antog hiin farlige Charakter, hvorved den Enkeltes Fæsthed og Erfaring ikke altid er tilstrækkelig. Udsaldet var uvist; snart lagde de Hvide et stort Rum tilbage imellem dem og deres Boliger, snart trak de sig nærmere hen imod Byen, som om de vilde søge Beskyttelse bag Fortets Pallisader. Indianerne vare dem overlegne i Antal, hvorimod de Hvide havde Fordelen i Henseende til Krigskunst og Vaaben. Det var aabenbart hines Hensigt, at bane sig en Vej igjennem den lille Hob, der stillede sig imod dem, især da de langt fra havde været Vidner til den i forrige Kapitel beskrevne Sytten med Redskaber og Huusgeraad, et Skuespil, der kun var lidet skikket til at afsjole de Billedes Iver ved et Overfald. Men den Maade, hvorpaa Dudley anførte sit Mandskab, gjorde dem dette Forsøg yderst vanskeligt og farligt.

Saa lidet Mand Færdigheden viisde ved andre Leiligheder, saa meget vidsde han her at udvikle sine bedste mandige Egenskaber. Med en anseelig Lægemsbygning forenede han, naar det gjaldt, en Selvtillid, der stod

i Forhold til hans physiske Kræfter; og med denne Selvtillid forbandt han en høi Grad af Begeistring, hvor- til endogsaa de søvnigste Gemytter ere i Stand, og som, lig en Phlegmatikers Brede, er saa meget desto frygteligere, som den staaer i Modsatning til hans sæd- vanlige Rolighed. Desuden var denne ikke den første af Færrik Dubleys Krigsbedrivter. Vi have allerede seet ham som modig Kriger ved det forrige Oversald. Ogsaa i andre Felttog mod Landets oprindelige Ind- byggere havde han udmærket sig, og ved enhver Lei- lighed givet Prøver paa Koldblodighed og paa en virk- som Mand.

Her behøvede han virkelig begge disse Egenheder i den betrængte og betænkelige Tilstand, hvori han be- fandt sig. Det kom an paa, snart at udvide sin lille Magt, snart at trække den sammen igjen, at holde Fjæn- den bestandigt i en vis Afstand, nøie at iagttage Bu- skene, og til rette Tid at give Ild, eller at holde inde med at fyre. Paa denne Maade lykkedes det ham og- saa, at drive de Vilde tilbage, fra Cump til Cump, fra Hoi til Hoi, fra Gjerde til Gjerde, indtil de havde naaet Udkanten af Skoven. At trænge dem længere tilbage tillod Klogskab og Erfarenhed ikke. Han saae mange af sine Folk bløde, saae deres Kræfter tage af. Den Beskyttelse, Træerne ydede, gav Massen af In- dianerne saa stor Fordeel, at det vilde have været dum-

driftigt at angribe dem i deres Stilling; den uundgaalige Følge vilde have været en blodig Kamp, hvoraf Udsaldet vilde være blevet hans lille Skares fuldkomne Ødelæggelse. I denne Stilling kastede Dudley et ængstligt Blik omkring sig. Han saa, at der ingen Forstærkning var at haabe, saa med Kummer, at Qvin-der og Børn endnu vare beskjæftigede med at bringe de nødvendigste Sager til Citadellet. Ifølge deraf trak han sig først tilbage bag et tættre Krat, hvilket betydeligt formindskede Faren for at træffes af Fjendens Pile, et Slags Baaben, hvormed den største Deel af Indianerne vare bevæbnede, og der opbeholdt han det gunstige Øieblik til at udføre sit Tilbagetog.

Medens den Hob, som Dudley anførte, befandt sig i denne Nød, tonede pludseligt fra Skoven et vildt Skrig, der udtrykte Glæde, saaledes som Indianerne paa deres raae Maade pleiede at yttre den, og var et Tegn til at noget særdeles Behageligt var foresaldet. De af Fjenden sammentrængte Landbeboere saa forlegent og ængsteligt paa hverandre, men da der intte Spor af Baklen eller Urolighed var at læse paa deres Ansørers Ansigt, blev enhver ubevægelig, i stille Forventning om hvad der vilde skee. Efter et Minuts Forløb viisde der sig to Krigere ved Munden af Skoven, og det var tydeligt at de vare i Færd med at iagttage hvad der foregik i Dalen. Mere end et Øyeblik blev

lagt an paa dem, men et Tegn, som Dudley gav, forhindrede at de bleve affyrede. Desuden vilde Skytterne uden Tvivl have forfeilet deres Maal, da man kjender de nordamerikanske Indianeres Narvaagenhed.

Men der laa tillige noget i de Tvendes Holdning og Miner, der formaaede Færnik Dudley til at give dette Bink. Det var klart, at det var Hovedsmænd og det af den høiere Klasse, endstjondt de ringere Anførere ogsaa havde den samme mandhastige og bydende Figur. Langt fra saae den Ene ud som en Kriger, der havde opnaaet sit Livs Meridian; den Andens lettere Bevægelser og smækkere Bygning forraadte en ringere Alder. Begge vare godt bevæbnede efter Krigsbrug, og kun bedækkede med en Trøie og et Skjort. Trøien var skarlagensrød og Skjortet smykket med Fryndser og brogede Biter. Den Eldre bar et Slags Turban viklet om Hovedet, den Yngres Tøse var raget med den sædvanlige Skælpeerløk.

Deres Raadslagning varede kun kort, ligesom over hovedet alt hvad der var foregaaet kun havde varet nogle faa Minutter; hvorpaa den Eldre syntes at meddele den Yngre en Ordre, hvis Indhold Dudley med Uensklighed søgte at gjætte, for, om mueligt, at forekomme den. Herpaa forsvandt begge, og Dudley vilde længe have brudt sit Hoved forgjæves, hvis Udsaldet ikke havde lært ham at kjende deres Hensigt.

Men pludseligt løb et almindeligt Skrig paa høire Side af ham, og da han stod i Begreb med, at forstærke denne Fløi med tre eller fire af de bedste Skytter, saae han allerede der yngre Høvding i store Spring at storme frem tværs over Engen; ham fulgte en stærk Skare, der udstødte et lydeligt Krigsskrig. De ilede ad en Omvei til det Krat, der var bag ved ham, omgik saaledes Dudley's Stilling, og truede med at affjære ham Tilbagetoget. Denne farlige Stilling fordrede en hastig Beslutning. Dudley samlede sit Mandskab, førend Fjenden kunde benytte sin Fordeel og ilede til Fortet. Jordbunden var ham lykkeligviis gunstig, en Omstændighed, som han havde stolet paa da han rykkede frem, saa at han kun behøvede nogle faa Minutter til med sit Mandskab at komme under Beskyttelse af Musketilden fra Palisaderne, der standsede de Vilde i deres Fremtrængen og hindrede al videre Forsølgelse. Foran Fæstningen blev der først gjort Holdt, for at vise Fjenden, at dette Tilbagetog ingen Flugt var; derpaa træk de Saarede sig tilbage i Udenværkerne, saa at Dudley's lille Skare næsten smæltede sammen til det Halve. Med denne ringe Magt besluttede han hurtigt, at ile dem til Hjælp, der vare indvieldede i Kampen i den anden Ende af Byen.

Vi have allerede bemærket, at de Huse, der først bleve bygte i Kolonierne, stode tæt op til hinanden. Til den sædvanlige Aarsag, der har indført denne uhen-

figtømæssige, umaleriske Bygningsmaade i de ni Tiendele af det europæiske Fastland, kom for vore Kolonister en anden, der var laant af deres Religion. En puritansk Anordning hedder det nemlig: „Ingen maa opbygge sit Hus længere end en halv, i det høieste en heel (engelsk) Mil fra Menighedens Bedehus, hvor han holder sin Andagt.“ Den fælleds Gudstjeneste blev angivet som den eneste Grund til denne uvilkaarlige Lov; alligevel er det sandsynligt, at en anden mere verdslig, mere politisk, gav Anledning til denne Indretning, nemlig fælleds Understøttelse i Tilfælde af et Angreb. Derfor vare ogsaa Nogle i Fortet af den Mening, at Odelæggelsen af de hist og her i de oprykkede Skovstykker opførte Bygninger var en Følge deraf, at Beboerne havde gjort Afkald paa den Beskyttelse, som ickun de kunde vente, der ogsaa i jordiske Anliggender overlode sig til det altseende, altstyrende Forsyn. Blandt hine befandt sig Ruben King, der ansaae Tabet af sit Hus for en fortjent Straf for den Letsindeghed, der havde bevæget ham til at opslaae sin Bolig paa den yderste Grændse af den i Lovens foreskrevne Strækning.

Da Dudley's Skare trak sig tilbage, stod Ruben ved vinduet af det Kammer, hvori hans Kone med sine nyligen fødte Børn lykkeligt havde fundet et Tilflugtssted; i den almindelige Forvirring maatte Faderen træde i Stedet for en Oppasserske og tillige forrette Tjeneste

som Skilbvagt. Nyligt havde han just affyret sit Gevær, og det, som han med Rette troede, ikke uden Virkning, paa de fremtrængende Indianere, og var just i Færd med at lade det igjen, da han kastede sit forrigfulde Die paa den Hob rygende Aske, der bedækkede den Plads, hvorpaa hans bekvemme Bolig havde staaet. „Jeg er bange for, Frugtbarhed!“ — sagde han, i det han rystede paa Hovedet og udstødte et Suk; — „at der er begaaet en Forseelse, da vi maalde Afstanden imellem vor Byggeplads og Kirken. Den Tid blev jeg plaget af Ahnelser og Tvivl om jeg ikke havde begaaet nogen lovstridig Handling, da jeg udstrakte Maaletjeden over Dalen; men Høien, hvorpaa Huset stod, var i mine Dine saa sund og bekvem, at hvis det har været en Synd, at gaae lidet ud over Grændsen, jeg tør haabe at erholde Tilgivelse. Ak, der er heller ikke bleven en Stolpe tilovers, der ikke er bleven brændt til Aske!“

„Mand, hjælp mig op!“ — svarede den svage Barfælqvinde, — „tag mig i dine Arme, for at jeg kan see det Sted, hvor mine Smaa først saae Verdens Lys!“

Det skeede, og et Minut stirrede Konen stum og i dyb Smerte paa det rygende Brandsted. Men derpaa, da et nyt Skrig opfyldte Luften, bævede hun tilbage, og vendte sig med moderlig Hjerteforg til de uskyldige Væsner, der slumrede ved Siden af hende, og ikke vidste af nogen Fare.

„Din Broder er af Hedningerne bleven trængt tilbage til Pallisaderne;” — bemærkede hiin, i det han et Dieblif med stor Omhed betragtede sin Huustrue — „han har svækket sin Skare betydeligt ved at bortsende de Gaarede.”

En kort veltalende Pause fulgde; Frugtbarhed hørvede de taaresvangre Dine til ham, rakte ham sin matte Haand og svarede:

„Jeg veed hvad Du vilde gjøre. Det sømmer sig ikke, at Sergeant Ring er en Sygepæiserste, naar Indianerne huser sig sjendtligt i hans Naboers Marker. Gaa hvorhen Pligten kalder Dig, og fuldbring som Mand hvad der paaligger Dig; men glem tillige ikke hvor mange de ere, der have en Forbring paa dit Liv og paa din faderlige Omsorg.”

Først kastede Ring et forstende Blik rundt omkring sig, saaledes som Puritanernes strænge, alvorlige Sæder forbrede det, men da han havde overbeviist sig om, at Pigen, der nylig var traadt ind for at pleie Barselskønnen, igjen var gaaet ud, traad han nærmere, trykkede sine Læber paa sin Kones Kinder, hængte et rørt Blik paa de Spæde, kastede derpaa Blikket paa Skuldren og ilede ud i Gaarden.

Da Ruben Ring sluttede sig til Dudley og hans Skare, havde denne just givet Befaling til at sætte sig i Marsch, for at støde til dem, der saa mandigt forsva-

rede den sydlige Indgang til Byen. Endnu havde man ikke skaffet alt hvad man vilde til Fæstningen, og det kom fremsfor alt an paa, at forsvare Byen mod Fienderne. Smidlertid var denne vanskelige Opgave just ikke saa ganske vanskelig, som Indianernes store Overmagt lod besejgte. Fægtningen med den Hob, som Content anførte, var begyndt, og Indianerne vare blevne tvungne til at dele deres Magt. Husene med deres Indhegninger og Udbygninger afgave ligesaa mange Forskandsninger; den angribende Fiende gik til Værks med en Vaersomhed og en Overensstemmelse, der gav tilkjende, at han blev ledet af en mere end almindelig Mand.

Dubley befandt sig ikke længere i den forrige vanskelige Stilling, siden Fienden trængte mindre ind paa ham og foretrak at iagttage Besætningen i det befæstede Huus, hvis Styrke var ham ubekjendt og som han aabenbart frygtede for vilde gjøre et Udsald. Saasnart Dubleys Hob havde forstærket Lieutenanten, der skulde forsvare Byen, gav denne Tegn til Angreb og hans Mandskab rykkede frem, medens det istemmede Krigsfriget. Nogle sang aandelige Sange, Andre hørvede deres Stemmer til Bøn, medens et ringere Antal udstødte hine gysselige Toner, hvorved de maaskee ikke mindre opnaaede deres Hensigt, at indjage Fienden Skræk, og da det Hele blev ledsaget af en frygtelig Salve af Geværerne, forseilede de ikke deres Hensigt. Efter

nogle faa Minutter flygtede Fienden og befriede for det nærværende Dieblif denne Deel af Dalen for al Fare.

At forfølge ham vilde have været ufornuftigt. Der blev kun udstillet Forposter paa skjulte, sikre Steder imellem Husene, og Resten af Høben vendte om, for at afskjære Fienden, der endnu bestandigt holdt de Enge, der laae nær ved Fæstningen, besatte. Men dette vilde ikke lykkes, thi i det Dieblif, da Indianerne saae at man trængde ind paa dem, ilede de for at søge Beskyttelse i Skoven, og da de Hvide igjen begave sig til Fortet, fulgde de dem igjen i Hølene, til et Beviis paa at hine ikke kunde gjøre et Skridt fremad, uden at udsætte sig for et nyt Angreb. Saaledes maatte da saavel Fortets Besætning, som det Mandskab, der havde samlet sig udenfor det, være ubirksomme Tilskuere ved det Optrin, der skulde finde Sted ved Heathcotehouse, saaledes kaldtes i Almindelighed den gamle Marcus Heathcotes Bolig.

Denne befæstede Bygning, der var bleven opført, for at forsvare Byen og dens Indvaanere, var formedelst sin Beliggenhed ogsaa særdeles vel stillet dertil; dog kunde den ikke yde dem nogen Hjælp, der vare udenfor dens Skudvide. Den eneste Kanon, de eiede, havde gjort sin Nytte og for Diebliffet forhindret Fiendens videre Fremrykken. Men den Fremmedes Opmuntring til sit Mandskab, hvormed vi sluttede det forrige Kapi-

tel, og den strax derpaa følgende Bevægelse, vare Beviser nok for, at det fra Huset afvendte Angreb vilde antage en farligere Character.

Det Terrain, der omgav Heathcotes Bolig, var mere skikket til tætsammentrængte og morderiske Fægtninger, end noget andet Sted paa den beskrevne Skuesplads. Frugttræerne vare med Aarene voxede stærkt til; Haverne vare forsynede med gode Hegn, Udbygningerne vare stærke og i god Stand. I Frugthaven var det nu, at de fjendtlige Partier støbte paa hverandre, og hvor det kom til det Udfald, som den krigserfarne Fremmede havde forudseet. Ligesom Dudley, deelbe Content sit Mandskab. Det syrede med den samme Forsigtighed, som dets Kammerater i Engen; ogsaa her fik den mere øvede Krigskunst Overhaand; de Hvide drev Fienden Skridt for Skridt tilbage, indtil det saae ud til at han vilde blive trængt tilbage i aaben Mark, og de Christne vilde vinde en glimrende Seier; men pludseligt hørdes i dette meget lovende Dieblis de Vildes Krigsfrig, og mellem Røgstøtter styrte de, lig Mørkets Vænder, den forstærkede Skare frem paa ny. I Spidsen for den saae man en Hjempehøi Høvding med Hovedet ligesom omvundet med en Turban; hans Tordenstemme ledede dens Bevægelser og den forhen vakklende Slagorden rykkede frem med faste Skridt. Krigsfriget fordobledes; thi paa Flanken rykkede en anden Anfører frem, i det han

svingede sin Tomahavk høit i Luften. Begge Skarer flød sammen i en tæt Phalanx, og truede med at rive de Hvide bort med sig, ligesom den fremstyrkende Bjergstrøm forstyrre og ødelægger alt i sit Løb.

„Danner Quareen, Folk!“ — raabde den Fremmede, i det han kun saae hen paa den almindelige Rød, uden at agte paa den Fare, hvorfor han udsatte sig selv; — „Danner Quareen, Christne, og staaer som Mure!“

Content gjentog Befalingen; den løb fra Mund til Mund. Men endnu førend Flanterne kunde slutte sig til Centrummet fulgte Stødet og Slagordenen var sprængt. Nu kom alt i Haandgemæng. Mand imod Mand, Hoved imod Hoved; det ene Parti kæmpede for Seieren, det Andet for Livet. Efter den første Affyren af Geværerne, efter den første Salve af Pile, begyndte det morderiske Haandgemæng. Stik af Knive, Hug af Tomahavker bleve besvarede med rasende, sønderknusende Kolbeslag eller med qvælende Hænder, der i Dødskrampen sammenpræssede de Billedes Struber og stræbde at berøve dem Veiret. I hele Dynger faldt Mennesker paa Mennesker, og naar Seierherren reiste sig for at afrykte den, der klynge sig om hans Fodder, faldt hans Die lige mørkt paa Fiende og Ven. Frugthaven gjenslød af Indianernes Skrig, Kolonisterne kæmpede i stum Fortvivelse, Modstanden forsvandt kun med Livet,

og denne frygtelige Dag leverede meer end eet Exempel paa, at Indianernes varmtdampende Seierstegn af Seiersvinderen i Triumph blev svunget for de endnu aabne Dine af det ilde tilredte Offer, af hvis Hoved det var bleven stalperet.

Under denne gyselige Scene af vildt Raseri og blodigt Nederlag vare Hovedpersonerne i vor Historie ikke uvirkelige. I taus, men dybtænkt Overensstemmelse, med Ryg lænet imod Ryg, havde den Fremmede, Content og hans Søn forenet deres Kraft for at sætte en tapper Modstand imod Fjenden og deres vigende Lykkesstjerne. Den Første, ingen Paradekriger, men en Mand, der vel vidste, at der, hvor Livet er paa Spil, kommer ingen Orden, ingen Befaling i Betragtning, lod falde Slag paa Slag, uden at give en Lyd fra sig. Hans Exempel fulgte Content med megen Iver; den unge Marcus kjæmpede i fuld Muskelkraft med sin ungdommelige Albers hele Hæftighed. Saaledes blev det første Angreb af de Vilde slaaet tilbage, og et Dieblis syntes Tilbageveien til Huset dem aaben. Paa den Fremmedes Forslag, vendte den vandrende Trekant sig allerede derhen, i den Hensigt, at betjene sig bedre af deres Kræfter, naar de vare komne ud af Trængselen, da, i det korte Dieblis, der gav dem Haab om at naae Maalet, en indianer Hovding styrkede frem af den tætte Hob, i det han med opløstet Stridsøre saae sig om til alle Sider

efter et Offer. Ham fulgte en heel Skare i Hælene og nu syntes det sidste afgjørende Dieblif uundgaaeligt.

Da Indianerne troede de mægtigste og meest udmærkede af deres Fjender i deres Magt og betragtede dem som visse Offre, opløstede de et frygteligt Triumphkrig. Deres Anfører, der tydeligt viisde, at han var hævet over sine Fødsageres lave Udbrud af en vild Glæde, nærmede sig alene taus, medens hans Skare dannede en Kreds, for at omringe dem, der vare indviiede til Døden. Tilfældet førde ham ligeoverfor den unge Marcus. Begge Krigere vare i Ungdommens fulde Friskhed og Kraft. De syntes hinanden lig i Vægt, Kar og Behændighed; og da Indianerne, i den Overbeviisning, at deres Anfører ikke behøvede deres Hjælp, kun bestjættigede sig med Content og den Fremmede, maatte det komme til en fortviolet Dvekamp. Alligevel saae det et Dieblif ud, som om ingen af dem syntes at være hange for Angrebet. For en Maler, og endnu mere for en Billedhugger vilde deres Stillinger have været det rigeste Model til et herligt Kunstværk.

Marcus havde, som de Fleste af Hans, afkastet alle overflødige Klædningsstykker, førend han gik i Kampen. Overkroppen var blottet paa Skjorten nær, og selv denne var under Fægtningen bleven sonderreven; hans fulde, hvalvede Bryst var synligt, med dets hvide Hud og blaaagtige Karer, der røbede en Ungling, hvis

Fædre nedstammede fra Osten. Hans blomstrende Gestalt hvilede paa den ene Fod, der syntes at være rodfæstet i Jorden, medens den Anden var strakt fremad, for at kunne rette sig efter alle Fjendens Bevægelser. Armene vare bøiede tilbage; Hænderne omklamrede Bæveret, for med et Sving at sønderknuse alt hvad der vovede sig saa nær, at han kunde naae det. Hovedet, bedækket med det korte, blonde Haar, der vidne om en sachsist Herkomst, bøiede sig imod den venstre Skulder, for at holde Egeægten. Panden brændte, Læberne vare fast sammentrykte, Armerne i Tindingen og paa Halsen saa opsvulmede, at de vare nær ved at springe, og i hans Blik blandede sig Udtrykket af den meest fortvivlede Beslutning med den høieste Forbauselse.

Paa den anden Side opvakte den indianske Krieger endnu mere Opmærksomhed. Sine Fædres Stikke tro var han dragen halv nogen i Felten. I hans letudstrakte Stilling saae man det øieblikkelige Spring, og, naar man vilde tale poetisk, kunde man med Rette sammenligne det med en luvende Panthers. Det fremstrakte Been bar Legemet og syntes mere bøiet ved Muskel- og Gene-Kraft, end trykket af den Byrde, der hvilede paa det. Hans stolt opløstede Hoved var bøiet fremad, udenfor den lodrette Stilling. Med den ene Haand havde han grebet Skafet af sin Stridsøxe, der laa tæt op til Hosten, medens den Anden omfattede Hornskafet af en

Kniv, der endnu sad i Bæltet. Udtrykket i hans Ansigt var alvorligt, mørkt, og noget grusomt, men tillige formildet af hiin stolte Rolighed, der er en indianers Anfører saa egen. Det stive Die syntes forstænet, kun at det, ligesom hans, som det truede, forraadte en høj Grad af Forbauselse.

Den korte Pause, der fandt Sted efter den første Bevægelse, der havde bragt begge Krigerne i den ovenforbestrevne Stilling, var meget talende. Ingen sagde et Ord, ingen gjorde nogen synlig Brug af sine Mustler, ingen syntes at aande. Det var ingen Opsættelse, der tjende til at forberede sig; begge stode færdige til at udføre Dødslaget; endnu mindre var der at læse i den unge Markus's sammenpressede Holding, eller i Indianerens høiere, feiere, mere øvede Udtryk, den mindste Lyst til at opsætte Kampen. Det var en fremmed Følelse, der havde bemægtiget sig begge, og medens deres Legemer kun opbejdede det Dieblis, da den blodige Forretning skulde begynde, holdt et ubekjendt Noget dem bestandigt tilbage.

Et Dødsstrøg, der undslap en Indianers Mund, som den Fremmedes Arm havde slynget hen for Anførerens Fodder, og et kort Udraab af den Sidste for at opmuntre Krigerne, afbrød det forventningsfulde Dieblis. Nu sankede Indianerens Knæer sig, Spidsen af Tomas' haken hævede sig i samme Forhold; Kniven foer ud

af Skeden; Kolben af Markus' Gevær svang sig, medens han anspændte alle Sener, — da et Skrig, en Hvinen, forskjellig fra alt hvad der var hørt paa denne Dag, lød i Nærheden og standsede de Slag, som begge vare i Færd med at anbringe.

Markus sølte sig omklamret af Arme, der vare kraftige nok til at standse, ikke til at overvælde ham, medens hans Dre fornam Whittal Rings bekendte Stemme:

„Glaaer dem ihjel, disse bedrageriske, blege Hugeransigter! der ingen anden Næring unde os, end Luf-
ten og ingen anden Drik, end Vandet!”

Den anden Kriger sølte sig ogsaa standset, og da han forbittret saae sig om for at straffe den Forrovne, saae han ved sine Fødder en knælende Skikkelse med opløstede Arme, og med Dødskampen malet i alle Træk; det var Martha. Han havde neppe saa megen Tid, at han kunde afvende det Dødsblik fra den Bedendes Hoved, som en af hans Undergivne var i Begreb med at fuld-
føre, hvorpaa han sagde et Par Ord i sit Sprogs hurtigste Toner, medens han i det samme pegede paa Markus, der søgte at rive sig løs; strax kastede et Par Indianere sig over den allerede halvbetvungne Ungling. Et hundredfoldigt Glædeskrig lød fra Kamppladsen, og paa dette fulgte i hele Frugthaven en dyb Stilhed, der næsten var ligesaa gyselig, som den foregaaende Tummel. Strax efter hørde man det langtrukne, frygtelige, ta-

lende Krig, hvorved den amerikanske Kriger pleier at forkynde sin Triumph.

Med Kampen i Frugthaven ophørde enhver Fægtning paa denne hede Dag. Underrettet ved hine gyselige Toner om Hjendernes Seier, forudsaae Besætningen i Fortet, hvis den vilde vove et Udfald, sin egen Førdærvelse og de Svages Undergang, der holdt sig skjulte i Bærkerne. Afstanden fra Heathcotehouse var for stor, til at man kunde prøve paa at komme de Betrængte til Undsætning; uvirksomme og ude af Stand til at hjælpe, maatte Krigerne i Fortet lade sig nøie med at være Vidner til en Ulykke, som det ikke stod i deres Magt at forhindre.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Översatte fra Originalsproget.

Trettende Heste.

Kjöbenhavn.

Førlagt af S. Trier. Trykt i det Kjøbtske Officin.

1832.

Sammlung
Erörterungen

Erörterungen
über die

Erörterungen
über die

Erörterungen
über die

Erörterungen
über die

1832

Conancket

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Sjette Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.
1832.

Fire og Tyvende Kapitel.

Dg er det ogsaa fæet, hvorum vi tale?

Slig, eller har vi spist af onde Urter,

Der vor Forstand forvirre?

Macbeth.

En Time sildigere og der aabnede sig en Scene af et andet Slags. Fjendtlige Smaaskarer, som man i den dannede Krigskunst vilde kalde Bedetter, stillede sig i de Indsnit i Skoven, der laae nærmest ved Landsbyen. Kolonisterne paa deres Side bleve under Vaaben ved Bygningerne, eller stode i Geledder foran Pallisaderne, der omgave Fortet. Vel vedblev man endnu at bringe Bohavet i Sikkerhed; dog var den første Alarm for største Delen forsvunden; hos de Hvide vorde Haabet om at forsvare sig og hvad de eiede mod de Vildes Angreb. Selv Kvinderne viisde i deres Bevægelser paa den græsrige Landsbygade mindre ængstlig Tilfærdighed,

medens de Bevæbnede lagde en Orden og Planmæssighed for Dagen, der var skiftet til at indgyde den vilde, udisciplinerede Fjende Agtelse.

Men alt, hvad der hidtil havde udgjort Heathcotes Velstand, Stuehuus, Udbygninger, Huusgeraad, var fuldkommen og uden Undtagelse i Indianernes Magt. De aabne Vindver og Dørre, det adspredte, halv ødelagte Huusgeraad, Spor af en overmodig Ødelæggelse, og den for alt Forsvar blottede, forladte, til Priis givne Eiendoms, vidnede om den tøileløse Uorden, der er en Følge af et lykkeligt Oversald. Dog blev Ødelæggelsen og Plyndringen ikke drevet videre, kun at mangelen af Kriger, følgende en Nationaldrift, fandt Fornøielse i at smykke sig med enkelte Dele af det, han fandt paa Pladsen. Derimod ophørte alle Bolbsomheder; Grobrernes Raseri var tæmmet, Fort, den indtrædende Stilhed syntes at hidrøre fra en hemmeligt virkende, overordentlig Magthaver. De Mænd, der forhen vare ansporede af deres Naturs vildeste Lidenstaber, lode sig, om ikke formilde, saa dog holde tilbage; og istedetfor uden Staausel at overlade sig til en triumpherende Hævn, den sædvanlige Følge af en indianer Seier, sværmede Krigerne omkring i og udenfor Bygningerne med en Stilhed, der skjødte mørk og frænkende, dog betegnede Indianerens karakteristiske Underkastelse

Saa vel Hovedansørerne ved Oversaldet, som de

Overbundne, der havde overlevet det, vare forsamlede i Husets Forhalle. Den blege, af Græmmelse hentarede, mere for Andre end for sig selv sørgende Ruth stod assides; ved Siden af hende Martha og den unge Pige hvis ulykkelige Skjæbne det var, at være i Heathcotes Huus paa denne uheldsvangre Dag. Content, den Fremmede og Marcus stode længere henne i Forgrunden, overvælde, bundne, de eneste Overblevne af den Skare, som de endnu for en Time siden havde anført. Den gamle Puritaners graae Haar og Legemsvaghed sparede ham den Ymygelse at blive bunden. Den eneste af europæisk Blod, der fuldbendte denne Gruppe, var Whittal King. Dette vanvittige Væsen sneeg sig langsomt omkring imellem de Fangne; af og til fremlydsde der af hans Genfoldighed ældre Grindringer og Sympathier, men snart bleve de fortrængte af de Bebreidelser, hvormed han forekastede de Ulykkelige Uretfærdigheden af deres Unmæsselser her i Landet, og foreholdt dem de fortrængte Urbeboeres Rettigheder, det Folks, hvortil han troede at høre.

Anførerne for det seirende Parti, der indtog den midterste Plads, syntes i Begreb med en dyb, alvorlig Raadslagning. Da de kun vare faa, lod der sig slutte, at de vare de fornemmeste af Stammen. Andre Underansørere, skjøndt Mænd af et hædersfuldt Navn, efter Stammens indstrænkede Begreber, dannede Grupper under

Træerne, eller gik frem og tilbage i Gaarden, i det de holdt sig i en ærbødig Afstand fra de raadflaaende Hoveder.

Endog det meest uovede Die kunde ikke tage Feil af hvem der var beklædt med den høieste Anseelse. Den Kriger med Turbanen, som der allerede er tælt om i disse Blade, tog sin Plads i Midten af Gruppen, i en indianer Høvdinges rolige, majestætiske Stilling, naar han hører paa Andres Meninger, eller foredrager sine egne. Sit Gevær havde han overgivet til et Slags Ordonnants; Kniv og Tomahawk stak i Bæltet. Over den venstre Skulder hang i tækkelige Følde et let Klædebon af skarlagensfarvet Klæde; den høire Arm var fri og Brystet kun halv bedækket. Af denne Beklædning drybbende Blodet langsomt ned og vædede Jorden, hvorpaa han stod. Krigerens Ansigtstræk udviiste Rolighed, kun tilkjendegav hans Die, der var i bestandig Bevægelse, hans Aands Virksomhed og den Mistanke, der satte hans Sjæl i Uro. En Physiognomists skarpe Die vilde maaskee ogsaa have læst i hans Træk den Kamp, som hans paatagne Rolighed foraarsagede ham.

De Hovidsmænd, der stode ved Siden af ham, vare ligesom han selv, over de modnere Aar; de havde i deres Træk den Førstes Aand og Udtryk, kun ikke saa tydeligt udtælte; heller ikke undslap dem de Tegn paa Misfornøjelse, der undertiden fremstinnede hos den Før-

ste, uagtet den Umage han gjorde sig, for at undertrykke dem. En af dem var just i Færd med at tale, og hans Blik forraadte Gjenstanden for hans Tale; eftersom det faldt paa den fjerde Høvding, der stod langt nok borte til ikke at kunne høre hvad der blev sagt.

I denne Fjerde vil Læserne gjenkjende den unge Krieger, der havde været saa nær ved at indlade sig i en Dvekamp med Marcus, og hvis tidligere Klankbevægelse havde tvinget Dudley og hans Skare til at forlade Engen. Den Kraft i Muskler og Sener, det faste legemlige Udtryk, som vi ovenfor beundrede, havde gjort Plads for den paafaldende Rolighed, der ligesaa vel betegner den indianiske Krieger, naar han er uvirksom, som den dannede Europæer, der i Opdragelsens Skole har lært at tilegne sig denne Anstand. Med den ene Haand lænede han sig let til sit Gevær; ved Haandleddet af den Anden hang hans Tomahavk, fra hvilken der nedfaldt enkelte Blodsdråber. Arm og Haand vare i en fri, skodesløs Stilling. Hans Legeme, der ikke var anderledes bedækket, end det havde været i Kampen, var bleven forskaanet for Saar, hvilket ikke var Tilfældet med den ældre Høvidsmands.

I Gestalt og Ansigtstræk var den unge Krieger et Mønster for en skøn indianer Mand. Hans Lemmer vare runde, fulde og seilfrie; ingen stærktsfremragende Muskler og dog alle Kjendetegn paa en ubeskrivelig Kraft

og Bøielighed. Saavel heri, som i hans herlige Stilling og hans skarpe, ædle Blik, naar han opløstede Panden, visde der sig en træffende Lighed med den pythiske Apols Staty, medens det fulde, fjødrige, noget til det Qvindelige grændsende Bryst erindrede om den Sandselighed, der bliver fremstillet i den unge Bacchus' Træk. Dog var denne Lighed med en Guddom, der saa lidet er stikket til at vække høiere Følelser i Tilskuernes Sjæle, just ikke ubehagelig, fordi den paa en vis Maade formilde det Alvorlige i et Die, hvoraf der fremlynedes Ørneblik, og hvis Ild ellers vilde have efterladt Indtryk, der vilde have bortfjærnet sig alt for langt fra Begrebet om menneskelig Svagheb. Imidlertid var denne fulde Barm, en sædvanlig Følge af Uvirk somhed, tilfredsstillede naturlige Fornødenheder og et Liv, der er befriet for alle Besværligheder, ikke saa paasaldende hos den unge Kriger, som hos de Høvdinger, der stode ikke langt fra ham i Begreb med hemmelige Raadslagninger, eller hos dem, der vare adspredte omkring paa Markerne og imellem Bygningerne. Den var hos ham snarere en Roes, end en Dadel, thi den syntes at sige at der, trods det strænge Udvotes, som Bane, maaskee ogsaa Charakter og Rang havde paatrykt hans Træk, dog slog et Hjerte i dette Bryst, der ogsaa var bekjendt med menneskekjærlige Følelser. Et Beviis herpaa levede hans nærværende Stilling. Blikket af hans usta-

dige Die, skjøndt forskende og megetsigende, forraadte aabenbar en mildere Følelse og en sølsom, usædvanlig indvortes Uro.

Da de tre Raadgivere havde endt deres Raadslagning, traad Anføreren med Turbanen hen til de Fængne. Gang og Mine røbede at en Beslutning var fattet. Da Whittal saae det frygtelige Overhoved nærme sig, stilledes han sig ved Siden af den unge Kriger paa en Maade, der tilkjendegav Fortrolighed og en større Tilid til ham. Pludseligt opsteeg hos denne en lys Tanke; han førde den Vanvittige til den yderste Ende af Forhallen, taelde sagte og alvorligt med ham, pegede med Fingeren paa Skoven, og da han saae, at hans Sendebud allerede havde taget Veien tværs over Marken og lagt et godt Stykke tilbage, vendte han langsomt og med Værdighed om igjen og stillede sig midt i Salen, saa nærved sin Ven, at han med sin Albue berørte hans Skarlagenskappe. Intet Ord ledsagede denne Bevægelse. Kun da Overansøreren saae ham, kastede han et nølende Blik paa sine Kammerater, men antog strax igjen sin rolige Mine, og vendte sig til Heathcote.

„Mand af saa mange Vintre!“ — begyndte han i forstaaeligt Engelsk, hvorved han majsommeligt ledte efter Udtrykkene, og brugte Bendinger, som vi her ikke ville beholde, — „Mand, der har oplevet saa mange Vintre! hvorfor har den store Mand gjort din Slægt

lig hungrige Ulve? Hvorfor har et blegt Ansigt Nadselgribbens Mave, Hundens Svælg, og Damhjortens Hjerte? Du har seet saa megen Sne smælte hen; Du erindrer Dig den Tid, da Træet kun var en Dvift. Siig mig, hvoraf kommer det, at Yngiheren er saa umættelig, at han vil have alt hvad der ligger imellem den opgaaende og den neddalende Soel? Tael, vi ville gjerne vide hvorfor der sidder saa lange Arme paa et saa lidet Legeme."

Med Dagens Begivenheder vare alle Puritanerens slumrende Kræfter blevne vakte. Allerede da Morgenens brød frem, havde han, som han altid pleiede paa Herrens Dag, med Varme hævet sin Aand til Gud; der paa fulgde Oversaldet, der fandt ham rustet mod jordiske Ulykker; vel var der hos ham, der var opdraget i Krigens Tummel, opvaagnet Følelser, der aldrig ganske uddøde, dog seirede Rolighed, Undertastelse og Taalmodighed over Trods og Modstand. Saaledes stemt, svarede han med Alvor og Bærdighed.

"Herren har givet os i Hedningernes Baand, — dog være hans Navn velsignet under mit Dag! Af det Onde kommer det Gode; af de Uvidendes Triumph udspringer vor Seier! — en stedsevarende Seier!"

Høvdingen saae, med ufravendte Blikke, paa den Talende, hvem den lange magre Skikkelse, det ærværdige Ansigt, de tynde Haarlocker, de dybtliggende Glas-

øine, om hvilke Begeistringens heftiske Rødme udgjød sig, meddeelte Noget, der syntes at have sig over menneskelige Svagheder. Med halv afgudist Urefrygt bøiede han sit Hoved og vendte sig derpaa til dem, der klæbede mere ved den menneskelige Natur, fordi han haabede, lettere at opnaae sin Hensigt hos dem.

„Min Faders Land er stærk, men hans Legeme er som en Green af en hentørret Gran!“ — Med denne kraftige Erklæring gjorde han Indledningen til den derpaa følgende Bemærkning; — „Hvoraf kommer dette?“ — vedblev han, i det han kastede et skarpt Blik paa det Kløverblad, der nylig havde gjort saa megen Modstand i den blodige Kamp; — „Her staae Mænd, hvis Hoveder ere hvide, som Cornelkirsebærtræets Blomster, og hvis Hænder ere saa sorte, at jeg neppe kan see dem?“

„Arbeide og den brændende Soel have svartet dem;“ — svarede Content, der forstod sig paa det Folks Billedsprog, i hvis Hænder han var; — „Vi have arbejdet, for at skaffe Føde til vore Kvinder og Børn.“

„Nei, det er ikke saaledes! De røde Mænds Blod har givet eders Hænder denne dunkle Farve.“

„Have vi grebet til Baaben, saa er det skeet, for at forsvare det Land, som den store Mand har givet os, og for at forhindre at vore Pandehude skulle overtræffes med Røg i eders Wigwammer. Hvor er der en

Narragansett, der vilde skjule sine Naaben og binde sine Hænder, naar Krigsstridet lyder i hans Dre?"

Da der blev hentydet paa de Hvides Gienomsret over Dalen, skjød Blodet op i Indianerens Kinder med en saadan Styrke, at den af Naturen sortebrune Farve blev endnu mørkere; krampeagtigt fattede hans Haand Skafet af Tomahawken; dog blev han Herre over sine Bevægelser og tillod sig ikke at afbryde den Hvides Tale.

„Hvad en Rød formaaer kunne I see!“ — sagde han, medens han med Fingrene pegede hen paa Frugthaven; i det samme gled Rappen tilside og fremviiste to endnu dampende Trophæer af hans nysvundne Seier. — „Bore Drec staae vidt aabne. Vi ere begjerlige efter at erfare paa hvad Maade der af Indianernes Jagtdistrikt er blevet en pløiet Alger i Yngihernes Cie. Nu, lad mine vise Mænd lytte til, for at de kunne blive kloogere, naar Sneen bleger deres Hoveder. De blege Mænd besidde den Hemmelighed, at faae det, der er sort, til at see ud som om det var hvidt.“

„Narragansett! —“

„Wampanoag!“ — svarede Anføreren med det stolte Blik, hvormed Indianeren pleier at sammenvæve sin Stammes Hæder med sin egen personlige. Men strax derpaa blev hans Blik mildere, i det han betragtede den unge Kriger, der stod ved Siden af ham, og hurtigt søiede han til i en venlig Tone: „Det er godt, meget godt! —“

Narragansett eller Wampanoag — Wampanoag eller Narragansett! De røde Mænd ere Brødre og Venner. De have afbrudt Gjerderne, der begrænsede deres Jagtpladser; de have renset Stierne, der føre til deres Byer, for Bueværk. Hvad har Du at sige Narragansetten; hans Dre er ikke lukket for Dig?"

"Saa hør da, Wampanoag, hvis dette er din Stamme," — tog Content igjen til Orde — "hvad min Samvittighed befaler mig at sige Dig! En Engælenders Gud er alle Menneskers Gud, af enhver Stand, af enhver Tid." — Med Undtagelse af den yngste Høvding, hvis Die intet Dieblik veeg fra den Talendes Mund og som syntes begjærligt at indsuge og dybt at indpræge hvert Ord i sin Hukommelse, rystede alle de Andre med Hovederne til et Tegn paa deres Tvivl. Content blev ved: — "Jeg hyder eders Yttringer af Tvivl, eders Gudsbespottelse Trods, og forkynder dens Magt, som jeg tilbeder!" — Efter en kort Pause lagde han til: — "Min Gud er din Gud; han seer i dette Dieblik uden Forskjel paa os, paa vore Handlinger, og stuer med uudforskelig Bliisdom ind i vore Hjerter. Jorden er hans Fødders Fodstammel, Himmelen hist oppe hans Throne. Jeg fordrifter mig ikke til at trænge ind i hans Hemmeligheder, eller til at angive Grunden hvorfor han saa længe har ladet den ene Halvdeel af sit skjønne Værk forblive i Uvidenhedens Sump og i Hedenskabets Bedersstyg-

gelighed, hvori mine Fædre have fundet den; jeg vover ikke at forste efter hvorfor disse Høie i saa lang Tid ikke havde gjenlydt af Lov- og Takkesange, hvorfor disse Dale saalange ere blevne stumme. Dette er Sandheder, der skjule sig bag hans hellige Willies Raadslutninger og som ikke blive aabenbarede førend Tidens Fylde er kommen. Men saa meget er vist; en stor, retfærdig Aand har ført Mænd til disse Egne, der ere opfyldte med Kjærlighed til Sandhed og befrugtede med en haardt betrængt Troes mægtige Iver, haardt betrængt, fordi deres Forlængsel staaer til den, som er reen, medens Bevidstheden om deres Overtrædelser trykker dem ned i Støvet. Du beskylder os for, at vi begjere dine Landstrækninger og at vore Gemytter ere fordærvede af Rigdom og Uppighed. Dette kommer deraf, at Du ikke veed hvad vi have ladet blive tilbage, for at blive den guddommelige Sandhed tro. Da Yngiheren kom til disse Støve, lod han alt blive tilbage i sit Fædreneland, hvad der kunde behage Diet, smigre Sandserne og tilfredsstille et længselfuldt Hjertes Trang; thi saa skjönt Herrens Værk end er i alle Lande, saa er det dog intetsteds saa skjönt som der, hvorfra disse Pillegrimme ere uddragne i Orkenen. Paa hiin begunstigede De sukker Jorden under Byrden af sine Frembringelser; Dusten af deres Bellugt omsvæve dens Beboere, og Diet bliver ikke træt af at indsuge dens Uindigheder. Nei, Mændene med de

blege Ansigter have forladt deres Fædreland og alt hvad der gjorde Livet sødt og behageligt, for at tjene Gud, ikke af umættelig Haveshyge eller syndig Forsængelighed."

Content holdt inde, thi han søelde, at han, henvænt af den Iver, der opflammede hans Aand, umærkeligt bortskjærnede sig fra Hovedgjenstanden. Seierherren iagttog den alvorlige Anstand, med hvilken en Indianer altid hører paa en Andens Tale uden at afbryde den. Derpaa lagde Høvdingen, eller Wampanoagen, som han selv havde kaldt sig, Fingeren sagte paa den Tangnes Skulder og spurgde i det samme:

„Hvorfor har Wengisherens Folk forvildet sig paa den blinde Sti? Er det Land, som de beboede, lyst og yndigt, hvorfor kan deres Gud da ikke høre dem fra deres Fædres Wigvammer? Se, naar vore Træer ikke er andet end Buste, saa lad de røde Mænd beholde dem; de ville finde Rum under deres Grene og hvile i Skyggen af deres Løv. Ere vore Bække smaa, saa ere vi det ogsaa; ere vore Høie lave, vore Dale snævre, velan, mit Folks Fodder ville desto bekvemmere gjenne-
stroife dem, naar de ere trætte af Jagten. Men nu, hvad den store Aand har skabt for den røde Mand, skal den røde Mand ikke beholde det? Skulle de, hvis Gud er hvid, som Morgenens, ikke vende tilbage, hvor

Morgensolen staaer op, hvor de ere komne fra, for at fornærme os?"

Høvdingen taelde med Rolighed, men med et Eftertryk, der viisde, at han var vant til med Behændighed at føre en spidsfindig Strid efter det Folks Maade, til hvilket han hørde.

"Gud har besluttet det anderledes;" — sagde Content; — "han har ført sin Tjener hid, paa det at hans Priis skal stige som en Birke i Orkenen."

"Ederes Land er en ond Land. Ederes Drer ere bedragede. Det Raad, der bevægede eders unge Mænd til at drage saa lang en Vej herhen, kom ikke fra Manitous Mund; det kom fra Ens Læber, for hvem det er en Glæde at see Bildet formindskes og Qvinderne hængre. Gaa! I laane Dre til en falsk Land, ellers vare eders Hænder ikke saa forte."

"Jeg kan ikke vide," — svarede Content — "hvilen Uret Wampanoagerne have lidt af onde Menneſker, thi onde Menneſker gives der overalt, selv i de Godes Boliger, men af mig og mit Huus er intet Ord vederfaret dem. Den Grund, som Du her seer, have vi retmæssigt betaelt; Dalens Velstand og Overflødighed have vi kjøbt med vore Ansigters Sveed. Du, som Wampanoag, maa vide, at din Stammes Jagtdistrikter af vort Folk ere blevne anseete for hellige og uforkrænkelige. Staae Indhegningerne ikke endnu, som vore

Hænder have opført, for at Hestens Hov ikke skal nedtræde ebers Korn? og naar indtraf det Tilfælde, at en Indianer klagede over en Tyr, der havde anrettet Skade i hans Eiendom, uden at vi gav ham Erstatning?

„Musdyret * afgnaver ikke Græsset ved Roden, det lever af Træets Løv. Det er for stolt til at nære sig af det Græs, som det træder under Fødder. Skuer Ornen ned paa en Sværm af Musquitoer? Hans Die foragter dem, han kan speide efter Fugle. Gaa, gaa! naar Wampanoagen mangler Bildt, bryder han selv igjennem Indhegningerne og forstyrrer dem med egen Haand. Den Hungriges Arm er stærk. Den kloge Blege har gjort Indhegninger, han lukker Hesten ude, og Indianeren inde. Men en Krigers Aand er for stolt, og vil ikke æde Græs som en Tyr.“

En sagte, men udtrykfuld Bisaldsmumlen lod sig høre blandt de gruelige Skikkelser, der omgave Anføreren.

„Din Stammes Distrikt ligger langt herfra;“ — svarede Content — „jeg vil ikke betyngte min Sjæl med en Usandhed, ved at afgjøre om dine Landsmænd have lidt Uret eller ikke ved Delingen af Landet; men i denne Dal har det i det mindste aldrig været Tilfældet. Har en Indianer nogensinde forlangt Spise hos os og ikke faaet den? Var han tørstig, rakte vi ham vor Must; frøs han, var den bedste Plads ved Arnestedet for ham;

* Den amerikanske Hjort.

og hvem er Skyld i, at min Haand forhen har grebet til Vaaben og min Gud betraadt Krigsveien? I mange Aar levede vi fredeligt paa denne Grund, der deels er bleven kjøbt af hvide, deels af røde Menneſker. Men efter et langvarigt Soelfkin, blev Himmelen endelig overtrukken med Skyer. Wompanoag, en mørk Nat ſant ned over denne Dal. Død og Brand stormede paa een Gang ind i min Hytte. Vore unge Mænd bleve ſlagne og — vore Sjæle ſtillede paa en haard Prøve."

Content holdt inde, thi hans Stemme nægtede ham ſin Tjeneste; det blev ſort for hans Dine, da han tilfældigviis kaſtede et Blik paa den blege, kummerfulde Skabning, der lænede ſig til den endnu beſtandigt hæftigt forbittrede Marcus. Den unge Hovedsmand havde beſtandigt hørt til med den ſtorſte Opmærkſomhed, og medens Content taelde tilkjendegivet ſin indre Deeltagelse ved den foroverbøiede Stilling, ſom man uvilkaarligt antager, naar man hører til med ſpændt Opmærkſomhed.

"Men Solen er dog opſtaaet paa ny," — ſvarede Overanføreren, i det han henviisde paa Koloniens blomſtrende Tilſtand, og tillige kaſtede et miſtænkeligt Blik paa den unge Kriger. — "Morgenen var klar, ſkjøndt Natten havde været mørk. Den kunſterfarne Blege formaaer at drage Korn frem af en Klippe. Den taalige Indianer er fornøiet med Rødder, naar Høſten miſ-

lykkes, og Sagten slaaer feil." „Gud har ophørt at vres-
des!" — svarede Content med en rørt Stemme, og
slog Armene overkors, som en, der ikke ønsker at fort-
sætte Samtalen.

Overansøreren var i Begreb med at svare, da hans
unge Stalbroder lagde en Finger paa hans nøgne Skul-
der, og tiltjendegav ved dette Tegn, at han havde no-
get hemmeligt at meddele ham. Hiin rettede sig med
Urefrygt efter hans Ønske, endstjøndt man kunde mærke,
at Udtrykket i den Andens Ansigt ikke behagede ham,
og at han ugjerne, ja endogsaa med Ugrælse gav efter.
Men den unge Mands Mine viisde saa megen Fasthed,
at der vilde have hørt en mere end almindelig Bestemt-
hed til, ikke at efterkomme en Opfordring, der udtaelde
sig saa eftertrykkeligt. Men først sagde han dog nogle
Ord til den Kriger, der stod ved Siden af ham, og
som han tiltaelde med Navnet Unnavon. Derpaa til-
tjendegav han, med en Gebærde, der var saa naturlig
og saa fuld af Bærdighed, at den vilde have gjort en
Hofmand Ure, sin unge Ven, at han var beredt til
at følge ham. Hvor meget Indianerne ære Alderdom-
men er almindeligt bekjendt; men i dette Tilfælde trak
de tvende Høvdinger sig tilbage for den unge Mand,
paa en Maade, der tiltjendegav, at Fortjenester, Fødsel,
eller begge Dele tilsammen, gjorde ham værdig til en
Udmærkelse, der sjelden blev Mænd af hans Alder til

Deel. Begge forlode nu Forhallen med sagte Trin, saa at man neppe kunde høre Lyden af deres Moccasiner.

Det er Umagen værd nøiere at beskrive deres Gang til Engen bag ved Huset. Den var karakteristisk, ligesom alle Indianernes Baner ere. Ingen taelde et Ord; ingen yttrede quindagtig Nysgjerrighed eller Utaalmødighed efter at trænge ind i den Andens Tanker; ingen lod det mangle paa de smaa forekommende Høfligheder, der gjøre Gangen lettere og bequemmere. Paa denne Maade havde de naaet den ofte omtaelte Høi, og først nu troede de at være langt nok borte, til at kunne begynde en Samtale, som de vilde holde hemmelig for Uvekkommendes Ører. Betsygget og ombustet af Træerne i den blomstrende Have paa Høien, stod den Ældre stille, i det han kastede et af de hurtige næsten umærkelige, betænksomme Blikke omkring sig, der, som ved en medfødt Instinkt, underretter Indianeren om hans Stilling; derpaa begyndte han Samtalen. Den blev ført i Landets Sprog; men da vi vist ikke gjøre nogen af vore Væfere en Tjeneste, ved at foredrage den i Originalsproget, saaledes som vi ere komne over den, foretrakke vi at oversætte den overeensstemmende med vort Sprogs Mening og Klang.

„Hvad ønsker min Broder?“ — begynde Krigeren med Turbanen, i det han nedstemmede sit Sprogs dybere Strubelyde, til Venskab, ja til Hjertelighed. — „Hvad

bestjæftiger Narragansetternes store Sachem? Hans Dances synes fordunklede. Mig tyktes det, at hans Dine see noget mere, end mine, der begyndte at blive matte. Seer han maaskee Anden af den tappre Miantonimoh, der faldt, som en Mand, under de seighjertebe Pequoders og de tvetungede Yengihers Hug? Eller sultmer Hjertet i hans Bryst af Længsel efter at see de forræderiske Bleges Hovedhuder hænge om hans Bælte? Stridsøren er for længe siden nedgravet paa den Bei, der adskiller vore Byer, og dine Ord naae til en Bens Drer."

"Jeg seer ikke min Faders And;" — svarede den unge Sachem; — "den er langt borte herfra i de fuldendte Krigeres Jagtdistrikter. Mine Dine ere for svage; de naae ikke ud over saa mange Bjerge; de svømme ikke hen over saa mange Strømme. Min Fader jager Musdyret i Egne, hvor der ingen Torne gives; han behøver ikke en ung Mands Syn, ikke hans Veiledning for at finde Sporet. Hvorfor skulde jeg see hen til det Sted, hvor Pequoderne og de blege Mænd berøvede ham Livet; Jlden, der affveed denne Hoi, har sværtet Stedet; jeg finder ingen flere Spor af Blod."

"Min Son er viis, er erfaren, og klog over sine Aar! Hvad der er hævnnet, er forglemt. Min Son seer ikke over sex Maanedes frem. Han seer ikke hvorledes Yengierne trænge ind i hans By, hvorledes de myrde de gamle Mødre og ihjelslaae Narragansetternes Døttre;

hvorledes de nedlægge hans Krigere bag fra og antænde deres Fjnd med de Rødes Been. Jeg vil tilstoppe mine Drer, thi de Slagnes Sukke gjøre min Sjæl blød og feig."

"Wampanoag!" — svarede Hiin med flammende Orne-blik, i det han lagde Haanden paa Brystet; — "den Nat, der farvede Sneen rød med mit Folks Blod, er draget ind her. Af min Slægt har ingen siden den Tid seet de Steder, hvor Narragansetternes Hytter have staaet; men aldrig er dette Sted veget af mine Dine. Siden den Tid have vi opholdt os i Skovene, bærende paa Ryggen hvad der er blevet os tilbage, med Undtagelse af vor Kummer; den bære vi i vore Hjerter. — "

"Hvorfor er da min Broder bevæget? Der gives mange Pandehude iblandt dette Folk, og se, hans egen Tomahawk er rød af Blod! han dæmpe sin Brede! naar Natten træder ind, da vil hans Stridsøre blive overtrukken af et dybere Rødt. Jeg veed, min Broder er utaalmodig, men i vort Raad hedder det, at det er bedre at opbebie Mørket; de Bleges Træsthed er for stor for Antallet af vore unge Mænd."

"Blev en Narragansett nogensinde tilbage, saasnart Krigsfriget lod sig Høre? var han nogensinde uvillig til at holde inde naar en Mand med graae Haar sagde: „Det er bedre!" Jeg elsker dit Raad; det er fuldt af Visdom. Men en Indianer er dog kun et Menneske.

Kan han gaae i Kamp med Yngihernes Gud? Han er for svag. En Indianer er kun et Menneske, om end ogsaa hans Hud er rød."

"Jeg seer i Skyerne, op i Træerne, omkring i Hytterne," — sagde den Anden, og lod tillige, som om han saae nysgjerrigt efter de Gjenstande, som han nævne; — „men den hvide Manitu kan jeg ikke see. De blege Mænd talede til ham, da vi opløstede Krigskriget paa deres Marker, men han har ikke hørt dem. Nei, min Son har med kraftig Haand slaaet deres Krigere; han har glemt at tælle hvor mange af dem der ligge henstrakte under Trærnes duftende Blomster?"

"Metacom!" — svarede Narragansetternes Sachem, i det han forsigtigt traad nærmere hen til sin Ven og taelde sagte, som om han frygtede for en usynlig Tilhører; — „Metacom! Du har opfyldt de røde Mænds Hjerter med Had; men kan Du gjøre dem klogere og listigere end Wanderne? Hadet er stærkt, meget stærkt; og dog har Snedighed en længere Arm. Se!" — lagde han til og holdt Fingrene paa begge Hænder udstrakte mod sin opmærksomme Tilhører; — „Ti Gange er Sneen faldet og smæltet siden der paa denne Høi stod en Bølg, der tilhørte de blege Mænd. Conanchet var den Tid en Dreng. Hans Arm havde ikke sældet andet end Skovens Dyr. Hans Bryst længdes efter mere. Om Dagen tænkte han paa Peqvodernes Pandehude; om Nat-

ten hørde han Miantonimohs døende Ord. Skjændt myr-
det af de seighjertede Peqvoder, af de løgnagtige Yen-
giher, kom hans Fader dog hver Nat i hans Wigwam,
for at undeholde sig med ham. — „Er Sønnen af saa-
mange Sachemmer bleven voksen?“ — pleiede han at
spørge: — „Begynder hans Arm at blive stærk, hans
Fod at blive let, hans Die at blive hurtigt, hans Hjerte
at blive modigt? Vil Conanchet komme til at ligne sine
Fædre? Naar vil Narragansetternes unge Sachem op-
være til en Mand?“ — Dog hvorfor skal jeg fortælle
min Broder om disse natlige Besøg? Har Metacom ikke
mange Gange seet den lange Række af Wampanoagernes
Overhoveder i sin Sønn? De tappre Sachemmer pleie
jo at tage ind i deres Sønners Hjerter.“ —

Den stolte, snedige Philipp slog med Haanden kraf-
tigt paa Brystet og svarede:

„De ere altid her! Metacom har ingen anden Sjæl,
end hans Fædres Aand!“

Conanchet iagttog den Pause, der efter Indianer-
nes Stik maatte følge paa hans Staldbroders emphatiske
Udraab, og vedblev derpaa:

„Da den myrdede Miantonimoh var træt af at tie,
lod han sin Stemme høre. Han besøel sin Søn, at
staae op, og at gaae til Yengisherne, for at han, be-
læstet med Pandehude kunde vende tilbage til sin Wig-
wam; thi den døde Høvding's Die saae ugjærne de

tomme Steder. Den Tid var den unge Conanchets Stemme endnu for svag til at lade sig høre om Raadsforsamlingens Tid; han tælte ikke; han drog bort alene. En ond Mand gav ham i de blege Mænds Hænder. Han var deres Fange i flere Maaneder. De indsluttede ham i et Buur, som en tæmmet Panther. Her var hans Buur! Efterretningen om hans Fangenskab naaede fra de unge Yengihers Mund, til Jægerens Drer, og fra Jægerne til Narragansetternes Drer. Mit Folk havde mistet sin Sachem, og kom, for at opsoge ham. Metacom! Drengen havde følt den Magt, som Yengihernes Gud besidder. Hans Gemyt begyndte at blive svagt; han tænkte mindre paa Hævn; hans Faders Mand viisde sig ikke mere for ham om Natten. Der blev tælt meget med den ubekjendte Gud, og milde og venlige vare hans Fjenders Ord. Han jagede med dem. Da han stødte paa sine Krigeres Spor i Skoven, blev hans Mand forvirret, thi han erkjendte deres Hensigt. Derpaa saae han igjen sin Faders Mand og ventede. Om Natten blev Krigsstridet hørt; mange faldt, og Narragansetterne skælperede Hovedhude. Du seer her den Bygning af Steen, hvorover Ilden gik. Den havde et Stokværk deroppe, anlagt med stor Kunst, hvor de blege Mænd værgede sig paa Liv og Død. Men det blev stukket i Brand, og nu var der intet Haab om Redning tilbage for dem. Ved dette Syn rørdes Conan-

dyets Aand, thi Folkene derinde havde behandlet ham med Godhed. Skjondt deres Hud er hvid, var det dog ikke dem, der dræbde hans Fader. Men Flammerne vilde ikke lade sig stille, og Stedet lignede snart Kulene paa et forladt Forsamlingssted. Alt i Taarnet blev brændt til Aske. Glædede Miantonimohs Aand sig derover, saa gjorde den ret; men hans Søns Aand var bekymret. Svaghed bemægtigede sig hans Gemt; han tænkte ikke mere paa lydt at forkynde sine Krigsbedrifter."

"Hiin Ild udtørrede Blodpletten paa Sachemmens Glette!"

"Det gjorde den. Siden den Tid saae jeg ikke mere Spor af min Faders Blod. Graae Hoveder, Unglinger og Drengene stode i hiin Ild, og da Bjælkerne styrtede sammen, blev der intet andet tilbage en Kul. Men nu staae der de samme, der omkom i Luerne."

Den opmærksomme Metacom blev forbauset og fæste et hurtigt Blik paa Ruinen.

"Seer min Søn Aander i Luften?" — spurgte han ligesaa hurtigt.

"Nei, de leve, de ere bundne og opbevarede til Dvaler. Den med de hvide Haar, er den Diding, der taelde saa meget med sin Gud. Den ælbre Anfører der, der gif saa haardt løs paa vore unge Mænd, var den Tid ligeledes en Fange i det samme Rum. Den, der nylig holdt hiin Tale, og den Kvinde, der er blegere

end hendes Stemme, døde i hiin Nat, og dog ere de her og leve! Selv den tappre Yngling, som det kostede saa megen umage at fange, ligner Drengen, der den Tid omkom i Ilden. Ynglingerne have at gjøre med ubekjendte Guder; de ere Indianerne for kloge."

Philipp hørde paa denne sælsomme Fortælling, som en, der er bleven opdraget i Troen paa overtroiske Legender! dog heldede noget i ham til Bantro, en Følge af hans stolte, ubetvingede Drift til at udrydde den forhadte Slægt. Allerede flere Gange havde hans Stemme beholdt Overhaand i hans Nations Raadforsamlinger, naar lignende overnaturlige Begivenheder vare blevne anførte til Gunst for hans Fiender; men aldrig havde Kjendsgjerningerne taelt saa tydeligt som nu; aldrig vare de blevne anførte af en, der var stillet saa høit. Selv den listige Fyrstes stolte Stivsindethed, og skarpe Blik bleve rystede af et saadant Vidnesbyrd. Et Dieblif vandt endog den Tanke Indgang hos ham, at opløse en Sammensværgelse, hvis Udfald syntes saa tvivlsomt. Men det følgende Dieblif og en ny Tanke befæstede ham i den Beslutning, at blive sig selv og den Sag tro, for hvilken han stred, skjøndt hans Tvivl ikke lode sig opløse.

"Hvad ønsker Conanchet?" — sagde han. — "To Gange ere hans Krigere trængte ind i denne Dal; to Gange ere hans unge Mænds Tomahavker blevne mere

blodbrøde end en Træpikkers Hoved. Ilden har ikke gjort sin Skyldighed. Tomahawken er mere tilforladelig. Havde min Broder ikke sagt til sine Mænd: „Lader de Fangne beholde deres Hovedhude,“ kunde han nu have sagt: „Der staae de!“

„Min Faders Ben, mit Sind er sørgmodigt. Lader os anstille et kunstigt Forhør med dem, for at komme efter Sandheden!“

Metacom tænkte et Dieblif efter; derpaa tilsmilede han venligt sin unge, dybt bevægede Ledsager, vinkede ad en af sine Folk, der gik enkelte omkring paa Marken, og gav ham det Trinde at bringe de Fangne op paa Høien. Derpaa gik begge Hovedingerne taus frem og tilbage paa Pladsen, i dyb Grublen over en Begivenhed, som enhver af dem forklarede sig ifølge sin Character og Tænkemaade.

Fem og Tyvende Kapitel.

Her seer man ingen sammenkrumpne Herer,
 Og ei den vilde Tagt ved Midnatstid,
 Kun Feer, spygende paa grønne Enge,
 Bestroe din Grav med Perledug. —

Collins

Det er kun sjældent Tilfældet at den fornemmere Indianers Philisophie lader sig bringe ud af sin Egevægt. Da Content og Heathcotes Familie havde naaet Høien, fandt de begge Hovedingerne gaaende frem og tilbage i Haven, med usoranderlig Rolighed og hele deres Rangs værdige Anstand. Annawon, der havde ført Fangerne hid, lod dem danne en Række ved Foden af Ruinen, og opbejdede taalmodigt det Dieblit, da hans Overhoveder vilde fortsætte Forhøret. Men hans ærbødige Taushed havde intet af Afiens krybende Underdanighed. Den var kun en Følge af den Selvbeherkskelse, der sætter Indianeren i Stand til at holde sine naturlige Følelser i Tømme. Hos dem, som Skjæbnen havde givet i deres Fjenders Hænder, frembragde en religiøs Taalmodighed en lignende Virkning. Det vilde have været en interessant Forretning for den, der havde gjort det til sit Studium, at sammenligne vor Slægts Sæder, at udfinde

Forskjellen mellem den vilde Skovbeboers rolige Herredømme over sig selv, og de Fangnes aandelige Underkastelse under Forsynets Villie. Naar vi sige de Fangnes, saa fandt her en Undtagelse Sted; den unge Marcus' Pande forblev mørk og rynket; det flammede Blik af hans dunkle Nie tabde sig kun, naar det undertiden faldt paa hans nedbøiede Moders blege Skikkelse. Alle Kjendteegnene paa begge Partiers forskjellige Sindsbevægelser fik Tid nok til at udvikle sig; thi nogle Minutter gik hen, før end en af to Sæhemmer syntes tilbøielig til at begynde Samtalen. Endelig traad Philipp, — eller Metacom, thi han førde begge Navne — nærmere og sagde:

„Denne Jord er en god Jord; den har flere Farver, for at behage dens Dine, der har skabt den. Paa nogle Steder er den mørk, og ligesom Ormen antager Bladets Farve, hvoraf den nærer sig, saa ere Jægerne paa den sorte; paa andre Steder er den hvid, og disse Steder ere de Hvides Fædreneland, hvor de ere fødte, og hvor de burde døe, hvis de ikke ville forseile Veien, der fører til de lykkelige Jagtdistrikter paa hiin Side. Mange fuldendte Krigere, der ere ihjelslagne paa fjerne Valbpladser, vanke endnu omkring i Skovene, fordi Sporene ere bortvistede og deres Dine ere dunklere. Det er ikke godt at forlade sig paa —”

„Glendige, blinde Tilbeder af Apollyon;” — af-

brød Puritaneren ham, — „vi høre ikke til Afguds-
tjenerne eller til de aandelige Daarer! Os er det givet
at kjende Herren; for hans udvalgte Tilbedere ere alle
Egne lige. Nanden kan hæve sig paa samme Naade
af Sne og Virvelvinde, af soelbare Egne og af iisdætte
Sletter, af Oceanets Dyb, af Ild, af Skov —”

Her blev han afbrudt paa sin Side. Ved det
Ord: Ild, faldt Metacoms Finger betydnende paa hans
Skulder, og da han taug af sig selv, thi Indianerne
lade enhver tale ud, spurgde hiin ham med en alvorlig Mine:

„Og naar nogen, naar en Hvid er omkommet i
Ilden, kan han da igjen gaae omkring paa Jorden? Er
Strømmen imellem disse Skovegne og hine tilkommende
Lande saa smal for Yngiherne, at de suldende Mænd
kunne overskride den, naar det behager dem?”

„Det kan kun den indbilde sig, der vader omkring
i den hedenske Bederstyggeligheds Mose. Uvidenhedens
Barn! du maa vide, at de Sranker, der stille Him-
melen fra Jorden, ikke kunne overskrides! thi hvorledes
kunde et rensat Væsen udholde Kjødets Syndighed?”

„Her have vi grebet de blege Ansigter i en
Løgn” — raabte den listige Philipp; — „De ville ikke
at Indianerne skulle lære deres Kunster, og blive stær-
kere end Yngiherne, en Løgn, siger jeg, thi engang blev
Du, min Fader, og de, der staae ved Siden af Dig,

opbrændte i hiin Bygning, og nu staaer Du her levende og i Stand til at svinge Tomahavken!"

"At vredes over en saadan Bespottelse vilde slet passe til den Medlidenhed, jeg føler," — sagde den gamle Marcus, mere forbittret over denne Beskyldning for Trolsdom, end han vilde lade sig mærke med, — „men at lade en saa skjændig Bildfarelse udbredes blandt disse vildfarne Satans Offere, strider imod min Pligt. Wamponoag, Du har blandt dit vilde Folk hørt om et Sagn, der er vidt udbredt og som vil opdyngge dobbelt Fordærvelse paa din arme Sjæl, naar Du ikke har den Lykke at blive frelst af Kløerne paa Egnens Fader. Det er sandt, at jeg og de, der staae her omkring mig, have svævet i den største Livsfare i dette Laarn, saa at de Mænd, der vare udenfor, ikke kunde troe andet, end at vi vare blevne et Rov for Luerne; men Herren indgav vor Mand, at søge Redning der, hvor Luerne ikke kunde komme til os. Brønden var Redskabet til vor Frelse, paa det at Herrens uudsfordeligen Raad kunde blive opfyldt."

Saa øvede den Gamles Tilhørere end vare i den Kunst at styre deres Bevægelser og ikke at røbe deres Indre, var det dem dog ikke muligt, at skjule deres Forbauselse over denne simple Forklaring af en Begivenhed, som de havde anseet for et Underværk. Naabart var den første Følelse, der røbede sig hos dem, Forundring over den Maade, de havde reddet sig paa;

men strax derpaa søgde de ogsaa, førend de stænkede dette Foregivende Tiltro, at overbevise sig om at det var mueligt. De undersøgte Brønden; den lille Jernbør, der havde tjent til Dække over Abningen, og til huusligt Brug naar man hentede Vand, var der endnu; begge fandt nu, ved at undersøge det dybe Hul, at Sagen ikke var umuelig. Nu glindsede et triumpherende Blik i Philipps Dine, medens hans Medforbundnes Ansigtstræk paa een Gang tilkjendegav Tilfredshed og Sorg. De gik begge til en Side, bestjæstigede med det de havde hørt og seet, og da de igjen begyndte at tale, var det i deres Stammes Sprog.

„Min Søns Tunge kan ikke lyve!“ — bemærkede Metacom i en mild, smigrende Tone; — „Han beretter hvad han har seet, og hvad han beretter er sandt. Gonnachet er intet Barn meer; han er en Høvding, hvis Wiisdom er graa, endstjøndt hans Legeme er ungt. Velan, hans Folk skille Huden fra Yengihernes Hoveder, for at de ikke mere skulle skjule sig i Huller og Huler, som listige Ræve!“

„Sachemmen har Lyst til Blod!“ — svarede den unge Anfører med en usædvanlig Varme; — „Lad de unge Folks Arme hvile, indtil de møde Yengihernes bevæbnede Arme, ellers ville de blive for trætte til at føre kraftige Hug. Mine unge Mænd have afrevet Pandehuder nok siden Solen gik op over Træerne; de ere til-

fredsstillede.... Hvorhen seer Metacoms Blik saa stivt?
Hvad seer min Fader?"

„Han seer en sort Plet midt paa en hvid Slette;
Græsset er ikke grønt; det er rødt som Blod; mørke-
rødt, ikke som de blege Mænds Blod. Det er det rige
Blod af en stor Kriger. Ingen Regn kan afvadske det;
med enhver Soel bliver det mørkere. Ingen Sne kan
farve det hvidt; i mange Vintre har det været synligt.
Fuglene strige saa ofte de flyve hen over det; ulbene
tude; Fiirbenene gjøre en Omvei!"

„Dine Dine blive gamle; Jld har gjort Stedet
fort, og hvad Du seer er Kul.

„Jlden blev anlagt i en Vandbrønd; den brændte
ikke klart. Hvad jeg seer er Blod."

„Wamponoag!" — svarede Conanchet stolt; —
„jeg har affviet Grunden med Yengihernes Boliger; min
Faders Grav er bedækket med Pandehuder, som hans
Søn har astruøkket.... Hvorhen seer Metacom paa ny?
Hvad seer Hoodingen atter?"

„En af Indianernes Byer, der brænder midt i
Sneen; de unge Mænd nedslagne bagfra, de strigende
Tomsruer, Børnene stegte paa Kul, og de Gamle myr-
bede som Hunde! Det er de feighjertede Pegvoders By!
— Dog nei, nu seer jeg bedre: Yengiherne ere brudte
ind i den store Narragansetts Land; den tappre Sachem

er i Spidsen for Sine, i Kamp med dem! Jeg tryk-
ker Dinene til, thi Røgen gjør dem blinde."

Conanhet hørde med mørk Taushed paa denne
Hentydning paa hans Stammes senere, ynkværdige Skjæb-
ne; thi Hævnjerrigheden, der paa en saa frygtelig Maade
var bleven vækket, syntes kun at slumre i ham, under-
køjet af en hemmelig mægtig Følelse, om den ikke ganske
var udslettet. Mørkere rullede hans Die forbi hans
Stalbroders skumle Skikkelse, og hæstede sig paa de
Fangne, hvis Skjæbne var afhængig af hans Dom, ef-
tersom den Skare, der om Morgenens var brudt ind i
Wish-Ton-Wish, for det mæste bestod af Krigere af hans
mægtige Stamme. Men var end hans Blik fordunklet
af Brede, saa havde han dog alt for uddannede Sand-
ser, til at endogsaa det ringeste omkring ham kunde und-
gaae hans Opmærksomhed.

"Hvad seer min Fader igjen?" — spurgde han af
en Drikt, over hvilken han ikke kunde blive Herre, da
han opdagede en ny Forandring i Metacoms Ansigts-
træk.

"Jeg seer et Bæsen, hverken hvidt eller rødt, en
ung letfodet Kvinde, lig en hoppende Raa. Hun har
levet i Indianernes Hytter, uden at forrette noget; hun
taler med to Tunger; hun holder med begge Hænder en
Krigers Dine tildækkede, saa at han bliver blind, som
en Ugle i Soelstin. Jeg seer hende..."

Her holdt Metacom inde, thi i det samme Dieblit viisde der sig et Bæsen, der paa det meest Træffende lignede hans Beskrivelse, og leverede Originalen til det Phantasibillede, som han havde udkastet med saa megen Ironi og List.

Den frygtsomme Raahinds Bevægelser ere neppe raske, ubestemte, end det unge Bæsens, der pludseligt fremstillede sig for Krigernes Blikke. Det tvivlsomme, halvt tilbagetrædende Skridt, der fulgte paa det lette Spring, hvormed hun var ilet hid, røbede, at hun tog i Betænkning at komme nærmere, og at hun dog ikke ret vidste hvor langt hun skulde trække sig tilbage. I det første Dieblit blev hun i en svævende, uvis Stilling, saaledes som man maatte tænke sig en Taageskikkelse, der just var i Begreb med at henslyde i Lusten; men derpaa, da hun mødte Conanhets Blikke, satte hun den opløste Fod igjen paa Jorden, og nu antog hendes hele Skikkelse en indianer Piges bestedne, tilbageholdne Stilling, naar hun staaer ligeoverfor sin Stammes Sachem. Da dette qvindelige Bæsen spiller en Hovedrolle i det Følgende, vil Læserne maaskee vide os Tak, dersom vi nøiere beskrive hendes Person.

Hendes Alder var under tyve Aar. Skjøndt hun var høiere af Væxt, end det er sædvanligt hos indianer Piger, vare dog alle Delene af hendes Legeme saa lette, at de stode i et fuldkomment Forhold med den hendes

Alder saa naturlige Fylde og fine Runding. Hendes Lem-
 mer nedensfor Folderne af et Skjort af glindsende Star-
 lagen, vare af det fineste Omrids og i den nøieste Har-
 moni med den clæssiske Skjønheds Forbringere; aldrig
 prydede en Fod af en ædlere Dannelsen den med Fjere
 udsmykkede Moccasin. Skjøndt iført fra Halsen til Knæet
 en snævert tilsluttende Klædning af Gallicot og et kort
 Skjort, forraadte dog Omridsene af hendes Skikkelse sig
 saameget, at man maatte overtøye sig om, at hun hver-
 een havde lidt noget af Modens Misgreb eller af de
 skadelige Følger af haardt Arbeide. Farven af hendes
 Hud var kun synlig paa Hænderne, i Ansigtet og paa
 Halsen. Udsat for Luften havde den tabt noget af sin
 Politur; et høit Rosenrødt var kommet istedetfor den
 oprindelige blændende Hvidhed. Diet var fuldt, mildt,
 af et Blaat, der kappedes med Aftenhimmelen; Dien-
 brynene vare hvælvede og fint tegnede; Næsen lige, ædel,
 næsten græst formet; Panden mere fremragende, end det
 er sædvanligt hos Piger af Narragansetternes Stamme,
 regelmæssig, fin og glindsende; Haaret, istedet for at
 hænge ned i lange, sorte Flætninger, brød frem i rige
 guldgule Lokker under et Bind, der var smykket med
 Perler.

Det, der adskilte denne Pige fra de øvrige af
 hendes Stamme, indskrænkede sig ingenlunde til Natu-
 rens uudslettelige Kjendetegn. Hendes Trin vare mere

elastiske, hendes Gang mere opreist, mere behagelig; hendes God mindre bøiet indad; alle hendes Bevægelser vare friere, bestemtere end hos den fra Barndommen til Underkastelse og grovt Arbeide opdragede Indianerinde; skøndt smykket med nogle af den forhadte Races saa meget prisebde Klenodier, til hvilken hun ifølge Guds selen aabenbar hørde, havde hun dog deres vilde, ængstlige Blik, blandt hvilke hun havde naaet den mandbare Alder. Hun vilde i alle Egne og Dele af Verden være bleven anseet som en Skjønhed, men Spillet af hendes Muskler, hendes aabne, ustyldige Blik, hendes Lemmers Holdning var saaledes, som de sjældent vise sig længere end i Barndommen hos de Folk, der ved deres Forsøg paa at hjælpe Naturen, kun alt for ofte forhutle dens Værk.

Farven af hendes Diestene var forstjellig fra de indianiske Pigers; derimod havde deres raske, forskende Bevægelighed, det halv bange, halv sindige Blik, hvormed hun undersøgte i hvilken Forsamling hun skulde fremtræde, ganske det Instinctagtige, som de Indsøgte pleie at erlange ved bestandig og anstrænget Dvælse af deres Seeredskaber.

Hun pegede med Fingeren paa Whittal Ring, der var bleven staaende i Baggrunden, og spurgte derpaa med en blid, sagte Stemme, i Indianernes Sprog.

„Hvorfor har Conanchet kaldet sin Hustru til sig fra Skovene?“

Den unge Sachem gav intet Svar. En almindelig Tilskuere vilde ikke engang have mærket, at han vidste, at den Talende var i Nærheden. Tværtimod vedligeholdte ganske et i Forretninger fordybet Overhoveds stolte Tilbageholdenhed. Saa dybt Synet af hende maatte have virket paa ham, saa vanskeligt var det at læse hans Hjertes Tilstand i de rolige Træk, der efter indianer Bane syntes ganske ubevægelige. Kun et eneste kort Nieblæk forraadte ham; et mildt, venligt Blik undgik ikke den blusærdige, men opmærksomme Pige; derpaa kastede han den endnu bestandigt af Blod drybbende Tomahawk i den venstre Armhulning, slog den høire Haand om Skæftet, og stod igjen der, ligesaa usorandret i sine Træk, som ubevægelig i sin Stilling. Det samme var ikke Tilfældet med Philipp. Det første hans Die faldt paa den Uvelkomne, samlede der sig om hans Dienbryn et mørkt Udtryk af Utilfredshed, der snart gik over til sarkastisk, bidende Spot.

„Ønster min Broder igjen at vide hvad jeg seer?“ — spurgte han, da han, efter en lang Pause havde overtydet sig om, at hans Baabenbroder ikke var til Gids at besvare Pigens Spørgsmaal.

„Hvad seer da Wamponoagernes Sachem nu?“ — svarede med Stoltthed den unge Conanchet, der ikke gjerne lod sig mærke med, at der var indtruffet en Omstændighed, der havde afbrudt deres Samtale.

„Han seer, hvad hans Dine ikke gjerne vilde troe. Han seer en stor Stamme paa Krigsveien. Der ere mange Tappre iblandt den og et Hoved, hvis Fædre komme fra Skyerne. Deres Hænder ere i Lusten; de føre tunge Slag; Buen er hurtig; hvor Pilen blot trænger ind, dræber den ogsaa. Blod flyder af Saarene, vandsfarvet Blod Nu seer han intet mere; han hører; et Skalpeerstrig; Krigerne glæde sig ved Seieren. Hovdingerne i de lykkelige Jagtdistricter komme de slagne Brødre glade imøde, thi de gjentjende deres Børns Skalpeerjubel.”

Den yngre Sachers udtryksfulde Ansigt gav uvilkaarligt tilkjende, hvormegit han glædede sig ved Befrielsen af denne Scene, som han nylig havde oplevet. Ved den Opdragelse, som han havde erholdt, var det ikke andet mueligt, end at hans Blod derved maatte strømme raskere til det ærgjerrige Hjerter.

„Hvad seer min Fader mere?” — spurgde han med en Stemme, i hvilken der usformærkt blandede sig en Seierstone.

„Et Sendebud — derpaa hører han — Qvinders Moccasiner.” „Nej! — Metacom! Narragansetternes Qvinder have ingen Hytter. Deres Byer ligge i Aske; de følge de unge Mænd, for at finde Næring.”

„Jeg seer intet Bildt. Jægeren vil intet Raadbyr finde i de Egne, som de blege Ansigter have opryddet.

Men Kornet har ogsaa Næring; Conanchet er meget hungrig; han har sendt Bud efter sin Hustru, for at faae noget at spise."

Her syntes Fingrene, der omklamrede Tomahavken, at indgrave sig i Træet; den sunkende Stridsøre hævede sig let, men det vilde, harmfulde Blik udsluktes eftersom den unge Sachems Hæstighed lagde sig, og en høitidelig Rørlighed udbredte sig igjen over hans Træk.

"Gaa, Wamponoag!" — sagde han, i det han stolt bevægede Haanden frem og tilbage, til et Tegn paa, at han havde besluttet ikke længere at laane Dre til sin listige Bens Tale; — "Gaa! mine unge Folk ville opløste deres Krigsstrig, saasnart de høre min Stemme; da ville de sælde Vildt til deres Qvinder. Sachem, min Villie er min egen."

Philipp besvarede det Blik, der ledsagede disse Ord, med et hævntruende Dietkast; dog undertrykte han sin Harm med sin sædvanlige Klogskab og antog, i det han gik bort, med Forsæt en mere medlidende, end fornærmet Mine.

"Hvorfor har Conanchet sendt Bud til Skoven efter sin Hustru?" — gentog den samme blide Stemme, i det den nærmede sig mere til den unge Sachem, og taelde med mindre Blyhed nu, da den Mand, der opvakte Uroligheder blandt Indianerne i hine Egne, var forsvunden.

„Narra-mattah!* trin nærmere!“ — svarede den unge Hovding. Det var ikke mere de dybe, stolte Toner, hvormed han havde tiltælt sin dristige, tirrende Baabenbroder; det var blødere Toner, der mere vare skabte for dens Dre, som han taledes til; — „Frygt ikke, Du Morgenens Datter! thi de, der omgive os, ere af den Race, der er vant til at see Qvinder ved deres Raabslagningsild. Se omkring Dig med aabent Nie; seer Du noget under disse Træer, der opvækker gamle Sagn hos Dig? Har Du nogensinde seet en saadan Dal i dine Drømme? Ere hine blege Ansigter, som mine unge Mænds Tomahavker have forstaaet, nogentid af den store Vand blevne førte forbi Dig i den mørke Nat?“

Med den største Spænding hørte den unge Kone til. Hendes Blik var vildt og uroligt, men ikke ganske uden en Gnist af en halv igjen opvaagnende Grindring. Hidindtil havde hun været alt for meget beskæftiget med at gjætte hvorfor hun var bleven kaldet, til at hun skulde have betragtet de Naturgjenstande, der omgave hende; men da hendes Opmærksomhed blev ledet hen paa dem, omfattede hendes Nie det Enkelte og Samlede saa fuldstændigt, som det kun var mueligt for den, hvis Sandser vare blevene stærkede ved Fare og Nødvendighed. Hun vendte sig om efter alle Retninger; gennem-

* Nyesaluden Sne.

løb med hurtige Blikke den længere borte liggende By, med det lille Fort; derpaa de nærmere liggende Bygninger, de herlige grønne Marker, den blomstrende Frugthave, under hvis skyggesfulde Løv de stode, det røgede Laarn, der hævede sig i Midten, som et mørkt Mindesmærke, der advarede den, der betragter det, om ikke for meget at forlade sig paa den Fred og Fryd, som alt der omkring syntes at aande. Strygende Løkkerne tilside, hvormed Luften ombølgede hendes Pande, vendte den forundrede Pige estertænksom og taus om til sin forrige Plads.

„Det er en af Yengihernes Byer!“ — sagde hun efter en lang udtryksfuld Tausshed; — „En narragansettist Qvinde seer ikke gjerne dette forhadte Folks Bo-liger.“

„Giv Agt! Aldrig er en Løgn trængt ind i Ramattahs Drer. Min Tunge har tælt som en Høvdings Tunge. Du er ikke kommen af Garvertræet, men af Sne. Denne din Haand er ikke som Qvindernes Hænder af min Stamme; den er lille; thi den store Mand har ikke skabt den til Arbejde; den er af Morgenhimmelens Farve, thi dine Fædre ere fødte i den Egn, hvor Solen staaer op. Dit Blod er som Rildevand. Alt dette veed Du, thi ingen har tælt Usandhed til Dig. Eliig, seer Du ikke din Faders Wigwam? Hviſter hans Stemme aldrig hans Folks Toner i dit Dre.“

Det qvindelige Væsen stod der i den Stilling, hvori man kan tænke sig en Sibylle, naar hun lytter til det mystiske Drakels hemmelige Sprog, og en overdreven Spænding anstrænger alle hendes Sjælekræfter.

„Hvorfor gjør Conanchet sin Hustru saadanne Spørgsmaal? Han veed hvad hun veed; han seer hvad hun seer; hans Sjæl er hendes Sjæl. Gjorde den store Aand deres Hud af forskellige Farver, saa gjorde han dog hendes Hjerte lig hans. Narra-mattah laaner ikke Dre til Usandhed; hun lukker det, thi Bedrageri ligger i dens Toner. Hende er det magtpaaliggende at glemme det. En Tunge er tilstrækkelig til at sige Conanchet alt hvad hun ønsker; hvorfor skulde hun agte paa Drømme, naar en stor Høvding er hendes Mand?”

Da Krigerens Die her faldt paa den Talendes uskyldige, fortroelige Ansigt, blev det mildt indtil Omhed. Den raae Fasthed var forsvunden og i dens Sted traad Kjærligheds tiltrækkende Blidhed, der, som et Værk af Naturen, undertiden straalte i Indianerens Die, ligesom den, endogsaa blandt cultiverede Menneſker, pleier at afslibe det Raae og Ujævne.

„Pige!” — sagde han høitideligt, som om han vilde forberede baade hende og sig selv paa høiere Pligter; — „denne her er en Krigsvei; de, der befinde sig paa den, ere alle kun Menneſker. Du var som Duen, førend dens Vinger udfolgede sig, da jeg bar Dig bort fra Re-

den; dog havde Bindene hensuset over Dig i mange Vintre. Tænk Du aldrig paa den Varme og Næring Du nød i den Hytte, hvori Du tilbragde saa mange Aar?"

"Conanchets Wigwam er varm; ingen Kvinde af hans Stamme har saa meget Pelsværk at bedække sig med, som Narra-mattah!"

"Han er en stor Jæger. Naar Rævene høre Trinnene af hans Moccasiner, ligge de paa Jorden, for at han kan nedlægge dem. Men de blege Mænd føre Ploven. Tænk den nysfaldne Sne ikke paa de Mænd, der beskyttede hendes Faders Wigwam mod Frosten? Tænk hun ikke paa den Naade, hvorpaa Yengiherne leve?"

Hans unge opmærksomme Kone syntes at tænke efter; men derpaa opløstede hun sit Ansigt, med et Udtryk af Tilfredshed, der ikke lader sig fremkunte, og rystede paa Hovedet.

"Seer hun ikke en Iisbrand i Bygningerne? Hører hun ikke Krigernes Kampstrid, naar de bryde ind i en Koloni?"

"Mangen Ild har jeg seet lue i Beiret. Afken af Narragansetternes By er endnu ikke faldet."

"Hører Narra-mattah ikke sin Fader tale med Yengihernes Gud? Hør, han beder om Gunst og Naade for sit Barn!"

„Narragansetternes store Land har Drer for sit Folk!“

„Men jeg hører en blidere Stemme! Det er en af de blege Qvinders Stemme midt mellem sine Børn; kan Datteren ikke høre den?“

Narra-mattah lagde sin Haand sagte paa Høvdingens Skuldre, saae ham længselsfuldt og længe i Ansigtet uden at svare. Hendes Blik syntes at ville bede om Forladelse for den Misfornoielse, som det, hun havde at svare, maaskee vilde opvække.

„Anfører for mit Folk!“ — sagde hun derpaa, opmuntret ved hans rolige, frie Pande, der syntes at sige: „Bliv ved!“ — „Hvad en Pige fra de opryddede Egne seer i Drømme, skal ikke blive fordulgt. Ikke hendes Stammes Boliger, thi hendes Mands Wigvam er varmere; — ikke et listigt Folks Spiise og Klæder, thi hvo er rigere end en stor Høvdinges Hustru; — ikke hendes Fader, hvorledes han taler med sit Lands Land, thi ingen er mægtigere end Manitu! — Narra-mattah har glemt alt; hun vil ikke tænke paa saadanne Ting. Hun kan hade en hungrig, umættelig Stamme! — Men hun seer en, hvem Narragansetternes Qvinder ikke see. Hun seer en Qvinde med hvid Hud, seer hende i Drømme, om og blid stue ned paa sit slumrende Barn. Hendes Die er intet Die, det er en Tunge. Hun siger: „Hvad ønsker Conanchets Hustru? Fryser

Du? Her er Skind! — Hungrer Du? Her er Bilt! —
 Er Du træt? Her aabner en hvid Moders Arme sig
 for Dig; de aabner sig, for at den indianske Pige kan
 hvile og sove. Naar alt er stille i Hytterne; naar
 Conanchet og de unge Mænd sove, da lader den blege
 Qvinde sig høre. Sachem! hun taler ikke om mit
 Folks Kampe, eller om Hovedhuder, som mine Krigere
 afribe, ikke derom, at Peqvoderne og Mohiganerne
 skjælte for min Stamme. Hun siger ikke, hvorledes
 Narragansetternes unge Qvinde maae adlyde deres Huus-
 bonder, ikke hvorledes de maae lave Spise i Hytterne
 for de hjemvendende trætte Krigere; hendes Tunge
 fører selsomme Taler. Hun nævner en mægtig og ret-
 færdig Mand; hun fortæller om Fred, ikke om Krig;
 hendes Tunge toner, som en, der taler fra Skyerne;
 den er som Vandets Rislén mellem Klipper. Narra-
 mattah hører gjerne paa hende; thi hendes Ord tone
 som Wissh-Ton-Wisshs Stemme, naar den piber i Skovene.”

Medens hun taelte, holdt Conanchet sit Blik fuldt
 af inderlig Deeltagelse hæftet paa det blide, søde Bæsen,
 der stod for ham. Hun havde taelt med et Udtryk
 af alvorlig, naturlig Veltalenhed, som ingen Kunst
 kan opnaae. Da hun taug, lagde han med hjertelig,
 vemodig Omhed sin Haand paa hendes halvnedbøjede
 Hoved og svarede:

„Wissh-Ton-Wissh er Nattens Fugl, der synger for
 Conanchet, 6 H.

sine Unger! Dine Fædres store Aand er vred fordi Du lever i en Narragansetts Bolig. Hans Blik er for skarpt, man kan ikke bedrage ham. Han veed at Moccasinerne, Bæltet og den laadne Skindklædning ere Løgn; han seer den hvide Farve skinne igjennem."

"Nei, Conanchet, nei!" — svarede den unge Kone hastigt og i en afgjørende Tone, som man ikke skulde have ventet af hendes Blyhed; — „hans Blik trænger ogsaa ind igjennem Hudens Farve; han kjender Aandens Farve. Han har glemt, at der mangler en af hans Piger."

"Nei! Ogsaa fra mit Folk blev en Drn fanget inden de Bleges Enemærker. Han var ung, og de lærde ham at synge med en fremmet Tunge. Farven af hans Fjere forandrede sig, og de troede, at kunne bedrage Manitou. Men da Døren paa Buret stod aaben, udbredte han sine Ringer og fløi tilbage til sin Rede. — Saaledes er det ikke, som Du tænker. Hvad der er fleet, det er godt; hvad der vil fæe, er bedre. Kom, her ligger en lige Wei for os!"

Med disse Ord tilvinkede Conanchet sin Hustru, at hun skulde følge ham hen til de Fangne. Deres Samtale var bleven holdt paa et Steb, hvor Taarnruinen undtrog dem for de Fangnes Blikke; men da Mellemrummet kun var lidet, stod Sachemmen og hans Ledsagerinde snart ligeoverfor dem. Han lod hende nogle

Skridt bag ved sig, traad ind i Kredsen, tog den næsten bevidstløse Ruth under Armen, førde hende noget fremad og stillede begge Fruentimmerne saaledes, at deres Blik maatte møde hinanden. Dette stode paa hans Side under en hæftig indvortes Kamp, der trods Farven paa hans efter Krigerstik malede Ansigt, viisde sig i alle hans Træk.

„Seer!“ — sagde han paa Engelsk, i det han snart betragtede den Ene, snart den Anden; — „seer! den gode Mand skammer sig ikke ved sit Værk. Hvad han har gjort, har han gjort; ingen Narragansett, ingen Yengisher kan forandre det. Denne her“ — lagde han til, i det han sagte berørte Ruths Skulder med Fingeren, — „denne her er den hvide Fugl, der er fløiet over Søen, og denne“ — i det han pegede paa den Anden, — „den Unge, som den har varmet under sine Vinger.“

Nu foldede han Armene over det nøgne Bryst, som om han saaledes med sin hele Kraft vilde rusle sig mod det Optrin, der, som han vel viisde, nu vilde følge paa; for at han kunde modstaae alt, hvad der vilde forlede ham til en Uttring, der ikke passede med hans Kriger navn.

For de Fængne var Meningen af dette Optrin, hvortil de nu havde været Vidner, en Hemmelighed. Saa mange selsomme vilde Skikkelser havde der afværende viist sig for deres Blikke og igjen unddraget sig

for samme, at een mere eller mindre ikke kunde sængsle deres Opmærksomhed. Derfor havde Ruth ligetil det Dieblis, da Conanchet tiltaelte hende, ikke mærket at noget Fruentimmer var tilstede. Men nu vakke Indianerens meget paafalvende Billed og Geberde = Sprog hende ligesaa pludseligt som hæftigt op af hendes Sorgmodighed.

Intet lille Barn kunde usformodentlig vise sig for den moderlige Ruth Heathcotes Blikke, uden at vække smertelige Grindringer om den Cherub, som hun havde mistet. Aldrig traf Barndommens smigrende Stemme hendes Øre, uden at Klangen soer hende som en Kniv gennem Hjertet. Enhver Hentydning, hvor fjærn den endog saa maatte være, paa Personer eller Tilbragelser, der havde nogen Lighed med den sørgeligste Begivenhed i hendes Liv, bragde den moderlige Kjærligheds aldrig hvilende Pulse i hurtigere Bevægelse. Intet Under derfor, at Naturen, i hendes Stilling og under saadanne Omstændigheder, blev mægtig i hende, og frembragde dunkle Ahnelser i hendes Sjæl om en Sandhed, som Læseren forudseer. Dog manglede det hende endnu paa en sikker Ledetraad. I hendes Indbildningskraft var Billedet af et lille, uskyldigt Barn indpræntet, saaledes som hendes Datter var, da hun blev revet ud af hendes Arme, og her, hvor saameget svarede til Forstandens Betragtninger, stemmede dog saa lidet overeens med det Bil-

lede, som hendes Hjerte havde udkastet. Dette var for dybt indpræntet i hendes Sjæl, til at det kunde vige ved det første Blik. Ruth hæftede sine Dine længe, alvorligt og med et Udtryk, der forandrede sig med enhver afværende Følelse, paa denne Fremmede; holdt hende med begge Arme fra sig, uvis om hun skulde lade hende fare, eller trykke hende til et Hjerte, der maaskee var en Andens Eiendom.

„Hvem er Du?“ — spurgde hun med en Stemme, i hvis sittrende Tone alle en Moders Følelser udtælede sig; — „Tael, hemmelighedsfulde, yndige Væsen, hvem er Du?“

Narra-mattah havde imidlertid fastet et frygtfomt, bedende Blik paa Conanchet, der stod der ubevægelig og rolig, som om hun søgte Beskyttelse hos den, af hvis Hænder hun var vant til at modtage den. Men en ny Følelse bemægtigede sig hende, da hun hørte Tonerne af en Stemme, som hun saa ofte havde hørt i sin Barnsdom og som hun aldrig havde kunnet forglemme. Al Modstand havde en Ende; hun bøiede sig forover, i en Stilling, der forraadte den meest spændte Opmærksomhed, holdede Hovedet til den ene Side, for at de søde Toner desto lettere kunde trænge ind i hendes Øre, medens hendes Nie, endnu forvirret og henrykt, stirrede paa hendes Egtesælle.

„Syn fra Skovene! vil Du give mig et Svar?“

— vedblev Ruth, — „Føler dit Hjerte Erbødighed for de Hellige i Israel, saa svar mig, at jeg kan kjende Dig!“

„Tys! Conanchet!“ — hviskede den unge Kone, i hvis Træk en Straale af glad, uforklarlig Forundring blev mere og mere synlig; — „Kom, nærmere, Sachedem! den Aand, der taelde med Narramattah i hendes Drømme, er nær.“

„Vengihqvinde!“ — sagde Conanchet, i det han med Værdighed nærmede sig til Stedet, hvor begge stode; — „Lad Skyerne omkring din Pande, adspredte sig! Du, en Narragansetts Hustru! se klart! Eders Slægts Manitu taler kraftigt; han byder en Moder gjenkjende sit Barn!“

Længere kunde Ruth ikke tvivle; ingen Lyd undslap hende, intet Udraab; men da hun trykte sin gjenfundne Datters eftergivende Skikkelse til sit Bryst, syntes det, som om hun stræbde, at sammenføie begge Legemer til eet. Et Skrig af Glæde og Forbauselse trak Alle hen til dem. Nu aabenbarede sig hele den Magt, som Naturen udøver paa Gamle og Unge, naar den bliver vakt i sit Jnderste; et Dieblis rene Henrykkelse lod alle saa nylig udstandne Lidelser forsvinde. Selv Conanchets kraftige Aand blev rystet. Han opløstede Haanden, ved hvis Led den blodige Tomahawk hang endnu, bedækkede sit Ansigt, vendte sig til Siden, for at ingen skulde see en stor Krigers Svaghed og — græd.

Sex og tyvende Kapitel.

Man flere Dølvæ seer, end Høvede kan rumme;

Det er, "en Gal: —"

Sommernatsdrøm.

Da Philipp var kommen ned fra Høien, lod han sine Wamponoager forsamle sig, og understøttet af den ligesaa lybige som krigeriske Annawon, en Wild, der under gunstigere Omstændigheder kunde have afgivet en god Adjutant hos en Cæsar, forlod han Markerne ved Wisshon-Wissh. Bante til det pludselige Udbrud af deres Anførers Brede, saae de unge Mænd, der stode under Conanchet, hvis Rolighed under langt misligere Omstændigheder stedsse var bleven uroffelig, uden Tegn til Nysgjerrighed eller Skræk, at han gik bort og forlod Dahlen. Men da deres egen Høvding traad frem paa den Plads, der endnu var farvet med de Kjømpendes Blod, og forkyndte dem sin Beslutning, at opgive en Seier, der allerede var mere end halv vunden, lod der sig hist og her høre en Knurren. En indianer Hystes Herskermagt er intet mindre end uindskrænket; tør man endogsaa antage, at Byrd og Fødsel forstærke, om ikke ganske frembringe den, saa skylder den dog især Anførerens personlige Egenstaber sin Varighed. Til Lykke for Narra-

gansetternes Hovding var det Rygte, som hans Fader, den berømte, ulykkelige Miantonimoh havde erhvervet sig ved sin Blisdom og Tapperhed, i ingen Henseende større, end det som hans unge Son med Rette var i Besiddelse af. Ingen af hans Undergivne var saa dristig, at ikke hans utæmmede Opbrusen, hans hemmelige Tørst efter Hævn, blev viist tilbage inden sine Skranke af et Glæmmeblik fra det Die, der aldrig truede uden at bringe Fordærvelse; ikke en eneste var der iblandt dem, der, udfordret til at trodse Anførerens Harme, eller modsætte sig hans Beltalenhed, ikke gysede tilbage for en Tvekamp, som den sædvanlige Erbødighed lod ham ansee for alt for ulige til at han kunde vente sig et lykkeligt Udfald. I mindre end een Time efter at Ruth havde trykket sit Barn til sit Hjerte, vare alle de, der havde taget Deel i Overskudet, forsvundne. Men først bar de, ifølge deres Skikke, Omsorg for at bringe deres Døde bort fra Balpladsen og skjule dem, for at ikke en Krigers Scalp skulde blive i deres Fjenders Hænder.

Det var ingen Sjældenhed hos Indianerne, at de trak sig tilbage, tilfredse med lykkeligt at have udført det første Slag. Udfaldet af deres krigeriske Foretagender, var saa meget afhængigt af Overraskelse, at de langt oftere toge Flugten, naar den mislykkedes dem, end ved Standhaftighed søgte at tilkjempe sig Seieren.

Saalænge Slaget rasede, var ingen Fare for stor for deres Mod; men det kan ikke synes fremmed hos et Folk, der satte saa megen Værd paa Snildhed, at det sjældent vovede at sætte mere paa Spil, end den strængeste Beregning billigede. Da, derfor den Efterretning udbredte sig i Byen, at Fienden i Skoven var forsvunden, ansaae de gode Kolonister denne Bevægelse for en Følge af deres egen mandige Modstand, og tænkte ikke paa, at en mindre smiggrende Bevæggrund kunde have frembragt dette Resultat. Ivertimod, man betragtede denne Retirade som noget, der ganske forstod sig af sig selv; vel forbed Klogskab, at forfølge Fienden, dog vilde man ikke lade det mangle paa nogle Demonstrationer; derfor bleve nogle behændige, haandsafte Mænd sendte ud, for at efterspore hvad Wei Indianerne havde taget, deels for at de kunde tage sig i Agt for et nyt Overfald, deels for at see at faae at vide hvilken Stamme af de Vilde det havde været.

Nu fulgde et Optrin fuldt af ligesaa stor Høitidelighed, som af dyb Sorg. Den Høb, der var bleven anført af Dudley og Militärlieutenanten havde havt den Lykke, at slippe derfra med nogle lette Saar; dette var ikke Tilfældet med de Soldater, i Spidsen for hvilke Content havde staaet; med Undtagelse af dem, vi allerede have nævnet, vare de alle faldne indtil den sidste Mand. Tyve af de stærkeste Mænd i denne eensomme

Koloni havde Døden bortrykket med et eneste Slag. Ved en Seier, der, som denne, ingen Fordeel bragde, maatte Glæden naturligviis være langt ringere, end Smerten over de Faldne. Jublen antog Ydmyghedens Skikkelse; og Selvbevidstheden om at have holdt sig tappert tabde sig i den Følelse, at de saae sig hjemløgte af en Magt, som de ligesaa lidt kunde udforske, som naae. Virkningen var at de exalterede Anskuelser, hvorved disse Religionsbekjendere udmærkede sig, bleve endnu mere forhøiede, og var Begyndelsen af Dagen mærkbarlig ved fine Blod- og Rædsels-Scener, saa blev Enden det ikke mindre, da Kolonisternes religiøse Meninger udfoldede sig i deres hele Overspændthed.

Da en af de meest rapsodede Speidere var kommen tilbage med den Efterretning, først, at Indianerne havde ladet et bredt Spor efter sig, et tilforladeligt Beviis paa, at de ikke mere havde i Sinde at lure i Nærheden af Dalen, og for det andet, at man kunde spore deres Tilbagetog flere engelske Mile, vendte Landsbybeboerne tilbage til deres Boliger. Herpaa bleve de Døde fordeelte imellem dem, der havde en Ret til at vise dem den sidste Kjærlighedstjeneste, og med Sandhed kunde man paaataa, at Sorgen var trængt ind i alle Hytter. Slægtskabet omslynger i et saa snævertbegrændset Selskab, næsten ethvert Individ med eet og samme Baand; i det mindste hænge Alle sammen med mere inderlig og naturlig Kjær-

lighed end andetsteds; derfor talde vor By ikke en eneste, hvem denne Dags Begivenheder ikke havde frarevet for evigt et elsket Menneske, af hvem hans Lykke og Vel var afhængig.

Henimod Aften tonede Kirkekloffen igjen og indbød Menigheden til Gudstjenesten. Faa af de Dødsblevne seilede ved denne høitidelige Feilighed. Hjertegribende og almindelig var Bevægelsen, da Mæet hævede sig i Bønner. De Pladser, der saa kort forhen vare besatte af dem, der vare faldne i Kampen, bleve nu tomme, ligesom saa mange ubeskrevne Steder i Skildringen af det Sæete, men som taelde langt mere kraftigt end de levende Ord. Den Geistliges Bøn bar Præget af hans overspændte Religiositet; selsomt blandte sig det mystiske Hang til at ville erkjende Forsynets skjulte Villie, med den forstandige Fremstilling af menneskelige Fornødenheder og Gølelser. Himmelen tilskrev han Prisen for Seieren, men den Ydmyahed, hvormed han taelde om de Redskaber, som Himlen havde betjent sig af til at udsolde sin Magt, lod ikke destomindre Stolthed og Anmasselse skimte igjennem. Sine Sognebørn sagde han reent ud, at de fuldkommen havde fortjent det Slag, der havde rammet dem saa tungt; men hæftig Brede imod dem, der havde udført Slaaget, opsyldte ikke destomindre hans Indre. Sectererens Grundsætninger vare paa en saa bizar Maade blevne sammensmæltede med Grænd-

sebeboerens Følelser, at det vel ikke vilde have været vanskeligt for klarsæende og upartiske Mænd at udfinde det Falske i denne Tørers Slutninger; med den meta-physiske Taage, der omhyllede hans Ord, de Almeenstedet af Kirkelærerne, som han indstrøede hist og her, havde den Virkning, at enhver af hans Tilhørere fandt noget i Bønnen, der angik ham, og saaledes sagde alle med den største Tilfredshed Amen.

Uden Forberedelse, ligesom Bønnen, var ogsaa Prækenen, hvis man kan sige, at nogen kommer uden Forberedelse fra en Mand, hvis Anskuelser ere blevene saa stive og usoranderlige. Dens Indhold var saa temmelig det samme, kun mindre indklædt i Form af en Tiltale. Han opreisde nogentunde den nedbøjede Menighed med den Tro, at den bestod af Kar, som Forsynet havde udvalgt til store og herlige Hensigter; men strax derpaa erklærede han dem reent ud, at de Gjenvordigheder, der nylig havde mødt dem, endnu vare alt for ringe for deres Synder; fremdeles, at Pligten egentlig forbrede, endogsaa at ønske den evige Fordømmelse, naar dette kunde bidrage til at forherlige den, der havde skabt Himlen og Jorden. Herpaa fulgde igjen mere beroligende Steder: om ogsaa dette i og for sig selv var den sande Christens Pligt, havde man alligevel Grund til at vente, at alle de, der hørte en saa reen Lære, vilde blive erindrede med særdeles Naade og Velbehag.

At en saa virksom Kirkenes Tjener, som Meek Wolf skulde udelade den praktiske Anvendelse af sin Materie, vil ingen af vore Læsere kunne vente. Vel blev der intet synligt Crucifix foreviist, for at bevæge Tilhørerne, heller ikke ophidsede han dem til at sende Blodhundene i Sporet af deres Tjender, men desto mere levende blev Korset foreholdt Menigheden ved uophørlig Henviisning paa dets Fortjeneste; desto tydeligere bleve Indianerne forestillede som Satans Redskaber, hvilke det Ondes Gader betjende sig af for at forhindre „at Draken skulde opblomstre som en Rose“ og „duste af Gudsfrygtighedens søde Lugt.“ Philipp og Conanchet nævnde han udtrykkeligt ved Navn; ikke ganske saa ligesrem blev der givet at forstaae, at den Førstes Person ikke var andet end Moloks Yndlingsresidens; men hvilken af de andre i Bibelen forekommende onde Magter der havde valgt at beherske den sidste Hærførers physiske Kræfter, blev overladt til Tilhørernes Indbildningskraft og Belæsthed. Tvivlen om Retmæssigheden af Kampen, der maaskee foruro- ligebe en og anden, blev kort og kjæft affærdiget, ikke ved et Forsøg paa at bevise det man tvivlede om, men, som alle Vanskeligheder af det Slags, ved at erklære den for ufravigelig Pligt. Nogle ikke saa uæfne Hensynder paa den Maade, hvorpaa Israelliterne fratog Judæas Indvaanere deres Eiendomme, vare i denne Deel af Tælen af god Virkning; for Mennesker, der vare saa

tilgjængelige for religiøse Følelser, kunde det ikke falde vanskeligt at udvikle Ligheden og derved at bibringe dem den Overbeviisning, at deres Sag var gudbehagelig. Støttende sig paa denne Forbeet, gjorde Taleren, da han kom til Hovedpunktet, flet ingen Mine til at ville omgaae det; han paastod meget mere uden videre, at hvis den sande Troes Herredømme ikke kunde blive indført og oprettet paa anden Maade, — og at det ikke kunde, det var noget, enhver let kunde indsee, — end ved at hjemføge Landets oprindelige Beboere med den fornærmede Guds Brede, — thi saaledes udtrykte han sig, — saa var det en Pligt for Gamle og Unge, Stærke og Svage, at anvende dette eneste Middel. Det gruelige Slakteri i forrige Vinter, ved hvilket hverken Alder eller Køn blev skaanet, omtaelde han som den retfærdige Sags Triumph, som en Opmuntring til at være standhaftige. Overgangen, ved Slutningen af Talen, til den milde Lære, der overalt er forherstende i Evangeliet, var rigtigt nok mindre en Overgang, end et Spring, men i en Tidssalder, der er saa rig paa religiøse Spidsfindigheder, gjælder Spring ofte for Overgange. Med den Formaning at føre et Levnet, fuldt af Ydmyghed og Kjærlighed og med den sædvanlige Velsignelse bleve hans Sognebørn sendte til deres Boliger.

De gode Folk forlode Kirken i den fuldkomne Overbeviisning, at de stode i et overordentligt og særdeles

inderligt Forhold til al Sandheds Kilde, og de muhamedanske Armeer kunde ikke staae under en mere umiddelbar Indgydelse af Fanatismen, end disse Zeloter. Der laa saa meget behageligt for den menneskelige Svaghed, i denne Sammensmæltning af deres Harme og deres verdslige Anliggender med Religionens Fordringer, at Læseren ikke maa forundre sig naar vi endnu soie til, at de fleste af dem vare fuldkomne beredte til at lade sig bruge af den første, den bedste modige Anfører som Hævnens Tjenere. Medens Landsbyens Indvaanere paa denne Maade laae i Kamp med de meest stridige Sindsbebægelser, blev det lidt efter lidt Aften og paa Solens Nedgang fulgte hurtigt, som det er naturligt under denne Bredegrad, det sorteste Mørke.

Ikke længe førend den Tid, da Trærnes Skygger frembringe de barokke Billeder, der gaae forud for den sidste Soelstraale, og medens Folket endnu hørde paa sin Sjælesorgers Præken, indtog et eneste Menneske paa en svimlende Høide, som i et Ørnerede, et Punkt, hvorfra han kunde iagttage Landsbybeboernes Bevægelser, uden selv at blive seet. Bjærget dannede med sin Spids et Slags Næb, der bøiede sig hen over Dalen til den Side, hvor Heathcotes Bolig stod. I dette Bjærgs Klippefjod havde en lille Bæk, der snoede sig hen mellem sonderrevne Klippeblokke, og som af den smæltede Sne og det stærke Regnskyl undertiden forvandle-

des til en rivende Strøm, gravet en dyb Kende. Paa mange Steder saae Bæggene af denne Bjærgkloft ud som en af raae Stene opført Muur af en menneskelig Bolig. Det var Tiden og de af Vinter og Efteraarstorme pidskede Bolger, der havde dannet dem. Men et særeget Sted gaves der, hvor en nøiere Betragtning, end den man kunde anstille fra de fjærne Hytter i Dalen, vilde have opdaget nogle mindre tvetydige Spor af virksomme Menneskehænder.

Lige paa det Sted, hvor Bjærgskrænten boiede sig saaledes, at den ydede den frieste Udsigt ud over Dalen, havde Klippen det vildeste Udseende, og der var selvfølgelig den meest passende Plads for et Opholdsted, der kunde være skjult for Kolonisternes nysgjerrige Bine, og tillige afgive den Fordeel, at man kunde overse alle deres Bevægelser. En Fremmed kunde her tilfredsstille sin Tilbøielighed til i Graastand uforstyrret at betragte Verden, og til i ascetisk Andagt at opløste sit Blik til Himmelen. Den der har gennemreist de snævre, udhulede Wiinhjærge og Egne, der blive befyldte af Rhonen, førend den udgyder sig i Gensersjøen, har sikkert seet et saadant Punkt; det rager ud over Landsbyen St. Maurice i Canton Le Valais, og afgiver et ønskeligt Opholdsted for et Menneske, der har helliget sit Liv til Ensomhed og Gudsbyrkelse. Men denne schweizeriske Eremitbolig har noget mere Paatrængende i sit

Udbortes, — en Dadel, som det Sted, vi her beskrive, var frit for. Hint hænger paa den høie, smale Bjærgsrand, ret som om det vil vise, at Gud ogsaa kan blive tilbedet paa dette farlige Punkt, der neppe er sjerret et Haarsbred fra Afgrunden; det synes at stræbe, at undgaae den absolute Genfomhed, men indbyder dog i andre Henseender til en for ethvert Die utilgængelig Hemmelighed. Op til Siden af Klippen lænede en lille Hytte sig saaledes, at den vendte en spids Vinkel ud ad, og denne Bolig var omhyggeligt omgivet med raae Naturgjenstande, der gjorde det umueligt, at nogen kunde gjætte dens sande Bestaaffenhed, naar han ikke klattede op paa den steile Bjærgtind. Lys erholdt dette beskedne Opholdsted fra et Vindue, der vendte ud til Klostet. Den lave Dør var anbragt paa den Side, der vendte ud til Dalen. Iøvrigt bestod den simple Bygning deels af Stene, deels af Træblokke, med et Tag af Træbark, og en Skorsteen af Grene, der vare overklinede med Leer.

Et Menneſte, hvis mørke, furede Pande betegnede ham som en passende Beboer af en saa affødesliggende Celle, sad paa den ovennævnte Tid paa en Steen, der besandt sig paa den meest fremspringende Vinkel af Bjærgget, der hvor Diet havde den frieste og videste Udsigt i det Fjerne ud over Menneſternes Boliger. Stene vare opstablede rundt omkring dette Punkt, og dannede et Slags lille Bryſtvaern foran det. Et Blik nedensfra,

der tilfældigviis soer hen over denne Side af Bjærgget, vilde neppe have opdaget, at der befandt sig et Menneske deroppe, da hans Gestalt blev usynlig, paa de øverste Dele af Legemet nær.

At angive hvad der havde ført dette eensomme Væsen til dette Sted, om det var den Bane, at underholde sig i Indbildningen med den lille Verden deruede i Daalen, om det var den Hensigt at speide efter noget, vilde ikke have været nogen let Sag. Hans Mine begunstigede saavel den Første af disse Formodninger, som den Sidste; snart var hans Blik rørt og sorgmodigt, som om hans Sjæl var gjennemtrængt af den det menneskelige Hjerte saa naturlige Hengivenhed for menneskelige Væsner; snart træk hans bukkede Dienbryn sig sammen og hans Læber bleve sammenpræssede, som ved en Mand, der ingen anden Støtte kjender, end sin medfødt Bestemthed.

Stedets Gensomhed, den almindelige Taushed, der herskede deroppe, de grændseløse Bladetoppe, som Diet overskuede fra denne Høide, og den høitidelige Stilhed, som Skovene aandede, gav denne Scene en ubestrikelig Majestæt. Uden Bevægelse, som alle de Gjenstande, Naturen fremviiste, var ogsaa Cellebeboerens Gestalt; Udtryk og Farve undtagen, syntes han af Steen. Med Albuerne paa det lille Brystværn støttede han Hovedet paa den ene Haand. Paa et Pilestuds Afstand vilde Blikket ogsaa let have taget denne Deel af ham for en af de

tilfældige Skikkelser, som Aarthundredernes Meisel havde udhugget i Klippen. En Time forløb og neppe rørde sig et Led, neppe bevægede en Mustel sig. Dybsindig Betragtning eller taalmodig Venten efter Udsalget af en Begivenhed, som han vidste forud, syntes at have høvet Livets sædvanlige Functioner. En Raslen, ikke lydeligere, end om den kom fra et Egerns Spring, lod sig først høre oppe i Bustene; derpaa fulgte en Knagen af sønderbrudte Grene, og derpaa styrte et Fjældstykke hoppende ned ad den steile Skraaning, foer hen over den endnu bestandigt ubevægelige Eremit's Hoved, og faldt med et Brag, som Ekkoet gjengav fra hundrede Huler, ned i Kløften.

Uagtet det Pludselige i denne Afbrydelse, og den overordentlige Larm, der ledsagede den, gav den, der herved syntes meest at blive truet, intet Tegn til Frygt eller Overraskelse. Vel lyttede han med spændt Opmærksomhed, indtil den sidste Tone hendøde; men det var en Lytten, der ikke røbede Frygt, men at han ventede nogen.

Roligt reisde han sig nu, saae sig forsigtigt omkring, derpaa ilede han med raske Skridt langs Bjærgsranden hen til sin Celle, og forsvandt igjennem Døren. Det varede imidlertid intet Minut, førend han igjen var at see paa sin forrige Post, med en kort Karrabin, saaledes som de ridende Jægere den Tid førde dem,

tværs over Knæet. Hvis Tvivl eller Forlegenhed over et saa utvetydigt Beviis paa at den Gensomhed, som han søgte, var i Fare for at blive forstærret, overhovedet frembragde en Sindsbevægelse hos ham, maa den have været meget ringe, da hans Udvortes forblev ligesaa roligt som før. Bladene raslede anden Gang, og dertil kom Tonerne fra et lavere Sted i Klostet, antydende, at den Gud, der forarsagede dem, var i Færd med at stige ned. Endstjøndt Ingen var synlig, kunde man dog ikke længe misfjende Marsagen til denne Bevægelse. Det var aabenbar Trinnet af en menneskelig Gud, da et Dyr, der var svært nok til at træde saa stærkt, ikke vilde have rovet sig op til et Sted, hvor endog saa Mennesket ikke gik sikkert, uden baade at betjene sig af Hænder, og Fødder.

„Kom kun frem!“ — sagde den, som vi vilde have vedblevet at kalde Gremitten, hvis hans krigeriske Baaben havde tilladt denne Benævnelse; — „Jeg er allerede her!“

Disse Ord vare ikke taelte hen i Vind og Veir; thi pludseligt vistes der sig et Menneske paa den Bjærgvand, der vendte ud imod Kolonien, femten til tyve Skridt fra den Talende. Da begges Bine mødte hverandre, var den Overraskelse, der tydeligt bemægtigede sig den Nyankomne ikke mindre, end den, der overfaldt ham, der gjorde Fordring paa at have større

Ret til at befinde sig her. Den Sidstes Karabin og en Flint, som den Første bar, kom i et og samme Niblik til at ligge i den farlige Sigtelinie, og foer ligesaa hurtigt igjen tilbage, som om en sælleds Impuls havde ledet begges Bevægelser. Den, Stedet tilhørde, tilvinkede den Anden at han skulde træde nærmere, hvorpaa ethvert Sten af Fjendtligheder tabde sig, og i det Sted traad en Venlighed, der aldrig forseiler at opvække Tillid.

„Hvorledes har Du baaret Dig ad for at finde dette hemmelige Opholdssted?“ — spurgde den Første sin Gæst, efterat begge roligt havde taget Plads bag det lille Brystværn; — „Ingen fremmed Fod har ofte betraadt denne Klost, og aldrig er et Menneske kommet ned ad denne steile Klippevej.“

„En Moccasin gaaer sikkert!“ — svarede der Anden med indianer Fynd! — „Min Fader har et godt Nib. Han kan see meget langt fra Døren af sin Hytte.“

„Du veed, at Folk af min Farve ofte tale med en god Aand; de bede ikke gjerne om hans Gunst paa offentlig Gade. Denne Plet er indviet til hans hellige Navn.“ Den Nysankomne var Narragansetternes unge Sachem, og den, der trods dette sandsynlige Foregivende, befandt sig her, ikke for at være eensom, men for at være skjult, var det Menneske, der saa ofte optræder i disse Blade, indhyllet i en hemmelighedsfuld Dunkelhed.

Den øieblikkelige Gjenkjendelse, og den derpaa følgende gjensidige Tillid, behøver ingen videre Forklaring, da det allerede er tydeligt nok af det vi have fortalt, at begge ikke vare fremmede for hinanden.

Desuagtet havde denne Sammentkomst ikke fundet Sted uden Engstlighed paa den ene Side, og en stor, skjønt paa en beundringsværdig Maade dulgt Forbauselse paa den Anden. Conanchet, ifølge sin høie Stilling og stolte Charakter, forraadte i sin Opsørsel atbeles intet af den barnagtige Nysgjerrighed, der er almindelige Sjæle egen. Han beegnede sin gamle Bekjendte med sømmelig Værdighed; og selv for en Forskers Die vilde det have været vanskeligt at opdage et flygtigt Sideblik, en eneste forskende Bevægelse med Dinene, eller noget andet Tegn, der kunde have afgivet et Beviis for at dette Sted, hvor de vare stødte sammen, paa nogen Maade forekom ham usædvanligt. Han hørde den Andens smaalige, afvigende Erklæring med alvorlig Høflighed, og lod en Pause gaae foran sit Svar.

„De blege Menneskers Manitu,” — sagde han nu, — „maa være meget tilfreds med min Fader. Hans Ord tone ofte i den store Lands Ører! Trærne og Klipperne høre det tit.”

„Ligesom enhver Dødelig, der er født i Synden,” — svarede den Fremmede efter sin Tidsalders strænge Maade, — „behøver ogsaa jeg Bønnen; men hvorsfor

troer Du, at min Stemme toner saa ofte her paa dette hemmelige Sted?"

Conanhet pegede med Fingeren paa den udhulede Klippe ved deres Fodder, og kastede et hastigt Blik paa den tiltraadte Sti, der gik imellem Kloften og Døren til Gellen.

"En Yngiher har er haard Fod, men Stenen er dog haardere. Raadhyrets Hov maatte gaae mange Gange her forbi, for at danne en saadan Sti."

"Du har et skarpt Die, Narraganjett! men Du kunde dog tage Feil. Min Tunge er ikke den eneste, der taler til mit Folks Gud."

Sachemmen nikkede bifaldende med Hovedet, som om han ikke mere vilde forfølge denne Gjenstand. Men den Anden var imidlertid ikke saa let stillet tilfreds; han var sig et mislykket Forsøg bevidst paa at føre en Anden bag Lyset, og dette ansporede ham til at finde paa et Middel, der kunde bortfjerne Indianerens Mistanke og faae ham til at troe hvad han havde foregivet.

"At jeg i dette Dieblis var alene, kan have været Balg eller Tilfælde," — vedblev han, — "Du veed at det i Dag har været en blodig og ulykkelig Dag for de blege Mænd, og deres Hytter huse Døde og Døende. En egen Wigwam har jeg ikke; her fandt jeg No til at bede alene."

„Sjælen er meget kunstrig,” — svarede Conanchet, — „den kan høre, naar Dret er døvet; den kan see hvor Diet er luffet. Min Fader har taelt til den gode Aand paa samme Tid, som de Dvrige af hans Stamme.”

Bed de sidste Ord pegede Hørdingen paa den fjerne Kirke, af hvilke den begejstrede Menighed, som vi have beskrevet, i dette Dieblik strømmede ud paa den græs-rige, lidet betraadte Landsbygade.

Den Anden syntes at begribe hvad Indianeren vilde sige, og tillige at indsee, hvor taabligt og unyttigt det var, længere at ville skuffe en Ungling, der allerede kjendte saa meget til hans tidligere Levemaade.

„Indianer, Du taler Sandhed!” — sagde han sørg-mobigt, — „Sjælen seer vidt og seer ofte, naar den er opfyldt med bitter Sorg. Da jeg først kunde høre dit Trin, havde min Aand Omgang med deres Aander, som Du seer gaae dernede; foruden Dig har endnu ingen be-steget denne Plads, undtagen de Mennekter, der bringe mig hvad der kan tilfredsstille Begemets Fordringer. Ja, Du taler Sandhed; det indre Die er skarpt, og langt hen over hine fjerne Bjerge, paa hvilke den nedgaaende Soels sidste Straaler i dette Dieblik forklare sig, bærer mit mig ofte i Aanden. Du har engang boet sammen med mig, unge Mand! og megen Glæde gjorde mig mine Bestræbelser for at aabne din unge Sjæl for de Sandheder, som mit Folk bekjender, og for at lære

Dig de Christnes Sprog; men Har ere henrundne....
 hör! Der kommer nogen op ad Stien. Frygter Du
 maaskee for en Yngiher?"

Den rolige Mine, med hvilken Conanchet havde
 hørt til, forandrede sig til at kolbt Smil. Allerede en
 Tid førend den Fremmede tilkjendegav ham at han hørde
 Fodtrin, havde han føelt med Haanden efter Baasen
 paa sit Bevær, uden derved i mindste Maade at foran-
 dre sine Ansigtstræk, førend nu det ovenansførte Spørgs-
 maal blev henvendt til ham.

"Frygter min Fader for sin Ven?" — spurgte
 han paa sin Side og udstrakte Fingeren imod den Egn,
 hvorfra den Tredie kom; — "Er det en bevæbnet Kriger?"

"Nei! Han kommer med Midler til at styrke mig
 under en Byrde, der maa bæres, indtil det behager
 den, der veed hvad der er tjenligt for alle hans Skab-
 ninger, at tage den af mig. Maaskee er det Hendes
 Fader, som Du i Dag har givet tilbage til sine For-
 ældre, maaskee ogsaa hendes Broder, thi denne Vel-
 gjærning bliver mig afværlende viist af forskjellige Lem-
 mer af denne Familie."

Pludseligt syntes en Tanke at gjennemlyne Høv-
 dingens Sjæl; dette beviiste hans levende bevægede
 Træk. Hans Beslutning var snart fattet. Han stod
 op, lod sit Baaben ligge ved den Fremmedes Fødder

og bevægede sig raft langs hen ved Fjældbranden, som om han vilde gaae den Kommende imøde. Men i næste Dieblis var han igjen tilbage med en lille Pække, tæt sammenvikklet i Slangehuder, der vare rigeligt smykkede med Muslingskaller. Dette Bundt lagde han sagte ved Siden af den Gamle, — thi Tiden havde strøet sin Sne paa Eneboerens Hoved, — pegede med Eftertryk paa det, og sagde med en sagte, bevæget Stemme.

„Sendebudet vil ikke gaae tilbage med tomme Hænder. Min Fader er viis; han vil sige hvad der er godt.“

Der var ingen Tid tilovers til nærmere Forklaring. Døren paa Hytten var neppe lukket efter Conancket, førend den unge Marcus Heathcote viisde sig paa det Sted af Veien, hvor den bøiede sig om Hjørnet af den steile Klippevæg.

„Du veed hvad der er skeet, og vil tillade mig at vende om igjen uden mange Ord;“ — sagde den unge Mand, i det han satte Spisen ned for den, for hvis Skyld han var kommet: — „Ha! hvad seer jeg her? — Har Du gjort dette Bytte i Fægtningen i Morges?“

„Det er et Bytte, som jeg gjerne skænker Dig; tag det med Dig til din Faders Huus. Dertil er det blevet mig betroet. Men, fortæl mig nu ogsaa, hvorledes Døden har baaret sig ad med Bore, thi Du veed at vi neppe havde faaet vor Frihed, førend Nødvendigheden drev mig ud af eders Kred.“

Marcus viisde ingen Lyst til at opfylde det Dnske, den Gamle yttrede. Han stirrede stivt paa det Bundt, som Conanchet havde bragt, som om han aldrig før havde seet en lignende Gjenstand, og frygteligt kjæmpede Eidskaber trak hen over hans Pande, der overhovedet aldrig fremviisde den Rolighed og Selvsornægtelse, der den Tid var Møde i hans Fædreneland.

„Det skal skee, Narragansett!“ — sagde han og skjar med Tænderne; — „Det skal skee!“ — Med disse Ord dreiede han sig om, og ilede med hurtige Skridt hen ad Stien langs med Afgrunden; den Anden blev tilbage i sittrende Uvisshed om Ynglingen ikke vilde styrte ned fra den svimlende Høide, indtil han omsider tabde ham af Syne. Nu stod han op og opsoegde den, der var skjult i Nærheden.

„Kom kun frem!“ — sagde han og aabnede Døren for Høvdingen, — „Ynglingen er borte og har taget Paffen med; Du er nu igjen alene med din forrige Staldbroder.“

Paa denne Indbydelse kom Conanchet igjen frem, men hans Ansigt var mattere, hans Træk blødere, end da han traad ind i Hytten. Langsomt bevægede han sig hen til den Steen, hvorpaa han før sad, men holdt undervejs pludseligt et Dieblik stille, og kastede et Blik fuldt af inderlig Bæmød til det Sted, hvor han havde lagt Bundtet. Men strax undertrykte han dog, med

en Indianers sædvanlige Selvbeherstelse, sine Følelser, og da han nu sad og hans Dø hvilede paa hans Bert, var kun hans naturlige Alvorlighed synlig; intet Spor af at hans beundringsværdige Rolighed kostede ham Anstrængelse. Efter en lang dybsindig Tausshed begyndte Eneboeren saaledes:

„Vi have altsaa Narragansetternes Fyrste til Ven, og Forbundet med Philipp er opløst?“

„Yengihér!“ — svarede den Anden, — „mig opfylder Sachemmernes Blod!“

„Hvorfor skulde ogsaa Indianerne og de Hvide bekrige hverandre! Jorden er stor, og dens Overflade har Rum for Mennesker af alle Farver og Nationer.“

„Min Fader! Dig er kun lidet undt af dette Rum!“ — sagde den Anden, med et saa sjælsfuldt Blik paa sin Berts snævre Bolig, at man foruden den sarkastiske Hentydning ogsaa kunde læse hans Hjertes Hosflighed deri.

„En ilesfærdig, forsængelig Fyrste sidder paa et een gang gudsfrygtigt Folks Throne, og Morke har paa ny omgivet et Land, der endnu for kort siden straaede i Lysets herligste Glæde! De Retsfærdige maae flygte fra deres Ungdoms Boliger og de Udvalgte Templer ere givne til Priis for Afguberiets Vederstyggeligheder. O, Engeland! Engeland! naar vil din bittre Rælf være tømt! — naar vil denne Hjemføgelse gaae forbi Dig! —

min Mand sukker over dit Fald, — ja, min inderste Sjæl sørger ved Synet af din Sammer!"

Conancket havde for megen siin Tølelse til at be-
tragte den Talendes dunkle Nie og brændende Pandes,
men Forbauselse og det Ønske, at forstaae hvad han
havde sagt, gjorde ham til en opmærksom Tilhører.
Saadanne Udraab havde hans Dre vel oftere fornummet,
og endstjødnt de nu, da han var bleven Mand, gjorde
et større Indtryk paa ham, end dentid paa hans barn-
lige Sjæl, saa var dog Meningen af disse Ord bestan-
digt bleven ham en Hemmelighed. Med nogen Hast be-
rørde han sagte den Gamles Knæ og sagde:

"Min Faders Arm opløstede sig i Dag ved Ven-
giernes Side; dog give de ham ingen Plads ved deres
Raadslagningsild?"

"Den syndige Mand, der hersker paa den De, hvor-
fra mit Folk er kommet, har en ligesaa vidtrækkende
Arm, som en letfindig Mand. Er ogsaa min Stemme
udelukket fra denne lille Dals Raadslagninger, Høvding!
har der dog været en Tid, da den lod sig høre i Raads-
forsamlinger, der haardt hjemsoegde hans Familie. Disse
mine Dine vare Bidner til Udsørelsen af den retfærdige
Dom, der fældte den, der var Fader til det tvetungede
Belials Rødsfab, der nu regjerer et rigt og herligt Land."

"Min Fader har taget en stor Høvding's Hjærne-
skal?"

„Min Hjærneskal var behjælpelig til at han mistede sit Hoved!“ — svarede Eneboeren, og en Straale af bitter Triumph gjennemlyne hans ellers saa barste Ansigtstræk.

„Saa kom! Ornen flyver over Skyerne, for at den frit kan bevæge sine Vinger; Pantheren gjør store Spring, naar Sletten er ret viid, og i det dybe Vand svømme de største Fiske. Min Fader kan ikke udstrække sig, da han er indeklemmt imellem Klipperne; han er for stor til at lægge sig ned i en lille Wigwam. Skovene have Rum; han forandre sin Huds Farve og blive et Graahoved ved mit Folks Raadslagingsild. Krigerne ville høre paa hans Ord, thi han har udført en stor Gjærning.“

„Det kan ikke.... kan ikke skee, Narragansett! Hvad der er avlet i Anden maa blive, og „lettere var det, at en Mohr blev hvid, og Leoparden mistede sine Pletter,“ end at den, der engang har erfaret, hvor mægtig Herren er, fornægtede hans aandelige Gaver. Dog jeg optager dit venstabelige Tilbud med Kjærlighedens og Tilgivelsens And. Min Sjæl bliver evigt mit Folk hengiven; ikke desto mindre har den ogsaa Rum for Andres Venstabel. Saa bryd da dette Forbund med den ondskabsfulde, urolige Philipp, og lad Stridsøren for bestandigt være begravet paa Stien imellem din By og Vengihernes Boliger!“

„Hvor er min By? Nær ved Nerne, paa Bredden af den store Sø er der en sort Plads, men jeg seer ingen Boliger!“

„Vi ville opbygge din By igjen og befolke den. Lad Fred være imellem os!“

„Min Sjæl bliver evigt mit Folk hengiven!“ — svarede Indianeren, i det han med et umiskjendeligt Eftertryk gjentog den Andens Ord.

En lang, nedslaaende Taushed. Da Samtalen mellem de To begyndte igjen, angik den Begivenheder, som de havde oplevet siden den Tid, da Blokhuset, der stod midt i Heathcotes forrige Bolig, tjende dem begge til Opholdssted. Enhver besad en alt for nøiagtig Kundskab om den Andens Charakter, til at gjøre flere Forsøg paa at bevirke en Forandring i hans Forsæt. Saaledes sad de sammen, indtil Mørket allerede for længe siden havde leiret sig omkring dem; endelig stode de op og traad begge ind i Hytten.

Syv og Tyvende Kapitel.

Vogn op! Du er min Ahne, Du har givet
 Mig Faderen; og Skabte desforuden
 To Brødre og een Moder.

Cymbeline.

Det korte Aftenmørke var allerede forbi, da den graa-hærbede Marcus Heathcote endte Aftenbønnen. Den blandede Charakter, der betegnede de Begivenheder, der vare indtrufne paa denne Dag, havde frembragt en Følelse, hvis Hæftighed kun sandt Vettelse ved Udgydelsen af en heed, tillidsfuld Andagt. Ved nærværende Velighed havde den Gamle endogsaa kaldt et overordentligt Middel til Hjælp, for at tilfredsstille Trangen til andægtig Tak og Priis, et Middel, som Gøik af en ringere Grad af Religiositet, vilde fristes til at kalde supererogatorisk. Da nemlig Tjenestetjyendet havde begivet sig bort, havde han, lænet til sin Søns Arm, forføiet sig til sit indre Værelse. Her, hvor kun de vare tilstede, der stode hans Hjerte nærmest, høvede Patriarchen igjen sin Stemme, for at prise det Bæsen, der midt i saa store Lidelser, havde faaet et naadigt, forbarmende Blik paa Heathcotes Familie. Sin gjengivne Datterdatter nævnede han ved

Navn, og behandlede hele hendes Fangenskab blandt Hedningerne og hendes Tilbagekomst til Alterets Fod med den fromme Inderlighed, der i Udsalbet af Begivenhederne erkjender og ærer Forsynets vise Raadslutninger og med en siin Følelse, som Alderen ingentunde havde berøvet ham. Just ved Enden af denne lønlige og særegne Andagt er det at vi igjen føre Læseren ind i denne Familiekreds.

Reformationsaanden havde forledet dem, som den meest virkede paa, til mange Skikke, der, for ikke at betjene os af et haardere Udtryk, vare ligesaa ubehagelige for Indbildningskraften, som de Former, de belagde med Navnet Afguderi, vare anstødelige for deres ubøielige Theorier. De første Protestantere havde allerede forviist saa meget af Gudstjenesten, at der kun var lidet tilbage for Puritaneren at nedrive, naar han ikke vilde staae fare for at berøve Altret sin sidste Prydelse. En forunderlig Spidsfindighed havde forkastet Anæfsalbet under Bønnen, som en phariseist Skik; man meende, at det, hvorpaa det især kom an ved Andagten, lettelig kunde blive tilfidesat for en Ceremoni, der var saa let at udføre. Medens man med Profelytiver holdt over et hovedhængende Væsen og en forestreven Stivhed af en ganske ny Opsindelse, fordømte man gamle, endog saa langt mere naturlige Skikke; hvortil Grunden, efter

vor Mening, især laa i den Driivt til nye Forandringer, der pleier at følge med alle Forvandlinger saavel til det Glettere, som til det Bedre. Men endstjondt Puritanerne, naar Menneſkesøine ſaae dem, vægrede ſig ved at høre deres ſtibe Knæer, endogsaa naar de bade om Gaver, der paſſede til deres exalterede Troesbekjendelſe, be-
tragtede de det dog alligevel ſom noget Tilladeligt, naar ingen ſaae det, at antage en Stilling, ſom de erklærede for en grov Misbrug, fordi den under Skin af en dyb religiøs Følelſe, kun gjorde Sjælen ſikker ved den Ind-
bildning, at den var ſtegen til høiere ſædelig Fuldkom-
menhed.

Ved den omtalte Feilighed havde de, der ſaaledes forrettede deres Ben i Løndom, antaget en Stilling, der vidnede om den inderligſte, ydmygſte Andagt. Da Ruth Heathcote igjen ſtod op, laa hendes Barns Haand endnu faſt i hendes; thi hvad Oldingen i ſin glade Be-
geiſtring havde taelt, var aldeles ſtikket til at ſaae hende til at troe, at den Tilſtand, hvorfra hendes Yndling var bleven befriet, var mørkere end Graven ſelv. Hun havde tvunget det halv beængſtede Væſen ved Siden af ſig, til i det mindſte med udvortes Gebærder at tage
Deel i Bønner. Men nu, da den var forbi, ſøgte hun at læſe i Datterens Anſigt det Indtryk, den havde gjort paa hendes Sjæl; hvorved hendes Blik ganſke var op-

fyldt af en Christindes Belymring, der endnu fik en endommelig Tilvæxt ved den sømmeſte moderlige Kjærlighed.

Narra-mattah — ſaaledes ville vi vedblive at kalde hende — lignede i Miner, Udtryk og Stilling et Menneſte, ſom en levende Drøms Gjøglebilleder give en fremmed Tilværelſe. For hendes Dre vare de Toner vel ikke fremmede, ſom hun ſaa ofte havde hørt i ſin Barn-dom; ogſaa tilbagekaldte hendes Huſommelſe forvirrede Erindringer om de fleſte af de Stikke, ſom hun nu ſaa pludſeligt fik at ſee; men de Førſtes aandelige Indhold traf paa en Sjæl, hvis Kræfter vare blevne udviklede under et meget forſkjelligt theologiſt System, og de Sidſte kom for ſilbigt til at de ſkulde have formaaet, at forandre en Tænkemaade, der grundede ſig paa Kjærlighed og var bleven ſtyrket af alle hine vilde, forførefte Sæder, ſom Menneſker, der længe have været udfatte for deres Indflydelse, ikke gjerne modſtaaer. Hun ſtod derfor i hendes Slægtningers alvorlige, ſluttede Kredſ, lig en Fremmed, lig en ſky, kun halvtæmmet Luſtbeboer, ſom den menneſkelige Kunſt vil opdrage til et Huusdyr, derved at den bringer den i Selskab med Gaardens mere rolige, huusvante Beboere.

Vare end Ruth Heathcotes Følelſer dybe og ſtarke, og levede hun end ganſke for de Pligter, hendes Stil-

ling i Verden paalagde hende, havde hun dog for længe siden lært, at dæmpe ethvert hæftigt Udbrud af de Første. Efterat hun derfor var kommen til sig selv igjen efter den første glade Overraskelse, efterat hendes Hjerte havde udgydet sig i Tak til Gud, bemærkede man hos hende kun hiin utrættelige, men dog ordnede Opmærksomhed, som det Foresaldne naturligviis maatte fremkalde. Hverken Tvivl eller Ahnelser, ja ikke engang Bekymring kunde opstaae hos hende, saaledes udbredte Tilfredsheden sig over alle hendes Træk; ja selv en Straale af Glæde spillede igjen paa hendes Pande, som en stille, edelæggende Kummer saa længe havde overtrukket med Skyer.

„Og Du erindrer Dig igjen din Barndom, min Ruth?“ — spurgde Moderen, da den ærefrygtsfulde Pause var forbi, der i denne Familie altid pleiede at følge paa Bønnen; — „nei, vi ere ikke blevne ganske fremmede for dine Tanker; Naturen har beholdt sin Plads i dit Hjerte! Fortæl os, mit Barn! om din Omvanken i Skovene, og om de Lidelser, som et saa ungt kvinde- ligt Væsen, som Du, har maattet udstaae i Omgang med et vildt Folk. Nu vi vide, at Ulykken har naaet sin Ende, er det en Glæde at høre, hvad Du har seet, hvad Du har erfaret.“

Hun taelde til et Dre, der var døvt for saadan noget. Det var tydeligt at Narra-mattah forstod de enkelte Ord, men Meningen af det Hele indhylledes i en

Dunkelhed, som hun hverken kunde, eller yttrede nogen
 Lyst til at gjennemtrænge. Hendes Blik, hvori Glæde
 og Forundring tænde lige kraftigt, hvilede ufravendt paa
 Moderens milde Dine, der straalde af Kjærlighed. Plud-
 seligt greb hun med Haanden i Folderne af sit Klæde-
 bon og trak efter nogen Sagen et Bælte frem, der
 efter hendes Folks Mode var smykket med de meest bro-
 gede Farver, med dette nærmede hun sig den halv smer-
 teligt, halvt fro bevægede Moder, og med en Haand,
 der bævede af Undseelse og Glæde, slyngede hun det om
 Moderens Midie, hvorved hun ikke glemde at sørge for,
 at Rigdommen af dets Prydelser ret kunde falde i Si-
 nene. Denne Handling voldte det naturlige Væsen Glæde,
 og hun saae sig begjærligt om, for at læse Bisaldet i
 de Omkringstaaendes Dine, men mødte intet, uden ned-
 slaaede, sorgfulde Blikke. Forstrækket over et Udtryk,
 som hun ikke kunde forklare sig, svævede hendes Die om-
 ring, som om hun søgte Beskyttelse mod en Følelse,
 der var bleven hende fremmed. Da hun savnede det,
 der pleiede at omgive hende i hendes Kjære Hjem, blev
 hendes Blik hæftet paa den vanvittige Whittal, der usor-
 mærket havde sneget sig ind i Værelset. Ivirgt pegede
 hun paa sit Arbeide, og med en veltalende, ukunstlet
 Gebærde, beraabte hun sig paa Whittals Smag, der jo
 maatte vide om hun havde gjort sine Sager godt eller ikke,

„Fortræffeligt!“ — svarede denne, og traad nærmere til den Gjenstand, han beundrede; — „det er et fortræffeligt Bælte, og ingen, uden en Sachems Hustru, kan forfærdige en saadan Foræring.“

Pigen soldebe bestedent Armene over Brystet, og syntes nu igjen at være tilfreds med Verden og sig selv.

„Her er dens Haand umiskjendelig, der er virksom ved alt det Onde!“ — sagde Puritaneren; — „at for-
dærve Hjertet ved Forsængelighed, og at føre Tilbøiehederne paa urigtige Veie, ved verdslige Tillokkelser, er hans kjæreste Argeliste. Den faldne Natur kommer han kun alt for beredvilligt imøde. Vi maae anvende ivrige Bønner og megen Karvaagenhed med Barnet, ellers vilde det være bedre, om hendes Been hvilede hos de hulde Smaa, der allerede ere i Besiddelse af Forjættelsens Arv.“

Ugtelse paalagde Ruth Tausshed, men uagtet al hendes Smerte over hendes Barns forvildede Gemyt, fornægtede Styrken af de moderlige Følelser sig ikke. At Strængheid ikke var Middelet til at bevirke den Forbedring, man ønskede, sagde den qvindelige Takt hende, bekræftede det omme Moderhjerter. Hun satte sig ned, trak sit Barn til sig, og da hun med et stumt Blik havde bedet de Tilstedeværende om at forholde sig roligt, greb hun, for at trænge ind i sin Datters Sinderste, det Middel, som Naturens uudforskkelige Virken forestrev.

„Kom nærmere, Narra-mattah!“ — sagde hun, i det hun betjende sig af det Navn, som Datteren alene vilde erkjende. — „Du er endnu i din Ungdom, mit Barn! dog har det behaget den, hvis Willie er vor Lov, at lade Dig erfare mange Forandringer i dette ustadige Liv. Siig mig, om Du erindrer Dig din Barndoms Tid, og om dine Tanker i de mange Aar, da Du var fjernet fra vore Blikke, nogensinde vendte sig til din Faders Hus?“

Ruth træk, medens hun sagde dette, sin Datter sagte til sig, og denne sank hen i den samme Stilling, af hvilken hun nylig havde reist sig, Enælende for Moderen, ligesom hun saa ofte pleiede som Barn. Denne Stilling var alt for fuld af søde Erindringer, til at den ikke skulde volde hende den Glæde, og man lod det halv forstrækkede Bæsen beholde den under den følgende Samtale. Men uagtet denne udvortes Følgagtighed viisde Narra-mattah, ved at stirre hen for sig, eller, rettece sagt, ved sit forbausede Blik, der ellers med saa megen Veltalenhed formaaede at udtrykke Følelser og Ideer, som hun selv var Herre over, at hun kun begreb libet mere, end den Ømhed, der udtælte sig i Moderens Tone og Miner. Ruth indsaae Grunden til at hun saaledes stirrede hen for sig. Undertrykkende den Smerte, som dette foraarsagede hende, prøvede hun paa at indrette

sine Ord saaledes, at de passede for en saa oprigtig Skabnings Forstand.

„Selv dit Folks graae Hoveder vare engang unge;“
— begyndte hun igjen; — „og de erindre sig deres Fædres Hytter. Tænker min Datter undertiden paa den Tid, da hun legede med de blege Ansigtets Børn?“

Det lyttende Bæsen ved Ruths Skjød geraadede i Spænding. Kundskab om hendes Barndoms Sprog havde flaaet for dybe Rødder, førend hun kom i Fangerskab og var ogsaa siden holdt i for megen Dvælse ved tilfældig Omgang med Hvide, men især med Whittal Ring, til at hun ikke skulde være i Stand til fuldkommen at begribe hvad der nu blev tælt. Hemmeligt og frygtfomt søgte hun ved at see over Skulderen, Marthas Ansigt, stirrede næsten et Minut med dyb Estertanke paa hendes Træk, og udbroød derpaa med en indianst Piges anstikkende Munterhed i en lydelig latter.

„Nei, Du har ikke forglemte os; dette Blik paa din Barndoms Legesøster overbeviser mig derom, og snart ville vi igjen besidde vor Ruths Kjærlighed ligesaa fuldkommen, som nu hendes Legeme. Jeg vil ikke sige Dig noget om hiin stræffelige Nat, da de Vilbes Grusomhed rev Dig bort fra os, ikke noget om den bittere Smerte, hvormed Tabet af Dig opfyldte vore Hjerter; men En gives der, der endnu maa være Dig bekendt: Den, der

sidder over Støerne, der holder Jorden i sin Haand, der seer i Naade ned paa Alle, der vandre paa den Sti, hans Finger peger paa; har han endnu Rum i dine Tanker? Erindrer Du endnu hans hellige Navn? Tænker Du endnu paa hans Almagt?"

Den Lyttende boiede sit Hoved til Siden, ligesom om hun ret vilde fatte Meningen af det hun hørde; i det samme overtraf en ærbødig Alvorlighed hendes Ansigt, paa hvilket nyligt enhver Muskel smilte. Efter en Pause hvilede hun tydeligt det Ord:

— „Manitu!“ —

„Manitu eller Jehovah, Gud eller Kongernes Konge og Herrernes Herre! Lidet kommer det kun an paa, hvilket Navn der bliver brugt, for at betegne hans Magt. Du kjenner ham altsaa, og har aldrig ophørt at anraabe hans Navn?"

„Narra-mattah er en Kvinde. Hun frygter for at tale høit til Manitu. Han kjender Hovdingernes Stemmer, og aabner sit Øre, naar de bede ham om Bistand?"

Puritaneren stionede; men Ruth lyffedes det at undertrykke sin Smerte, for at hun ikke igjen skulde føre sin Datters atter oplevende Fortrolighed vild.

„Dette maae være en Indianers Manitu;" — sagde hun, — „men de Christnes Gud er det ikke. Du nedstammer fra en Slægt, der beder paa en anden Maade;

det sommer sig, at Du anraaber dine Fædres Gud. Selv Narragansetter erkjender dette for Sandhed! Din Gud er hvid, og dit Dre maae ikke lukke sig for saadanne Mennesters Lære, som ere af samme Blod som Du."

Med denne Hentydning paa hendes Farve lod den Halvvilbe sit Hoved synke ned paa Brystet, som om hun gjerne vilde skjule denne udmygende Sandhed for ethvert Die. Men førend hun kunde svare, traad Whittal Ring hen til hende, viisde paa hendes Kinders brændende Farve, i hvilken Skamfuldhed havde ligesaa megen Deel, som den amerikanske Soels hede Straaler, og sagde:

"Sachemmens Hustru har allerede forandret sig betydeligt. Hun vil snart ligne Rippet, ligesaa rød — Se!" — vedblev han, i det han med Fingeren viisde paa en Deel af sin Arm, hvor Soel og Bind endnu ikke ganske havde udslettet den oprindelige Farve; — "den onde Aand har ogsaa blandet Vand i Rippets Blod, men det skal ud igjen. Saasnart han er bleven saa mørk, at den onde Aand ikke kan kjende ham meer, drager han i Krig; og da kan de blege Ansigter berede sig paa at opgrave deres Fædres Been og igjen drage mod Solens Dgang; thi Rippet vil ikke see sin Hytte foret med Haar af Raadhyrets Farve."

"Og Du, min Datter! Kan Du høre uden Gysen paa denne Trusel mod Mennester af din Stamme, dit Blod, din Gud?"

Narra=mattahs Die forraadte en indvortes Bæfken, dog vedblev hun at see paa Whittal med Bifald. Den naturlige Nar, der var opfyldt af sine indbildte Geire, opløstede jublende Haanden, og tilkjendegav med utvethdige Gebærder Maaden, hvorpaa han vilde fratage sine Slagtoffere den gyselige Trophæ. Ved denne ligesaa udtryksfulde, som modbydelige Fremstilling, bevogtede Ruth, i næsten aandeløs Angst, sit Barns Ansigt. Det vilde have været hende en Trøst, om blot det fjerneste Glimt af Misbilligelse, blot den letteste, uvilkaarlige Trækken af en Muskel, fort, det ringeste Tegn havde tilkjendegivet hende, at et ydmygt, og i andre Henseender saa blidt Væsen, ikke kunde have seet paa denne troe Efterligning af en barbarisk Skik, uden at oprøres i sit Indre. En Keiserinde i Rom kunde med Eiegyldighed betragte den overvundne Gladiators Dødskamp; en af den nyere Tids Fyrstinder kan ubevæget læse den blodige Fortegnelse paa de Dffre, som hendes Gemahls Triumph har kostet; en Bruud hører med Rolighed den Mands morderiske Bedrifter, som hendes Indbildningskraft afmaler hende som en Helt: men alle disses Eiegyldighed, Rolighed og Kulde forenede Sachemmens Hustru, medens hun betragtede den mimiske Fremstilling af Bedrifter, der havde erhvervet hendes Mand et Ry, der overgik alle Andres. Kun alt for tydeligt viisde det sig, at

denne Scene, hvor raa og grusom den end var, ikke forde andre Billeder frem for hendes Sjæl, end saadanne, som alene kunde vække behagelige Erindringer hos en Krigers udvalgte Pedsagerinde igjennem Livet. Ja, det afserlende Spil i hendes Ansigtstræk, og Udtrykket i hendes Blikke forkyndte tydeligt, at hun sølte med, og altsaa ikke forgjæves var bleven underviist i at glæde sig over de Kjømpendes Seier. Endnu mere! da Whittal, opflammet og ophidsset ved sin egen Anstrængelse, overgik sig selv i rasende Gebærder, belønnede hun ham med en utvetydig Bisaldslatter. De ulykkelige Toner, der forkyndte dette Udbrud af Glæde, vare i og for sig selv bløde, og saaledes som det sømmede sig for den skønneste Qvindelighed; men Anledningen til dem gjorde, at de klang for det saarede Moderere som en Liggklokke, der ringede hendes Barns sødelige Skønhed til Graven. Dybsindigt holdt hun, i det hun endnu bestandigt beherskede sine Følelser, Haanden for den blege Pande, blev længe saaledes og syntes at ville tænke sig ind i en Sjæls Forstyrrelse, der engang lovede at blive saa reen.

De naturlige Baand, ved hvilke Kolonisterne hang sammen med den østlige Halvfugle, vare paa ingen Maade opløste. Deres Legender, deres Stolthed, og, i mange Tilfælde, deres Familiemonumenter bidroge til, at de ikke ophørde at elske deres Forsædres Land, at de — ikke

løbe deres Tro paa det fare. Noget af deres Esterkommere kunde, selv lige indtil vore Dage, ikke stille det Ideal, de dannede sig om det Fortræffeligste i menneskelig Dyd og menneskelig Lykke, fra Billedet af det Land, hvorfra de nedstammede. Man veed jo, at en lang Fraastand viser ikke blot det legemlige, men ogsaa det aandelige. De Gjenstandene i blødere Omrids. Bjærgets blaae Bølgelinier, der halvt henseslyde i den glødende Horizont, gjøre Diet godt; men eftersom den skuffende Rejsende kommer nærmere, finder han kun alt for ofte, nøgne, hæslige Skikkelser, hvor han meende at finde Skjønhed. Ligesaa smigrende, og ligesaa skuffende ere ofte de Billeder, som Indbildningskraften udkaster af mindre sandelige Ting. Derfor maa det ikke undre os, at Beboerne af Ny-Engelands paa Skjønheder ikke rige Provindser, i alle deres poetiske Livsbilleder, indværede Erindringer om det Land, som de endnu bestandigt kaldte deres Fædreland. De havde endnu Engælændernes Sprog, Bøger og for største Delen ogsaa deres Sæder. Dog begyndte en forskjellig Stilling, forskjellig Interesse og eiendommelige Meninger allerede den Tid at aabne det Kløft, som Tiden siden har udvidet, og som, efter al Sandsynlighed snart ikke vil lade andet tilhænge af det, disse Folk besad i Fællesskab, end et og samme Sprog og en og samme Herkomst; gid christelig Kjærlighed forlene disse to sidste Baand Styrke og Varighed.

Strængheden af de Religioſes Sæder i ſamtliche britiſke Kolonier ſtod i den ſtærkeſte Modſætning til alt, hvad der gjør Livet behageligere. Af Kunſten blev kun ſaa meget taalt, ſom de nyttigſte og umiddelbareſte For nødendheder krævede. Muſikken var hos dem alene indfrænket til Gudſtjenenſten, og endnu længe efter den Tid, da de første Kolonier nedſatte ſig i Landet, havde man intet Exempel paa, at Sang havde bortffjernet Gemytterne fra det, der nu engang gjaldt for det udelukkende ſtore Maal for vor Tilværelſe. Intet Vers blev ſjunget, der ikke forbandt en hellig Gjenſtand med det Behagelige af Melodien, og de Toner, der pleie at høres ved Drikkelag, vare bandlyſte udenfor deres Grændſer. Deſuagtet kom Ord, der paſſede til deres ſæregne Stilling, lidt efter lidt i Brug; Poesien var viſtnok hos et Folk af ſaa ſtrængaſcetiſk Disciplin hverken hyppig eller udmærket, dog lod dens Almagt ſig heller ikke her undertrykke ret længe; der kom ſelfomme Sange for Dagen, hvis Maal, Guddommens Forherligelſe, maatte ikke blev opnaaet, men dog altid var roesværdigt. Det kan kun betragtes ſom en naturlig Udbredelſe af denne fromme Skik, at man benyttede nogle af diſſe fromme Sange til Buggeviſer.

Medens Ruth Heathcote dybsindigt trykte Haanden paa Panden, gjennemtrængdes hun af den ſorgelige

Overbeviisning, at hendes Indflydelse paa hendes Barns Sjæl paa en beklagelsesværdig Maade var bleven svækket, om ikke ganske tilintetgjort; men moderlig Kjærlighed afstaaer ikke saa let fra sine Bestræbelser. En Tanke opblussede i hendes Sjæl, og strax forsøgte hun Virksomheden af det Mirakel, som den forestrev. Naturen havde givet hende en behagelig Stemme, og et Øre, der lærde hende, at lægge noget i hendes Toner, der ikke forgjæves taelde til Hjertet. Hun besad Musikkens Aand, Melodie, usvækket af det Kunstleri, der ofte anmasser sig Navn af Videnskab.

Da Ruth havde trukket sit Barn nærmere til sig, begyndte hun en af de Sange, der den Tid vare brugelige blandt Mødrene i Kolonierne. Hendes Stemme hævede sig i Begyndelsen neppe over Aftenluftens Hvirfelen, men lidt efter lidt, eftersom hun blev ved, udfoldede hun hele den Rigdom og det Omfang, som en saakunstlet Melodi fordrede.

Strax ved de første sagte Toner af denne Ammevisen blev Narra-mattah ubevægelig; det var som om man saae et Marmorbilledes afrundede, tvangløse Skikkelse sidde der. Kun Diet levede; Glæden fremstraalder mere og mere i det, ved enhver Tone, og førend endnu det andet Vers var endt, steg den til Henrykkelse, og udbredte Veltalenhed over enhver Muskel i hendes aabne

Ansigt, over hendes hele Stilling. Ruth vovede ikke dette Forsøg, uden med Bittren at tænke paa Følgerne; denne indvortes Bevægelse gav hendes Sang noget uudsigeligt. Sjælsfuldt, og da hun ved det tredie Vers vendte sig til sit Barn, mødte hun dets blaae Dine, der svømmede i Længselens Taarer. Opmuntret ved dette umiskjendelige Tegn paa at det vilde lykkes hende, vandt Naturen ny Styrke til sine Anstrængelser, og Moderen sang det sidste Vers for et Dre, der lænede sig tæt op til hendes Hjerte, ligesom Narre-mattah ofte gjorde som Barn, naar hun lyttede til disse søde, sørgmodige Melodier.

Content var med Tausshed, men med en inderlig Rørelse, Vidne til dette Beviis paa en igjenoplevende Forstaaelse mellem sin Kone og sit Barn. Han forstod bedst det Blik, der straalde i Moderens Dine, medens hun med den ængstligste Forsigtighed, — ligesom af Frygt for at et saa bange Bæsen, ved en pludselig eller usædvanlig Bevægelse i Bærelset, skulde blive opstrækket af sin Sikkerhed, — slynge sine Arme om den Kjære, der hvilede ved hendes Hjerte; selv Whittal Ring var dysset i Ro. Lange og kummerfulde Aar vare henrundne siden Ruth nød saa rene, saa usformørkede, saa salige Dieblikke. Et tungt Trin i Forværelset afbrød denne Tausshed; med usædvanlig Hæftighed rev en

Åaand Døren op, hvorpaa den unge Marcus viisde sig, med et Ansigt endnu brændende rødt af den stærke Gang, med den samme Harm i sine Miner, som paa Kampdagen, og med noget hæstigt i sin Gang, der hentydede paa en vild, uvelkommen Sindsbevægelse, der bragde ham i Oprør.

Han bar Conanchets Bunt paa Armen, lagde det paa Bordet, pegede paa det paa en Maade, at man ikke kunde nægte ham sin Opmærksomhed, dreiede sig om, og forlod Bærelset ligesaa barsk, som han var traadt ind.

Neppe saae Narra = mattah de med Muslingskaller besatte Snorer paa Buntet, førend et lydeligt Glædeskrig brød frem af hendes Bryst. Overrasket holdt Ruth hende mindre tæt omslynget, og endnu førend hendes Forbauselse kunde vige for mere sammenhængende Tanker, havde den vilde Skabning viklet sig ud af hendes Arme, var ilst hen til Bordet, og begyndte, da hun var vendt tilbage igjen og havde indtaget sin forrige Stilling, at opløse Buntet, hvorpaa hun holdt et taalmodigt indiansk Pattebarn frem for Moderens forvirrede Blikke. Det oversiger den lidet ærgjerrige Pens Kræfter, som vi føre, at give Læseren et beskueligt Begreb om de med hinanden stridende Følelser, der kjæmpede om Herredømmet paa Ruths Ansigt. Den medfødt,

aldrig uddøende Jølelse af moderlig Glæde havde hiin hele Stolthed imod sig, der maa fremspire endog i en saa blid Qvindes Barm, naar den er bleven næret af Fordomme. Man behøvede ikke først at fortælle hende hvorfra den Lille stammede, der ligesom bedende saae op til hende; den havde allerede alle de Træk, der saameget udmærkede dens Stamme. Selv det Matte og Ubestemte hos en saa spød Alder hindrede ikke i at gjenkjende Conanchets dunkeltlynende Die. Ligeledes fremvīsde Barnet Faderens tilbagetrædende Pande og sammenpræsiede Læber. Men alle disse Kjendetegn paa dets Herkomst formildede et Anstrog af hiin Skønhed, der saa meget udmærkede Ruths Datter som Barn.

„Se!“ — sagde Narra-mattah, i det hun holdt Barnet endnu nærmere til Ruths forvirrede Blikke; — „det er en af de røde Folks Sachemmer! Den lille Dren har for tidligt forladt sin Rede!“

Det overgik Ruths Kræfter, ikke at følge det elskede Bæsens Opfordring. Hun bøiede Hovedet saa dybt, at hun ganske skjulde sit ophidsede Ansigt, og trykte et Kys paa den indianers Drengs Pande. Men at skuffe den skinsyge unge Moders Die var umueligt. Narra-mattah opdagede Forskjellen mellem dette kolde Kys og den varme Omfavnelse, der var bleven hende selv til Deel; hendes Hjerte gysede da hendes Forventning saa-

ledes blev stuffet. Med rolig Værdighed lagde hun Føl-
derne af Dækket sammen igjen, stod op, og trak sig
sørgmodig tilbage i den fjerneste Krog af Værelset. Der
satte hun sig ned, og med et næsten bebreidende Side-
blik begyndte hun sagte at synge en indianer Sang for
sit Barn.

„Forsnyets Wiisdom er synlig i denne, som i alle
andre Tilstiktelser;” — hvistede Content til sin halv
bevidstløse Egtfælle, i det han bøiede sig hen over hendes
Skuldre, — „hvis hun var bleven os givet tilbage
saaledes som vi havde mistet hende, turde en saadan
Gunst let have været for stor for vor Fortjeneste. Vor
Datter er bedrøvet, fordi du har seet paa hendes Ale-
nodie med Kulde.”

Disse Ord vare tilstrækkelige. Ruths Kjærlighed
var bleven krænket, ikke kjølnet. Nu kom hun igjen
til sin fulde Besindelse, og det var nok til paa een Gang
at adsprede de mørke Skyer, der uvilkaarligt havde
samlet sig paa hendes Pande. Den unge Moders For-
trydelse, eller, som man med mere Sandhed kan sige,
Kummer var snart igjen forjaget. Hun saae, at man
smilte til hendes Barn, og dette bevægede det stivnede
Blod igjen til at flyde hurtigere til Hjertet. Hvad
Ruth angaaer, da lod den ustyldige Fornøielse, med
hvilken hendes Datter nu i en Hast gjorde sig Umage

for at vise alle Drengens legemlige Fuldkommenheder i det bedste Lys, hende snart forglemme, at hun overhovedet havde Anrsag til at være misfornøiet. Content blev alt for tidligt kaldet bort fra denne hjerteopløstende Scene; han erholdt det Budskab, at der var nogen, der ventede paa ham udenfor, for at tale med ham om et Anliggende, der var af den høieste Vigtighed for Kolonierne.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Översatte fra Originalsproget.

Fjortende Hefte.

Kjöbenhavn.

Forslagt af S. Lrier. Trykt i det Kjøbsteds Officin.

1832.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Sammlung
Gedächtnisblätter

Gedächtnisblätter
Gedächtnisblätter

Gedächtnisblätter

Gedächtnisblätter

Gedächtnisblätter

Gedächtnisblätter

1852

Conancket

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Syvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.
1832.

Concord

1811

Grundsatzes.

Einzelne

Einzelne

Einzelne

Einzelne

Einzelne

Einzelne

Otte og Tyvende Kapitel.

Det striger efter Blod; Menneskerne sige,
At Blod forlanger Blod.

Macbeth.

Dette Besøg bestod af Doctor Ergot, Præsten Meek Wolfe, Færrik Dudley og Ruben King. Content fandt dem siddende i Forværelset saa alvorlige og bestemte, at de vilde have gjort en indianer Raadsforsamlings mørke Alvorlighed Vre. De modtog ham med den stive, afmaalte Hilsen, der endnu er saa brugelig i Omgang blandt Beboerne af de østlige Egne af denne Fristat, og som har paadraget dem hos Folk, der ikke kjender dem nøie, det Rygte, at de mangle Hjertelighed og en levende Følelse. Men hiin Tidsalder var fortrintligviis de høitstruede Lærdommes, Selvbeherstelsens og den strænge geistlige Tugts Tidsalder, saa at de Fleste søgde en For-

tjeneste i at fremvise en Beherskelse af den dyriste Impuls ved Hjælp af Aandens Magt. Hvad der i Begyndelsen var en Skik, der havde sin Oprindelse i overspændte Ideer om aandig Fuldkommenhed, er siden bleven til en Bane, der skjøndt noget formildet ved det nærværende Aarhundredes forskellige Aand, dog endnu er forhaanden i en Grad, der ofte giver Anledning til falske Domme.

Saa snart Herren i Huset traad ind, paafulgde en Stilhed, der omtrent lignede den, der, som bekjendt, pleier at gaae foran for de oprindelige Indbyggernes Forhandlinger. Endelig yttrede Færnik Dudley, hos hvem det jordiske Stof — sandsynligviis formedelst den større Masse af hans Legeme — stod i et noget usædvanligt Forhold til hans mindre materielle Dele, dog nogen Utaalmødighed, der tilkjendegav at han ønskede at den Geistlige dog engang vilde stride til Sagen.

Efter denne Uttring, — maaskee ogsaa fordi han selv troede, at Pausen havde varet længe nok, for at tilfredsstille den menneskelige Værdighed, — aabnede Meek Munden.

„Capitain Content Heathcote!“ — begyndte han med den mystiske Vidtløftighed, som en lang Bane havde gjort til en næsten uadskilleligt Kjendetegn ved alle hans Taler; — „Capitain Heathcote! denne Dag har været en Dag fuld af svær Hjem søgelse og naadige time-

lige Gaver. Hedningen er bleven føleligt tugtet ved de Troendes Haand, og de Vildestes Grusomhed har været et Redskab til at straffe de Troende for deres Usuldkommenhed i Troen. Afasel er bleven løsladt mod vor By; Ondskabens Legioner have strøiset frit omkring i vore Marker; alligevel har Herren tænkt paa sit Folk og ført det igjennem en Blodprøve, der var ligesaa farlig, som det udvalgte Folks Gjennemgang gennem det røde Hav. Grund til Sorg og Grund til Glæde, fordi der blev fundet Naade nok til at frelse vort Hjertes Boar fra Undergang. Dog, jeg taler med En, der er bleven stor i aandelig Tugt og velerfaren i Verdens afværlende Begivenheder; der behøves ingen Tale meer, for at oplyse hans Forstand. Lader os derfor henvende vore Blikke paa umiddelbar timelige Forretninger. Ere alle Medlemmerne af din Huusholdning komne ustabte derfra paa Stridens Dag?"

"Vi prise Herren, fordi dette har været hans Vilje;" — svarede Content; — „naar man undtager, at Sorg over Benner har bedrøvet vore Hjarter, har dette pludselige Slag kun let truffet mig og mine."

"Du har allerede for længe siden havt din Dag; Faderen holder inde med Tugtelsen, saa længe man ikke glemmer den tidligere Straf. Dog Sergeant Ring her har Ting at meddele Dig, der endnu fremdeles ville gøre Fordring paa dit Mod og din Wiisdom."

Content vendte nu sit rolige Blik til Militisofficieren, for at høre hvad han havde at sige. Ruben Ring, en Mand af mange væsentlige og agtværdige Egenskaber, vilde uden Tvivl have bekræftet sin Svogers militaire Charge, hvis han havde besiddet dennes Talegaver. Men da hans Styrke mere laa i at handle, end i at tale, strømede Folkegunsten ikke saaledes til ham, som det ellers vilde have været Tilfældet. Imidlertid var den nærværende Foranledning af den Bestaffenhed, at den opfordrede ham til at gøre BOLD paa sin Utilbøielighed til at tale, og han lod derfor sin militairiske Foresattes spørgende Blik ikke længe vente paa Svar.

„Det er allerede Capitainen bekendt, at vi ved den sydlige Ende af Staden have bibragt de Vilde dygtige Fug;” — begyndte den haandfaste Nybygger, — „og det er overflødigt at fortælle dette udsørligere. Der er fundet sex og tyve af de Røde paa Engen, og ligesaa mange have de Andre slæbt med sig. Hvad Mandskabet angaaer, da erholdt vi nogle Saar, dog kom enhver hjem paa sine egne Been.”

„Det er saa temmelig hvad der allerede er berettet mig!”

„Derpaa blev der assendt en Afdeling for at gennemstrøise Skoven i alle Retninger;” — vedblev Ruben uden at bekymre sig synderligt om denne Afbrydelse; — „Speiderne begyndte parviis paa denne Forretning, men

endte med, at enhver af dem alene undersøgte Skoven; jeg var en af dem. De to Karle, som Taler er om. —

„Om hvad for Karle taler Du?“ — spurgde Content.

„De to Karle, som Taler er om,“ — svarede den Anden, i det han vedblev sin Maade at fortælle paa, uden at indsee, at det er nødvendigt at sammenknytte to afsevne Traade i en Fortælling; — „de to Karle, som jeg allerede har talt med Præsten og Færnikken om —“

„Bliv ved!“ — sagde Content, der allerede kjendte sin Mand.

„Efterat den Gne af disse Karle havde endt, indsaar jeg ikke hvorfor man skulde gjøre Dagen blodigere, end den allerede havde været, især da Herren havde begyndt den med en naadig Haand, og saa rigeligt laadet sine Gaver nedstrømme over min Bolig. Da jeg altsaa troede, at handle som jeg burde; blev den Anden ført bunden med os tilbage.“

„Du har altsaa gjort en Fange?“

Ruben mumlede med neppe aaben Mund et kort bekræftende Svar; at lægge mere til var ikke hans Sag. Derpaa paatog Dudley sig at give den Spørgende flere Oplysninger, hvilket han ogsaa bedre kunde gjøre, da den Deel af Begivenhederne, hvortil han ikke selv havde været Vidne, allerede var bleven fortalt af Ruben.

„Som min Svoger har sagt,“ — vedblev Dudley

Fortællingen, — „en af Hedningerne faldt, og den Anden staaer nu udenfor, og venter Afgjørelsen af sin Skjæbne.“

„Der er dog vel ingen, der ønsker at gjøre ham noget Ondt,“ — sagde Content, i det han ængstligt betragtede den Ene efter den Anden, — „Striden har, skulde jeg troe, anrettet Ulykke nok. Sergeanten har Ret til at forlange en Belønning for den Dræbte, men den Fangne ville vi lade vederfares Naade.“

„Naade er en Gjenstand af himmelsk Herkomst,“ — svarede Meek Wolfe, — „og bør derfor ikke misbruges til at tilintetgjøre hvad den himmelske Wiisdom har besluttet. Ufsael maa ikke triumphere, om saa hele Narvagansetternes Stamme skal med en Kost bortseies af Jorden. Sandelig, vi ere en syndig, seilende Slægt, Capitain Beachcote! men desto større er Nødvendigheden af at underkaste os uden Anurren den indre Paaminder, som Naaden indplantede i vort Hjerte, for at vise os Pligtens Bei.“

„Jeg kan ikke give min Stemme til mere Blodsudgydelse,“ — faldt Content ham noget hidfigt i Talen, — „takket være Forsynet, vi ere Seierherrer; det er nu paa Tiden at laane Dre til mildere Naad.“

„Dette er den fortsynede Wiisdoms Naad!“ — svarede den Geistlige, og af hans matte, indfaldne Die lyndede en overspændt, sophistisk Aands Fanatisme; —

„Det er det Heles Vel man bør stræbe efter; og hvis vi ikke ville udsætte os for den Fare, at blive fordømte, maae vi ikke have den Anmasselse, at ville drage det i Tvivl, som den himmelske Raade indgiver os. Men i øvrigt er Taleren nu ikke om at henrette en Fange, især da han gjør det Tilbud, at ville være os nyttig i langt vigtigere Ting. Hedningen har opgivet sin Frihed uden at værge sig, og hans Forslag ere af den Art, at de kunne tilveiebringe et lykkeligt Resultat af den bittere Erfaring, som vi have gjort i Dag.”

„Hvis han kan være os behjælpelig til noget, der kan afvende disse ubarmhertige og blodige Krige, vil han ikke finde nogen tilbøieligere end mig, til at laane Øre til hans Forslag.”

„Han paastaar, at han kan dette.”

„Nu, saa lad ham da i Guds Navn komme ind, for at vi kunne høre og overveie hans Raad.”

Meek gav Sergeant King et Bink, hvorpaa denne gik ud, og et Dieblit efter førde han den Fangne ind. Indianeren var en af hine mørke, ondskabsfulde Vilde, der med alle disse Skovmenneskers flette Egenstaber forene saa eller ingen gode, der kunde danne en Erstatning for de Første. Hans Die var skyn og mistroisk; Frygt og Hævnjerrighed speilede sig i det; hans Gestalt var hiin middelmaadige Uddannelse, der hverken frembyder noget til at beundre eller til at hadle; hans Dragt betegnede

en Kriger af den ringeste Klasse. Men alligevel udviklede han i sin rolige Mine, sine asmaalte Skridt, og i den Magt, han havde over alle sine Bevægelser, hiin stolte Holding, som hans Landsmænd sjældent mangle, saalænge en alt for stærk Omgang med de Hvide ikke har begyndt at afflibe deres Eiendommeligheder.

„Her er Narragansetten,“ — sagde Ruben Ring, i det han lod den Fangne træde hen i Midten af Bærelset, — „at han ingen Høvding er beviser det Ustadige i hans Blik.“

„Af hvad Stand han er, er en temmelig ligegyldig Ting, naar han blot udsører det Talen er om. Vor Stræben er at tilstoppe de Blodstrømme, der flyde som Vand i denne uhyggelige Koloni.“

„Det vil han bevirke,“ — svarede den Geistlige, — „hvis ikke skal han bøde fordi han har brudt sit Løfte.“

„Og paa hvilken Maade mener han at kunne være os behjælpelig, til at sætte en Grændse for al denne Blodsudgydelse?“

„Derved at han udleverer os den blodige Metacom og hans ligesaa grusomme Bundsforvante Conanchet til Straf. Gre først disse Høvdinge henrettede, kunne vi igjen betræde vore Templer i Fred, og Taksigelsens Stemme kan da igjen opløste sig i vort Bethel, uden at afbrydes af de Billedes ugudelige Skrig.“

Content blev forfærdet og traad endogsaa gysende et Skridt tilbage, da han hørde af hvilken Betskaffenhed Sonofferet skulde være.

„Og dersom nu dette Menneſte virkelig holder ſit Ord, have vi da ogsaa Fuldmagt til at gjøre dette Skridt?“ — ſpurgde han i en Tone, der tilſtrækkeligt udtrykte hans egen Tvivl om det Retmæssige ved dette Forehavende.

„Loven, Nødvendigheden og Guds Forherligelſe retfærdiggjøre os!“ — ſvarede den Geiſtliche tørt.

„Dette overſkrider den beſtedne Udøvelſe af et anbefroet Embede. Jeg overtager ugjerne en ſaa ſtor Myn- dighed, uden at have ſkriftlig Fuldmagt.“

„Denne Indvending har ogsaa opvakt Skrupler hos mig,“ — bemærkede Eben Dudley; — „jeg har overlagt Sagen ved mig ſelv, og der er faldet mig en Middelvei ind, der maaffee vil erholde Kapitainens Biſald.“

Content kjendte ſin forrige Tjener ſom en Mand, der vel havde et raat Udortes, men i Grunden et menneſkeligtſolende Hjerte. Paa den anden Side kunne han ikke, hvor gjerne han end vilde, undſlaae ſig for menneſkeligt at frygte for, at hans geiſtliche Fører, formedelſt hans exalterede Stemning, var en uſikker Raadgiver. Af diſſe Grunde glædede han ſig over, at Dudley havde afbrudt ham, og beſtræbde ſig heller ikke meget for, at dølge denne Glæde.

„Dael kun frit,“ — ſagde han; — „naar Mand

raadslaae om en Gjenstand af saadan Bigtighed, er det enhver's Pligt at sige sin Mening efter de Gaver, der ere blevne ham til Deel."

"Belan! Det synes mig at den omtaelte Forretning kan blive udført, og at man dog tillige kan undgaae den Vanskelighed, der gjør Kapitainen bekymret. Her er Indianeren, godt; han lover, at føre en Uddeling af vore Folk igjennem Skoven, og at bringe os til de blodige Hærføreres Smuthuller, godt; have vi nu først fundet disse Smuthuller, kommer jo Resten an paa vor egen Klogskab og Tapperhed."

"Og hvori afviger da dit Forslag fra de Bink, der allerede ere givne os?"

Dudley var ikke avanceret til Færniksposten, uden at have tilegnet sig noget af den Tilbageholdenhed, med hvilken Folk af en vis Rang pleie at give deres Mening en vis Værdighed. Efterat han havde vovet at forelægge sine Tilhørere sin Mening, skjøndt just ikke med synderlig Tydelighed, gjorde han en Embedspause, som om han vilde opbebie hvad Virkning hans sidste Ord vilde gjøre paa hans Foresatte. Men nu viisde denne Sidstes spændte, intet ahnende Ansigtstræk, ligesom ogsaa det ovenfor meddeelte Spørgsmaal, at han endnu befandt sig i Uvisshed angaaende det Middel, som hans Undergivne vilde have fundet.

"Jeg mener, at det vil være overflødigt, at gjøre

endnu flere Fanger," — vedblev Dudley, — „da allerede den Gne, som vi have, sætter os i saa stor Forlegenhed. Hvis der i Kolonien skulde gives en Lov, der siger, at man i et aabent Slag kun skal slaae sagte til, saa er det en Lov, som man ikke hører noget til i det daglige Liv; jeg i det mindste kender intet saadant Statut, og endskjøndt jeg ikke besider en saadan Wiisdom, som en Lovgiver bør have, saa vil jeg dog paatage mig at bevise, at det, hvis en saadan Lov gives, ikke kan skade, hvis man lader som om den ikke er til, i det mindste saa længe til den Krig, der er udbredt med de Vilde, er dæmpet."

„Vi have at gjøre med en Fiende, der aldrig holder sin Haand tilbage, naar der bedes om Naade," — bemærkede Meek Wolfe, — „Barmhjertighed er vist nok kun en Frugt af kristelige Egenstaber; men der gives en langt større Pligt, end alle dem, som vi skylde vor Næste. Vi ere intet andet, end svage, afmægtige Rædsstaber i Forsynets Haand, og som saadanne tør vi ikke forhærde os mod den indvortes Stemme. Hvis der i de Vildes Handlinger aabenbarede sig en Helden til det Gode, da turde vi haabe, at see Forjættelsen opfyldt paa dem; men endnu rase Mørkets Magter i deres Hjærter, og Evangeliet lærer os, at vi skulle kende Træet af dets Frugter."

Content tilvinkede de Omkringstaaende, at de skulde

opbebie hans Tilbagekomst og gik ud. Strax efter vendte han igjen tilbage med sin Datter ved Haanden, som han stillede midt i Kredsen. Den halvforstrækkede unge Kone trykte sin Dreng tæt til sit Bryst, medens hun ængstligt betragtede Grændseboernes mørke Ansigter, og da hendes hurtige Blik faldt paa hans Høiærværdigheds, glasagtige, begejstrede, men dog tvetydige Dine, foer hendes tilbage af Skræk.

„Du har sagt, at de Vilde aldrig laane Dre til Barmhjertighedens Stemme;“ — vedblev nu Content, — „her er et levende Exempel paa, at Du tager feil. Den Ulykke, der for mange Aar siden rammede min Familie, er ikke ubekjendt for Noget i denne Koloni; i denne sittrende Skabning seer Du vor Kjærligheds Datter, den samme, som vi saa længe have begravet. Hun, som mit Huus har sørget over, er gjengivet os; nu ere vi igjen glade. Gud har skjænket os vort Barn igjen.“

Der laa noget uendeligt Rørende i Faderens Tone, der gjorde et stærkt Indtryk paa de Fleste af hans Tilhørere, skjøndt denne Virkning yttrede sig paa forskjellig Maade efter enhver Sindsbeskaffenhed. Den Geistliges Følelse blev vakt, og han behøvede hele den Energi, som hans stränge Grundsatninger forlenede ham, for ikke at forraade en Svaghed, som han sandsynligviis ansaae for upassende for hans geistlige Charakter. Taus sad han der, omfavnede sine Knæer med Hænderne, og Kampen

mod den opvaagnede Medlidenhed var synlig i den framspeagtige Sammenpræssen af de sammenslettede Fingre og nu og da i en uvilkaarlig Trækken af de større Ansigtsmuskler. Dudley dulgte ikke et Glædesmål, der opklarede hans brede, aabne Ansigt; og Lægen, der hidindtil havde været en blot Tilhører, mumlede, overrasket ved dette uventede Syns legemlige Fuldkommenheder, nogle sagte Toner, der især udtrykte Beundring, men dog ogsaa Godmodighed.

Ruben Ring var den eneste, der ikke paalagde sig nogen Tvang, men ligesvem yttrede sin Glæde over den tabte Piges Tilbagekomst. Den kraftige Landmand stod op fra sit Sæde, gik hen til den forstrækkede Narramattah, og tog den Lille paa sine stærke Arme. Et Dieblis saae han paa den indianske Dreng med et mildt, rørende Die, derpaa hævede han hans Ansigt op til sit mandige, skjæggede Ansigt, berørte hans lille Kind med sine Læber, og gav Barnet tilbage til Moderen, der under denne hele Handling var tilmode, som den forstrækkede Gjerdesmutte, naar hun ser Pindsvinet nærme sig hendes Rede.

Paa denne lille Mellemact fulgte en dyb Taushed; derpaa tog Content igjen Ordet:

„Du seer, at Narragansetten har holdt sin Haand tilbage!“ — sagde han, allerede halv triumpherende.

„Forsynets Veie ere hemmelighedsfulde!“ — svarede Meek; — „Bringe de Hjertet Trøst, saa er det Ret, at vi vise os taknemmelige; ere de opfyldte med Rummer for det Nærværende, saa er det sammelig, at vi søie os med Ydmyghed efter en højere Tilskikkelse. Men de Hjemføgelser, der træffe Familier —“

Han holdt inde, thi i dette Dieblis gik Døren op, og flere Mænd bære en Byrde ind, som de med Anstand og alvorlig Agtelse satte ned midt i Bærelset. Den lidet ceremoniøse Maade, hvorpaa de vare traadte ind, den Tillid og Alvorlighed, der stod malet i deres Ansigter, lod sig kun forklare derved, at de i Anledningen til deres Indtrædelse fandt en tilstrækkelig Undskyldning for den Maade, hvorpaa den skeede. Hvis Begivenhederne fra den forrige Dag ikke i og for sig selv havde givet Anledning til den naturlige Formodning, at det var et mennekeligt Legeme, vilde deres Udseende og Holdning, der var det, strax have udviißt det.

„Sag havde troet at ingen var faldet i Kampen uden de, der fandt Døden nær ved min Bolig!“ — sagde Content efter en lang Pause, fuld af Erbødighed og Sorg. — „Lager Klædet bort fra Ansigtet, at vi kunne see hvem Slaget har rammet!“

En af de unge Mænd fuldførde denne Befaling. Det var ikke let, at kjende den Ulykkeliges Træk, saa ilde havde vild Hævngjerrighed tilredt ham. Smidler-

tid gjenkjendte man omsider i det halv med Blod besmurte, endnu af Dødsangsten fordreiede Ansigt den Mand, der om Morgenens var afreist fra Wissh-Ton-Wish med et Budskab fra Colonialregjeringen. Nagtet nu alle de Tilstedeværende vare fortroelige med de affhyelige Opfindelser af indianer Grusomhed, vendte de sig dog med Uæstelighed bort fra et Syn, der maatte faae Blodet til at stivne hos enhver, der ikke var forhærdet mod enhver Gørelse for menneskelig Gledighed. Content gav et Vink, at man igjen skulde lade Klædet falde ned over den Fremmedes mishandlede Lævninger og tildækkede gysende sit Ansigt.

At beskrive det Optrin, der nu fulgte paa, vilde være overflødig. Meek Wolfe benyttede dette uventede Tilfælde, for at vinde Coloniens militaire Overhoved for sin Plan; og virkelig var denne, da et saa træffende Beviis paa hans Gjenders mordlystne Charakter fremstillede sig for hans oprørte Blikke, langt mere tilbøielig til at laane Øre til den Geistliges Forslag, end før. Imidlertid gav han, ikke uden Modbydelighed og i den Hensigt at forbeholde sig en nærmere Beslutning i dette Anliggende, sit Minde til at en Befaling blev udsærdiget, at en Hob næste Dag skulde være færdig til at bryde op. Da en stor Deel af Samtalen var bleven indklædt i de kun halv forstaaede Hentydninger, der

ere Folk af denne Skole egne, saa er det ikke usandsynligt at ethvert Individ i Værelset betragtede Sagen fra et eget Synspunkt. Kun vare de alle tilhobe af den Tro, at deres eneste Bevæggrund ikke var nogen anden, end Hensyn paa deres jordiske Fordeel, noget der i og for sig selv var tilladeligt, og da det var forenet med den guddommelige Mesters Tjeneste, endogsaa roesværdigt.

Da Folkene gik bort, nølede Dudley endnu nogle Dieblis, for at tale allene med sin forrige Herre. Den redelige Færniks Ansigt havde et mere betydningsfuldt Udtryk, end sædvanligt. Alle de Andre vare allerede saa langt borte, at de ikke kunde høre noget, og endnu nølede han bestandigt, ligesom om han først maatte samle al sin Bestemthed, for at komme frem med det, der nu hyselsatte hans Tanker

„Capitain Heathcote!“ — begyndte han endelig; — „Det Onde saavel som det Gode kommer sjældent alene i dette Liv. Du har fundet den, som vi ledte efter med saa megen Møie og Fare, men Du har med hende fundet mere, end der kan være et christeligt Hjerte fjært. Jeg er vel kun en ringe Mand, men jeg tør dog troe, at jeg veed, hvorledes en Faders Tølelse maae være, hvis Barn bliver ham gjengivet med en saa overflødig Gave.“

„Tael tydeligere!“ — sagde Content med Fasthed.

„Nu, jeg vilde sige, at det ikke kan være en Mand, der hører til de Fornemmeste i Kolonien, behageligt at have en Efterkommer, i hvis Arer der flyder en Blanding af indianst Blod og hvis Fødsel ikke er bleven gjort retmæssig ved en forudgaaende christelig Vielse. Rubens Hustru, Frugtbarhed, en Kone af overordentlig Nytte i en ny Koloni, har i Morges stænket sin Mand tre vakre Dreng. Om denne Tilvæxt i hans Familie vide kun Faa, og kun Færre tale om den; for det første fordi man er vant til en saadan Gæmildhed hos den gode Kone, og for det andet fordi der paa denne Dag er foregaaet langt vigtigere Ting. Om nu en saadan Kone har et Barn meer eller mindre, kan ikke volde nogen Snak iblandt Naboerne, og heller ikke være andet end ligegyldigt for Familien. Min Broder Ring vilde sætte en Glæde i, at søie Drengen til sit Forraad, og hvis den unge Herres Farve i Fremtiden skulde give Anledning til Bemærkninger, saa havde det jo ikke været at undres over, om de paa en Dag, da et saadant Oversald sandt Sted, vare komne alle Fire saa røde til Verden, som Metacom selv.“

Content lod sin Staldbroder fuldføre sin Tale uden at afbryde ham. En eneste Gang, da det, Fænikken vilde sige, var tydeligt, blev han greben af en Følelse, der længe havde været ham fremmed og Blodet stæeg ham

til Hovedet. Men denne Bevægelse, der kun var forbigaaende, gjorde ham selv ondt, og i dens Sted herfæde snart den rolige Hengivenhed i Forslynets Willie, som man var vant til at læse i hans Miner.

„At denne Tanke har voldt mig Urolighed, vil jeg ikke nægte;“ — svarede han; — „men Herren har givet mig Kraft til at modstaae den. Det er hans Willie, at et Barn af hebenst Herkomst skal boe under mit Tag; hans Willie ske! Min Datter og alle de, der tilhøre hende, ere mig velkomne.“

Færris Dudley opgav nu sit Forslag og saaledes stilledes de ad.

Xi og Tyvende Kapitel.

"Tøv lidt endnu, og saa om noget andet — "

Rjøbmanden i Venedig.

Vi forandre Skuepladsen. Læseren henflytte sig i sin Indbildningskraft fra Dalen Wissh=Don=Wissh til Hjertet af en tyk og mørk Skov.

Maaskee troer man, at Skilbringen af saadanne Scener allerede er gjort saa ofte, at der ikke behøves nogen ny. Da det imidlertid er mueligt, at disse Blade ogsaa blive læste af saadanne, som aldrig have forladt de ældre Dele af de forenede Stater, saa ville vi prøve paa at give dem et svagt Billede af et Sted, hvorhen vi nu maae flytte Handlingen i vor Fortælling.

Endskjøndt der ingen Tvivl er om, at den livløse Natur ikke mindre har sit bestemte Maal af Tid, end den levende, saa lader der sig dog ikke fastsætte nogen vis og almindelig Grændse for Træets Alder. Egen, Almen, Linden, det hurtigvoksende Morbærfigentræ og den høie Gran, ethvert Træ, har sine særegne Love, efter hvilke dets Væxt, Høide og Varighed rette sig. Ved denne Forsigtighed af Naturen bliver Skoven, uagtet den uophørlige Usværling i dens Skjød, stedse lige fuld-

kommen, da Eftervæerten er græbevis nok, til ikke at frembringe nogen Forandring i dens Charakterer.

Den majestætiske Rolighed udfolder sig intetsteds i en saa høi Grad, som i en amerikansk Skov. Da Naturen aldrig overtræder sine egne Love, saa frembringer Jordbunden kun saadanne Planter, som den er meest stiftet til at ernære, og Diet bliver ikke saa ofte paa en ubehagelig Maade berørt af en sygelig Vegetation. Her synes en ædel Kappelyst steds at herske imellem disse Træer, hvilken ikke er at finde blandt andre Arter, endogsaa naar de nyde deres rolige Tilværelse i eensomme Marker. Her stræber ethvert Træ mægtigt op imod Lyset, hvorved der opstaaer en Lighed i Høide og Gestalt, der næsten staaer i Modsætning til Arternes Forskjellighed. Virkningen heraf lader sig let tænke. De hvælvede Buer blive baarne af tusinde høie, lige Søiler, der udbrede en eneste, kolossalst, bevæget Bladbalдахin mod Skyerne. Neden under hersker et indbydende Mørke, og en til Uresfrygt opfordrende Tausshed i deres uoverseelige Rige, der ikke synes at have noget tilsællede med den Atmosphære, der hviler over Løv-hvælvingen.

Medens det gjøglende Lys spiller paa Trætoppenes værlende Overflade, hersker en og den samme dunkle Farvetone paa Jordbunden nedenunder. Uddøde, musbedækte Træstammer; smaa Høie, bedækkede med for-

raadnet Plantestof, ligesom Gravminder for længst henfarne Trægenerationer; Render, dannede ved Faldet af omstyrte Træer; geile Svampvæxter omkring de henaaradnende Rødder af de Stammer, der ikke ere langt fra deres Fald; tilligemed nogle tynde, spæde Planter af uanseelig Gestalt, der bedst trives i Skyggen af de mægtigere Træer; alt dette danner Decorationerne ved vor Skueplads. Om det Hele udbreder sig, især om Sommeren, en liflig Friskhed, der har det Behagelige ved underjordiske Hvalvinger, uden at have deres isnende Fugtighed. I Skjødet af denne dunkle Gensomhed høres sjældent Trin af Menneſter; kun en Gang imellem en forbihoppende Raa, et travende Muusdyr, næsten de eneste levende Skabninger, der ofte bevæge sig paa denne Jordbund; derimod træffer man kun sjældent det springende Pantherdyr eller den flodsede Bjørn, siddende paa Grene af gamle ærværdige Træer. Undertiden drager vel en Flok Ulve, der ere paa Spor efter en Raa, gennem Skoven, men dette er snarere en Undtagelse, der kun sjældent afbryder den sædvanlige Stilhed. Endogsaa Fuglene ere i Almindelighed stumme; og bryde de nogenſinde Lausheden, da er det skurrende Toner, men disse skurrende Toner staae i Samklang med det Dde paa et sandant Sted. Harmoni i en saadan Omgivelse vilde være de flemmeste af alle falske Toner.

En saadan Plads var det nu, at to Menneſter Da-

gen efter det sidst skildrede Dverfsald gjennemreisde med hurtige Skridt. Den Ene efter den Anden, som sædvanligt, den Yngre og Kraftigere foran, vandrede de gjennem den eensformige Kjæmpefkov, med saadan Stadighed, som den hvormed Sømanden, understøttet af Mag-netnaalen fortsætter sit Løb gjennem Vandenes uhyre Dræn. Den Forreste var af en let Legemsbygning, behændig, og, som man tydeligt kunde see, ikke træt; den derimod, der fulgte efter ham, var meget høiere og hans Skridt robede; at han ikke var meget øvet i at gjøre saadanne Reiser til Fods, og at hans legemlige Kræfter snart vilde være udtømte.

„Efter dit Die, Narragansett! Kan man styre, som efter et useilbart Kompass, og din Fod er en Hest, der aldrig bliver træt.“ — sagde den Sidste, stødte Kolben af sit Gevær mod et Stykke henraadnende Træ, og lænede sig til det. — „Hvis Du bevæger Dig med samme Udholdenhed paa Krigsveien, som paa denne vor Fredsgang, have Kolonisterne Grund nok til at frygte Dig som Fjende.“

Den Anden dreiede sig om og uden engang at sætte Geværet, som han bar over Skuldren, paa Jorden, langt mindre at støtte sig paa det, pegede han med Fingeren paa de forskjellige Gjenstande, som han nævnede i sit Svar.

„Fader! Du er dette gamle Morbærfigentræ; det

støtter sig til den unge Seg. Conanchet er en lige Bran. Der er megen Erfarenhed i graae Haar," — lagde Høvdingen til, i det han traad nærmere hen til Underkastelse, og med Fingeren berørde hans Arm; — „Kan den sige mig, naar vi skulle ligge under Musset, som en visnet Skarntyde?"

„Dette overgaaer den menneskelige Viden. Noë, Sagem! naar vi, saasnart Tiden kommer at vi skulle segne, kunne sige med Sandhed, at Landet ikke er blevet magtere ved den Skygge, vore Begemer fastede paa det. Dine Been ville komme til at ligge i den Jord, som dine Fædre traad paa, men mine blegne maastee eengang under Hvælvingen af en eller anden dunkel Skov."

Roligheden i Ynglingens Ansigt var forstyrret. Hans mørke Die trak sig sammen; hans Næsehuller udvidede sig, og det fulde Bryst hævede sig mægtigt; — dog snart vendte alt igjen tilbage til sin rolige Tilstand, lig det døvne Ocean, naar det i et herskende Vindstille forjæves søger at optaarne sine Bølge til en Bølge.

„Tid har bortvisket Sporret af min Faders Moccafin af Jorden;" — sagde han med et roligt, men bittert Smil; — „mine Dine kunde ikke finde det igjen. Seg vil komme til at døe under hiint Dække;" — han pegede gennem en Nabning imellem Grenene paa den blåae Æther, — „de faldende Blade ville begrave mine Been."

„Saa har Herren omslynget os med endnu eet Venskabs Baand. Der staaer et Hylbetræ og en stille Kirkegaard i et sjernt Land, hvor hele Generationen af min Slægt sover i deres Grave. Stedet er hvidt af Stene med Navnene af —”

Underkastelse holdt pludseligt inde med at tale, og hans opløstede Dje mødte endnu til rette Tid hans Reiseselles, for at bemærke den pludselige Overgang i hans Indre fra en opmærksom Tilhører til kold Tilbageholdenhed, fra Kjærlig Deeltagelse til et Udtryk af kold Høflighed, med hvilket han gav Samtalen en anden Retning.

„Bag hiin lille Høi er en Kilde,” — sagde han; — „min Fader drikke af den, for at han kan blive stærk, og opleve at nedlægge sit Hoved i sit Fædreneland.”

Den Anden bukkede sig, og tausé gik de hen til Stedet. Den betydelige Tid, som de Reisende nu tilbragde med at udhvile sig, berettiger til den Formodning, at de allerede havde været længe undervejs, og lagt et langt Stykke tilbage. Narragansetten tog ikke saa rigeligt Forfriskninger til sig, som den Fremmede; det var tydeligt at en svær Byrde betyngede hans Sjæl, men alligevel beholdt han sin Fatning, og under det stille Maaltid beholdt hans Udortes en Krigers værdige Holdning og forraadte ingen indvortes smertelig Bævægelse. Efterat Naturen var bleven tilfredsstillet,

stobe begge op og fortsatte deres Vandring gennem den
veiløse Skov.

En heel Time efterat de havde forladt Kilden, for-
nam man under begge Eventyrernes hurtige Gang ikke
en eneste flygtig Bemærkning, og ikke en eneste Gang
gjorde de Holdt. Men efter denne Tids Forløb be-
gyndte Conanchet at gaae sagtere og hans Dine, istedet
for at see bestandigt fremad, vendte sig med et Udtryk
af Ubestemthed til Siderne.

„Du har tabt de hemmelige Kjendetegn, der hid-
til have tjent os til Ledetraad igjennem den vildsomme
Skov;” — bemærkede hans Ledfager; — „det ene Træ
ligner det andet; jeg kan i denne Naturens Orken ikke
holde noget Kjendetegn fast; hvis Du har taget Feil,
maa vi fortvivle om at naae vort Maal.”

„Her er Ornereden;” — svarede Conanchet, i det
han pegede paa en Rede, der svævede i den hvide Top
af en udgaaet Pinie; — „og i denne Geg seer min Fader
Forsamlingsstræet, — men her er ingen Wampanoager.”

„Rigtigt! men Skoven huser mangen Orn, og
Egen der har sandsynligviis sin Ege. Dit Nie har be-
draget Dig, Sachem! vi ere komne paa et falskt Spor.”

Conanchet saae opmærksomt paa sin Staldbroder.
Efter en Pause spurgde han roligt:

„Har min Fader nogensinde taget Feil af sin Bei,

naar han forlod sin Wigwam, for at gaae til det Sted, hvor han kunde see den store Nands Huus?"

"Med hiin saa stærkt banede Sti har det en anden Betskaffenhed, Narragansett! Min Fod havde, ved tit at gaae paa Stenene, efterladt sit Spor i dem og Grastanden var kun et Spand. Men vi have tilbage-
lagt mange Mile igjennem Skoven, og vor Bei gik
gjennem Buske og Hækker, over Bjerge og Sumpe,
hvor intet dødeligt Die formaaede at opdage det rin-
geste Tegn til menneskelig Tilværelse."

"Min Fader er gammel," — sagde Indianeren
med Erbødighed; — "hans Die er ikke mere saa skarpt
som den Tid, da han tog den store Høvding's Pandehud,
ellers vilde han erkjende Indtrykket af en Moccasin . . .
Se!" — Her gjorde han Underkastelse opmærksom paa
Sporret af en menneskelig Fod, der kun med megen Møie
kunde kjendes af den Maade, hvorpaa de visnede Blade
laae adspredte; — "Stenene paa din Bei have vel Kjens-
detegn, men denne Grund er dog blødere. Var min
Fader ikke i Stand til at sige, hvem der var gaaet
over hans Steen og naar."

"Jeg seer vidstnok noget, som Ildbildningen kan
forestille sig som et Indtryk af en menneskelig Fod;
men det er kun et eneste Spor og kan være et tilfæl-
digt Spil af Vindene."

„Min Fader see noget mere omkring sig; han vil see at en heel Stamme er draget her forbi.“

„Du maa tale Sandhed, Skjøndt mit Syn ikke er skarpt nok til at overbevise sig om det, der bevæger Dig til at gjøre denne Slutning. Men har en heel Stamme taget denne Bei, hvorfor skulle vi da ikke gaae videre frem?“

Conanchet rystede med Hovedet og udbredte Fingrene ligesom Radierne af en Cirkel.

„Ha!“ — skreeg han opfarende, som om den meget-betydende Geberde ikke var nok for hans indvortes Bevægelse; — „der kommer en Moccasin!“

Den Fremmede, der saa ofte, og det endog saa nylig havde budet de Vilde Spidsen, greb uvilkaarligt efter Laasen paa sin Flint. Blik og Stilling vare truende, endskjøndt hans søgende Die intet Mistænkeligt kunde opdage.

Med Conanchet forholdt det sig anderledes. Hans skarper, mere øvede Syn havde, efterat det først af hans fine Drer var bleven gjort opmærksomt paa en Raslen mellem de tørre Blade, opdaget Krigeren hvorledes han nærmede sig, medens han snart forsvandt og snart igjen kom tilsyne. I en fattet Stilling, fuld af Værdighed, med Armene korsviis over Brystet, opbejdede Narragansetternes Høvding den Andens Ankomst. Intet Ord slap over hans Læber, ingen Muskel fortrak sig, førend den

Unkommendes Haand berørde hans Arm, medens han tiltaelde ham venligt og med Agtelse.

„Er den unge Sachem kommen for at besøge sin Broder?“

„Wampanoag! jeg er gaaet efter eders Spor, for at eders Døder maa høre paa en bleg Mands Tale.“

Den tredivte Person i denne Samtale var Metacom. Han kastede et stolt, hadefuldt Blik paa den Fremmede og vendte sig derpaa med paatagen Rolighed til sin Baasbroder.

„Har Conanchet talt sit unge Mandskab, siden de opløstede Krigsfeiget?“ — spurgte han og betjende sig af de Indfødtes Sprog; — „jeg saa mange drage i Kampen, der ikke ere komne tilbage. Den hvide Mand dø!“

„Wampanoag! han har en Sachems Leide. Mit Mandskab har jeg ikke overtalt; men jeg veed, at det er stærkt nok til at sige, at det deres Overhoved har lovet, maa blive holdt.“

„Hvis Yngeligheren er en Ven af min Broder, saa er han velkommen. Metacoms Wigwam staaer aaben for ham; han maa træde ind!“

Philipp gav et Tegn, at de Begge skulde følge ham, og gik foran til sit nærværende Opholdsted.

Stedet, hvor han nu havde opslaaet sin Leir, svarede fuldkommen til hans Hensigter. Den ene Side læsnede sig op til et usædvanligt tæt Krat, og Ryggen

dækkede og beskyttede en høi, steil Klippe; en bred, rivende Skovstrøm skummede over Stene, der fra Tid til anden havde løsrevet sig fra Klippevæggen paa den modsatte Bred; og Skoven, fortyndet af den sælende Stormvind, aabnede sig imod den nedgaaende Sol, og dannede en lang, mørk Allee. Ved Foden af Høien saae man nogle Hytter, der vare opbyggede af Grene, i hvilke de vilde Familiers ringe Bohave laa adspredt hist og her. Dog talde hele Leiren ikke tyve Mand, da, som vi allerede have bemærket, Wampanoagernes Overhoved i den senere Tid kun virkede lidet ved sine egne Stridskræfter, men desto mere ved sine Medforbundnes Magt.

De Tre havde snart taget Plads ved Foden af en Klippe, hvis Fod den raske Strøm bespyllede med sine brusende Bølge. Nogle mørke, barste Indianere holdt Vagt i Baggrunden af Raadslagningsstedet.

Da Philipp, for at undgaae Skinnen af at være nysgjerrig, havde tøvet en rum Tid, begyndte han saaledes:

„Min Broder har fulgt mit Spor, for at jeg skal høre en Yngkheres Ord; han maa tale.”

„Jeg er uden Følge gaaet en Løve i Kløerne, urolige, grusomme Hovding for de Vilde,” — svarede den fjætte Flygtning, — „for at skaffe Fredens Ord Modtagelse hos Dig. Hvorfor har Sønnen betragtet Engæløndernes Handlinger med andre Øine end Faderen?”

Masasoit var en Ben af den forfulgte, taalmodige Pilgrim, der her i dette Bethel for de Troende søgte et sikkert Tilflugtssted. Men Du har forhærdet dit Hjerte imod deres Bønner og søger Menneskers Blod, der ikke ønske Dig noget ondt. Sikker har Du et Gemyt fuldt af Stoltthed og falskberegnende Forsængelighed, som din hele Nation; og den smaalige Eyst til at bringe dit Navn og din Stamme i Ry, er blevet til en Trang til at føre Krig med Mennesker af en anden Herkomst. Men Du maa vide, at der gives En, der hersker over Alle paa Jorden, ligesom han ogsaa er Konge over Himmelens histoppe. Hans Willie er det, at den behagelige Bellugt af hans Tjeneste skal stige op til ham fra Jordene. Hans Willie er en Lov, og de, som modstaae den, stampe blot imod Braadden. Saa laan da Dre til fredelige Raad, for at Jordbunden saaledes kan blive deelt efter Willighed, at alles Fornødenheder kunne blive tilfredsstillende, og Landet maa blive forberedt til et viraadustende Alter."

Denne formanende Indledning blev udtælt med en dyb, næsten spøgeagtig Stemme, og med en Begeistring, der ikke var bleven lidet opflammet, deels ved hans anstrængte, metaphysiske Grublen i hans Celle, deels ved det frygtelige Optrin, i hvilket han nylig havde spillet en saa virksom Rolle.

Philipp paa sin Side hørte til med en indianer

Fyrstes fornemme, høflige Mine. Endstjøndt han mere maatte gjætte Meningen af Taler, end han virkelig forstod den, kom der dog intet Tegn til Utaalmodighed tilsyne i hans Miner, intet spottende Smil paa hans Læber; meget mere herskede der i alle hans Træk en ædel, ophøiet Alvorlighed, og hans opmærksomme Blik og fremadboiede Hoved visde klart, at, hvis han end ikke forstod den Andens Ord, saa nærede han dog i det mindste det Ønske at kunne forstaae dem.

„Min blege Ven har tælt meget viseligt!“ — sagde han, da den Hvide holdt op; — „men han seer ikke klart i disse Skove; han sidder for meget i Skyggen. Hans Blik passer bedre for de Hvides opryddede Steder. Metacom er intet glubende Dyr. Hans Kløer ere fløve af Alder; hans Fødder ere trætte af mange Reiser. Han kan ikke springe langt. Min blege Ven vil dele Forbunden. Hvorfor gjøre den store Mand Uleilighed med at gjøre det, som han allerede engang har gjort? Wampanoagerne har han givet deres Jagtdistrikter, og Steder ved Saltøen, hvor de fange Fiske og Muslinger; og hans Børn, Narragansetterne, ere ogsaa blevene betænkte; dem har han tildeelt Pladserne midt i Vandet, fordi de forstod sig paa at svømme. Ere Vengihjerne da blevene forglemte? Eller har han henviist dem til et Morads, hvor der er blevet Frøer og Gjørbeen af dem?“

„Hedning! min Stamme skal aldrig fornægte min Guds rige Mildhed. Han har sat mine Fædre i et frugtbart Land, rigt paa Verdens gode Ting, med en gunstig Beliggenhed, ombæltet af Havet, og uindtageligt. Lykkelig hvem hans Samvittighed tillader at blive boende inden dets Grændser!”

Paa Klippen ved Siden af Metacom laa et huult Græskar. Bøiende sig ned ad Strømmen, fyldte han dette indtil Randen med Vand, og viisde sin Stalbroder det fulde Kar, med disse Ord:

„Se! saa meget, sagde den store Mand, skal det rumme. Nu — han øsde med den anden hule Haand Vand af Bækken og gjød det i Græskarflasken, — „kan min Broder see, at noget maa flyde over. Saaledes er det med hans Land. Det har intet Rum mere for min blege Ven.”

„Hvis jeg søgde, at flusse dit Dre med en Fortælling, vilde jeg betyngte min Sjæl med en Usandhed. Det er sandt, at vi ere mange; ja, det gjør mig ondt, at jeg maa tilstaae det, der findes nogle iblandt os, der ligne dem, hvis Navn er Legio; men at paaftaae, at der endnu ikke er Plads nok for Alle til at døe der, hvor de ere fødte, vilde være at sige en fordømmelig Løgn.”

„Yngihernes Land er altsaa et godt, et meget godt;” — svarede Philipp, — „men deres Ungdom foretrækker et, der er endnu bedre?”

„Dit Gemyt, Wampanoag! er ikke i Stand til at fatte de Bevæggrunde, der have ført os hid, og vor Samtale begynder at opholde sig ved Ting, der ikke føre til noget.”

„Min Broder Conanchet er en Sachem. De Blade, der i den kolde Værstid falde ned af Træerne i hans Land, henvister Vinden i mine Jagtdistrikter. Vi ere Naboeer og Venner,” — her nikkede han sagte med Hovedet ad Narragansetten. — „Naar en Dødenigt løber bort fra Derne, og kommer til mine Folks Wigwammer, bliver han pidsket og sendt tilbage. Vi holde Stien imellem os kun aaben for ærlige, røde Mænd!”

Philipp taelde med et haanende Udtryk, som hans sædvanlige stolte Mine vel ikke skjulde for hans Staldbroder, men som dog ikke var mere tydeligt, end at det ganske undgik Gjenstanden for hans Spot, den Fremmede.

Conanchet følte, at han maatte lægge sig derimellem og bød førstegang efterat Samtalen var begyndt, Tausgheden.

„Min blege Fader er en tapper Krieger;” — sagde Narragansetternes unge Sachem, — „Hans Haand har berøvet hans Nations store Sagamor sin Hovedhud.”

I Diebløkket verlede Udtrykket i Metacoms Ansigt. Istedetfor den ironiske Spot, der sad omkring hans Mund, traad alvorlig Hoiagtelse. Fast stirrede han paa Gjestens barske, forældede Træk, og sandsynligviis vilde han

nu have betjent sig af hæftigere Ord, end før, hvis ikke i dette Dieblis den Indianer, der stod som Skildvagt paa Toppen af Klippen, havde givet et Tegn til at nogen nærmede sig. Saavel Metacom, som Conanchet, syntes at blive bragte en Smule ud af deres Fatning ved hans Skrig; dog stod ingen af dem op, og Uttrinngen af deres Urolighed var ingenlunde saa stærk, at Forholdene ikke gjorde den ganske naturlig. Det varede ikke længe, førend man fra den Egn af Skoven, der laa i samme Retning som Dalen Wissh-Ton-Wissh, saae en Kriger træde ind i Leiren.

Saa snart Conanchet havde overbeviist sig om hvem det var, der havde forstyrret dem, fik hans Dine og hans Holding den forrige Rolighed igjen. Men Metacom's Blik blev mørkt og mistroisk. Dog yttrede denne Forskiel i begge Hovedingernes Væsen sig ikke saa tydeligt, at Underkastelse kunde bemærke den, og han vilde just begynde Samtalen igjen, da den Nyankomne gik forbi Krigerhoben i Leiren, og satte sig, ikke langt fra de Talende, paa en Steen, der laa saa lavt, at Menneskets Fødder hang ned i Vandet. Da den Fjerdes Ankomst ikke syntes uventet, paafulgte der, efter indianer Skik, i de første Dieblis ingen Hilsen. Metacom var imidlertid i formegen Bevægelse, til at han kunde opbebie Enden paa den sædvanlige Anstandspause.

„Mohtucket“ — begyndte han i sin Stammes Sprog,

— „har tabt sine Benner's Spor. Vi troede allerede at Kragerne hos de blege Mænd hakkede paa hans Been.”

„Mochtuckets havde ingen Scalp ved sit Bælte at fremvise, og derfor skammede han sig ved at træde frem blandt de unge Mænd med tomme Hænder.”

„Han vidste, at han allerede ofte var kommet tilbage, uden at have lemlæstet en død Fjende;” — svarede Metacom, der kun slet skulde den Foragt, der boede i ham; — „har han nu berørt en Kriger?”

Indianeren, en Mand af en underordnet Klasse, holdt den ved hans Bælte hængende Trophæ hen imod sit Overhoved. Metacom saae paa dette ækle Seiers-tegn med Rolighed, ja næsten med den brændende Begjærlighed, hvormed en Oldgrandfæter vilde betragte et antikt Mindesmærke om en Triumph fra en længst henseunden Tid. Han stak Fingeren igjennem en af de Nabninger, der sandtes i Huden, vendte tilbage til sit Sæde, og bemærkede tørt:

„En Kugel har truffet dette Hoved. Mochtuckets Pjæl gjorde det kun liden Skade.”

„Metacom har aldrig seet venligt til sin unge Mand, siden Mochtuckets Broder blev dræbt.”

Det Blik, som Philipp kastede paa sin Undergivne, udtrykte den meest skjærende Foragt, dog ikke uden en Blanding af Mistanke og Belymring. Den Fremmede, der hørte paa denne Samtale, forstod vel ikke Ordene,

men kunde let slutte af de brede Blik, som begge vandrede, at den ikke maatte være af noget venstabeligt Indhold. Anvendende denne Anmærkning paa sit eget Dief med vedblev han saaledes:

„Sachemmen er misfornøiet med sin unge Soldat; dette kan paa en Maade gjøre ham det begribeligt hvorfor saa mange forlade deres Fædreland ved den opstaaende Soel, for at flygte til Ørknerne i Vesten. Hvis han nu vil laane mig sin Opmærksomhed, er jeg beredt til udsørligere at fremsætte det Grinde, der har ført mig hid, og som jeg endnu kun har tælt overfladisk om.”

Philipp lod som om han var opmærksom; et Smil til hans Gæst og et Hovednik skulde udtrykke at han samtykkede i hans Forslag; imidlertid vare hans Følgesøine hæstede paa hans Undergivne og syntes gennem Sløret af hans mørke Ansigt at ville læse i hans Sjæl. Han lod Armene synke ned fra Brystet til Siden, og hans Fingre bevægede sig, som om de fløede est. v at fatte en Kniv med Hornskæft, der laa ikke langt derfra. Men trods denne Bevægelse blev hans Mine mod den Hvide rolig og fuld af Værdighed, og denne Sidste lavede sig derfor til at tale. I dette Dieblæk gjentød Skovhvalvingen af Knaldet af et Geværskud. Alle de Bilde, der befandt sig i Leiren eller i Nærheden af den, sprang op ved denne velbekendte Lyd, og stode nu saa stive, som om de vare ligesaa mange dunkle, aandede

Billedstøtter. Det varede ikke længe, saa hørde man en Raslen i Lovet, og næsten i det samme Dieblif rullede den unge Indianers Legeme, der holdt Vagt ovenpaa Klippen, ned over Randen af Afgrunden, og faldt, lig en Træklods, ned paa en Hytte, hvis svage Tag, der ikke kunde modstaae en saadan Vægt, styrte sig sammen og nedrev Hytten. Fra Skoven bag ved dem løb et Skud, og strax derpaa væltede Jorden af en fuld Salve sig igjennem Træerne, og ligesom et Regnskyl i et naturligt Uveir, raslede en Regn af Grene ned, medens det lynende Bly, pibende suusde igjennem Lusten. Endnu to Wampanoager saae man strax derpaa vælte sig paa Jorden og kjæmpe med Døden.

Nu tonede Annavons lydelige Kommandoraab, og i næste Dieblif var Pladsen tom for Menneſker.

De fire Individider bleve i dette skrækkelige Dieblif uvirksomme. Conanchet og hans Ven, den Christne, holdt sig kampfærdige, dog ikke til Angreb, men kun som Menneſker, der i en stor Fare berede sig paa det yderste. Metacom syntes ubestemt. Ligesaa vant til at blive overrumplet, som til at overrumple Andre, kunde en Kriger af en saadan Erfarenhed umueligt have tabt sin Fatning; desuagtet nølede han, uvis hvad han skulde beslutte sig til. Men nu da Annavon, der var nærmere ved Kamppladsen, blæste til Tilbagetog, sprang Metacom, som en Tiger paa den hjemkomne Marodeur, og

fløvede hans Hjærneskal med et eneste Slag af sin To-
mahavk. Et Blik fuldt af uudslukkelig Had fastede
det henstyrte, rallende Offer paa sin Hovding; et an-
det fuldt af den vildeste Hævnjerrighed gav denne ham
tilbage; derpaa vendte han sig, og svang det af Blod
dryppende Baaben over den Hvides Hoved.

„Ikke saa, Wampanoag!“ — tiltordnede Conanchet
ham, — „vi to have kun eet Liv!“

Philipp studsede. Vilde, fordærvende Videnskaber
gjennemstormede hans Bryst; men imidlertid vandt den
Magt over sig selv, som denne Skovens snilde Politiker
havde gjort sig egen, Seieren. Selv midt i dette blo-
dige Optrin, da Alarmskrig tonede fra alle Sider, havde
han den Magt over sig, at han kunde tilsmile sin mæg-
tige, uforsærdede unge Bundsforvante, og angivende
med udstrakte Arme, den Retning han vilde tage, satte
han, liig en rapsodet Hjort ind i det tykkeste af Sko-
ven.

Tredibte Kapitel.

Dog Fred med ham!

Er Døden, friet fra sin Frygt for Døden,
 Ei Liv, og Livet, fuldt af Dødsfrygt, Død?

Lige for Lige.

Mod er en Dyd, hvis Værd og Uddannelse er betinget ved Forholdene. Er Frygt for Døden virkelig en Svaghed, der er den hele menneskelige Slægt medfødt, saa er den i det mindste af det Slags, at den, ved hyppige Færer, taber i Styrke, og ved Eftertanke ganske kan fordrives. Deraf kom det nu, at de to Individer, der efter Philipps Tilbagetog vare blevene overladte til sig selv, bleve opfyldte af ganske nye Følelser, da de saae af hvilken Beskaffenhed Færen var, der nærmede sig. Det Sted, hvorpaa de stode, nær ved Bækken, havde hidtil ydet dem Beskyttelse mod de Angribendes Rugler; men Begge indsaae nu, at det ingen to Minutter vilde vare, førend Kolonisterne vilde trænge ind i den allerede forladte Leir. Følgen heraf var, at enhver af dem handlede overeensstemmende med de forskjellige Anskuelse, de ved Opdragelsen havde vænnet sig til.

Da Conanchets Gemyt ikke, som Metacoms, var bleven mørknet ved en umiddelbar Hævn, saae han sig

strax ved det første Alarmraab i Stand til, med ubeelt Opmærksomhed, at undersøge den Fare, der truede dem. Et eneste Minut var tilstrækkeligt, til at give ham en fuldkommen Forestilling om Sagerens Tilstand, og neppe var endnu eet forløbet, førend han allerede havde taget en Beslutning.

„Kom!“ — sagde han hastigt, men aldeles fattet, i det han, medens han taelde, pegede paa den hurtige Flod foran ham, — „vi ville følge Løbet af dette Vand; Sporrene af vor Rejse maae gaae foran os og forvinde efter os.“

Underkastelse nølede. Den uroffelige Bestemthed i hans Dine havde noget af den Krigerstolthed ved sig, der lod ham forsmaae en saa skammelig, utvetydig Flugt. Han troede ved en saadan Handling at bortgive noget af sin Charakter; derfor svarede han:

„Nei, Narragansett! fly, hvis Livet er Dig kjær; men lad mig høste Frugten af mine Gjerninger. De kunne i det høieste dræbe mig, og lade mine Been blive liggende ved Siden af denne Forræders.“

Conanahet saae hverken bevæget eller fortrydelig ud. Stille kastede han igjen den lette Kappe over Skuldrene, og vilde igjen tage sit Sæde paa den Klippe, hvorpaa han før havde siddet, da hans Kammerat endnu een Gang opfordrede ham til at flye.

„En stor Høvdings Gjender skulle ikke sige, at han

har løkket sin Ben i Fælden," — sagde Conanchet — „og siden er løbet detsfra som en flygtende Ræv, da han saae ham sängen. Bliver min Broder her for at lade sig dræbe, vil man finde Conanchet ved Siden af ham."

„D Hedning!" — svarede den Anden, næsten rørt til Taarer ved sin Førelers ubrødelige Trost; — „mangen Christen kunde tage din Sanddruhed til Mønster! Gaa foran; jeg følger Dig, saa hurtigt som mine Been kunne bære mig."

Narragansetten sprang i Bækken og fulgte Strømmen nedad, en Retning, der var den modsatte af den, Philipp havde taget. Dette var en vis Forholdsregel, da Forsølgkerne derved vilde blive i Uvisshed om den Vej, de Flygtende havde taget, selv om de bleve opmærksomme paa at Vandet var plumret. Conanchet havde strax i Begyndelsen lagt Mærke til denne lille Fordeel, og, sin Races instinctagtige Hurtighed tro, undlod han nu ikke at benytte sig af den. Metacom derimod kunde kun henvende sig til Klippehulen ovenfor Bækken, hvor hans Krigere havde trukket sig tilbage.

Flygtningerne vare endnu ikke komne ret langt, da de hørde Larmen af Hjenderne i Leiren, og strax efter forkyndte en Skyden fra forskjellige Retninger, at Philipp allerede havde samlet sine Folk til Modstand, en Omstændighed, der gjorde dem noget mere sikre, saa at de fortsatte deres Flugt med mindre Tilfærdighed.

„Min Fod er ikke mere saa bøielig som i gamle Dage,” — sagde Underkastelse, — „lader os heller trække Kande lidt, medens vi endnu have Ro; naar saa Tjendens er os i Hælene, have vi igjen Kræfter til at flye. Narragansett! Du har stedsse holdt dit Ord imod mig; jeg skal aldrig glemme det, af hvad Slags din Race og din Maade at tilbede Gud paa, end er.”

„Min Fader saae med en Bens Dine paa den indianske Dreng, da man havde indspærret ham i et Buur, som en ung Bjørn. Han lærde ham at tale Vengihernes Sprog.

„Vi tilbragde nogle langvarige Maaneder sammen i vort Fængsel, Høvding! og Apollyon maatte have sidet meget fast i mit Hjerte, naar det i en saadan Stilling formaaede at modstaae Venstres Indflydelse. Dog endogsaa den Gang belønnede Du min Fortroelighed og min Omhu; thi uden de hemmelighedsfulde Vink, som dine Jagttagelser paa Jagten satte Dig i Stand til at give mig, havde det ikke staaet i min Magt at advare mine Venner, da dine Landsmænd gjorde Anstalter til Angrebet i hiin ulykkelige Nat, da Blokhuset gik op i Flamme. Ja, Narragansett! vi have, hver paa sin eiendommelige Maade, givet hinanden manget Beviis paa Venstreskab, og med Glæde tilstaaer jeg det, at det Sidstnævnte hører til dine ringeste. Er jeg end af høit Blod

og af christelig Herkomst, kan jeg dog sige med Sandhed: mit Hjerte er indianisk."

"Saa dø en Indianers Død!" — lød en Stemme, ikke tyve Skridt fra det Sted, hvor de vadede i Strømmen.

Paa denne Drusel, eller meget mere paa samme Tid som den, fulgte et Skud, og Underkastelse faldt. Conanchet kastede sit Gevær i Vandet, og vendte sig om, for at tage sin Staldbroder op.

"Gamle Fodder, der have at gjøre med de glatte Stene paa Bunden af Strømmen, andet ikke!" — sagde den Sidste, da han igjen var kommen paa Benene. — "Skuddet var nær ved at bringe mig Døden! men Gud har, af ham kun bekjendte Grunde, endnu afvendt Slaget."

Conanchet taelde ikke. Han tog sit Gevær op af Vandet igjen, trak sin Ben efter sig til Bredden og skjulde sig i det Krat, der trak sig langs hen med Strømmen. Her vare de dækkede mod Skydegeværerne, dog kun paa nogle Dieblit. Den Hvides Krigsfrig, der forhen havde ladet sig høre alene, da han affyrede Geværer, lød nu igjen, men blandet med Peqvøders og Mohiganers Krigsraab, Stammer, der levede i et dødeligt Fiendskab til Narragansetterne. Haab om at blive skjult for saadanne Forfølgelser, kunde de ikke nære, og at undkomme ved en hurtig Flugt var en Umuelighed

for den Hvide; dette vidste Conanchet. Heller ikke var der nogen Tid at spille. I saadanne farlige Stillinger er hos Indianerne Tanke og en useilbar Instinct eet og det samme. Flygtningerne stode tæt ved et ungt Træ, hvis Stamme var saa omboret af løvrige Bustværter, at man aldeles ikke kunde see dets Top. Paa dette Træ hjalp Indianeren sin Ven at klatter op, hvorpaa han, uden først at forklare sin Plan, ilede hurtigt bort fra Stedet, og slog medens han løb Bustværterne ved Siden til Jorden, for at gjøre Sporret ret bredt og fjendeligt.

Denne List af den trofaste Narragansett lykkedes efter Ønske. Han var endnu ikke meget over fire hundrede Skridt borte fra det Sted, hvor hans Ven var skjult, førend de Forreste af de fjendtlige Indianere havde opdaget hans Spor, og satte efter ham som Støverhunde. Med Hensigt løb han ikke hurtigt, førend han saae, at Forsølgelsen kun gjaldt ham alene, og at alle Fjenderne allerede var forbi Træet; men da fløi han hen over Jorden med en Hurtighed, der næsten lignede en Pils, der udskydes fra Buen.

Nu blev Forsølgelsen lig en indianer Jagt, ligesaa heftig, ligesaa fuld af opfindsom List. Conanchet saae sig snart drevne ud af Krattet, og nødt til at sætte over den mere aabne Deel af Skoven. Saaledes gik det milelangt over Høie og Klipper, gennem Moser, Floder og Kløfter. Den fuldkomne indianer Kriger tabde ikke sin

Selvtillid og næsten ligesaa rast som ved Begyndelsen holdt han Løbet ud.

Den Vildes Fortjeneste i saadanne Tilfælde bestaaer ikke saameget i hans Vetsodethed, som i hans utroelige Udholdenhed. Til den Hob, der var bleven udsendt for at affjære ham Veien, da han flygtede langs med Strømmen, hørde ogsaa tre eller fire Hvide; men de bleve snart langt tilbage, og Flygtningen havde kun Forsølgere bag efter sig, der næsten vare ham lige i legemlig Behændighed, Udholdenhed og Lyst.

Begvoderne sikrede det overlegne Antal en betydelig Fordeel. Den Flygtendes hyppige Vendinger gjorde, at Jagten bestrev en Kreds af omtrent een engelsk Mil i Gjennemsnit; dette gjorde det mueligt for de udmattede Fjender at udhvile sig, medens andre med friske Lemmer vedligeholdte Jagten. Da Kræfterne vare saa ulige, kunde Udsaldet ikke længe være tvivlsomt. I to hele Timer havde Conanchet beskæftiget sine Forsølgere; men nu begyndte hans Fodder at blive trætte, og mere og mere astog hans Hurtighed, indtil han endelig, udmattet ved den næsten overnaturlige Anstrængelse, kastede sig plat ned paa Jorden, og laa i nogle Minutter som død.

Denne Tid var ogsaa tilstrækkelig; Puls-slaget og Hjertets Banken tabde deres Hæftighed og Blodets Om-løb fik igjen den naturlige Regelmæssighed, som det har i en rolig Tilstand. Men neppe føelde han sine Kræf-

ter tiltage, førend han hørde Trin af Moccasiner bag ved sig. At springe op og overskue den Strækning, han med saa megen Anstrængelse sidst havde lagt tilbage, var et Secunds Sag. Kun en eneste Kriger var der at see; Haabet fik for et Dieblisk Overhaand, og han tog sit Gevær op, for at nedlægge Fjenden, der nærmede sig. Koldt og langsomt sigtede han, og Ve den Anden, hvis Krudtet paa Panden havde været i saa god Stand, som Siget var rigtigt. Conanchet besindede sig nu først, at hans Vaaben havde ligget i Vandet, kastede det fra sig som unyttigt og greb sin Stridsøxe; dog en heel Hob af Peqvoder styrtede nu frem; en længere Modstand vilde have været Uffindighed. Den alt Haab berøvede Hovding, lod derfor ogsaa Tomahavken falde, løste sit Bælte af, og gik med ædel Resignation ubevæbnet sine Fjender imøde. I næste Dieblisk var han en Fange.

Da den indianske Pøbel, i hvis Hænder han var faldet, gjorde Mine til at overvælde ham med nysgjerrige Spørgsmaal angaaende hans Staldbroders Stjæbne, sagde den Fange med Stolthed:

„Før mig til eders Hovidsmand. Min Tunge er vant til kun at tale med Sachemmer.“

Man adlød, og det varede ingen Time førend den berømte Conanchet saae sig lige over for sin dødeligste Fjende.

Den af Metacom's Krigerhob forladte Leir var Sammenkomststedet. Tilstede vare de fleste Indianere, der allerede vare komne tilbage fra Forsølgelsen, og alle de Kolonister, der vare blevene beordrede til dette Tog, Meek Wolfe, Færriß Dudley, Sergeant Ring og et Tusin Gemene fra Landsbyen.

Enhver vidste allerede at Metacom, hvem dette Foretagende i Særdeleshed gjaldt, var undkommet, men at derimod Narragansetternes Sachem var bleven fanget: et Udfald, der var almindeligt tilfredsstillende, i det enhver betragtede denne Fangst som en rig Erstatning for den Møie og Fare, som han havde udstaaet. Mohiganerne hykkede Ligegyldighed: en lydelig Triumph vilde have smigret deres Fjendes Stolthed, da han i samme vilde have erkjendt hvor vigtigt man ansaae det for, at han var bleven taget til Fange. Men de Hvide, for hvem en saadan Bevæggrund var fremmed, gjorde sig ingen Umage for at skjule deres Glæde og trængde sig omhyggeligt frem for at see Høvdingen nærved. Ikke, som om de gjorde Fordring paa den Rettighed, at afgjøre hans Stjæbne; meget mere ansaae de det for billigt at overlade ham til de Indianeres Raade, der havde gjort ham til Fange, og usandsynligt er det ikke, at denne Handling, der blot saa ud til at være en Følge af deres Retfærdighed, ikke var andet end Resultatet af en dybtberegående Politik.

Conanchet, omringet af en Kreds af Nysgjerrige, stod nu umiddelbart ligeoverfor Mohiganerstammens Overhoved. Det var Uncas, Sønnen af den Fyrste af samme Navn, der engang ved de Hvides Hjælp havde overvundet den Fangnes ulykkelige Fader, den ædle Miantonimoh. Skjæbnen vilde, at den samme onde Stjerne, der styrede Faderens Skjæbne, ogsaa skulde bringe Forbærvelse over Sønnen.

Uncas' Slægt var engang berømt formedelst sin Magt og Storhed, og endskjøndt hans unaturlige Forbindelse med Engellænderne betydeligt havde svækket den, saa besad han dog endnu bestandigt alle den skønne indianiske Heroismes Egenstaber. Den der nu midt i Kredsen traad frem for sin Fange, var en middelaldrende Krieger af en skøn Legemsdannelse, og med et Die, der baade røbede Alvor og Grusomhed; kort sagt, det var en Vild med alle hine modsigende Egenstaber, der gjør den indianiske Høvding paa een Gang baade beundringsværdig og forfærdelig. Indtil dette Dieblif havde disse to Fyrster aldrig mødt hinanden paa andre Steder, end i Krigstummelen. Maalløse stode de nogle Minutter der, henhængne i gjensidig Beskuelse. Det var tydeligt at enhver af dem beundrede den Andens skønne Omrids, Druesie, stolte Holbing, og alvorlige Værdighed, skjøndt deres urokkelige Rolighed gjorde at almindelige Blikke ikke bleve denne indvortes Bevægelse vaer. Men lidt efter

lidt antog enhver af dem den Mine, der passede til hans Rolle i det følgende Optrin. Uncas' Træk bleve mere ironiske og haanende, den Fanges mere kolde og ligegyldige.

„Mine unge Mænd,” — sagde den Første, — „have fanget en Ræv, der sneg sig om i Bustene. Hans Fodder vare lange nok; men han havde ikke Hjerte til at bruge dem.”

Conanchet folbede Armene over Brystet, og hans rolige Blik syntes at sige hans Fjende, at en saadan gemeen Spot var dem begge uærbdig. Den Anden, der enten forstod hans Blik, eller virkelig blev gennemtrængt af stoltere Følelser, vedblev i en bedre Tone:

„Er Conanchet Fjed af sit Liv, siden han kommer i Nærheden af mine Undersaatter?”

„Mohiganer!” — sagde nu Narragansettshyrsten, — „Han har allerede før været i Nærheden af dem! Hvis Uncas vil tælle sine Krigere, vil han savne nogle.”

„Blandt Indianerne paa Derne gives der ingen Sagn!” — svarede den Anden, i det han paa en ironisk Maade lod, som om han taelde til sin Underansører; — „De have aldrig hørt om Miantonimoh; de kjende ikke en saadan Glette, som Sachemmens Mark!”

Her forandrede den Fanges Udseende; en dunkel Skygge syntes at fare over hans Ansigt; men i næste Dieblik var den forsvunden og rolig Bærdighed leirede

fig igjen paa hver en Ansigtsmuskel. Den skarptiaagtgende Seierherre undgik denne Bevægelse ikke, og den frembragde en tilsvarende hos ham; da han troede, at den naturlige Følelse vilde overvalde Sønnen, straalbe Triumph i hans vilde Blikke; men neppe blev han vaer, at den Fangnes Selvbeherstelse vendte tilbage, førend han ogsaa antog en ligegyldig Mine og blev ved:

„Naar Folkene paa Jerne ikke erindre noget, saa gjøre Mohiganerne det anderledes. Engang havde Narragansetterne en stor Sachem; han var visere end en Bæver, hurtigere end Hjorten, listigere end den røde Ræv. Men han kunde ikke see ind i Fremtiden. Daarlige Raadgivere sagde ham, at han skulde drage paa Krigsveien mod Peqvoder og Mohiganer; da mistede han sin Scalp; den hænger i Røg i min Wigwam. Vi ville see om den vil kjende Sønnens paa Haarene. Narragansett! her er hvide Folk af de blege Ansigter; de ville tale med Dig. Byde de dig Piben, saa ryg; thi Tobak findes ikke i Overflødighed hos din Stamme.”

Da han havde sagt dette, vendte han sig om og overlod den Fangne til sine hvide Medforbundne, der vilde forhøre ham.

„Dette er ganske Miantonimohs Blik, Sergeant King!” — bemærkede Færrik Dudley, efterat han længe og skarpt havde betragtet Ansøgeren for Narragansetterne, — „jeg seer Faderens Bæsen og Nie hos den unge Sa-

hem. Endnu mere, Sergeant! denne Høvding har overordentlig megen Lighed med den Dreng, som vi for en halv Snees Aar siden samlede op paa Marken, og som i flere Maanedes var indspærret i Blokhuset? En gloende Døn er ikke hedere end Taarnet var, da vi skjulde os under Jorden. Naar vor gode Præst taler saa hjertegribende om de Ugudeliges Straf og om Jldovnen Tophet, tænker jeg endnu bestandigt paa hiin Nat."

Den vakre Landeværnsmand svarede ikke, skjøndt han let begreb sin Slægtningssammenhængende Hentydninger; ligesom han, opdagede han ogsaa strax den paaafaldende Lighed imellem den Fange og den, hans Die engang saa vel bekendte indianske Dreng. Forundring og Overraskelse malede sig paa hans rebelige Ansigt; men meest læseligt var et Udtryk af dyb Medlidenhed. Imidlertid var han og Dubley ikke Hovedpersonerne blandt de Udsendte; de toge derfor med Opmærksomhed Deel i hvad der nu fulgte paa, men uden selv at tale.

"Du Baals Tilbeder!" — lod den Geistliges Gravstemme, — „det har behaget Himmels og Jordens Konge, at beskytte sit Folk! Dit syndige Gemyts Triumph var kun kort; nu kommer Dommen."

Den Tiltaelte lod som om han ikke forstod det, der blev sagt. Som Fange ligeoverfor sin dødeligste Fjende var Conanchet ikke den Mand, hvis Beslutning kunde bringes til at vakte. Koldt stirrede han paa den

Talende, og intet Die, om ogsaa Mistanke eller lang Ovelse havde skjærpet det, kunde kjende af hans Miner, at han forstod Engelsk. Ogsaa den Geistlige blev skuffet ved den Fængnes Stoicisme, afbrød sin Tale og mumlede i dens Sted en kort Bøn, i hvilken, ifølge Tidsalderens Bizarreri og overspændte Tænkemaade, Betskyldninger og Bønner blandedes med hverandre paa den seltsomste Maade. Efterat denne Act var endt, traad Meek Wolf tilbage, for at lade dem komme til, der skulde dømme Indianeren.

Eben Dudley førde vel den militaire Overkommando paa dette frigeriske Strøisetog, men han havde ingen afgjørende Stemme i Ting, der ikke strængt hørde til den fuldbyrdende Deel af dette Foretagende. Kolonialregjeringen havde skikket Commissairer med, der havde Fuldmagt til at affige Dommen over Philipp, hvis Paa-gribelse man med Tillid forventede. Til disse Mænds Dom blev nu Conanchet overgivet.

Vi ville ikke opholde Fortællingens Gang, og forbigaae derfor de enkelte Omstændigheder ved denne alvorlige Raadslagning. Stræng Samvittighedsfuldhed og en levende Bevidsthed om deres Ansvar, bejælede Dommerne ved Afgjørelsen, der først kom i Stand efterat de havde overveiet med hverandre i nogle Timer. Herpaa forkyndte den Geistlige, der havde aabnet og sluttet Raadslagningen med en Bøn, Uncas Dommen.

„Mit Folks Vise” — sagde han — „have holdt Raad over denne Narragansett og deres Land have underkastet denne Gjenstand en stræng Prøvelse. Det Resultat, hvortil denne Forde, kunde for mange have det Udseende, at kun timelige Fordele laae til Grund for det; men det himmelske Forsyn har — det forglemme ingen! — saaledes sammenflettet de menneskelige Anliggender med sin egne, hellige Hensigter, at de forekomme det fjødelige Die som uadskillelige. Hvad vi gjøre i den Sag, der ligger for os, skeer i Overeensstemmelse med vor Hovedgrundsætning, hvilken er, at holde Dig og alle dem, der i denne Orken hjælpe til at beskytte Alteret, vort givne Ord. Vor Beslutning er altsaa denne: Vi overgive denne Narragansett til din Retsfærdighed, saasom og efter som det er klart, at, saalænge han beholder sin Frihed, ingen kan nyde Sikkerhed, hverken Du, som Kirkens svage Stytte i disse Egne, eller vi, som dens ydmyge, uværdige Tjenere. Derfor tag ham hen og bestem over ham efter din Indsigt. Kun i to Ting ville vi sætte Skranke for din Magt. Det sommer sig ikke, at en, der er født af et Menneske, et Væsen med menneskelig Følelse, lider mere i Kjødets, end det er nødvendigt for at tilfredsstille Pligtens Fordringer; derfor bestemme vi, at din Fange ikke maa dræbes med Piinsler; og skulle to af Vore ledsage Dig og ham til Retterstedet, for at de kunne see at denne vor barmhjertige Be-

flutning strængelig bliver udført. Vor anden Betingelse, ved det at vi saaledes soie os efter den forudbestemmende Nødvendighed, er, at en christelig Geistlig skal være tilstede, for at den Dømte ikke skal ende uden et Menne-skes Bøn, der er vant til at høre sin bedende Stemme til den Almægtiges Gudskammel. Dog alt dette under den bestandige Forudsætning, at det er din Hensigt at straffe den Fangne med Døden."

Med spændt Opmærksomhed hørte Mohiganeren til; en mørk Sky trak hen over hans dunkle Ansigt, da han fandt, at den Fyldestgjørelse blev nægtet ham, at sætte sin Fjendes Fasthed paa den yderste Prøve, og maaskee at overvinde den. Men hans Stammes Magt var for længe siden knækket, og Modstand vilde have været ligesaa unyttig, som Knurren fornedrende. Høvdingen fandt sig altsaa i disse Indskrænkninger, og hans Indianere gjorde Anstalt til at fuldbyrde Dommen.

Sos dette Folk gaves der saa Stridigheder at hævne, og de Haarkløverier, hvorved Processernes Afgjørelse bliver draget i Langdrag i christelige Lande, vare dem ganske ubekjendte. Ligesrem og simple i alle deres Stikke, havde de i nærværende Tilfælde lidet eller intet andet at gjøre, end at samle de fornemste Krigeres Stemmer og at meddele deres Fange Resultatet. Grundene, der bestemte dem, var den Kjendsgjærning, at Lykken havde bragt en uforsonlig Fjende i deres Vold, og den Tro,

at deres egen Frelse fordrede hans Død. Om han var bleven grebet med Pile i Hænderne, eller ubevæbnet havde overgivet sig til dem, veiede intet i Vægtstaaen. Den ulukkelige Høvding vidste ret godt, hvad der forestod ham, da han fastede Vaabnene fra sig; at han alligevel gjorde det, skeede ikke fordi han vilde skaane sine Fjender, men fordi han ansaae en saadan Fremgangsmaade for mere passende for sin Charakter. Hvis de derfor blot førde ham til Døden uden foregaaende Pinsler, saa havde han blot de Hvide at takke for denne Skaansel.

Saa snart Commissairerne for Kolonien vare blevene underrettede om Indianernes Beslutning, iilde de bort fra Stedet med et Indre, der behøvede al deres Læres Sophisteri, for ikke at blive foruroliget af Samvittighedsbid. Deres skarpe Casuistik lykkedes det dog undervejs, at gjøre den beroligende Opdagelse, at de, langt fra at have begaaet en virkelig grusom Handling, egentlig ved deres Mægling havde udøvet en christelig Barmhertigheds Gjerning.

Conancket sad i de tre eller fire Timer, der bleve tilbragte med disse høitidelige Tilberedelser, paa en Steen, som en opmærksom, men, som det syntes, ubevæget Tilskuer. I hans Dine laa et udtryk af Mildhed, og undertiden af Sørgmodighed; men aldrig tabte det den Glæde og det faste Blik, der saa fordeelagtigt udmærkede ham. Uforandret hørde han sin Dom; rolig, som

under hele Forhandlingen, saae han de Hvide drage bort. Først da Uncas med sine Indianere og de to Kolonister, der vare blevne tilbage som Vidner ved Henrettelsen, nærmede sig til ham, syntes han at vaagne op af sine Drømmerier.

„Mine Folk have sagt, der skal ingen Ulve mere gives i Skovene,” — sagde Uncas, — „og have befalet vore unge Mænd at dræbe den Hungriste af alle Ulve.”

„Det er godt!” — svarede den Anden koldt.

Et Glimt af Beundring, maaskee af Menneskelighed soer over Uncas' barske Ansigt, da han med Forbauselse saae den Rolighed, der forklarede Slagtofferets mandige Træk. Hans Beslutning vakkede et Dieblis, og han spiede til:

„Mohiganerne er en stor Stamme! Uncas' Slægt tager af. Vor Broder bemale sit Ansigt, saa ville de løgnagtige Narragansetter ikke kjende ham igjen, og han bliver en Kriger paa Fastlandet.”

I Conanchets ædle Gemyt bevirkede denne hans Kjendes mildere Stemning en lignende Følelse. Af hans Die spandt den ubøielige Stolthed, og hans Blik blev blødere og menneskeligere. Et heelt Minut syntes han med Anstrængelse at tænke efter, medens en sagte, neppe synlig Bæven spillede om hans Læber; derpaa sagde han:

„Mohiganer! hvorfor skulle dine unge Mænd have Hæstværk? Min Scalp bliver ogsaa i Morgen en stor

Høvdingens Scalp, og til to bliver den ikke, om de end-
og saa tage den strax."

"Har Conanchet glemt noget, saa at han ikke er
beredt?"

"Sachem! han er altid beredt.... Men...." — han
holdt inde og sagde de følgende Ord med en bævende
Stemme: — "Lever en Mohiganer uden Hustru?"

"Hvormange Sole forlanger Narragansetten?" —

"En; naar Branen der med Spidsen af sin Skygge
berører Bækken, er Conanchet beredt. Han vil da staae
i dens Skygge med bare Hænder." —

"Gaa!" — sagde Uncas med Værdighed; — "Jeg
har fornummet en Sagamors Ord."

Conanchet vendte sig, skred hurtigt gennem den
tause Hob og var snart forsvunden i Skoven, der om-
gav dem.

Et og Tredivte Kapitel.

Thi blot dit Bryst!

Kjøbmanden i Venedig.

Bild og mørk var Natten. Maanens næsten fulde Skive viisde sig kun, naar dens bævende Lysstraale et Dieblif nedsmænkte sig til Jorden gennem en Abning i de Dunstmasser, der trak igjennem Luften. En Sydvestvind sukkede gennem Skovene, og blev støvviis saa hæftig, at de laveste Planter med alle deres Blade ret som med ligesaa mange Tunger syntes at gjentage Vindens Klager. Disse Naturtoner vare den eneste Larm, der paa en behagelig Maade afbrød den høitidelige Stilhed i Landsbyen Wisch-Ton-Wisch og dens Omegn. En Time førend det Dieblif, til hvilket vi igjen knyttede Traaden af vor Fortælling, var Solen allerede sjunket ned bag den nærliggende Skov, og de fleste af de simple, arbeidsomme Indvaanere vare allerede gaaede til Ro.

Smidlertid straalte endnu Lys gennem mange Vindver i Heathcotehouse, som Landsbybeboerne pleiede at kalde Puritanerens Bolig. I Udhusene og i Gaarden forrettede Karle og Piger deres landlige Gysler og kun i den øverste Deel af Huset herskede den sædvanlige Rolighed. Gensomt gik i Forhallen et Menneſte heftigt

frem og tilbage, som om der var mødt ham noget ubehageligt. Det var den unge Marcus.

Efter nogle Minutters Forløb blev han forstyrret i denne urolige Bevægelse; en Dør gik op, og to lette Gestalter gled frygtsondt ind i Huset.

„Du er ikke kommen alene, Martha!“ — sagde Ynglingen halv fortørnet, — „Jeg sagde Dig, at hvad jeg vilde meddele Dig, kun var bestemt for dine Brøder,”

„Det er vor Ruth. Du veed, Marcus! at man ikke tør lade hende være alene, af Frygt for, at hun igjen skal undvige til Skoven. Hun ligner et slet-tæmmet Raa, der vil springe bort ved enhver velbekendt Tummel i Skoven. Jeg troer endogsaa, at jeg nu har ladet hende komme for langt fra mig.”

„Vær ubekymret! Min Søster leger med sit Barn og tænker ikke paa Flugt; jeg er jo ogsaa her, og skal nok holde hende tilbage, hvis hun faaer saadan noget i Sinde. Men tael nu oprigtigt, Martha! og siig mig, om det virkelig var dit Hjertes Mening, da Du forsikrede mig at Besøgene af Frieren fra Hartsfort vare mindre efter din Smag, end dine Bekjendte for største Delen troede?”

„Hvad jeg har forsikket, kan jeg ikke tage tilbage.”

„Men fortryde?”

„At jeg ikke kan lide den unge Mand regner jeg ikke til de Feil, jeg behøver at fortryde. Jeg føler

mig for lykkelig i denne Familie til at jeg skulde ønske nogen sinde at forlade den. Og nu, da vor Søster der taler nogen med hende, Marcus!" —

Den unge Mand henvendte sit Blik til den anden Ende af Forhallen, og sagde derpaa.

„Det er kun den taablige Whittal. De tale ofte sammen. Han er just kommen tilbage fra Skoven, hvor han gjerne strøiser omkring et Par Timer om Aftenen. Dog bliv ved, nu da, vor Søster?"

„Nu da hun er her, har jeg endnu mindre lyst til at forandre mit Opholdssted."

„Nu vel, hvorfor vil Du da ikke altid blive hos os, Martha?"

„Stille!" — afbrød Pigen ham, der saa temmelig kunde gjætte hvad hun nu vilde faae at høre, men med den, den quindelige Natur saa eiendommelige, Egensindighed, frygtede for den Erklæring, som hun længedes efter. — „Stille! Jeg hører noget bevæge sig. Al! vor Ruth og Whittal ere flygtede!"

„Hun leder efter noget Legetoi til sit Barn; der seer Du hende jo ved Udhusene. Nu, saa tael, hvorfor vil Du ikke antage den Rettighed, at blive her for bestandigt og —"

„Det kan ikke være, Marcus!" — skreg Pigen, i det hun vred sin Haand løs af hans, — „De ere flygtede!"

Marcus lod, skjøndt hun ugjerne, hendes Haand fare, og fulgde hende til det Sted, hvor hans Søster havde siddet. Hun var virkelig borte. I de første Par Minutter vilde endogsaa Martha ikke tilstaae sig, at Ruth var forsvunden, med det Forsæt ikke at vende tilbage. De vare begge for stærkt bevægede, til at kunne søge med Sindighed og paa den rette Wei; og sandsynligviis var den hemmelige Fornøielse, som de fandt i at være sammen, Aarsag til at de ikke tænkte paa at gjøre Alarm førend det var for silde. Markerne, Haverne, Udhusene bleve nu gjennemsøgte, men intet Spor af de Flygtende vare at finde. At gaae ud i den mørke Skov, vilde have været forgjæves; der blev intet andet tilbage, end at udstille en Vagt om Natten, og at berede sig paa at anstille en mere virksom og regelmæssig Undersøgelse den næste Dag.

Men længe førend Solen stod op, reisde de sorgelike Flygtninger allerede i en saadan Graastand fra Dalen gennem Skoven, at alle Familiens Anstalter maatte blive frugtesløse. Conanchet foran; bag efter ham hans tause Hustru og Whittal Ring med Barnet paa Ryggen, sluttende Troppen i ufortrøden Trav; saaledes gik Flugten fremad, over Høie, gennem Strømme, langs med Enudrede Huulbeie, med en Hurtighed, der maatte gjøre de Søgendes Iver til Skamme. Liden hengik paa denne Maade og ingen af de Tre undsalbt der en eneste Stavelse

Et Par Gange gjorde de Holdt paa Steder, hvor der flød chrystallart Vand ned af Klipperne, drak af den hule Haand og fortsatte derpaa deres Reise, taase og vedholdende som før.

Endelig blev Conanchet staaende. Alvorligt saae han efter det Sted paa Himmelen, hvor Solen stod, og derpaa længe og nøie efter Kjendtegnene i Skoven, for at overbevise sig om at han ikke tog Feil. For et uøvet Die vilde Buegangen under Træerne, den med Blade bedækte Jord og de raadne Træstumper intet Kjendtegn have frembudt; men Conanchet, der var bleven stor i Skovene, kunde ikke tage Feil. Lige tilfreds med det Forspring han havde vundet og med det, at det endnu var saa tidligt paa Dagen, gav han sine Reisesæller et Wink, at de skulde sætte sig ved Siden af ham, i det han selv tog Plads paa en lav Klippe.

Saaledes sad de ved Siden af hverandre og brød endnu ikke Tauscheden. Narra-mattahs Die hvilede prøvende paa hendes Egtemands Ansigt, som det overhovedet er naturligt for Kvinden, at søge Underretning i dens Miner, som hun er vant til at betragte med Erbødighed. Whittal lagde det fromme Barn ved Moderens Fødder og efterlignede de Andres Tausched.

„Er Luften i Skovene behagelig for Gedebladet, efterat det har levet i sin Stammes Wigwam?“ — saaledes afbrød Conanchet endelig Tauscheden; — „Kan Skyggen blive en Soelblomst kjær?“

„En Narragansetts Hustru er intetsteds lykkeligere end i sin Mands Hytte.“

Høvdingens Dø mødte med Kjærlighed hendes for- troelige Blik, og faldt derpaa mildt og med Fadergød- hed paa det ved hendes Fødder liggende Barn, medens et Udtryk af bitter Smerte omtaagede hans Pande.

„Den Mand, der har gjort Jorden,“ — vedblev han, — „er meget klog. Han har vidst hvorhen Skarn- tydegranen hører og hvor Egen trives. Han har over- ladt Hjorten og Raadhyret til den indianse Jæger, og givet de blege Ansigter Hesten og Dren. Enhver Stamme har sine egne Jagtdistricter og sit eget Vildt. Narra- gansetten veed hvorledes Aborren smager, men Mohaw- kerne spise Bær paa Bjærgene. Du har seet den skønne Bue, der glindser paa Himmelen, Narra-mattah! og veed hvorledes den ene Farve flyder i den anden, lig Malningen paa en Krigers Ansigt. Skarnthydegranens Blade ligne Bladene paa Garvertræet, Garvertræets see ud som Afsens, Afsens som Kastanietræets, Kastanie- træets som Lindens, og Lindens Blade ligne de brede Blade paa det Træ, der i Yengihernes opdyrkede Ste- der bærer de røde Frugter, og dog har Træet med de røde Frugter ingen Lighed med Skarnthydegranen. Co- nanchet er en høi, lige Skarnthydegran og Narra-mattahs Fader Træet med de røde Frugter. Den store Mand vrede des fordi de voxde saa nær ved hverandre.“

Den forstandige Kone kunde kun alt for godt følge Høvdingens Tankegang; men hun elskede, og naar en Kvinde elsker, falder det ikke vanskeligt for hendes Indbildningskraft at skjule Smerten for den Elskede."

"Hvad Conanchet har sagt," — svarede hun — „er sandt. — Men Yengiherne have sat deres Lands Træer paa Tornene i vore Skove, og Frugten er god."

"Den er som Drengen der," — sagde Høvdingen, i det han pegede paa sin Søn, — „ikke rød, ikke bleg. Nei, Marra-mattah! naar den store Mand har besaaet, maa selv en Sachem adlyde."

"Vil da Conanchet sige, at denne Frugt ikke er god?" — spurgte hans Hustru, i det hun med en Moders Glæde løftede den smilende Dreng op og holdt den hen imod ham.

Krigerens Hjerte var rørt; han bøiede Hovedet og kyskede den Lille ligesaa ømt, som endog Forældre af mindre vilde Søder kunne kysse deres Børn. Et Dieblisk syntes det at volde ham Glæde at betragte det meget lovende Barn. Men da han igjen løftede Hovedet op, og hans Øie uvilkaarligt mødte Solen, forandrede Udtrykket i hans Ansigt kun alt for snart. Han tilvinkede sin Hustru, at hun igjen skulde lægge Barnet paa Jorden, vendte sig derpaa høitideligt til hende og blev ved:

„Narra=mattahs Tunge tale uden Frygt! Hun har været i sin Faders Hytte og har der smagt Dødsflodighed. Er hendes Hjerte glad?”

Den unge Kone nølede med at svare. Dette Spørgsmaal tilbagekaldte pludseligt Erindringer om hendes Barndom, om den sømme Dmhu, den hjærlige Moderfølelse, for hvilken hun nylig havde været Gjenstanden. Men alle disse Følelser vege snart for en mægtigere. Uden at vove at slaaet Diet op, og at møde den opmærksomme Høvdinges prøvende Blik, svarede hun med en fast Sjæl, stjondt med en bævende Tunge:

„Narra=mattah er en Egteqvinde!”

„Nu, saa vil hun høre paa sin Egtfælles Ord. Conanchet er ingen Høvding meer. Han er Mohiganernes Fange. Uncas venter ham i Skoven.”

Trods den Erklæring, den unge Kone nylig havde gjort, lagde hun ved denne sørgelige Tidende, kun lidet af en indianers Kvindes Rolighed for Dagen. Først syntes det, som om hendes Sjæl vægrede sig ved at fatte Meningen af hendes Egtfælles Ord. Forundring, Tvivl, Skræk og gyselig Visshed bemægtigede sig efter hinanden hendes Bevidsthed; thi kun alt for meget var hun fortroelig med de Folks Stikke og Anskuelser, blandt hvilket hun havde levet, til at hun ikke skulde have begrebet hele den Fare, hvori hendes Egtfælle svævede. „Narragansetternes Sachem en Fange hos

Mohiganernes Uncas!" — gjentog hun for sig selv, ligesom hun med Tønen af sin Stemme vilde bortstrømme et eller andet frygteligt Skrækkébillede; — "Nei, Uncas er ingen Kriger, der kan dræbe Conanchet!"

"Hør op med Ord!" — sagde Høvdingen, i det han berørte sin Hustrues Arm paa samme Maade, hvorpaa man pleier at vække en sovende Ven. — "I denne Skov opholder der sig en bleg Mand, en Ræv, der skjuler sig i Huler. Han skjuler sit Hoved for Yengisherne. Da hans Folk kom paa Spor efter os, hylende som hungrige Ulve, fortroede denne Mand sig til en Sagamor. Det var en flink Jagt, og min Fader begynder at blive gammel. Han besteg et ungt Baldnødtræ lig en Bjørn, og Conanchet loffede de løgnagtige Hvide bort fra Stedet. Men Conanchet er intet Musdyr; hans Fod kan ikke vedblive at løbe som flydende Vand."

"Og hvorfor har den store Narragansett hengivet sit Liv for en Fremmed?"

"Den Hvide er en Tapper;" — svarede Sachemmen stolt. — "Han har taget en Sagamors Scalp."

Narra-mattah taug igjen. Mørkt grublede hendes Sjæl over denne skræffelige Visshed.

"Den store Mand seer, at Manden og hans Hustru ere af forskellige Stammer," — svarede hun bævende, — "han vil at de skulle høre til et og samme Folk."

Conanchet forlade Skovene og gaae med sin Drengs Moder til de dyrkede Egne! Hendes hvide Fader vil glæde sig, og Mohiganernes Uncas vil ikke vove at følge Høvdingen derhen."

"Qvinde! jeg er en Sachem og en Krigere iblandt mit Folk."

Der laa en saadan Strængheid og Kold Uvillie i Conanchets Stemme, som hans Hustru endnu aldrig havde hørt. Han taelde som en Høvding til sin Slavinde, ikke med hiin mandlige Skaansel, som han havde vænnet sig til i sin Dmgang med en Datter af en af de Blege. Hans Ord virkede paa hendes Hjerte, som en brændende Kulde, og Smerten gjorde at hun forstummede. Høvdingen selv blev endnu et Dieblit siddende i mørke Tanker, derpaa stod han mismodig op, pegede paa Solen og tilsvinkede begge, at de skulde bryde op. I en Tid, der forekom den, der med høitbankende Hjerte fulgte hans hurtige Skridt, ikkun som et Secund, kom de forbi en lille Høi, og i næste Dieblit saae de sig i Nærheden af nogle Mennecker, der aabenbart ventede paa dem. Denne alvorlige Gruppe bestod af Uncas, to af hans grusomste og kraftigste Krigere, den Geistlige og Eben Dudley.

Conanchet gik hurtigt hen til det Sted, hvor hans Fiende stod, og stillede sig ved Foden af det skjæbnesvangre Træ. Efterat han havde peget paa Skyggen,

der endnu ikke havde vendt sig mod Osten, slog han Armene overkors paa det nøgne Bryst og saae stolt og ligegyldigt hen for sig. Dødsstilhed herskede rundt omkring ham.

Roligheden paa Uncas' mørke Ansigt var en Maske, der kun slet skjulde Kampen af skuffet Forventning, af tvungen Beundring, og Mistillid i alle hans Træk. Han betragtede sin hadede, frygtelige Fiende med et lurende Die, for at ingen Svaghed, der maaskee kunde yttre sig, skulde undgaae ham. Det var ikke let at sige, om Uregelse eller Agtelse var den herskende Følelse hos ham, da han saae, at Narragansetten saa strængt holdt sit Ord. Ledtaget af sine to grusomme Krigere, gik Hovdingen, for at undersøge hvilken Stilling Skyggen havde, og da de ikke længere kunde nægte eller betvivle deres Fanges punktlige Nøiagtighed, undslap enhver af dem et uvilkaarligt Bifaldsraab. Som en forstandig Dommer, hvis Dom er betinget af tidligere Retsfager, glæder sig, naar han endelig har naaet den Overbeviisning, at der ingen Feil er begaaet i Processens Gang; saa tilfreds tilvinkede Mohiganeren nu de tvende Hvide, at de skulde træde nærmere.

„Du Menneſte af vild og utæmmelig Natur!“ — begyndte Meek Wolfe i sin sædvanlige ascetiske, formannende Tone, — „Enden for din Tilværelse nærmer sig! Retsfærdigheden er tilfredsstillet! Du er bleven veiet i

Vægtkaalen og befundet for let. Vi kunne vel ikke modsætte os Forsynets Anordninger, men vi tør gjøre Synderen Slaget mindre smerteligt. At Du er her for at døe, er en Befaling, som Retsfærdigheden har besluttet og Himmelen's uudforsknelige Hemmeligheder skulle vi ære med Underkastelse; mere forlanger hans Villie ikke af os. Hedning! Du har en Sjæl, og den er i Begreb med at forlade sin jordiske Bolig, for at gaae til en ubekjendt Verden..."

Hidtil havde den Fængne hørt paa ham høfligt, som en Indianer, naar Videnskaberne hos ham tie. Endnu mere, den Geistliges indre brændende Begeistring, den selsomme Kamp af dristige Følelser, som hans Miner forraadte, opvakte hos Høvdingen noget af hiin bestikkende Vresfrygt, med hvilken han vilde have hørt paa en Prophet af sin egen Stamme, der foregav at forkynde ham Manitus Aabenbaringer. Men da den Geistlige taelde om hans Død, forsvandt hiin Taage; Indianeren troede at kjende Sandheden tydeligt og useilbarligt og kaldt derfor Taleren pludseligt i Ordet. I det han berørte Meeks Skulder, sagde han:

"Min Fader forglemmer, at hans Søns Hud er rød. Stien til de retsfærdige Indianeres Jagtdistricter ligger foran ham."

"Hedning! i dine Ord yttres Løgnens og Syndens øverste Aand sin Gudsbespottelse!"

„Tys!... Har min Fader seet hvad der rørte sig i Buskene?“

„Det var den usynlige Vind, Du afgudiste, legende Barn i en Mands Skikkelse!“

„Og dog har min Fader tiltælt den!“ — svarede Indianeren med sin Stemmes rolige, men dog bidende Ironi. — „Se!“ — lagde han med Stolthed, ja med Vildhed til; — „Skyggen er allerede forbi Roden af Træet. Den fløge Mand med det blege Ansigt træde tilbage; en Sachem er rede til at døe.“

Meek sukkede høit, og det af virkelig Betyrning; thi trods de overspændte Theorier og dogmatiske Sophistrier, der formørkede hans Dømmekraft, vare hans Følelser, som Menneſte, dog uhykkede. Føiende sig efter det, som han kaldte Himmelenſ uudforſkelige Raadslutning, trak han sig noget tilbage, knælede ned paa en Steen, og under de øvrige Forberedelser hørde man ham bede høit og inderligt for den Domsældedes Sjæl.

Neppe havde den Geistlige bortſjernet sig, førend Uncas vinkede ad Dudley, at han ſkulde træde nærmere. Hvor redeligt og godmodigt denne Grændſebeboer end meende det, var han, iſølge ſine Anſkuelfer og Fordomme, dog altid kun en Skabning af ſin Tid. Da han gav ſin Stemme til den Dom, der overleverede den Fange til dennes dødeligſte Fiender, havde han i det mindſte den Fortjenefte, at han førſt raadede til, at den Ulykkelige

skulde blive fikket imod hine udtænkte Grusomheder, som de vilde pleie at udøve mod deres Dffre. Han havde endog saa frivilligt tilbudt at være tilstede ved Dommens Guldbyrkelse, for at paasee, at det, han havde raadet til, noie blev fulgt, endstjøndt han herved gjorde Bold paa sine naturlige Følelser. Læseren maa derfor bedømme hans Opførsel i dette Tilfælde med den Mildhed, som en billig Betragtning af Landets Tilstand og Tidens Sæder, med Rette fordrer. Men endog uagtet alle sine Fordomme kunde Dudley dog ikke modstaae sit Indres mennefteligere Følelser, og da han nu tiltaelde Uncas, steebe det ikke, uden at hans Beslutning vakkede, ikke uden at han ønskede at redde den Fangne.

„Et lykkeligt Tilfælde, Mohiganer!“ — sagde han, — „og nogen Understøttelse fra de Hvides Side har bragt denne Narragansett i din Bold. Det er ikke at nægte, at Kommissarerne fra Kolonien have tilladt Dig, at handle med hans Liv efter dit eget Godtbefindende; men i ethvert Menneftes Bryst er der en Stemme, der skulde tale Indeligere, end Hævnens Stemme. Endnu er det ikke for sildigt at følge den. Tag Narragansettens Løfte om hans Trostak, — tag mine Ord, tag dette Barn som Gissel; det skal blive bevogtet tilligemed dets Moder hos Engælenderne, og lad den Fangne gaae.“

„Min Broder fordrer med en viid Mund!“ — sagde Uncas tørt. „Jeg veed ikke hvorledes det kom-

mer, at jeg saa at sige føler mig nødt til at gjøre denne Bøn; — vedblev Dudley, — „men denne Indianers Ansigt og Bæsen kalder gamle Erindringer og beviiste Føieligheder tilbage i min Hukommelse. Og ligeledes til denne Kvinde her knytter Mindet om saa mangen Time sig; hun hænger sammen med en Familie i Kolonien ved et stærkere Baand, end det af sædvanlig Menneskekjærlighed.... Mohiganer! jeg vil endnu lægge en Skjon Foræring af Krudt og Bly til, hvis Du vil laane Dre til Barmhertigheden og være tilfreds med Narragansettens Løfte.”

Uncas pegede med kold Ironi paa den Fangne og sagde:

„Conanchet tale selv!”

„Du hører det, Narragansett! Er Du virkelig den samme, som jeg begynder at holde Dig for, saa ere de Hvides Sæder Dig ikke ganske ubekjendte. Tael, vil Du sværge Mohiganeren, at der skal være Fred imellem eders Byer?”

„Den Ild, der opbrændte mit Folks Hytter, ha forvandlet Conanchets Hjerte til Sten,” — var det faste Svar.

„Saa kan jeg ikke gjøre andet, end sørge for, at Forliget ikke bliver brudt,” — svarede den i sin Forventning skuffende Dudley. — „Du har din egen Charakter og den vil gaae sin egen Vej. Herren være Dig naa-

dig, Indianer! og tage i sin Dom Hensyn paa, at Du, som en Bild, ingen Keilighed har havt til at underrette Dig om Sandheden!"

Taus gav han Uncas at forstaae, at han var særdig, og trak sig nogle Skridt tilbage fra Træet. I hans redelige Ansigtstræk taelde den inderligste Deeltagelse, uden at han dog tabte af Synet det Hverv, der var ham paalagt, strængt at bevogte de fjendtlige Partier. Nu toge Mohiganerhøvdingens grumme Tjenere, paa et givet Blik af denne, deres Plads paa hver sin Side af den Gangne, aabenbart opbehiende det sidste dødbringende Signal, for at udføre deres gruelige Forehavende. I dette alvorlige Dieblis indtraf der en Pause, under hvilken begge Hovedpersonerne i denne Handling i deres Inderside beskæftigede sig med vigtige Ting.

"Narragansetten har ikke tælt med sin Hustru;" — sagde Uncas endnu bestandigt i det hemmelige Haab, at hans Fiende, ved en saa svær Prøve, skulde røbe en umandig Svagthed; — „hun er her i Nærheden!"

„Seg sagde, mit Hjerte er Steen!" — svarede Narragansetten koldt.

„Se kun! Vigen fryder som en frygtsom Raa mellem Bladene. Hvis min Broder Conanchet vil see op! vil han see sin Elskede."

Conanchets Ansigt blev mørkt, men forraadte ingen Vækkelse. „Hvis Sachemmen er bange for, at tale med

sin Hustru i en Mohiganers Nærværelse, saa ville vi gaae ind imellem Buskene. En Kriger er ingen nysgjerrig Kvinde, og ønsker ikke at see en Høvdinges Kummer."

Conanchoet foer hastigt med Haanden til Siden, som om han søgte efter et Naaben, for at strække sin Hjende til Jorden. Men i dette Dieblis stjal en sagte, klagende Tone fra en, der traad nærmere, sig til hans Dre, og gav pludseligt hans Eidenstavers Strøm en anden Retning.

"Vil en Sachem ikke see sin Dreng?" — spurgde hun bedende. — "Det er en stor Krigers Søn; hvorfor seer hans Fader saa mørkt paa ham?"

Narra-mattah var nær nok, for at kunne naae ham med Haanden, og holdt tillige Pantet paa deres forrige Lykke hen imod ham, som om hun vilde bede ham om et Blik endnu, som et Beviis paa hans Kjærlighed.

"Vil den store Narragansett ikke see sin Dreng?" — gjentog hun med Toner, der klang som en neppe hørbar Sørgefang. — "Hvorfor seer han saa mørkt til en Kvinde af sin Stamme?"

Selv Mohiganernes Sagamors Træk røbede at han var rørt. Han tilvinkede sine glubende Blodhunde, at de skulde træde bag Træerne og gik selv tilside, med den ædle Mine, som den Vilde har, naar hans bedre Følelser faae Overhaand. Nu opklarede snart Conanchoets omtaagede Ansigt. Han saae sig pludseligt om

efter sin Egtefælle, der var nedbøiet af Smerte, af Smerte mindre over den Fare, han var i, end over hans sidste vrede Liltale. Han modtog Drengen af hendes Haand og betragtede ham længe og stivt. Hverpaa vinkede han ad Dudley, det eneste Vidne til dette Optrin, og lagde Barnet i hans Arme.

„Se!“ — sagde han, i det han pegede paa Drengen, — „det er en Blomst fra de dyrkede Egne; han vil ikke trives i Skyggen.“

Hverpaa hæstede han sit Blik paa sin sittrende Egtefælle. En Egttemands Kjærlighed laa i hans Blik. — „Du Blomst fra det frie Land!“ — sagde han — „dit Folks Manitu vil hensejtte Dig i dine Fædres Marker. Solen vil skinne over Dig og Vindene fra hiin Side af den salte Sø ville drive Skyerne i Skovene. En retfærdig og stor Fyrste kan ikke lukke sit Øre for sit Folks gode Mand. Min Fælder sin Søn til at jage iblandt de Tappre, der allerede have gjort den lange Reise; Din viser Dig en anden Vej. Gaa, laan Dre til hans Stemme og adlyd. Din Sjæl være som en opdyrket Mark, alle dens Skygger være fjernt ved Randen af Skoven; den forglemme den Drøm, den drømte imellem Træerne. Det er Manitus Villie.“

„Conancket forlanger meget af sin Hustru; hendes Sjæl er kun en Qvindes Sjæl!“

En Qvindes af de blege Ansigter; hun gaa nu

tilbage til sin Stamme. Narra-mattah, Dine Landsmænd have selsomme Sagn, De fortælle, at en retfærdig Mand er død for alle Farver. Jeg veed det ikke, Conanchet er et Barn iblandt Vise, og en Mand iblandt Krigere. Hvis det er sandt, saa vil han see sig om i de lykkelige Jagtdistricter efter sin Hustru og sin Dreng, og de ville komme til ham. Der gives ingen Jæger blandt Yngiherne, der kan dræbe saa mange Raadhyr. Narra-mattah forglemme sin Hørding indtil hiin Tid og da, naar hun nævner hans Navn, tale hun høit, thi glad af Hjertet vil han være ved at høre hendes Stemme igjen. Gaa, en Sagamor bereder sig til den lange Rei. Han tager med sørgende Sind Afsted med sin Hustru. Hun vil sætte den lille Blomst med to Farver foran sig, og finde sin Lykke i dens Væxt. Hun gaaer nu! En Sagamor vil døe!"

Den opmærksomme Kvinde indsugede langsomt hans Ord, Stavelse for Stavelse, ligesom en, der er opdraget i overtroiske Legender, indsuger et Drakelsprog. Bant til at lyde, men tillige forvirret af sin Smerte nølede hun ikke. Med dybtbøiet Hoved og Ansigtet ganske indhyllet i sin Klædebon, forlod hun ham. Hun gik forbi Uncas; hendes Skridt hørde han ikke; men da han saae hendes vakkende Stikkelse, vendte han sig hurtigt og udstrakte Armen høit i Lusten. De skrækelige Stumme viisde sig bag Træet og forsvandt i samme Dieblis. Co-

nanchet foer op og det saae ud, som om han vilde falde paa Ansigtet, men med en forfærdelig Anstrængelse hævede han sig igjen, tumlede tilbage imod Træet og sank ned i den Stilling, en Hovding har, naar han sidder i Raadet. Et Smil, der forkyndte en vild Triumph, sad paa hans Ansigt og hans Læber bevægede sig synligt. Uncas boiede sig fremad og lyttede aandesløs.

„Mohiganer! jeg døer, men mit Hjerte er Steen!“
— var de i Dødskampen, men med Fasthed, udtælte Ord, som han fik at høre. Nu fulgte to lange, svære Suk. Det Ene var Uncas Aande, som han hidindtil havde holdt tilbage; det Andet det Dødsuk, som den sidste Fyrste over Narragansetternes for bestandigt svækkede og adspredte Stamme udstødte.

To og Tredivte Kapitel.

Hvor Taushed hersker, dger du ei;
 Der flyder Taarer uden Tal;
 Du elstes, indtil Lyset svinder,
 Begrædes til Medlidenheden synker
 I Graven.

Collins.

En Time silbigere og Hovedpersonerne i den foregaaende Scene vare forsvundne. Kun Hovdingens Enke, Dudley, den Geistlige og Whittal Ring vare tilbage.

Conanchets Pig sad endnu paa det Sted, hvor han havde opgivet Nanden, lig en Indianersyrste i Raadet. Contents Datter havde stjaalet sig hen til sin Huusbondes Pig, og sad ved Siden af det, henzjunken i hiin stumme Smerte, der synes at være en bestandig Vedsager af pludselige, nedslaaende Ulykkestilfælde. Hun taelde ikke, hulkede ikke, jamrede sig ikke; Smerten aabenbarede sig ikke hos hende paa den sædvanlige Maade. Alle hendes Sjæls Følelser syntes lamme; Bevidstheden om det Slag, der havde truffet hende, sad stivt i enhver Linie af hendes saa talende Physiognomi. Borte var Farven af hendes Kinder, Blodet af hendes Læber, der af og til bævede uvilkaarligt, som paa et slumrende Barn, og hendes Barm bævede sig efter længere Mellemrum, som om Nanden kjæmpede for

at bryde ud af sit Fængsel. Uden at agtes paa laa Barnet ved Siden af hende. Whittal Ring havde taget Plads paa den anden Side af Eget.

Begge de Mænd fra Kolonien, der havde faaet det Hverv, at bivaane Henrettelsen, stode ikke langt fra Træet og stirrede sorgfulde paa denne Sammerscene. Saa snart den Domsældte havde opgivet Anden, hørte den Geistlige op med at bede; thi ifølge hans Tro, stod Sjælen nu for den Eviges Domstoel. Men hans Udseende vidnede nu mere om en almindelig Menne= skjærlighed og mindre om en overdreven Strænghed, end der sædvanligt var at læse i de dybe Furer af hans barste Ansigt. Nu da Gjerningen var steet og det Dyrer, hans exalterede Theorier havde tilveiebragt i hans Sinderste, havde lagt sig for Resultatet, han nu havde for Dinene, begyndte han maastee for et Nieblif at pine af Tvivl om denne Handling virkelig ogsaa havde været lovmæssig, som han hidindtil havde villet undskyldte dermed, at den var steet, ifølge en regelmæssig og uundgaelig Retfærdighedspleie. Dudley vidste mindre af Jurisprudentsens og Theologiens Sophismer, derfor blev nu ogsaa hans Sjæl fremmed for denne Uvisshed. Saaledes som hans oprindelige Mening angaaende Nødvendigheden af denne Fremgangsmaade ikke beroede paa overspændte Begreber, kunde han nu med mindre Bøven tænke paa Udførelsen af den affagte Dom. En ganske

forskjellig Følelse, eller meget mere Rørelse foruroligede denne bestemte, men redeligtfindende Grænsebeboer.

„Dette har været en sørgelig Hjemfølgelse af Nødvendigheden og en stræng Uabenbarhed af den forudbestemmende Willie,” — sagde Færnikken, i det han saae hen paa den nedslaaede Gruppe ligesom sig. — „Fader og Søn døde begge, ligesom i min Nærværelse, og begge ere paa en Maade gangne over i Andernes Verden, hvilket beviser hvor uudsforskellige Forsynets Veie ere. Men seer Du ikke Spor af et bekjendt Ansigt i hendes Physiognomi, der sidder derhenne, som en Billedstøtte af Marmor?”

„Du gjør en Hentydning paa Capitain Content Heathcotes Hustru, ikke sandt?”

„Sandeligen, paa ingen anden! Du boer ikke længe nok i Wish-Ton-Wish, til at kunne vide hvorledes denne Kone har seet ud i sin Ungdom. Men mig forekommer den Tid, da Capitainen førte Sine til Drøkenen, som om det havde været en Morgen i afvigte Aar. Jeg var den Tid en snild Knøs, men noget letfindig og ikke tilbageholden nok i min Tale. Paa hiin Reise lærde jeg først at kjende hende, der nu er Moder til mine Børn. Ogsaa mange andre smukke Fruentimmer har jeg seet i mine Dage, men aldrig nogen der saaledes har behaget Diet, som Capitainens Egtefælle indtil den Nat, da Blokhuset brændte af.

„Du har hørt om det Tab, som hun den Tid leed; siden hiin Time var hendes Skjønhed som Bladene om Efteraaret, og ikke mere som Foraarsblomsten. Betragt nu hiin Sorgendes Ansigt og siig om det ikke ligner Moderens, som Buxkene i Bækken dem paa Bredden. I Sandhed, jeg kunde næsten troe, at det var Moderens eget kummerfulde Døie og bedrøvede Blik!”

„Smerten har ladet sin Haand falde tungt paa dette ustyldige Barn,” — sagde Meek meget rørt; — „vi maae opløste vore Stemmer i Bønnen for det, ellers —”

„Eh! der er Folk i Nærheden! Jeg hører Bladene rasle!”

„Hans Stemme, der har slaaet Jorden, hvister i Vinden; hans Aande giver Naturen Bevægelse!”

„Det er levende Menneſter! — dog, Gud ſke Lov! det er Venner, og vi behøve ikke at kjæmpe igjen. Faderhjertet er ſikkrere end det ſkarpeſte Døie og den hurtigſte Fod.”

Dudley lagde igjen ſit Gevær paa Jorden, og han og hans Kammerat bleve ſtaaende i en rolig og ærbødigt Stilling for at opbebie de Kommende. Den Side af Træet, hvor Conanchet ſandt ſin Død, var den modſatte af den, hvorfra de Kommende nærmede ſig, ſaa at den Gruppe, der ſad ved Foden af Træet var ſkjult af dets Kjæmpeſtamme og ſtærkt fremragende Rødder, og kun Meeks og Dudleys Perſoner vare at ſee. Anføre-

ren for de Kommende henvendte sig derfor strax til den Plet, hvor disse stode.

„Hvis, som Du troer, Narragansetten virkelig har ført hende, som Du saa længe har begravet, tilbage til Skoven,“ — sagde Underkastelse, der tjende den Anden til Fører, — „saa ere vi her ikke i nogen stor Traastand fra hans Opholdssted. Ikke langt herfra er Klippen hvor han havde Sammenkomsten med den blodtørstige Philipp, og det Sted, hvor hans Omhu reddede mit unyttige, kummerfulde Liv, besinder sig midt inde i hiint Krat langs med Bækken. Denne Herrens Tjener og vor væf-
tre Ven, Færnikken, kunne maaskee give os nærmere Oplysninger om hans Bevægelser.“

Den Talende stod stille ikke langt fra dem, han nævnede, men dog endnu bestandigt paa den anden Side af Træet, i det Content, med hvilken han just taelde, ogsaa var blevet staaende, for at vente paa Ruth, der, støttende sig paa sin Søn, og ledsaget af Tro og Lægen, der vare gaaede med, for at oplede den Forsvundne, sluttede Droppen. Det moderlige Hjerte havde givet den svagelige Kone Kraft til at udholde mangen langvarig Miil*; men kort førend de ikke langt fra det Sted, hvor de stødte paa de to Udsendte fra Kolonien, vare saa lykkelige at finde Spor af Mennesker, havde hendes Fødder begyndt at nægte hende deres Tjeneste.

* Engelsk.

Skjøndt den Grund, der havde bragt ethvert Medlem af begge disse Grupper, hid, var af den Art, at den vel kunde opvække en levende Deeltagelse, var dog ingen af begge Partier synderlig forbauset over dette uventede Møde i Skoven. En Rejse i Skoven var noget sædvanligt for disse Folk, og naar de efter dagelang Omvanken i disse Trælabyrinther stødte paa en eller anden Ven, var deres gjensidige Hilsen ikke anderledes, end naar Folk i cultiverede Lande møde hverandre paa en meget besøgt Landevei. Selv Synet af den Fremmede i Spidsen for de Ankommende syntes ikke at forundre dem, der saae ham komme; deres Miner bleve rolige som før. Og virkelig kan man af deres Roighed, der mere end een Gang havde seet ham i paasaldende hemmelighedsfulde Forhold, og af deres, med hvilken han, den saa længe skjulte, traad dem imøde, drage den Slutning, at Hemmeligheden af hans Ophold i Nærheden af Wissh-Ton-Wissh ikke var bekendt for Familien Heathcote alene; en Formodning, der erholder megen Sandsynlighed, naar man tager den Enes Embede og den Andens Redelighed i Betragtning.

„Vi følge Sporret af et Bæsen, der er flygtet bort, som en tam Raa, der vanker frit omkring og igjen har søgt sit Opholdsted i Skoven,“ — sagde Content; — „vor Sagen var uvis, og der er for kort siden gaaet saa mange Fødder igjennem Skoven, at den let kunde have

salbet ganske uheldigt ud, hvis Forsynet ikke havde ladet os træffe sammen med en af vore Benner, der har havt Leilighed til at kjende det Sted, hvor Indianernes Leir omtrent maa være. Har Du hørt eller seet noget til Narragansetternes Sachem, Dudley? Hvor ere de Folk, som Du anførde mod den listige Philipp? At Du har stødt paa hans Folk, vide vi allerede; men foruden denne almindelige Efterretning have vi ikke erfaret noget. Wampanoagen er altsaa undsluppet?"

"De onde Magter, der staae den grusomme Indianer bi i hans Planer, have hjulpet ham ud af denne Klemme; ellers var det vederfaret ham, som jeg er bange for har truffet en langt Værdigere."

"Om hvem taler Du... Dog nok herom; vi lede efter vort Barn; hun, som du har kjendt og nylig har seet, er bortflygtet. Vi søge hende i hendes — Dudley! har Du seet noget til Narragansetternes Sachem?"

Det Blik, som Færvikken nu kastede paa Ruth, lignede fuldkommen det ved en tidligere, ligesaa smertelig Leilighed, og ligesom han den Tid ikke kunde frembringe et Ord, saaledes var han heller ikke nu i Stand dertil. Meek foldede Hænderne over Brystet og syntes inderligt at bede. Imidlertid var En i Nærheden, der brød Tausheden, skjøndt hans truende Ord mere bleve mumlede i Skjægget, end udtælte.

"Det var en blodig Gjerning!" — brummede den

Vanvittige; — „den falske Mohiganer har myrdet en stor Høvding bag fra. Han sørge kun for at udkradse Sporrene af sin Moccasins af Jorden med sine Negle, lig en gravende Ræv; thi der vil være nogen paa Spor efter ham, førend han kan skjule sit Hoved. Rippet bliver en Kriger, naar den næste Sne kommer!”

„Der hører jeg min vanvittige Broder tale!” raabde Tro og styrtede frem; men hurtigt tumlede hun tilbage, bedækkede sit Ansigt med begge Hænder, og sank til Jorden; saa hæftigt blev hun rystet af det hun saae.

Tiden beholdt sit sædvanlige Løb; men dem, der vare Vidner til det følgende Optrin, forekom det som om det ringe Omfang af nogle saa Minutter indeholdt Begivenhederne for mange Dage.

Der behøvedes ingen halv Time for at forklare Alle Sammenhængen. De første smertelige Momenter af denne smertelige Opdagelse vare saa rystende, at vi foretrække at kaste Læshedens Slør over denne halve Time, og at begynde vor Fortælling igjen der, hvor den første Paroxysme var forbi.

Gonanchets Lig saae man endnu i den fiddende, op til Træet lænede Stilling. Hans Dine vare aabne, endskjondt brustne; hans Læber sammenprægsede, hans Næsehuller opsvulmede, og hele Ansigtet udtrykte endnu det stolte Mod, der havde ført ham seierrig igjennem hans Livs sidste Kamp. Vel hang Armene slappe ned

paa Siberne, dog var den ene Haand knyttet, som om den endnu holdt den Stridsøxe, han saa ofte havde svunget; paa den Anden kunde man endnu see, at den under Dødskampen forgjæves havde gjort sig Umage for at finde det Sted i Bæltet, hvor hans Kniv sædvanligt sad. Dog maatte disse to Bevægelser have været uvilkaarlige; thi i enhver anden Henseende laa der Værdighed og Rolighed, men ikke Raseri i den Dødes Gestalt.

Bed Siden af Eget blev den vanvittige Nipset siddende ubevægelig; i hans i Almindelighed af stille Vanvid sløvgjorte Miner sad truende Harm. Alle de Andre, der vare tilstede, stode omkring Moderen og hendes nedbøiede Datter. Bekymring for denne Sidste syntes for et Dieblis at have fortrængt enhver anden Følelse. Der var kun alt for megen Grund forhaanden til at befrygte, at det dødelige Hug, der havde truffet hendes Ægtesælle, ogsaa vilde blive dødeligt for hende. Den stræffelige Virkning yttrede sig imidlertid mere ved en vis Apathie og almindelig Slaphed i hendes Udortes, end ved hæftige umiddelbare Symptomer.

Pulsene sloge endnu, men tungt og uregelmæssigt, som Møllens Vinger, naar den hængende Vind bestandigt driver dem svagere, indtil de tilsidst staae ganske stille. Udtrykket af Smerten hvilede ubevægeligt paa hendes blege Ansigt. Af Farve ikke den svageste Skygge; selv Læberne havde det, hvorved Vorbilleber gjøre et saa

unaturligt Indtryk. Ubevægelige, som hendes Miner, vare ogsaa hendes Lemmer; dog nei, efter visse Mellemrum forkyndte en krampeagtig Bevægelse af Legemet, at den Ulykkelige ikke blot levede, men ogsaa besad en levende, smertelig Bevidsthed om Virkeligheden af sin Stilling.

„Dette gjør min Kunst til Skamme,” — sagde Doctor Ergot, idet han, efter længe og taus at have undersøgt hendes Puls, igjen rettede sig i Beiret; — „der gives et Mysterium i Legemsbygningen, som den menneskelige Viden endnu ikke har formaaet at afløre. Livets Strømme stivnes undertiden paa en ubegribelig Maade, og det nærværende Tilfælde synes mig at være et af dem, der sætte de lærdeste Læger, endogsaa i de ældste Lande paa Jorden, i Forvirring. I min Praxis har jeg seet mange træde ind i denne larmende Verden, og kun faa gaae ud af den; ikke desto mindre troer jeg at kunne forudsige, at vi her har en for os, der vil forlade Livet, førend hendes Dages naturlige Maal er opfyldt.”

„Lader os til Frelse for hendes udødelige Sjæl vende os til ham, der fra Tidens Begyndelse har anordnet denne Begivenhed!” — sagde Meek, og gav de Omkringstaaende et Vink, at de skulde forene sig med ham i Bønnen.

Den Geistlige opløstede nu sin Stemme under Skov-

hvaelvingen i en fröm, inderlig og veltalende Bøn. Da denne høitidelige Pligt var opfyldt, henvendte Alles Opmærksomhed sig igjen paa den Lidende. Til almindelig Forbauselse var Blodet igjen vendt tilbage i hendes Kin-der, og i det straalende Die lysde Glands og Fred. Hun gjorde endogsaa en Gebærde, at man skulde reise hende mere op, for at hun bedre kunde see de Omkringstaaende.

„Kjender Du mig?“ — spurgte den sittrende Moder; — „Se paa dine Venner, mit saa længe begravde, ulykkelige Barn! Det er mig, der beder Dig derom, mig, der leed ved din Barndoms Lidelser, glædede mig ved dine Glæder, og udgjød saamange bittere Taarer over dit Tab. O, tilbagekald i dette skrækkelige Dieblif mine Lærdomme i din Grindring. Sandelig den, Gud, der i Naade gjengav os Dig, vil ikke forlade Dig nu, om han endogsaa har ført Dig paa forunderlige Veie. Tænk paa din tidligere Underviisning, Du min Kjærligheds Barn! opmuntre din udmattede Aand! Gæden kan endnu spire frem, om den endogsaa er udstrøet paa et Sted, hvor den herlige Forjættelse saa længe er bleven ubekjendt.“

„Moder!“ — svarede en barnlig, kjæpende Stemme. Ethvert Dre fornam denne sagte, men dog klare Lyd, der forarsagede en almindelig, taus Opmærksomhed.

„Moder, hvorfor ere vi i Skovene,“ — lagde den

Salende til. — „Har man berøvet os vort Hjem, at vi maae døe under Træerne?“

Ruth vinkede bønligt med Haanden, at ingen skulde forstyrre hende i hendes Indbildning.

„Naturen“ — hvilede hun, — „fører hendes Ungdom igjen for hendes Sjæl. Hendes And fare hen, — hvis det er Hans hellige Willie — i den barnlige Uskyldigheds Salighed!“

„Hvorfor tøve Marcus og Martha?“ — vedblev den Anden; — „Du veed, Moder! at det er usikkert at gaae langt ind i Skoven; Hedningerne kunde have forladt deres Steder, og man kan ikke vide hvad for et Uheld der kan hende den Usorgsigtige.“

Et dybt Suk undslap Faderens Bryst, og den stærke Dudley's Haand, der hvilede paa hans Hustru's Skulder, trak sig lidt efter lidt fast sammen, hvilket, trods hendes paa det høieste spændte Opmærksomhed, uvilkaarligt tvang hende, til at unddrage sig for hans Rjæmpetag.

„Jeg har allerede sagt Marcus det; han tænker ikke altid paa din Befaling, Moder! og begge Børnene gaae saa gjerne sammen! dog Marcus er i Grunden god; skjænd ikke, Moder! hvis han har forvildet sig; nei, kjære Moder! skjænd ikke!“

Unglingen vendte sig bort. Thi endog i et saa-

dant Dieblis var det hans Stoltthed imod, at høre fortælle om hans egen Svaghed.

„Har Du ogsaa bedet i Dag, min Datter?“ — spurgde Ruth, i det hun tiltvang sig Fatning; — „Du skulde ikke glemme din Pligt mod Hans velsignede Navn, om vi ogsaa ere i Skoven og uden Dag.“

„Nu vil jeg bede Moder!“ — sagde den Lidende og stræbde at skjule sit Ansigt i Ruths Skjød. Man efterkom hendes Ønske, og nu gjentog hun tydeligt og næsten med den samme Stemme, som i hendes Børnesaar, en Bøn, der passede for hendes tidligere Alder. Hvor svag end hendes Stemme var, undgik dog ikke en eneste Lyd de Lyttende, lige indtil hen imod Enden, da hendes Røst bestandigt blev svagere og endelig gik over til en høitidelig Stilhed. Ruth løstede sin Datter op og saae, at hendes Ansigt havde et slumrende Bærns blide Udseende. Livet spillede endnu paa det, som det nølende Eys bærer paa en halvdødsflukt Fakkell. Hendes Dueøine hvilede paa Ruth, og Moderens Smerte formildede et forstaaende, et elskende Smil. Derpaa vankede hendes Blikke gjenkjendende og tilfredse fra det ene Ansigt til det andet; ved Whittal bleve de forvirrede og tvivlsomme; men da de kom til den døde Hovdings stive, forbittrede og endnu bydende Dø, da havde deres Vandren paa Jorden en Ende for evigt. I et heelt Minut kæmpede Frygt, Tvivl og Forvildelse med

tidligere Grindringer om Seieren. Hendes Hænder sitre og frampeagtigt omfattede hun Ruths Klædebon.

„Moder, Moder;” — hvidskede det af saa mange Sindsrystelser udmattede Offer; — „Jeg vil endnu engang bede! — En ond Aand vil gribe mig!”

Ruth føelde hvorledes hun af al Magt holdt fast ved hende, og hørde hende udaande nogle Ord af Bønnen, hvorpaa hendes Røst forstummede og hendes Hænder bleve slappe. — Da den halvasmægtige Moder blev bragt bort, syntes de Døde at see paa hinanden med en hemmelighedsfuld, spøgelseagtig, gjensidig Forstaaelse. Narragansettstyrstens Blik var bestandigt, som i hans blomstrende Tid, stolt, ubøieligt, og fuldt af Trods; medens det Væsens Dø, der saalænge var bleven elsket af ham, udtrykte Forvirring og Frygt, men ogsaa Haab. Der fulgte en høitidelig Stilhed; derpaa hævede Meek igjen sin Stemme i Skoven, bedende Himmels og Jordens almægtige Behersker, at hans Styrelse maatte blive de Overlevende til Helliggjørelse.

Forunderlige ere de Forandringer, der i mindre end halvandet hundrede Aar ere foregaaede paa dette Fastland. Stæder ere opstaaede hvor før de yppige Skove bedækkede Jorden, og der er Grund til at troe, at der

staaer en blomstrende Stad paa eller nær det Sted, hvor Conanchet fandt sin Død. Men uagtet den almindelige Virksomhed, der herskede i Landet, er den Dal, der udgjør Skuepladsen for denne Legende, indtil den Dag i Dag bleven temmelig uforandret. Landsbyen er bleven til en Flække; Meierierne have vundet et bedre Udseende; Boligerne ere blevne mere rummelige og bekvemmere; Antallet af Kirkerne er steget til tre; og forlængst ere de befæstede Bygninger forsvundne tilligemed ethvert Tegn til Frygt for Overfald; men endnu er Stedet affides, lidet bekjendt, og bærer tydelige Spor af sin oprindelige Skovnatur.

En Efterkommer af Marcus og Martha er i dette Dieblis Eier af Godsset, hvor saa mange af de hjertegribende Hændelser, vi have fortalt, ere forefaldne. Endog den Bygning, der har været hans Stamme-faders anden Bolig, staaer endnu tildeels, endstjøndt betydeligt forandret ved Tilbygninger og Forbedringer. Frugthaverne, der i Aaret 1675 vare unge og blomstrende, ere nu gamle og udgaaede. Lærerne have afstaaet det Ny, de vare i formedelst deres Fortræffelighed, til hine mangfoldige Frugter, med hvilke Jordbunden og Climatet siden have gjort Beboerne bekjendte. Men deres Plads indtage de endnu, forbi man veed at der er steet vældige Gjærninger under deres Skygge og den sædvanlige Interesse derfor holder dem i Agt og Ære.

Ogsaa Ruinen af Blokhuset er endnu bestandigt at see, skjøndt vist nok i en meget forfalden og forfaldende Tilstand. Ved dens Fod staaer Familien Heathcotes sidste Bolig, hvis Medlemmer nu for to hundrede Aar siden levede og døde i denne Egn. Deres Grave, der sidst ere døde, ere kjendelige ved de Marmorstene, der bedække dem; men nærmere Ruinen gives der nogle med Græs bedækkede Gravminder af den almindelige, grove Sandsteen, der findes der i Landet.

En, hvem Erindringer om længsthensbundne Dage ere dyrebare, havde for nogle Aar siden Anledning til at besøge denne Plet. At ubfinde Tiden, naar hele Generationer vare fødte og døde, var ham let ved de læselige Indskripter paa Mindesmærkerne over dem, der vare døde i de sidste hundrede Aar; men længere tilbage vare hans Undersøgelser ikke uden majsommelige Vanskeligheder; dog lykkedes det hans Tver at overvinde dem.

Enhver lille Høi af Jord, undtagen blot en eneste, havde en Steen, paa hvilken der stod en Indskrift, der vist nok ofte var vanskelig at tyde. En eneste, ikke betegnet Grav, indeholdt — saaledes formodede man formedelt dens Størrelse og Beliggenhed, — Levningerne af dem, der vare faldne i hiin Nat, da det første Overfald steede. Paa en anden læsde man Puritanerens Ravn, udhugget med dybe Bogstaver. Han døde i Aa-

ret 1680. Læt ved fandt man en lavere Steen, men kunde kun med megen Møie læse det eneste Ord, der stod paa den: Underkastelse. Om Årstallet var 1680 eller 1690 lod sig ikke bestemme. Den samme Hemmelighed, der havde omtaaget en stor Deel af denne Mands Liv, indhyllede ogsaa hans Død. Foruden det, der af disse Blade lader sig ulede angaaende hans Navn, Familie, og Stand, har ingen nogensinde erfaret noget videre derom. Dog gjemmer Heathcotes Familie endnu en Parolebog for et Korps Kavalleri, der, ifølge Sagnet, skal have staaet i en eller anden Sammenhæng med hans Skjæbne. Til dette r:suldkomne og næsten afblegede Document er søiet et Brudstykke af en Dagbog, der har Hensyn paa Carl I, fra den Dag, da han blev dømt, indtil den Dag, da han besteg Schaffottet.

Contents Lærninger hvilede ved Siden af hans tidligt døde Børn; det synes at han endnu har levet i den sidste Fjerdedeel af det sidste Århundrede. For nogen Tid siden var der endnu en Dding i Byen, der erindrede, at han havde seet ham, som en hvidhaaret Patriarch, ærværdig ved sine Åar, og høit agtet for medelst sin Ydmyghed og Retfærdighed. Han havde levet næsten et halvt Århundrede som Enkemand. Denne nedslaaende Kjendsgjerning blev tilstrækkeligt beviist ved Årstallet paa den nederste Steen, der laa paa den nærmeste Grav: „Her hviler Ruth, en Datter af Georg

Harding fra Kolonien i Massachusetts, og Capitain Content Heathcotes Ægtefælle." Hun døde i Efteraaret af 1675, og det, som Stenen videre berettede: „af Hjertesorg over jordiske Anliggender og megen Familieuhykke, men med et paa det nye Forbund grundet Haab og med Tro paa Herren."

Den Geistlige, der for nogle Aar siden forestod Gudstjenesten i Stedets Hovedkirke og maaskee endnu i dette Dieblis forestaaer den, heed Sam Meek.* Wel nedstammer han fra den, der i hiin Periode var en Tjener i dette Tempel, men Tiden og Mellemgistermaal have forandret Navnet og Iyffeligviis ogsaa den dogmatiske Udtydning af hvad der er Christenpligt. Da denne værdige Guds Tjener bemærkede, at han, som var født i en anden Provinds, ogsaa nedstammede fra Religionsbejendere, der havde forladt deres fælleds Fædreland, for at tilbede Gud paa deres eiendommelige Maade, og at Formaålet for hans Reise herhid stod i Forbindelse med de første Beboeres Skjæbne i denne Dal, gjorde han sig en Fornuftig af, at være den Fremmede behjælpelig i hans Undersøgelse. Dudley's og Kings Familier vare talrige saavel i Byen, som i dens Omegn. Han førde ham til et Sted, hvor der midt iblandt mange med dette Navn betegnede Gravsteder, hævdede sig en Ældre, paa hvilken man læste disse Ord: „Jeg er Rippet, en

* Meek betyder Blidhed.

Narragansett, til næste Snefald bliver jeg en Kriger." Rngtet gif at Troes ullykkelige Broder lidt efter lidt vendte tilbage til de cultiverede Menneſkers Sæder og Levemaade, men dog ofte i ſin Indbildning overgav ſig til de forføreriske Glæder, ſom han engang havde nydt i de frie Skove.

Paa deres Vandringer gjennem de ſørgelige Min- der om henſbundne Begivenheder ſpurgde den Fremmede, hvor Conanchet laa begravet. Den Geiſtlige var ſtrar villig til at viſe ham Stedet. Graven beſandt ſig paa en Høi, og var kun kjendelig ved en Steen, ſom den Fremmede ved den første Underſøgelse overſaae, forme- delſt det hyppige Græs. Der var kun et enefte Ord at læſe paa den: „Narragansetten."

„Og denne her ved Siden?" — ſpurgde den Frem- mede, — „her er jo endnu en, ſom jeg ikke har be- mærket før."

Den Geiſtlige hørte ſig til Jorden og rensede det beſkedne Gravminde fra det hyppige Mæs. Derpaa pe- gebe han paa en med mere end ſædvanlig Omhyggelig- hed udhugget Linie. Indſkriften var ſimpel:

„Den Begrædte i Dalen."

